SCOTT TUROW
VINĂ MĂRTURISITĂ

RAO International Publishing Company

Nota autorului

O serie de prieteni mi-au îngăduit să le consum o bună parte din timp şi să le solicit sfatul în zilele anterioare definitivării versiunii finale a cărţii. Tuturor acestor oameni – Barry Berk, Colleen Berk, David Bookout, Richard Marcus, Vician Marcus, Art Morganstein, Howard Rigstţy, Teri Talan – precum şi farurilor mele călăuzitoare, Annette Turow şi cel mai mare agent literar din lume, Gail B. Hochman, li se cuvin cele mai calde mulţumiri.

În ultimii şapte ani, colegii mei de la Sonnenschein Nath & Rosenthal – avocaţi sau nu, însă în mod special partenerii mei – mi-au furnizat un sprijin statornic într-o serie de împrejurări care uneori au avut darul de a ne lua prin surprindere pe toţi. Doar eu ştiu mai bine decât ei cât de puţin seamănă firma de avocaţi descrisă în paginile ce urmează cu firma noastră sau în cât de mică măsură împărtăşeşte atmosfera de decenţă neabătută de la noi. În semn de recunoştinţă pentru camaraderia de care au dat dovadă, pentru bunătatea şi nu în ultimul rând pentru toleranţa lor, acest roman este dedicat cu toată afecţiunea numeroaselor persoane angajate la Sonnenschein, cărora le datorez sincere şi călduroase mulţumiri.

Unde ar fi putut fugi inima mea, spre a se feri de ea însăşi? încotro m-aş fi gândit să-mi iau zborul, ştiind că nu aveam să fiu urmat de nimeni, nici chiar de mine însumi? Care ar fi fost locul unde nu aş fi căzut pradă forului lăuntric?

CONFESIUNILE SFÂNTULUI AUGUSTIN
Cartea a patra, capitolul VII
Eul dinăuntru – Din ce în ce mai tainic.
Nefericit

Şi pradă rătăcirii.

CASETA 1
Dictată pe 24 ianuarie, ora 4: 00
GAGE & GRISWELL
Raport de activitate
REZULTATELE ANCHETEI DE PROFIL
STRICT CONFIDENŢIAL
CĂTRE: Comisia Administrativă de Control
DE LA: McCormack A. Malloy
ÎN LEGĂTURĂ CU: Partenerul nostru dispărut
Anexa conţine raportul redactat cu privire la misiunea încredinţată.
(Dictat, însă fără a fi citit)
Luni, 23 ianuarie
I. MISIUNEA
Comisia Administrativă de Control a firmei noastre, cunoscută de ceilalţi asociaţi drept pur şi simplu „Comisia”, se întruneşte în fiecare zi de joi, la orele trei ale după-amiezii. Bând cafea şi înfulecând brioşe cu ciocolată, cei trei barosani care conduc secţiile de litigii, tranzacţii şi reglementări ale firmei hotărăsc ce anume trebuie făcut la Gage & Griswell în cursul săptămânii care urmează să înceapă. Sunt nişte tipi de treabă: avocaţi capabili, decişi să facă tot binele din lume unui număr cât mai mare de angajaţi de la G & G. Cu toate acestea, încă din clipa când am ajuns la firmă, cu optsprezece ani în urmă, Comisia şi puterile riguroase ale celor trei, stipulate prin bună înţelegere în acordul de asociere, au avut darul să mă bage-n sperieţi. Am patruzeci şi nouă de ani, am fost poliţist, sunt bine clădit, nu prea ştiu ce-i frica şi mi-am păstrat sănătoasele obiceiuri irlandeze, numai că în ultimii trei ani am auzit multe cuvinte descurajante de la ei. Părerea mea n-a mai contat în nicio privinţă, am fost mutat într-un birou mai mic decât cel ocupat iniţial şi mi s-a reproşat că lucrez mult prea puţin. Prin urmare, şi în cursul acestei după-amiezi am ajuns pregătit, ca de obicei,

pentru ce era mai rău.

— Mack, mi s-a adresat Martin Gold, directorul asociat al firmei. Mack, avem nevoie de ajutorul tău. E o chestie serioasă.

Martin ăsta e un tip solid, care în urmă cu trei decenii făcuse parte din lotul de lupte al universităţii unde studiase – un „mijlociu" cu un piept lat ca harta Americii. Are o mutră isteaţă şi întunecată, semănând întrucâtva cu războinicii lui Genghis-Han, precum şi privirea venerabilă a cuiva care ştie bine că n-a fost uşă de biserică la viaţa lui. Este, fără îndoială, cel mai bun avocat pe care-l cunosc.

Ceilalţi doi, Carl Pagnucci şi Wash Thale, mâncau ceva la masa de şedinţe din lemn de nuc, o piesă veche, adusă din Europa şi care dădea aceeaşi impresie de masivitate pe care-o aveai uitându-te la un ceas cu cuc. Martin m-a invitat să gust dintr-o brioşă, dar m-am mulţumit cu cafeaua. Cu indivizii ăştia era de preferat să închei socotelile cât mai repede cu putinţă.

— Nu-i vorba de tine, a rostit Carl, ghicindu-mi cum nu se poate mai bine temerile.

— Dar de cine? am întrebat.

— Bert, a răspuns Martin.

Trecuseră două săptămâni de când partenerul meu, Bert Kamin, nu-şi mai făcuse apariţia la serviciu. Nu tu scrisori, nu tu telefoane. În mod normal, acest fapt ar fi trebuit să constituie un motiv de îngrijorare în cazul oricărui angajat care lucra la Gage & Griswell pe vremea mea, indiferent dacă era Leon Griswell sau fetişcana poloneză care făcea curăţenie prin birouri. Însă cu Bert lucrurile stăteau oarecum altfel. Bert e un fel de adolescent voinic şi visător, căruia îi place să-şi măsoare forţele în sala de tribunal. Aveţi nevoie de-un avocat care să-l ia la întrebări pe directorul executiv al taberei adverse şi să-i smulgă intestinele după metoda anumitor feline mari? Bert e omul potrivit. Pe de altă parte însă, dacă doriţi un funcţionar conştiincios, care vine la serviciu la

timp, pontează exact pentru cât a lucrat şi-şi tratează secretara ca şi cum ar ţine cont de abolirea sclaviei, ar fi bine să vă gândiţi la altcineva. După o lună-două de procese, Bert are obiceiul să dispară din peisaj. La un moment dat, a apărut la tabăra de creaţie organizată de Trappers, echipa noastră de base-ball din prima ligă. Altă dată s-a apucat să joace la cazinoul din Monte Carlo. Prost dispus, încruntat, gata să-şi iasă din pepeni, adept al programului de lucru episodic şi al toanelor de mascul feroce, Bert a supravieţuit la Gage & Griswell în bună parte graţie răbdării lui Martin, care este un campion al toleranţei şi căruia se pare că-i plac ciudaţii de genul lui Bert. Sau al meu, dacă e s-o luăm aşa.

— De ce nu-i întrebaţi pe derbedeii de la baia de aburi unde-i place să stea? Poate ştie vreunul din ei pe unde umblă.

Mă referisem, de fapt, la Baia Rusească. Dat fiind că e necăsătorit, Bert îşi petrece multe sfârşituri de săptămână însoţind diverse echipe de sportivi din Kindle County, pariind vârtos şi pierzându-şi vremea în baruri ale microbiştilor sau în alte locuri, cum ar fi Baia, unde oamenii vorbesc despre jucători într-un mod mai intim decât cel folosit în relaţia cu rudele.

— O să apară el, am adăugat, întotdeauna apare.

— Nu şi de data asta, a rostit simplu Pagnucci.

— E o treabă delicată, mi-a mărturisit Wash Thale. Foarte delicată.

Wash are tendinţa de a comunica lucruri evidente pentru toată lumea pe un ton grav şi de rău augur, ca o voce autoinstituită a raţiunii.

— Ia uite-aici.

Martin a făcut să alunece în direcţia mea un plic mare, împingându-l pe suprafaţa lustruită a mesei. M-am temut imediat că era vorba de un test şi am simţit o gheară prinzându-mă de coşul pieptului, însă în plic am găsit doar optsprezece cecuri. Acestea fuseseră completate în baza aşa-numitului cont 397, un angajament formulat în scris şi

administrat de G & G, care conţine 288 de milioane de dolari, plătibili în scurt timp unui număr de reclamanţi ca despăgubiri pentru un eventual grav accident aviatic în care ar fi fost implicată compania Transnaţional Air. ÎN, cel mai mare concern de linii aeriene şi de voiaj, este totodată cel mai important client al lui G & G. Noi suntem cei care reprezentăm interesele în instanţă, ajutând compania să facă achiziţii, să încheie acorduri şi să efectueze împrumuturi. Dat fiind că dispune de o reţea internaţională de hoteluri şi staţiuni, precum şi de un sistem naţional de prestări de servicii către populaţie, de terenuri de golf, de parcări în interiorul aeroporturilor şi de agenţii de închirieri auto, în revendică o parte din timpul de lucru al aproape tuturor avocaţilor de la firmă. Compania şi reprezentanţii ei legali trăiesc în aceeaşi locuinţă, ca o familie, ocupând cu chirie patru etaje ale lui ÎN Needle, chiar dedesubtul sediului marii corporaţii.

Toate cecurile din plic fuseseră semnate de Bert, cu scrisul lui înnebunitor de caligrafic, şi fiecare fusese completat în beneficiul lui Litiplex Ltd., având precizată o sumă de câteva sute de mii de dolari. Bert încheiase poliţele cu formula „sprijin în caz de litigiu”. Analiza documentelor, simularea pe calculator, expertiza de nu se ştie câte feluri – în cazul accidentelor aviatice, inginerii îşi pierd minţile destul de des.

— Ce-i aia Litiplex? am întrebat.

Spre mirarea mea, Martin m-a ţintuit cu degetul, ca şi cum aş fi spus ceva nepotrivit.

— Nu are autorizaţie de funcţionare în niciunul din cele cincizeci de state, a rostit el. Nu există în catalogul numelor de împrumut al vreunuia dintre ele. A verificat Carl.

— Cum mă vezi, a adăugat Carl, dând din cap într-un fel care nu prevestea nimic bun.

Carl Pagnucci – născut Carlo – numără patruzeci şi doi de ani, e cel mai tânăr dintre cei trei şi are o limbă ascuţită. E un avocat fără pereche şi îşi priveşte propriile

cuvinte cu o suspiciune asemănătoare celei manifestate de Woody Hayes pentru pasa înainte. E un omuleţ palid, cu o mustaţă ca una din periile alea rotunjite pe care le găseşti în cutia unde se află maşina de ras electrică, îmbrăcat cu nişte costume perfecte, închise la culoare şi alese cu gust, nu dezvăluie nimic în plus faţă de ce-şi propune. Butonii de aur îi lucesc intermitent la manşetele cămăşii.

Analizând vestea potrivit căreia Bert, noul meu coleg de nebunii, completase cecuri în valoare de câteva milioane de dolari în beneficiul unei companii inexistente, am simţit un imbold ciudat de a-l apăra, justificându-mi astfel alianţa pe termen lung cu acest individ răsfăţat şi capricios.

— Poate că i-a cerut-o cineva, am spus.

— De-aici am pornit şi noi, a răspuns Wash.

Între timp, se concentrase din nou, cât era de mare, asupra brioşei. A declarat că se gândise la asta de la bun început, imediat după ce Glyndora Gaines, contabilul nostru şef, a observat existenţa unor importante plăţi în numerar fără acoperire.

— Glyndora a căutat de trei ori, doar – doar o găsi vreun act. O factură sau o notă semnată de Jake, a mai spus Wash.

Conform regulamentului în vigoare, Bert avea voie să completeze cecuri în baza contului 397 doar după ce primea aprobarea scrisă a lui Jake Eiger, fost partener în cadrul firmei, actualmente consilier general la în

— Şi?

— Nimic. Am pus-o pe Glyndora să se intereseze până şi la omologii ei de sus de la ÎN, responsabili cu operaţiunile în care este implicat contul 397. Niciun motiv de îngrijorare. Cunoşti figura. „Am câteva solicitări răzleţe pentru Litiplex ăsta, bla, bla, bla”. Martin a încercat aceeaşi chestie cu unul sau doi dintre avocaţii reclamanţilor, în speranţa că or şti ei ceva care nouă ne scapă. Rezultatul? „Nimic, nici urmă. N-a auzit nimeni de numele ăsta”.

Wash e mai degrabă şmecher decât isteţ, dar, uitându-mă la el (şi văzându-i pistruii, ţăcălia, mustăcirile discrete şi meşa de păr sur pe care insistă să şi-o întindă de-a curmezişul scăfârliei), am depistat expresia apatică pe care şi-o compunea când era sincer.

— Ca să nu mai vorbim de andosare, a adăugat el.

Era o chestie care-mi scăpase. Abia acum am observat înscrisul bilingv şi ştampila verde, întipărite pe versoul fiecărui cec şi aparţinând Băncii Internaţionale a Finanţelor din Pico Luan. Pico, o naţiune neînsemnată din America Centrală, care populează o fâşie situată lângă Yucatán, este un refugiu clasic al dolarilor delapidaţi şi totodată un loc unde secretul bancar este păstrat cu sfinţenie. Pe spatele cecurilor nu existau semnături, dar sub fiecare ştampilă se găsea câte o serie de cifre pe care le-am identificat ca fiind numerele de cont. O depunere cu acte-n regulă.

— Am încercat să sunăm la bancă, a spus Martin. I-am explicat directorului general că încercăm doar să verificăm dacă Robert Kamin avea drept de depunere şi retragere pentru contul 476642. Drept răspuns, mi s-a ţinut o predică binevoitoare despre legile secretului bancar şi despre modul cum operează ele în Pico. Isteţ individ. Un accent de toată frumuseţea. Exact genul de lucruri la care te poţi aştepta într-o asemenea afacere. Ca şi cum ai încerca să prinzi fum cu mâna. L-am întrebat dacă îi era cunoscut numele domnului Kamin. N-aş putea să citez exact, dar parcă a spus da. Dumnezeu ştie. În orice caz, n-a zis nu.

— La cât se ridică? am întrebat, răsfoind cecurile.

— Peste cinci milioane jumate, a răspuns Carl, care calcula întotdeauna cel mai repede. Cinci milioane, şase sute de mii şi ceva mărunţiş.

La auzul acestor cuvinte, am tăcut cu toţii timp de câteva clipe, uimiţi de mărimea sumei şi de îndrăzneala faptei. Partenerii mei continuau să se agite, pradă neliniştii, pe când eu mi-am dat seama, analizându-mi mai

atent reacţiile, că vibram ca un gong care fusese lovit pentru a anunţa ceva important. Ce chestie! Să pui mâna pe tot mălaiul şi s-o ştergi în lume. Bogăţie, libertate, şansa de-a o lua de la capăt! Nu ştiam precis dacă eram şocat sau fascinat.

— A vorbit cineva cu Jake?

Mi se părea următorul pas logic: să-i spui clientului că a fost dus cu preşul.

— Dumnezeule, nu, a spus Wash. În o să ne frigă la foc mic. Un partener din cadrul firmei îl minte, delapidează şi bagă-n buzunar. Exact genul de afacere pe care-o aşteaptă Krzysiński ca să-l pună cu botul pe labe pe Jake. O să fim în pom. În pom, a repetat el.

Deşi multe din lucrurile care se petreceau între ei trei – Cei Trei Mari, cum li se spune când nu sunt de faţă – mă depăşeau, am început să pricep de ce mă chemaseră. Aproape pe întreaga durată a carierei mele la G & G, am fost considerat pila lui Jake. Crescuserăm în acelaşi cartier şi, în plus, Jake era văr de-a treia sau de-a patra spiţă cu fosta mea soţie. Tot el fusese cel care mă adusese la firmă înainte de-a pleca şi de-a deveni consilier general la Transnaţional Air. Este vorba, de fapt, de o tradiţie îndelungată la Gage & Griswell. De patru decenii, foştii noştri parteneri domină departamentul juridic de la ÎN, îmbogăţindu-se pe baza cumpărării de acţiuni şi amintindu-şi de colegii de altă dată, cărora le dau posibilitatea să ponteze între nişte limite extrem de generoase. Cu toate acestea, Jake fusese supus unor presiuni din partea lui Tad Krzysiński, noul preşedinte executiv de la în care a sugerat încredinţarea problemelor juridice ale companiei unui număr şi mai mare de oameni. Nesigur pe relaţia personală pe care o avea cu Krzysiński, Jake a furnizat câteva semnale neliniştitoare, menite să dea de înţeles că avea de gând să se conformeze. La drept vorbind, în cazul meu se pare că se conformase deja cu câtva timp în urmă, deşi nu-mi dau seama dacă o făcuse din cauză că divorţasem de vară-sa, că obişnuiam să

prânzesc numai pe bază de lichide sau că fusesem în continuare afectat de o stare pe care, cu un termen politicos, o puteam eticheta drept „indispoziţie”.

— Voiam sfatul tău, Mack, despre ce-ar trebui să facem, a spus Martin. Înainte de-a trece la acţiune.

M-a ţintuit cu privirea pe sub sprâncenele stufoase. În spatele lui, dacă te uitai pe ferestrele mari de la etajul treizeci şi şapte al lui ÎN Needle, puteai să admiri întregul Kindle County – construcţiile asemănătoare unor cutii de pantofi din City Centre şi, dincolo de ele, siluetele verticale ale coşurilor de fabrică din cărămidă. Pe malul vestic al râului, suburbiile se întindeau sub bolta protectoare a arborilor mai vârstnici, învăluite în lumina mohorâtă a iernii.

— Anunţaţi FBI-ul, le-am sugerat. Vă dau şi un nume.

Poate că v-aţi fi aşteptat din partea unui fost poliţist să recomande pe cineva din cadrul forţelor de ordine, numai că îmi făcusem destui duşmani pe unde lucrasem. Oricum, după ce m-am uitat în ochii partenerilor mei, mi-am dat seama că nu asta aşteptau de la mine. Nu se punea problema aplicării legii.

— Prematur, s-a pronunţat Wash într-un târziu.

Am recunoscut că nu vedeam nicio altă cale.

— Asta e o afacere în toată regula, a spus Carl, exprimând un crez din care izvorau toate premisele.

Carl idolatrizează ceea ce singur numeşte „piaţa” cu o fervoare rezervată în secolele anterioare religiei. Dispune de o practică solidă în materie de documente de valoare, prin care asigură buna funcţionare a respectivei pieţe, şi îşi duce viaţa sub semnul zborurilor cu avionul şi al mahmurelii provocate de diferenţele de fus orar, sosind aici, în Kindle County, de minimum două ori pe săptămână şi părăsindu-şi biroul de şef al secţiei din Washington D.C.

— Noi, sau cel puţin unii dintre noi, a rostit Wash, după ce şi-a pus mâinile zbârcite pe masă, cu un gest pedant, ne gândeam că poate reuşim să dăm de Bert. Ca să-l facem să dea banii înapoi, a completat el, înghiţind în

sec.

M-am holbat la el, fără să scot o vorbă.

— Poate că s-a gândit mai bine, a insistat Wash. Cine ştie, e o fire impulsivă. S-a săturat să fugă, iar acum se ascunde. Poate că i-ar surâde şi lui să i se mai dea o şansă.

— Wash, are cinci milioane şi jumătate de motive ca să spună nu, l-am contrazis. În plus, nu cred că are chef să-nfunde puşcăria.

— Ceea ce n-o să se întâmple dacă ne ţinem gura, a replicat Wash, înghiţind din nou şi afişând pe chipul palid de deasupra papionului zâmbetul şters al omului care încă nu şi-a pierdut speranţa.

— Ai de gând să nu le spui celor de la ÎN?

— Cu condiţia să nu întrebe. Şi de ce-ar face-o? Iar dacă treaba se rezolvă, ce rost are să-i bagi la idei? Ce să le spui, că era cât pe-aci să aibă o problemă? Nu, nu, n-are absolut niciun sens, a decis Wash.

— Şi cu Bert ce-o să faci? Vă daţi un pupic şi vă împăcaţi?

— E de negociat, a răspuns Pagnucci, cu siguranţa unui intermediar convins că părţile implicate găsesc întotdeauna o modalitate de rezolvare, dacă există bunăvoinţă.

Am căzut pe gânduri, înţelegând încetul cu încetul de câtă măiestrie era nevoie pentru a se pune totul în scenă. Prefăcătoriile tradiţionale, împinse însă până la limită. O să-i dea voie lui Bert să se întoarcă şi-o să spună că totul a fost doar un vis urât. Sau o să-l retragă din circulaţie o vreme, continuând să-l plătească – detaşare, interpretare echitabilă a legii, spuneţi-i cum vreţi. E posibil ca o persoană care este fie înfricoşată, fie cuprinsă de remuşcări, să găsească asemenea propuneri atrăgătoare. Însă nu eram deloc sigur că pe Bert avea să-l intereseze un târg de soiul ăsta. Cât despre cei trei isteţi, nu prea păreau să înţeleagă ce se întâmplase. Deşi fuseseră traşi în piept, continuau să se comporte ca şi cum nu i-ar fi atins nimic din cele petrecute.

Wash îşi scosese pipa din buzunar (una din numeroasele modalităţi de a-şi găsi un sprijin, fie el şi simbolic) şi începuse să gesticuleze cu ea.

— Ori găsim o cale de rezolvare a problemei – în cerc restrâns – , ori o să fim obligaţi să închidem prăvălia într-un an. Sau chiar în şase luni. Sunt convins de chestia asta.

Fără îndoială că pericolul adulmecat de Wash se referea în primul rând la propria persoană, dat fiind că fusese partenerul constant al TN-ului timp de trei decenii, singurul client demn de menţionat şi beneficiarul unei cariere care altminteri ar fi fost la fel de mediocră ca a mea. De douăzeci şi doi de ani Wash este membru ex *officio* al consiliului de conducere al celor de la m şi simte atât de bine vibraţiile şi schimbările care au loc la nivelul companiei, încât e în stare să-şi dea seama şi când se pârţâie câte unul din cei de la administrativ, aflaţi cu şapte etaje mai sus.

— Tot n-am înţeles cum credeţi c-o să daţi de Bert.

Pagnucci a început să atingă uşor cecurile. La început nu m-am prins, dar pe urmă am văzut că bătea cu degetul în dreptul localităţii.

— Pico?

— Ai fost vreodată acolo?

Fusesem pentru prima dată în Pico după ce fusesem repartizat la delicte financiare, cu peste douăzeci de ani în urmă. Un cer albastru, fără pic de nor, care se arcuia deasupra Munţilor Mayan ca o farfurie de porţelan, nişte plaje întinse, lungi şi frumoase ca un corp omenesc care a stat mult timp la soare. Cei mai mulţi dintre angajaţii noştri se duc acolo destul de des. În a fost prima companie care a stricat frumuseţea sălbatică a coastei, ridicând trei staţiuni care mai de care mai atractivă. Atâta doar că nu mai fusesem acolo de ani de zile, lucru pe care am avut grijă să i-l comunic şi lui Carl.

— Crezi că acolo o să dai de Bert?

— Acolo sunt banii, a răspuns Pagnucci.

— Da’ de unde. Acolo au fost duşi la început. Unde

sunt acum nu ştie nimeni. Frumuseţea secretului bancar constă tocmai în felul cum te duce într-un punct mort. Din Pico banii pot fi trimişi oriunde. Nu-i exclus să se fi întors aici. Dacă a ştiut în ce fel de obligaţiuni să-i transforme, nici măcar n-o să fie silit să plătească impozite.

— Corect, a încuviinţat Pagnucci pe un ton repezit.

A primit şi această punere la punct în linişte, ca pe majoritatea lucrurilor, dar mi-am dat seama că se supărase, în ciuda dezinvolturii şi a politeţii afişate ca de obicei.

— Şi cine-o să se ocupe de cercetări? am întrebat. Nu cunosc mulţi detectivi particulari în care am putea să avem încredere pentru treaba asta.

— Nu, nu, a spus Wash. Nu e vorba de cineva din afara familiei. De fapt, nici nu ne gândeam la un detectiv particular.

M-a privit cu o expresie plină de speranţă. Când, într-un târziu, mi-am dat seama unde bătea, m-a pufnit râsul.

— Wash, mă pricep mai bine să scriu amenzi rutiere decât să-l găsesc pe Bert. Sună-i pe cei de la evidenţa populaţiei.

— Are încredere în tine, Mack, mi-a spus Wash. Eşti prietenul lui.

— Bert n-are prieteni.

— Dar ar ţine cont de părerea ta. Mai ales în privinţa şanselor de a scăpa fără a fi pus sub acuzare. Bert e ca un copil, lucru pe care-l ştim cu toţii. În plus, e un tip ciudat. Dacă ar avea pe cineva cunoscut lângă el, ar privi totul dintr-o altă perspectivă.

Oricine a supravieţuit peste două decenii într-o firmă de avocaţi sau într-o secţie de poliţie ştie foarte bine că nu-i frumos să-ţi refuzi şeful. Ăsta e spiritul de echipă – spui am înţeles, să trăiţi, şi saluţi cât mai ceremonios cu putinţă. N-aveam cum să spun nu. Cu toate acestea, am avut un motiv întemeiat să studiez dreptul la seral, după orele de program în timpul cărora băteam străzile şi bulevardele. N-am fost niciodată atât de puţin la minte,

încât să cred că munca unui poliţist e plină de strălucire. Şuturile pe care le trăgeam în fel de fel de uşi şi urmăririle pe străduţe întunecoase mă băgau în sperieţi, mai cu seamă după ce am început să mă gândesc la ce făcusem.

— Am o audiere miercuri, am spus.

Asta i-a luat pe toţi prin surprindere preţ de o clipă. Se pare că niciunul dintre ei nu luase în calcul eventualitatea că aş fi putut fi încă în activitate.

— Cei din Comisia de Disciplină şi de Admitere în Barou au în continuare de gând să-i vină de hac lui Toots Nuccio.

A urmat un scurt episod în timpul căruia Wash a propus alternative – fie continuarea ideii avansate iniţial, fie însărcinarea unui alt avocat de la G & G cu acest caz; la urma urmei, existau în total o sută treizeci de avocaţi. Martin, care se ocupa de litigii, a sugerat în cele din urmă să mai găsesc pe cineva cu care să mă prezint la audiere şi care mai apoi să mă ajute în muncă, dacă va fi nevoie, însă am încercat să mă împotrivesc chiar şi după chestia asta.

— N-are niciun rost, băieţi. N-o să-l găsesc în vecii vecilor pe Bert. Iar tipii de la în o să se supere şi mai rău când o să-şi dea seama că am aşteptat atât de mult până să le dăm de veste.

— Nu chiar, a spus Wash. Nu tocmai. Am avut nevoie de timp ca să punem faptele cap la cap şi să ştim ce anume să le comunicăm. O să redactezi un raport, Mack, pe care să li-l punem în braţe, a adăugat el. Poţi să-l dictezi direct, în timp ce te ocupi de caz. În fond, e o problemă importantă. Ceva care îi pune într-o situaţie delicată nu numai pe ei, ci şi pe noi. O să înţeleagă. O să le spunem că o să rezolvi totul în două săptămâni.

Wash i-a privit pe Martin şi pe Carl, parcă solicitându-le aprobarea. Am repetat că habar n-aveam de unde să încep.

— De ce nu-i întrebi pe derbedeii de la baia aia de aburi unde-i place să-şi facă veacul? a propus Pagnucci.

De multe ori, dialogul cu Carl e chiar mai puţin

mulţumitor decât tăcerea lui. Are întotdeauna alte păreri decât ceilalţi şi ţine să le exprime într-un mod insistent, subtil şi imposibil de modificat. Pagnucci priveşte înţelegerea dintre doi oameni ca pe un eşec al obligaţiei lui solemne de a-şi exercita judecata critică. Există de fiecare dată o întrebare insinuantă, o glumă parşivă, o alternativă sugerată, adică o formă de a te călca pe bătături. Individul e cu aproape douăzeci de centimetri mai scund decât mine şi, cu toate acestea, mă face să mă simt ca un păduche.

— Mack, ai fi salvatorul acestei firme, a rostit Wash. Ia închipuie-ţi că ai reuşi. Recunoştinţa noastră ar fi… nespus de mare, a declarat el, cu un gest neglijent al mâinii.

Din punctul lor de vedere, totul era perfect. Eu eram ratatul fără pereche. N-aveam clienţi importanţi şi începusem să mă tem de procese de când mă lăsasem de băut. O epavă nenorocită, fără perspectiva de a deveni vreodată altceva. Şi toată chestia asta pica la momentul oportun. Firma străbătea acea perioadă de isterie anuală, legată de apropiata încheiere a anului fiscal, pe 31 ianuarie. Toţi partenerii erau ocupaţi cu stoarcerea onorariilor restante de la clienţi şi cu pregătirea pentru data de 2 februarie, de care ne mai despărţea o săptămână şi jumătate, când urma să aibă loc împărţirea profiturilor.

L-am cercetat cu privirea pe Wash, minunându-mă de faptul că ajunsesem să lucrez pentru cineva care purta papion.

— Îţi spun şi ţie acelaşi lucru pe care i l-am spus lui Martin şi Carl, mi s-a adresat Wash. Locul ăsta e al nostru, iar viaţa noastră de avocat se leagă de el. Ce-avem de pierdut dacă sacrificăm două săptămâni şi încercăm să-l salvăm?

Acestea fiind zise, cei trei s-au cufundat în tăcere. Cel puţin reuşisem să le captez atenţia. Pe când eram în liceu am jucat base-ball. Sunt înalt – peste un metru optzeci şi cinci – şi n-am fost niciodată slăbănog. Am o bună coordonare între ochi şi mână şi pot să lovesc zdravăn

orice minge, numai că sunt cam încet în mişcări, fiind etichetat drept greoi atunci când oamenii încercau să fie politicoşi, aşa încât antrenorii s-au văzut nevoiţi să-mi găsească un loc pe măsură, care s-a dovedit a fi acea parte a câmpului de joc situată la cea mai mare distanţă de jucătorul aflat la primire. Dacă nu eram pus să lovesc mingea, nu se putea spune că mă încadram în joc. N-am fost niciodată echipierul ideal. Când eşti la o sută de metri de propriul teren de ţintă, ţi se întâmplă să mai şi uiţi câte ceva. Se porneşte vântul şi te trezeşti că miroşi iarba sau că adulmeci parfumul uneia dintre fetele din tribună. Una dintre extreme o ia la goană după minge, urmată de un nor de praf. Te uiţi la soare şi, în ciuda tuturor celor care ţipă la tine să te trezeşti, te cufunzi într-un soi de transă, în care cazi pradă meditaţiilor sau viselor. Iar pe urmă, nu se ştie cum, dar simţi că ochii tuturor celor prezenţi la meci se aţintesc asupra ta-jucătorul care aruncă mingea, cel care loveşte, lumea aflată în tribună. De undeva, cineva te-a strigat pe nume. Totul ţi se înfăţişează din nou în faţa ochilor, cercul acela întunecat care pluteşte în înaltul cerului schimbându-şi dimensiunile, la fel cum îţi apare în timpul nopţii când ai trecut în lumea viselor. Am avut exact acelaşi sentiment şi acum, ca şi cum aş fi fost trădat de propriile vise.

Ca de obicei, frica era singura mea scuză autentică.

— Uite ce e, băieţi. Toată treaba asta a fost pusă la punct cu grijă. De Litiplex, de Kamin sau mai ştiu eu de cine. Bert şi-a pus coada pe spinare şi nu poate fi găsit. Şi chiar dacă, printr-o minune, aş da de el, ce credeţi că s-ar întâmpla când ar deschide uşa şi ar vedea că a fost descoperit de unul dintre partenerii lui, care fără îndoială că o să se apuce să-i vorbească despre închisoare? Ce credeţi că ar face?

— Ar sta de vorbă cu tine, Mack.

— M-ar împuşca, Wash, dac-ar avea un dram de minte.

Neştiind ce să mai spună, Wash a continuat să mă

privească fix cu ochii lui albaştri şi diafani, simţind cum i se cască un gol în suflet – arăta ca un bărbat care începe să îmbătrânească şi căruia îi albeşte părul. Martin, aflat ca de obicei cu un pas în faţă, a zâmbit în felul lui subtil, fiindcă a înţeles că de fapt acceptasem.

Ca de fiecare dată, Pagnucci n-a scos o vorbă.

Articol IV.

II. REACŢIA

În particular, partenerii mei v-ar spune că sunt un tip cu probleme. Wash şi Martin sunt destul de politicoşi ca să îngaime o negare cu jumătate de gură când citesc chestia asta, dar, zău aşa, băieţi, ştim cu toţii adevărul. Recunosc că sunt o epavă din toate punctele de vedere – supraponderal chiar şi după standardele unor oameni voluminoşi, care însă nu reuşesc să aibă o oarecare verticalitate. În plus, şchiopătez în zilele ploioase, fiindcă mi-am distrus un genunchi pe vremea când eram poliţist, sărind un gard ca să mă ţin după un pungaş care nici măcar nu merita să fie găbjit. După două decenii în care am turnat în mine ca-ntr-un butoi, am o piele roşie ca sfecla, ca şi cum m-ar fi mângâiat cineva cu un şmirghel pe frunte şi pe obraji. Ce se petrece înăuntrul meu e şi mai grav. Am o inimă deznădăjduită, călcată în picioare, înfierbântată şi coruptă, precum şi o minte care noaptea fierbe în fermentul unor vise îngrozitoare. Aud ca pe o muzică îndepărtată vocile aspre ale mamei mele şi ale fostei mele soţii, două irlandeze tari ca piatra, care ştiau prea bine că la momentul oportun, limba poate funcţiona ca instrument de tortură.

Însă de data asta lucrurile reuşiseră să mă atragă. Imediat după ce membrii Comisiei s-au despărţit, am plecat în grabă de la Needle şi m-am îndreptat spre Baia Rusească, nerăbdător şi chiar gelos întrucâtva pe Bert. Ia gândeşte-te, mi-am spus, în vreme ce taxiul mă hurduca zdravăn în drumul spre West End. Ia gândeşte-te! Un tip care n-a ieşit în evidenţă cu nimic. Un prăpădit. Şi uite că a spălat puţina după ce a furat o avere, în timp ce eu am

rămas prizonierul unei vieţi urâte şi meschine.

Dacă citesc rândurile astea, probabil că partenerii mei se uită chiorâş. Cum adică „gelos”? se întreabă. Ce fel de invidie? Iubiţilor, hai să nu ne ducem singuri de nas, mai ales la patru dimineaţa. Este ora lupului, tăcută ca un destin nemilos, iar eu, nepricopsitul care, ca de obicei, nu poate să doarmă, murmur în dictafon, sau mai bine zis şoptesc, ca nu cumva să mă surprindă fiul meu adolescent şi băgăreţ, în cazul că s-ar întoarce cumva din condamnabilele lui activităţi nocturne. După ce o să termin, o să ascund caseta în compartimentul secret de sub pat. În felul ăsta, dacă o să ajung să mă răzgândesc, o să pot să arunc caseta la gunoi.

Înainte de-a începe să dictez prima parte a materialului, mi-am închipuit, de fapt, că o să procedez exact aşa cum mi-a cerut Wash. Un raport. Ceva anesteziat şi avocăţesc, un fel de proză în cămaşă de forţă, plină de note de subsol. Însă mă cunoaşteţi şi vă daţi seama că, aşa cum zice şi cântecul, am făcut totul după capul meu.[1] Indiferent ce-aţi spune, e un rol cu totul aparte. Eu vorbesc, voi ascultaţi. Ştiu. Nu ascultaţi. Vă spun doar ce vreau – şi când vreau. Discut despre voi ca despre nişte piese de mobilier sau, din când în când, vă spun pe nume. Martin, zâmbeşti contrar propriei voinţe. Wash, te întrebi cum o să reacţioneze Martin. Carl, ţi-ar plăcea ca totul să fie spus în maximum trei propoziţii şi deja ţi-ai pierdut răbdarea.

Prin urmare, lucrurile au stat cam aşa în esenţă: nu l-am găsit pe Bert în după-amiaza asta. Am încercat. Taxiul m-a dus până unde trebuia, iar eu am rămas în faţa Băii, cercetând cu privirea artera comercială sărăcăcioasă, una din numeroasele zone dărăpănate din apropiere de Du Sabie, cu neclintitele ei restaurante şi taverne, vitrine de prăvălii şi case de raport cu ferestrele îmbâcsite de praf. Clădirile din cărămidă au o culoare din ce în ce mai

1 Aluzie la celebrul cântec My Way, compus și interpretat de Frank Sinatra (n. trad.).

închisă, încă de pe vremea când încălzirea oraşului se făcea pe bază de cărbune. Tencuiala parcă a început să câştige în greutate, în timp ce se profilează pe cerul galvanizat deja de iarnă şi de norii grei, cenuşii şi opaci ca nişte foi de zinc.

La drept vorbind, am crescut destul de aproape de această zonă din West End, lângă Callison Street Bridge, o fenomenală structură din pietre cafenii imense şi filigrane de beton, proiectată, din câte ştiu, de H.H. Richardson în persoană. Construcţia era atât de impunătoare, încât punea în umbră întreaga noastră comunitate irlandeză mohorâtă, de fapt un cartier în sine, dar atât de izolat, că ai fi zis că era împrejmuit cu ziduri şi că singura cale de acces era un pod mobil. Capii de familie erau cu toţii fie pompieri, ca tatăl meu, fie poliţişti, agenţi care se ocupau de cei puşi în libertate condiţionată sau tipi care munceau în fabrici. În cartier exista câte o cârciumă la fiecare colţ de stradă, precum şi două biserici mari şi frumoase, St. Joe şi St. Viator, unde jumătate dintre enoriaşi erau, spre regretul constant al mamei, italieni. Perdele de dantelă şi mătănii. Până la doisprezece ani, n-am cunoscut niciun copil care să fi fost înscris la şcoală. Maică-mea mi-a pus numele după John McCormack, celebrul tenor irlandez ale cărui balade melancolice şi a cărui dicţie perfectă o făceau să tremure la gândul tristeţii vieţii şi ai îndepărtatei speranţe a dragostei.

Cel mai potrivit cuvânt pentru descrierea Băii Ruseşti nu este „prăpădit”, ci „preistoric”. Pe dinăuntru, locul arăta ca de pe vremea lui Joe McCarthy – ţevi care ieşeau la iveală undeva deasupra capului şi pereţi vopsiţi cu un lac verzui, întunecaţi din cauza uleiului şi a funinginii şi despărţiți de o balustradă din lemn vechi de mahon. Motivul care putea fi depistat aici era cel al Ţinutului Uitat de Timp, unde ceea ce era şi ceea ce ar fi putut fi însemnau unul şi acelaşi lucru – un fel de Ur populat de voci bărbăteşti, de o căldură intensă şi de mădulare atârnând inert. Un loc asupra căruia timpul avea să-şi

pună amprenta, însă fără a-l distruge: genul de atmosferă pe care irlandezii o perpetuează în toate barurile. Am plătit paisprezece dolari unui imigrant rus aflat în spatele unei cuşti, iar acesta mi-a dat un prosop, un cearşaf, cheia de la una din cabinele vestiarului şi o pereche de pantofi din cauciuc pe care i-am cumpărat în ultimul moment, ca să-mi vâr ţurloaiele în ei. Coridorul îngust din spatele lui era împodobit cu fotografii prinse în rame negre şi ieftine şi reprezentându-i pe toţi barosaniivedete ale lumii sportului, cântăreţi de operă, politicieni şi gangsteri, dintre care o bună parte puteau intra uşor în mai multe categorii simultan. În cabina unde m-am dezbrăcat, mocheta era cenuşie ca un banc de peşti morţi şi mirosea a clor şi a rugină.

Această Baie Rusească e unul dintre locurile renumite din Kindle County. Nu mai pusesem niciodată piciorul înăuntru, dar, pe vremea când mă ocupam de delictele financiare, FBI-ul avea întotdeauna pe cineva care fila pe toată lumea şi dădea de ştire. Poponarilor, băieţilor din sindicate şi bătăuşilor cu mutre lombrosiene le place să se întâlnească în locul ăsta şi să vorbească despre afacerile lor dubioase, fiindcă nici chiar agenţii federali n-au cum să ascundă un transmiţător sub un cearşaf ud. Bert vine aici ca să se bucure de atmosfera asta nesănătoasă ori de câte ori îşi poate face timp – în pauza de prânz, după orele de program, ba chiar şi după ce a avut de susţinut un proces la tribunal, timp de o oră.

În mintea lui, Bert pare să-şi ducă traiul într-un oraş al băieţilor veseli conceput în manieră personală. Majoritatea partenerilor mei sunt bărbaţi şi femei care au absolvit universităţi de prestigiu – Harvard, Yale şi Eaton – şi care ştiu să fie intelectuali măcar câteva minute din viaţă, fiind genul de oameni cărora li se adresează *The New York Review of Books* şi care citesc toate articolele alea nesărate ca să adoarmă mai uşor. Însă Bert e aşa cum crede lumea că aş fi şi eu, isteţ, dar cam de la coada vacii. Absolvise dreptul în cadrul universităţii, iar înainte de asta

terminase cursurile Academiei de Aviaţie şi fusese pilot de luptă în Vietnam, în acel ultim an disperat al războiului; numai că evenimentele ulterioare ale vieţii lui nu par să atragă atenţia nimănui. E în continuare prins în mrejele proiecţiilor fantastice care l-au preocupat încă de la unsprezece ani. Bert crede că e un lucru bun să-ţi pierzi vremea cu fel de fel de indivizi care îţi vând ponturi despre scoruri şi surprize şi care pot să-ţi spună cum o să se termine cursa din ziua următoare înainte de-a citi ce scriu ziarele. Bănuiesc că, de fapt, tipii fac exact ce face şi Bert – vorbesc tâmpenii şi trăiesc cu sentimentul pericolului. După baia de aburi, se aşază şi se pun pe jucat cărţi la mesele din vestiar, mâncând heringii muraţi care se servesc la un băruleţ unde nu poţi să stai decât în picioare şi povestindu-şi unul altuia despre poliţe plătite şi despre pungaşi cu care au avut ocazia să se răfuiască. Pentru un adult, fanfaronada asta de mascul feroce e un lucru stupid. Pentru cineva a cărui viaţă e dedicată securităţii liniilor aeriene, băncilor şi companiilor de asigurări, e vorba de nişte obiceiuri care, sincer să fiu, au mai mult darul de-a amăgi.

Ca să ajungi la baie trebuia să cobori scările, iar eu m-am ţinut bine de balustradă, bântuit de obişnuitele îndoieli legate de ceea ce aveam de gând să fac, mai ales că, în cazul de faţă, asta însemna să ajung într-un loc pe care nu-l cunoşteam şi nici măcar să nu fiu îmbrăcat. Numai că încăperea le conferea tuturor ocupanţilor o graţie naturală; era plină de abur şi de fum, precum şi de un val de căldură care parcă îţi ieşea în întâmpinare. Bărbaţii stăteau fiecare la locul lui: tineri câtuşi de puţin ruşinaţi de propria goliciune, cu mădularele atârnând, şi oameni ceva mai în vârstă, graşi şi trecuţi, care îşi înnodaseră cearşaful peste şale sau şi-l atârnaseră peste umăr ca pe o togă.

Baia propriu-zisă era o construcţie din lemn, neavând culoarea deschisă, asemănătoare unei saune, care îţi reaminteşte de mobilierul scandinav, ci doar nişte scânduri

închise şi înnegrite de umezeală. O încăpere spaţioasă, aflată la vreo cinci metri deasupra băii, emana o aromă care îţi evoca oarecum covorul vegetal al unei păduri tropicale. Câteva rânduri de locuri sau de bănci erau dispuse pe toate laturile, iar în centru era situat vechiul cuptor, de fier, îmbrăcat în ciment, neîmblânzit şi oarecum insolent, ca o soacră care a bătut suta de kilograme. În timpul nopţii focurile ardeau acolo neîntrerupt, încingând pietrele din interiorul cuptorului, care semănau cu nişte ouă de dinozaur şi care erau, de fapt, bulgări de granit excavaţi de pe fundul Marilor Lacuri şi albiţi acum sub acţiunea limbilor de foc.

Din când în când, câte un veteran curajos se ridica anevoie în picioare, gemând şi mormăind ceva pe limba lui, ca să arunce o cană cu apă fiartă înăuntru. Cuptorul sfârâia, iar din interiorul lui ţâşneau limbi de flăcări înfuriate. Aburii se ridicau imediat. Cu cât stăteai mai sus, cu atât simţeai mai bine acest lucru, aşa încât, chiar şi după doar câteva minute petrecute la nivelul trei, începeai să te simţi ca o friptură. Stând acolo şi rezistând aburilor fierbinţi, bărbaţii vorbeau destul de rar, adresându-şi unul altuia jumătăţi de propoziţie răstite, după care se ridicau şi turnau peste ei o găleată cu apă rece ca gheaţa, adunată de la robinetele amplasate între scânduri. Observând procedeul, m-am întrebat câţi dintre ei or fi fost luaţi deja cu targa. Câteodată unul dintre bărbaţi se întindea pe câte o bancă, iar un altul îndeplinea o ceremonie bizară şi îl săpunea din cap până-n picioare, şi pe faţă şi pe spate, folosindu-se de nişte bureţi aspri şi de mănunchiuri de frunze de stejar, care izbuteau să scoată o spumă groasă din săpunul pe care-l ţinea în mână.

Bineînţeles că, în zilele noastre, imaginea unei adunături de bărbaţi dezbrăcaţi şi frecându-şi unul altuia spinările te bagă la idei şi, sincer să fiu, simt că mă strâng pantofii când mă gândesc cum s-ar putea integra Bert unui asemenea spectacol. Numai că indivizii ăştia păreau destul de convingători – nişte burtoşi de modă veche, oameni

care, ca şi Bert, vin aici din copilărie, foarte mândri de etnia căreia îi aparţin. Slavi, evrei, ruşi, mexicani. Indivizi dedaţi unor plăceri fruste, a căror sudoare stă mărturie pentru modul în care ţin să-şi onoreze trecutul.

Din când în când, am surprins câte o privire piezişă. Bănuiam că mulţi homosexuali trebuie să fie şifonaţi bine înainte de-a recunoaşte că nu se poate compara Kindle County cu San Francisco. Grupul ăsta părea foarte prompt în formularea unor judecăţi referitoare la cei nou-veniţi.

— Sunt un prieten de-al lui Bert Kamin, am mormăit, încercând să-i explic ce căutam acolo unui bătrân solid care stătea în faţa mea, învelit în cearşaf.

Părul, care începuse să-i încărunţească, avea urme de săpun şi era dat pe spate, ridicându-se în trei sau patru direcţii diferite, aşa încât semăna foarte bine cu ciucurii unei glugi.

— Mi-a tot vorbit de chestia asta. Pân-la urmă tot trebuia să încerc.

Individul a emis un sunet, după care a întrebat:

— Cine anume?

— Bert, am răspuns.

— A, Bert, a rostit el. Ce-o fi cu el? Are vreun proces baban? Unde naiba s-o fi dus?

Am înghiţit în sec. Îmi închipuiam că tocmai asta avea să fie întrebarea mea. Am început să simt căldura care îmi punea sângele în mişcare şi-mi usca nările, motiv pentru care am coborât pe nivelul inferior. Unde se duce un tip care are la el cinci milioane şi jumătate de dolari? m-am întrebat. Care sunt alternativele logice? Chirurgie estetică? Jungla braziliană? Sau pur şi simplu un orăşel unde nimeni n-are de unde să ştie că o să apară? Poate credeţi că e uşor, dar ia încercaţi şi puneţi-vă aceeaşi întrebare. În ce mă priveşte, cred că aş opta pentru un program relativ mai simplu. Partide îndelungate de înot. Citirea câtorva cărţi bune. Niscai golf. Găsirea unei femei din categoria celor care umblă după un tip cuminte şi cinstit.

— S-o fi cărat cu Archie şi cu ăilalţi, a rostit boşorogul. Nici pe ăsta nu prea l-am mai văzut în ultimul timp.

— Archie?

— Nu-l cunoşti pe Archie? E mare şi tare, ascultă-mă pe mine. Are un ştiu ce poziţie importantă, habar n-am cum îi zice. Hei, Lucien. Cum se cheamă chestia aia de care se ocupă Archie la firma de asigurări? l-a întrebat bătrânul pe un tip aşezat în apropierea cuptorului, un bărbat care semăna într-o oarecare măsură cu el, având un burdihan impunător şi un piept cărnos şi rozaliu din cauza căldurii.

— Actuariat, a răspuns Lucien.

— Aşa vezi, a rostit bătrânul, împrăştiind şiroaie de apă cu spumă în timp ce se ridica.

Pe urmă a continuat să vorbească despre Archie, anunţând că venea aici în fiecare zi. Punctual ca un ceas elveţian. La ora cinci fix. El şi Bert erau mereu împreună, doi adevăraţi profesionişti.

— Pun pariu că acolo s-a dus. La Bert mă refer. Auzi, Lucien, Bert şi cu Archie sunt pe mână au ba?

De data asta Lucien a catadicsit să se mişte.

— Cine-ntreabă?

— Tipul ăsta.

Am făcut un gest şovăielnic, pe care l-au ignorat amândoi.

— Cum îi zice? a întrebat Lucien, îngustându-şi privirea prin masa de aburi.

Intrase fără să aibă ochelarii la el, aşa că a coborât ca să mă vadă mai bine, măsurându-mă vizibil din cap până-n picioare. Era unul din acei tipi care sunt prea în vârstă ca să-şi mai ceară scuze pentru ceva. Mi-am spus numele şi i-am întins o mână pe care Lucien mi-a înşfăcat-o destul de nehotărât cu stânga, în timp ce-şi ţinea strâns cu dreapta cearşaful care-i acoperea mijlocul. A tras aer în piept o dată sau de două ori cu gura deschisă, roşu la faţă ca o rodie.

— Şi tu-l cauţi tot pe Kam Roberts? a întrebat el în cele din urmă.

Kam Roberts. Robert Kamin. Eram sigur că era vorba de o glumă.

— Da, am răspuns, arborând un zâmbet tâmpiţel. Da, pe Kam Roberts, am repetat.

Nu mă întrebaţi de ce fac asemenea chestii – întotdeauna pretind că ştiu mai mult decât ştiu de fapt. Aşa am fost încă de pe vremea când eram un copil neastâmpărat, plăcându-mi mereu să mă prefac într-un fel sau altul. Acolo existau atâtea euri zburdalnice şi exuberante, încât am considerat atitudinea mea ca pe o formă de complacere dăunătoare, mai ales că erau foarte frecvente situaţiile în care scăpăm lucrurile de sub control. Îmi trecuse prin minte că acel „Kam Roberts” era un fel de parolă secretă şi că, odată pronunţată, puteam să mai pun şi alte întrebări, însă exista ceva, fie ciudăţenia numelui, fie entuziasmul meu neobişnuit, care făcea ca atmosfera din încăpere să fie cum nu se poate mai apăsătoare.

Drept răspuns, Burtosul şi cu Lucien au bătut în retragere. Lucien a spus că voia să joace cărţi şi şi-a îndemnat prietenul să-l urmeze printr-un ghiont, după care au luat-o amândoi la picior, mulţumindu-se să-mi spună la revedere pe un ton sec şi să arunce o privire rapidă peste umăr, spre locul unde rămăsesem.

Am continuat să stau învăluit de aburi, înălbindu-mă ca o legumă şi gândindu-mă la ce aveam de făcut. Căldura are nişte efecte cum nu se poate mai bizare. Între timp, mâinile şi picioarele încep să fie grele, iar mintea lucrează mai încet, ca şi cum gravitaţia ar fi şi mai puternică, iar tu ai fi ajuns undeva pe Jupiter. Scena asta a bărbaţilor care nu se sfiau să umble dezbrăcaţi unul în faţa altuia, în mijlocul acelei călduri intense, mi-a redeşteptat imaginea tatălui meu şi a unităţii de pompieri unde tipii aceia îşi petreceau împreună atât de mult din viaţă, înghesuindu-se în aceea singură încăpere spaţioasă în care îi prindea somnul şi visau pe furiş, aşteptând semnalul sonor al

alarmei şi convocarea în caz de pericol. Ştiam de fiecare dată când izbucnea un incendiu. Se puteau auzi motoarele maşinilor ieşind cu un zgomot asurzitor din clădirea aflată la patru cvartale distanţă şi dangătul clopotelor, „sirenele”, cum spunea tata. Motoarele maşinilor erau uriaşe şi, dacă judecai după larma produsă, păreau capabile să alimenteze şi o navă spaţială. Câteodată tata se întorcea aducând focul cu el – un miros pătrunzător, care îl învăluia aidoma unui nor. „Aşa miros păcătoşii jos în iad”, obişnuia să spună, extenuat din cauza efortului fizic şi a fricii şi aşteptând să se deschidă la Black Rose ca să ardă una mică înainte de culcare. De atunci, focul a fost prezent mai mereu în visele mele, deşi nu pot să-mi dau seama dacă de vină e tata sau mama, care, când mă muştruluia, mă trăgea de urechi şi-mi spunea că am făcut un legământ cu Satana şi că ar trebui să fiu îngropat într-un cuptor de azbest.

Perpelit ca un biftec în sânge, m-am întors împleticindu-mă la vestiarul sărăcăcios. Tocmai încercam să-mi îngustez privirea şi să văd ce număr e gravat pe cheie când am auzit o voce în spatele meu.

— Hei, domnu’, dumneata. Jorge vrea să te vadă.

Era un puşti cu o găleată şi o cârpă de spălat pe jos. N-am fost sigur că vorbise cu mine, dar a făcut un semn din capul acoperit de un păr negru şi lucios şi mi-a indicat să-l urmez. M-am conformat, pornind după el şi lipăind cu pantofii de cauciuc. Am ieşit din vestiar şi am ajuns la o altă încăpere, deasupra căreia era scris de mână „Clubul”. M-am gândit că era posibil ca băieţii să vrea să devin membru sau să-mi spună câte ceva despre Bert.

Şi aici mobilierul era ultimul răcnetal anului 1949. Lambriuri ieftine din lemn de mahon. În loc de gresie, nişte plăci de azbest, maronii şi pătate, care i-ar fi provocat o criză cardiacă oricărui inspector sanitar. Scaunele şi canapelele erau acoperite cu vinilin roşu care pocnise pe la colţuri, lăsând să se vadă umplutura, iar un arc negru se alia la vedere de atât de mult timp, încât

începuse să ruginească. La o masă cenuşie din melamină, cu un design dintr-acela vechi, de o formă nedefinită, asemeni imaginii dintr-un microscop pe care ai uitat să-l focalizezi, se aşezaseră patru bărbaţi care jucau pinaclu. Cel mai tânăr dintre ei, un mexican liniştit, a dat din cap, iar în spatele meu puştiul cu găleata a tras un scaun mai aproape.

— Îl cunoşti pe Kam Roberts? a întrebat mexicanul.

Încă nu-şi ridicase ochii din cărţile de joc. Lucien şi Burtosul parcă intraseră în pământ.

— Sunt un prieten al lui Bert Kamin.

— Te-am întrebat de „Kam Roberts”.

În cele din urmă, tânărul şi-a ridicat privirea spre mine. Jorge ăsta era un băiat zvelt, unul din mexicanii neraşi şi aţoşi din care ies nişte campioni de semimijlocie care uimesc pe toată lumea, snopindu-i de fiecare dată în bătaie pe negroteii aceia unşi cu tot soiul de alifii şi cu muşchii zvâcnindu-le la cea mai mică mişcare. Acest gen de putere neaşteptată a avut întotdeauna darul să mă impresioneze.

— Ai vreun buletin?

Mi-am privit cearşaful, greu şi aproape translucid din cauza aburilor.

— Dă-mi două minute.

— Până unde crezi c-o să ajungi în două minute? m-a întrebat el şi a aruncat o carte pe masă.

Într-un târziu, mi-am luat inima în dinţi şi am vorbit.

— Mă numesc Mack Malloy. Bert e partenerul meu. Sunt avocat, am spus, întinzându-i mâna.

— Nu, nu eşti, a rostit Jorge.

Cam asta-i povestea vieţii mele. Minciuna îţi aduce zâmbetul pe buze. Adevărul te pune doar pe gânduri.

— Cine eşti? l-am întrebat pe mexican.

— Cine sunt? Sunt un tip care stă de vorbă cu tine, clar? îl cauţi pe Kam Roberts, asta sunt. Clar?

Jorge m-a studiat cu ceea ce s-ar putea numi mânia lumii a treia – ceva care înseamnă mult mai mult decât

culoarea pielii şi se întoarce în timp, un fel de memorie genetică pe al cărei ecran există şi astăzi sifilisul răspândit de oamenii lui Cortez şi felul în care războinicii europeni cu coifuri i-au aruncat pe şefii de trib în craterele vulcanilor.

— Chestia asta cu domnu' Roberts e rahat cu perje. Ai priceput?

— Te aud foarte bine.

Mexicanul s-a întors spre un tip aflat lângă el, un moşneag solid, care rămăsese cu cărţile în mână.

— Cică mă aude foarte bine, a spus el, după care au izbucnit în râs amândoi.

În linii mari, faptul că stăteam dezbrăcat în faţa a patru masculi supăraţi nu mă punea într-o situaţie foarte convenabilă. Jorge şi-a aşezat ambele mâini pe masă.

— Eu zic că eşti sticlete, a declarat el, umezindu-şi buzele. *Ştiu* că eşti sticlete.

Irişii acelor ochi negri de spaniol semănau cu nişte peşteri în miniatură şi nu împrăştiau niciun strop de lumină, dându-mi sentimentul incomod că nu mai ştiam ce să fac. Abia după o clipă mi-a mai venit inima la loc, gândindu-mă că un poliţist nu putea fi bătut şi aruncat undeva la vreun colţ de stradă.

— Te-aş recunoaşte la orice oră din zi şi din noapte. Parcă văd că ţi-ai tatuat o stea pe daravelă.

Ceilalţi trei tipi care asistau la discuţie s-au arătat profund impresionaţi de această ultimă replică.

Am zâmbit vag, dominat de o teamă combinată cu deruta, încercând în continuare să deduc ce anume credea individul ăsta că ştie despre mine. În ce mă priveşte, chiar dacă au trecut între timp douăzeci de ani, pun pariu că i-aş recunoaşte pe toţi borfaşii pe care i-am băgat la zdup. Cam la fel se întâmplă şi cu puştanii din şcoala primară. Există mutre pe care, dacă le vezi o dată, n-ai cum să le mai uiţi.

— Indiferent ce cauţi, *hombre*, aici n-o să găseşti nimic. Vorbeşte şi cu Hans de la şase şi-o să te convingi.

— Îl caut pe Bert.

Jorge a închis ochii, acoperiţi de nişte pleoape grele ca ale unei şopârle.

— Nu-l cunosc. N-am auzit de el şi nu ştiu pe nimeni care să-l cunoască. I-am mai zis şi primului sticlete care a venit să-l caute pe Kam Roberts, cum te văd şi cum mă vezi, că n-am chef de rahaturi de-astea. Nici nu i-am spus bine să se ducă la Hans, şi mă trezesc cu altă janghină care vine să se joace „spune-mi unde, când şi cum”. Ştii ce, nu mă scoate din papuci.

Şi-a mişcat capul dintr-o parte în alta, ca şi cum l-ar fi ţinut pe sfoară, iar eu mi-am dat seama că intuisem corect: aveam în faţă un fost boxer.

Imediat după aceea am înţeles de ce credea că sunt sticlete: fiindcă poliţiştii trecuseră deja pe-acolo, căutându-l şi ei tot pe Kam Roberts. Am vrut să-l mai întreb şi altceva – care poliţişti, de la ce unitate, ce credeau că făcuse Bert – dar ştiam că nu era bine să-mi forţez norocul.

Vrând să aibă aerul că-mi spune ceva confidenţial, Jorge se întinsese între timp din nou peste masă.

— Numai de rahaturi de-astea n-am nevoie.

Pentru asta îl plătea pe Hans şi tot pentru asta stătea de vorbă cu mine. Îl ştiam pe Hans, un fel de şef de secţie de la Circa 6, care mai avea doi-trei ani până la pensie. Hans Gudrich, ajuns la nişte proporţii îngrijorătoare în ultima vreme şi cu nişte ochi albaştri şi foarte limpezi, frumoşi de-a dreptul, dacă poţi spune aşa ceva despre ochii unui poliţist gras şi bătrân.

— Tocmai mă pregăteam să ies, am spus.

— Gând la gând cu bucurie.

— Ai avut dreptate, am continuat, ridicându-mă în picioare şi văzând că pardoseala era udă din cauza cearşafului meu. Fiecare cu treaba lui.

Încercarea mea de-a juca rolul poliţistului cinstit n-a ţinut. Jorge mi-a servit-o pe şleau.

— Nimeni n-are de făcut nicio treabă pe-aici. Dacă vrei să asuzi la căldură, n-ai decât şi pace. Însă dacă apari cu texte gen domnu’ Roberts sau mai ştiu eu ce, te pârlesc

de nu te vezi, indiferent ce stea ţi-au agăţat pe piept. Iar despre domnu' Roberts, tipule, nici că mai vreau să aud vreodată, ai băgat la cap?

— Absolut.

Am ieşit de-acolo cât am putut de repede. Poate că Bert o fi ştiut să facă pe durul, deşi nu era aşa ceva, numai că tipii ăia se pricepeau al naibii de bine să nu-ţi lase loc de întors. M-am îmbrăcat şi am plecat cât ai zice peşte, luând-o sănătos la picior şi simţind cum m-am topit tot pe dinăuntru din cauza fricii. Simpatică trupă, i-am spus în gând lui Bert, după care, fiindcă tot adusesem vorba, i-am pus câteva întrebări legate de motivele pentru care îşi schimbase numele în Kam Roberts.

Ajunsesem între timp la intersecţia dintre Duhaney şi Shields, unul din marile cartiere ale oraşului, stil Liga Naţiunilor, unde existau patru cvartale de blocuri în care se vorbeau unsprezece limbi, dominate de reclamele ţipătoare pentru diverse produse ce puteau fi cumpărate la preţuri de nimic din vitrinele magazinelor. În zona asta trebuie să ai mare noroc ca să găseşti un taxi, fapt pentru care am făcut niscai cuie în staţia de autobuz, unde câte ceva din zăpada de la ultima ninsoare se strânsese într-o moviliţă murdară şi îngheţată, în timp ce obrajii îmi erau biciuiţi de frig, iar sufletul îmi era în continuare sub impresia recentei călătorii în acel infern al bărbaţilor duri şi al căldurii sufocante. Ajuns în apropierea zonei unde mă născusem, am simţit cum devin prizonierul timpului şi al acelor sentimente care, cu patruzeci de ani în urmă, erau atât de conservatoare, încât aveam impresia că devin rigid şi încorsetat. Eram într-un conflict ¿rezolvabil cu toată lumea – cu mama, cu biserica, cu toate călugăriţele de la şcoală, cu întreaga comunitate claustrofobă şi cu milioanele ei de reguli. Nu luam parte în niciun fel la bucuria care părea să-i anime pe ceilalţi pentru faptul că făceau parte din lumea aceea. În schimb, mă simţeam ca un spion, ca un agent clandestin venit de cine ştie unde, ca un străin care nu vede nimic altceva decât obiecte,

suprafeţe şi lucruri neînsufleţite.

De vreo doi ani, de când Nora a plecat de lângă mine, am sentimentul că mă întorc din ce în ce mai des aici şi că visele mele au loc în casele povârnite de lângă Callison Street Bridge, unde îmi desfăşor căutările. După patru decenii, îmi dau seama că eu am fost cel infiltrat în secret. Câteodată visez că o caut pe sora mea, pe blânda şi nevinovata Elaine, care a murit cu trei ani în urmă. Dar nu pot s-o găsesc. Afară, strălucirea soarelui e atât de puternică, încât aproape că e în stare să purifice, însă eu mă aflu înăuntru, iar vântul umilă perdelele şi mişcă hârtiile din încăpere, în vreme ce bântui pe coridoarele mohorâte ale clădirii, încercând să găsesc o legătură pierdută. Ce-mi păsa atunci? Acum însă, pradă deznădejdii, am nopţi întregi în care mă ridic în capul oaselor şi mă concentrez, străduindu-mă să descopăr cauza tuturor acestor greşeli şi conştient că undeva, în casa asta întunecoasă, într-una din camere, voi da în lături o uşă şi voi simţi cum năvălesc peste mine lumina, căldura şi flăcările.

Articol V.

III. AVOCATUL

Se făcuse vreo şapte şi jumătate când m-am întors la birou, iar Brushy, că de obicei, era tot acolo. Din câte pot să spun, niciunul din partenerii mei nu crede că banii constituie lucrul cel mai important de pe lume – numai că muncesc ca şi cum ar crede-o. Partenerii aceştia sunt cu toţii oameni cumsecade, bărbaţi şi femei cu instincte cultivate, atenţi cu cei din jur, iar mulţi dintre ei de viaţă şi gata oricând să facă bine cui pot. Însă, cu toate acestea, funcţionăm într-o relaţie foarte strânsă, aidoma nucleului unui atom, fiind adunaţi laolaltă de forţele magnetice ale naturii – şi anume o slăbiciune comună pentru dorinţele noastre cele mai ignobile: să avansăm, să câştigăm bani mulţi şi să avem putere. Pentru toate astea e nevoie de timp. De multe ori în viaţă eşti atât de presat, încât faptul că te scarpini în cap îţi cere o clipă de răgaz pe care mai

mult ca sigur că o s-o regreţi mai târziu în cursul zilei.

Ca mulţi alţii, şi Brushy se simţea cel mai bine aici, arzând ca o torţă în noaptea neagră! Fără telefoane, fără adversari sau asociaţi şi fără afurisitele alea de şedinţe ale consiliului de administraţie. Inteligenţa ei remarcabilă putea fi concentrată asupra problemelor curente, iar ea putea să scrie scrisori sau să recitească rapoarte, ocupându-se de şapte lucruri diferite pe durata unei singure ore şi pontând în dezavantajul ei. Prin contrast, timpul pe care îl petreceam eu la birou lua de obicei forma unor apariţii meteorice şi inutile.

Mi-am băgat capul pe uşă, simţind nevoia unui suflet caritabil.

— Ai un minut?

Brushy ocupă biroul din colţ, care este cel mai şic din întreaga încăpere. Sunt cu zece ani mai în vârstă decât ea, iar cu sănătatea stau destul de prost. Era aşezată la biroul acoperit cu sticlă de geam şi mărginit la ambele capete de câteva plante decorative ale căror vârfuri îi cădeau pe foile pe care le avea sub ochi.

— Avem treabă? a întrebat ea. Cine-i clientul? a adăugat, întinzându-se imediat după fişa de pontaj.

— Unul vechi, i-am spus. Eu.

Brushy a fost avocata care m-a asistat în cursul războaielor cu Nora. Avocat pledant cu o prestaţie necruţătoare la bară, Emilia Bruccia este una din vedetele de la G & G. Am văzut-o reuşind să modifice impresiile şi amintirile unor martori aflaţi sub prestare de jurământ mai spectaculos decât dacă s-ar fi folosit de droguri psihoactive. Pe de altă parte, e înzestrată cu acea minunată şi înşelătoare elasticitate mintală prin care reuşește întotdeauna să convingă juriul că documentele cele mai periculoase ale părţii adverse nu sunt bune nici să împachetezi peşte cu ele. Brushy a devenit unul din punctele de sprijin ale relaţiei noastre cu cei de la ÎN, asigurându-şi totodată cel puţin zece clienţi importanţi, inclusiv o mare firmă de asigurări din California.

Pe lângă faptul că lucrează cam de un milion de dolari pe an, e o persoană cu un comportament teribil. Vorbesc foarte serios. Aş prefera să încerc să agăţ o panteră înfometată decât să fac acelaşi lucru cu Brushy. Asta nu înseamnă că e opacă la sentimente. Şi le manifestă din belşug, epuizându-şi-le în muncă şi în şedinţe de mototolit cearşaful şi este în prezent victima unei descărcări hormonale care face ca viaţa ei personală să constituie, fără ştirea ei, subiect de discuţie printre ceilalţi. Brushy e loială, isteaţă şi nu uită niciodată dacă i-ai făcut vreun bine. În plus, e un partener excelent. Dacă ar trebui să găsesc imediat pe cineva care să se ducă în locul meu undeva la o sută de mile de Tulsa şi în toiul nopţii, pe Brushy aş suna-o. De fapt, tocmai certitudinea că puteam conta oricând pe că m-a determinat să-i fac această vizită. Când i-am spus că aveam nevoie de un serviciu, nici n-a clipit.

— Mi-ai face un mare bine dacă ai putea să te ocupi tu de audierea lui Toots în faţa comisiei de disciplină, i-am spus. La prima înfăţişare, cea de miercuri, o să fiu şi eu acolo, dar după aceea s-ar putea să nu mai apar.

Comisia de Disciplină şi de Admitere în Barou – BAD[2] – reprezintă o structură pur birocratică, însărcinată cu sancţionarea celor care încalcă regulamentul de ordine interioară ca oameni ai legi. Mi-am petrecut acolo primii patru ani ca avocat, străduindu-mă să mă menţin pe linia de plutire şi să nu mă las înecat de mareea de reclamaţii referitoare la diverse nereguli înregistrate în practica avocăţească.

Brushy a obiectat, declarând că nu se mai ocupase niciodată de o audiere în faţa celor de la BAD, dar nu mi-au trebuit decât câteva clipe ca s-o conving că avea să se descurce de minune. Ca mulţi alţi oameni logodiţi cu succesul, Brushy are momentele ei de îndoială. Arborează un surâs triumfător pentru toată lumea, după care, rămasă singură, îşi frânge mâinile, neştiind dacă punctul ei de

2 Bar Admissions and Disciplinary Commission (n. trad.).

vedere coincide cu al celorlalţi. I-am promis că o s-o pun pe Lucinda, secretara care lucra pentru amândoi, să facă nişte copii după tot ce se afla în dosar, ca să le poată citi şi ea!

— Tu unde te duci? m-a întrebat Brushy.

— Să-l caut pe Bert.

— Că bine zici, unde Dumnezeu o fi umblând?

— Asta vrea să afle şi Comisia.

— Comisia?

Pe măsură ce am început să-i povestesc, Brushy s-a arătat din ce în ce mai interesată. Cei Trei Mari sunt foarte scumpi la vorbă şi majoritatea partenerilor mei profită la maximum de cea mai mică ocazie de-a arunca o privire în culise. Brushy a savurat fiecare amănunt, până când a înţeles brusc despre ce era vorba.

— Aşa, ca şi cum ai pocni din degete? Peste cinci milioane jumătate?

Rămasă cu guriţa căscată, Brushy a încercat pe cât posibil să privească în viitor, gândindu-se la procesele şi la acuzaţiile care aveau să urmeze. Investiţia pe care o făcuse în firma de avocaţi se vedea pusă în pericol.

— Cum a putut să ne facă una ca asta?

— Nu există victime, am liniştit-o.

N-a priceput unde băteam.

— Aşa vorbesc poliţiştii, am adăugat. Un tip se plimbă singur pe unde nu trebuie într-o noapte fără lună şi-o ia în freză. Altul urlă cât îl ţin plămânii că a pierdut o sută de mii de dolari pe care i i-a dat unui şarlatan care i-a s-a lăudat că poate construi o maşină în stare să meargă pe bază de cartofi prăjiţi. Cine-o caută cu lumânarea o găseşte. Dar nu există victime.

Brushy m-a privit preocupată. Era îmbrăcată într-o fustă şi un sacou sobru şi o bluză cu un papion mare, portocaliu. Părul ei scurt fusese tuns oarecum sport, lăsând să i se vadă două sau trei coşuri ceva mai mari, împrăştiate pe obrazul stâng, ca petele de pe lună. Mai mult ca sigur că avusese parte de-o adolescenţă nesuferită.

— Avem noi o vorbă, am rostit după o pauză.

— Şi ce înseamnă? Mai ales în contextul ăsta.

Ridicând din umeri, m-am îndreptat spre sertarul fişetului metalic din spatele ei, unde îşi ţinea creioanele, ca să găsesc o ţigară. Amândoi aveam obiceiul să pufăim din când în când pe furiş. Deşi la ora actuală Gage & Griswell este un mediu nepoluat şi nepoluant, există zile când ne întâlnim la mine sau la Brushy în birou şi închidem uşa. Din sertar am scos şi o oglinjoară pentru machiaj, pe care i am cerut-o împrumut. Brushy nici nu m-a băgat în seamă. Îşi muşca degetul mare, concentrată în continuare asupra perspectivei iminente a dezastrului.

— Oare e normal să-mi spui toate astea? m-a întrebat ca, dovedind că putea discerne mult mai exact decât mine valoarea adevărată a unei confidenţe.

— Probabil că nu, am recunoscut. Hai să zicem că e o informaţie ca de la client la avocat.

Prin asta am vrut să spun că era vorba de ceva care avea statut privilegiat şi secret pentru totdeauna. Asta e încă una din glumele răsuflate pe care le fac avocaţii pe seama legii. Brushy nu era propriu-zis avocatul meu, după cum nici eu nu eram propriu-zis clientul ei.

— În plus, trebuie să te întreb ceva despre Bert.

Brushy se afla încă în faza de evaluare a situaţiei. A declarat încă o dată că nu-i venea să creadă.

— E o idee frumoasă, *n'est-ce pas*? Îţi umpli buzunarele cu câteva acte de identitate noi şi cu nişte milioane de dolari şi o tunzi cu avionul cine ştie unde, urmând să fii altcineva pentru tot restul vieţii, am spus, însoţindu-mi cuvintele cu un zgomot onomatopeic. Mă trec fiori numai când mă gândesc.

— Ce fel de acte de identitate noi? a întrebat Brushy.

— A, se pare că foloseşte fel de fel de pseudonime dubioase. L-ai auzit vreodată spunându-şi din cine ştie ce motiv Kam Roberts şi făcând caz de numele ăsta?

Nu auzise. I-am povestit despre vizita făcută la Baia Rusească şi despre cum m-am uitat la indivizii ăia solizi ca

nişte frigidere bătându-se reciproc pe spinare cu crengi de stejar şi frecându-se cu săpun.

— Ciudat, a spus ea.

— Exact, aşa mi s-a părut şi mie. Uite cum stă treaba, Brushy. Indivizii de-acolo nu exclud ca Bert să fi spălat puţina împreună cu încă un tip. Ţi-a vorbit vreodată de cineva pe nume Archie?

— Nţ, a făcut ea, privindu-mă fix prin fumul de ţigară şi ştiind deja că pusesem ceva la cale.

— Ştii, chestia asta mi-a dat de gândit. Au trecut ani de zile de când nu l-am mai văzut pe Bert cu o femeie.

Când Bert ajunsese aici, cu mai bine de zece ani în urmă, continua să-i facă o curte asiduă lui Doreen, iubirea lui din liceu, în scopuri cât se poate de solide. Făcuse promisiuni vagi să se însoare cu acea femeie, o învăţătoare blajină din fire, care, în toţi anii de aşteptare, devenise o clientă statornică a barurilor, surpată de un alcoolism la fel de avansat ca al meu, purtând nişte fuste de dimensiunile unei batiste şi vopsindu-şi părui într-un blond atât de răvăşit de chimicale, încât începuse să semene mai degrabă cu un snop de rafie decât cu o podoabă capilară, într-o bună zi, la prânz, Bert anunţase că fata urma să se mărite cu directorul şcolii. Fără alte comentarii şi fără să apară altcineva în viaţa lui.

Obişnuită să sesizeze imediat cele mai fine nuanţe, i Brushy a devenit brusc atentă.

— Vrei cumva să mă întrebi ce părere am?

— Te referi la ceva murdar şi indiscret? întocmai. Nu-ţi cer să faci niciun fel de speculaţii. Pur şi simplu am crezut că ai putea contribui cu o serie de informaţii pertinente.

Cu acestea zise, m-am scărpinat stânjenit după ureche, însă n-am reuşit deloc s-o duc de nas. Mi-a aruncat o privire care cred că poate fi etichetată pe bună dreptate ca „belicoasă”. Nu e o femeie impunătoare – e mai degrabă scundă, durdulie şi cred că ar deveni chiar grasă dacă n-ar face atâta gimnastică de întreţinere – dar modul în care îşi

încleştase fălcile avea ceva de rău augur.

— Acum cine te crezi? Faci parte din serviciul de salubritate?

— Scuteşte-mă de detalii. Pentru început mă mulţumesc cu da sau nu.

— Nu.

N-am fost foarte sigur că ăsta era răspunsul. Brushy e foarte susceptibilă când e vorba de viaţa personală a cuiva, dat fiind că a ei constituie un permanent prilej de distracţie şi bârfe. Fiecare birou ar merita să aibă pe cineva ca Brushy, o femeie devotată trup şi suflet celibatului, dar în acelaşi timp animată de instincte sexuale specifice răpitoarelor. Brushy subscrie unui tip de feminism în concepţie proprie, care dă impresia că a fost inspirat de pirateria de pe mările planetei şi potrivit căruia toate corăbiile populate de masculi trebuie abordate fără şovăire. Ea nu recunoaşte niciun fel de restricţii dintre cele tradiţionale: starea civilă, vârsta, statutul social. Ori de câte ori se fixează asupra unui bărbat, indiferent dacă motivul îl reprezintă poziţia pe care o ocupă acesta, promisiunile pe care i le poate îndeplini viitorul sau aspectul fizic, care pe celelalte femei le îndeamnă la simple reverii inavuabile, Brushy nu e deloc ambiguă în felul prin care îşi face cunoscute dorinţele. De-a lungul anilor a fost văzută în compania unor judecători şi politicieni, a unor ziarişti, adversari în instanţă, arhivari, doi foşti juraţi, precum şi alături de mulţi dintre propriii ei parteneri, inclusiv eu (oricât de mare v-ar fi mirarea), în timpul unei după-amiezi capricioase. Voinic şi arătos, fără îndoială că şi Bert intrase în raza de acţiune a periscopului sentimental al lui Brushy.

— Nu e vorba de o curiozitate morbidă, Brush. E ceva strict profesional. Dă-mi un indiciu cât de mic. Îmi trebuie părerea ta: ce crezi despre Bert, e băieţel sau fetiţă când îşi dă chiloţeii jos?

— Nu pot să cred, a spus ea şi şi-a întors privirea, făcând o mutră acră.

Chiar şi când pune ochii pe cineva, Brushy e discretă în felul ei. În general, n-ai putea s-o faci să vorbească nici sub tortură, iar avansurile ei, deşi necontenite, ţin seama întotdeauna de regulile conduitei civilizate la locul de muncă. Numai că pentru nebuniile ei sexuale Brushy plăteşte, totuşi, un preţ foarte mare. Înclinaţia ei spre porniri pe care cei mai mulţi dintre noi încearcă din răsputeri să le suprime îi face pe oameni s-o considere ciudată, ba chiar periculoasă, iar celelalte femei îi sunt adesea cât se poate de ostile. În cercul ei de salariaţi, adică partenerii mai tineri, bărbaţii şi femeile care au pornit împreună ca asociaţi şi au supravieţuit în aceeaşi structură – insomniacii care îşi petreceau nopţile la bibliotecă şi nu mâncau altfel decât la pachet – , Brushy face notă discordantă, oricum ai lua-o. Ceilalţi o invidiază pentru modul cum a avansat în cadrul firmei, iar când se strâng în secret la o bârfă, de multe ori pe ea o iau în colimator.

În felul ei, se simte singură aici, ceea ce presupun că ne-a atras unul către celălalt. Singura noastră întâlnire, care a fost un eşec total, nu a mai fost pomenită niciodată. După Nora, vulcanul din mine pare să se fi stins mai mult sau mai puţin şi ştim amândoi că după-amiaza în discuţie a făcut parte din perioada cea mai agitată a vieţii mele – adică imediat după moartea surorii mele, Elaine, şi după ce mă lăsasem de băut, tocmai când recunoaşterea faptului că soţia mea avea alte întâlniri de alcov începea să capete forma a ceea ce am putea numi o idee, cam la fel cum aerul şi pulberea care se învârtejesc în regiunile îndepărtate ale cosmosului se hotărăsc să se materializeze într-o planetă. Cu toate acestea, respectivul interludiu şi-a atins scopul atât pentru mine, cât şi pentru Brushy. Ulterior am devenit buni prieteni şi am început să ne înţelegem bine, să fumăm împreună şi să jucăm *squash* o dată pe săptămână. Asta însă nu înseamnă că în instanţă Brushy nu e cât se poate de afurisită.

— Ce mai face Urâciosul? m-a întrebat ea,

aruncându-mi o privire fixă, în aşa fel încât să fie clar pentru amândoi că se schimbase subiectul.

— Îşi merită numele, am asigurat-o.

Lyle era singurul copil al meu şi al Norei, iar felul lui; de-a fi din copilărie – întotdeauna retras – mă determinase să-l poreclesc (cu tandreţe, din punctul meu de vedere) Urâciosul. Cu toate acestea, la intrarea în adolescenţă, băiatul mi-a demonstrat că porecla era perimată istoric.

— Ce-a mai făcut?

— Nu, te rog. Nici nu ştiu cu ce să încep. Găsesc urme de pantofi pe canapea. Urme de băutură pe pardoseala din bucătărie. Vine acasă la patru dimineaţa şi sună la uşă fiindcă şi-a uitat cheile. Jumătate din drogurile pe care le consumă nu figurează pe listele poliţiei. Are nouăsprezece ani. Şi nici măcar nu trage apa la closet.

La acest ultim motiv de nemulţumire, Brushy s-a strâmbat.

— Oare n-ar fi timpul să se maturizeze? Chestia asta nu se întâmplă de obicei la copii?

— Nu tocmai, după cum poate să-ţi demonstreze Lyle. Ascultă aici, Brushy, indiferent de reducerea pe care mi-ai obţinut-o la pensia alimentară, mi-a plătit-o cu vârf şi îndesat prin chestia cu psihanalistul. Toate spanacurile alea despre adolescentul vulnerabilizat de absenţa tatălui în împrejurările date.

Brushy a reacţionat aşa cum o făcea de fiecare dată, şi anume amintindu-mi că era prima dată că asista la o luptă pentru cine trebuia să se ocupe de creşterea copilului.

— Ei bine, s-a revanşat, i-am spus.

— Pentru ce a trebuit să se revanşeze?

— Dumnezeule mare, am exclamat, dar ştiu că habar n-ai ce înseamnă să fii căsătorit, nu? Toată lumea s-a dus dracului şi m-a luat valul şi pe mine. Nu ştiu.

— Te-ai lăsat de băut.

Am ridicat din umeri. Isprava asta mă impresionează mult mai puţin decât pe ceilalţi, cărora le place să creadă

că o asemenea hotărâre arată că am un dar special, ceva care, dacă nu e unic, în orice caz este rareori descoperit în alchimia condiţiei umane. O fi curaj. Habar n-am. Însă am fost întotdeauna conştient de acest secret, care nu mi-a scăpat niciodată de sub control. Am rămas agăţat. Acum am ajuns să depind de durerea de-a şti că nu beau, de râvnire, de refuz. Mai cu seamă de refuz. Mă trezesc dimineaţa, îmi dau seama că n-o să pun nicio picătură în gură şi mă întreb efectiv de ce trebuie să-mi fac singur una ca asta, la fel cum mă întrebam şi pe vremea când mă sculam mahmur după ce-o făceam latră. Şi, de undeva din mine, aceeaşi harpie sfrijită îmi spune că o merit cu prisosinţă.

Între timp, îmi luasem încă o ţigară şi mă apropiasem de ferestrele mari ale biroului. Urma luminilor şi a farurilor de poziţie contura intermitent şoseaua, în timp ce, din când în când, câte un geam al unei clădiri era luminat de scânteile izolate ale altei fiinţe omeneşti, a cărei existenţă era umbrită de lungile ore de trudă pe timp de seară. Făcând un pas înapoi, mi-am surprins propria imagine reflectată în fereastră pe fundalul nopţii: războinicul obosit, cu părul cărunt şi cu o guşă atât de dizgraţioasă sub bărbie, încât nu mai putea sub nicio formă să se încheie la guler.

— Ştii, i-am declarat lui Brushy, când divorţezi e ca şi cum te-ar călca un camion. Eşti în ceaţă şi habar n-ai pe ce lume te afli. Nici măcar nu mai ştii precis dacă eşti sau nu în viaţă. Cred că abia anul trecut mi-am dat seama că lucrul care a făcut-o să plece a fost tocmai faptul că m-am lăsat de băutură.

Brushy îşi scosese pantofii şi îşi pusese picioarele pe masă, încrucişându-le. Auzindu-mă, a încetat să-şi mişte degetele mici şi să şi le frece de materialul portocaliu al ciorapilor de mătase şi m-a întrebat ce tot îndrug.

— Norei îi plăcea mai mult de mine pe vremea când beam. Nu se dădea în vânt după mine, dar oricum mă înghiţea mai uşor. O lăsam în voia ei. N-avea decât să-şi

organizeze experimente internaţionale pe tema modului de viaţă. Numai de atenţia mea n-avea chef. Acum văd că există şi un termen pentru chestia asta. Cum îi zice?

— Co-dependenţă.

— Exact.

Am zâmbit, însă am rămas tăcuţi amândoi. Brushy nu avusese nevoie să încerce să ghicească de multe ori. Ca de obicei, mizeria în care trăiam constituia o fundătură în sine.

M-am aşezat pe canapeaua ei din piele neagră, prevăzută cu două capete metalice. Mobilierul de aici era cel al secolului douăzeci şi unu, *high-tech*, aşa încât încăperea avea căldura unui bloc operator dintr-un spital. Fiecare partener îşi alege mobila după gustul lui, dat fiind că birourile noastre arată cam toate la fel, cu trei pereţi făcuţi din Shectrock şi având parte de o priveliştе încântătoare, în timp ce panourile de sticlă sunt mărginite de piloni din beton armat. Ne ducem zilele aici, în Needle, o construcţie fusiformă, cu patruzeci şi patru de etaje, care se profilează impunător pe centrul oraşului şi pe peisajul asemănător celui al unei prerii, chiar de când s-a deschis, cu şase ani în urmă, întreţinând o relaţie permanent cordială cu principalul nostru client. Telefoanele şi poşta electronică ni se intersectează cu cele de la în jumătate din avocaţii noştri au hârtie cu antetul principalului nostru consilier, Jake Eiger, aşa încât au posibilitatea să expedieze scrisori în numele lui. Cei care vizitează clădirea spun adeseori că nu ştiu unde se termină m şi unde începe Gage & Grisweli, lucru care ne convine de minune.

— Şi chiar ai de gând să te-apuci să umbli după Bert?

— Cei Trei Mari nu mi-au lăsat loc de întors. Ştim cu toţii în ce ape mă scald. Sunt prea bătrân ca să mai învăţ să fac altceva, prea lacom ca să renunţ la banii pe care-i câştig şi prea paradit ca să-i merit. În consecinţă, mă lansez în această misiune imposibilă şi-mi fac rost de-o slujbă.

— Nu mi se pare deloc un chilipir, ba din contră. Tu

nu te-ai gândit la asta?

Mă gândisem, însă era al naibii de umilitor când îmi dădeam seama că totul era atât de evident.

— În plus, am adăugat, probabil că oricum poliţiştii o să dea de Bert înaintea mea.

Când am adus vorba de poliţie, Brushy a înţepenit. Am avut nevoie de ceva timp ca să-i povestesc şi restul, despre Jorge, boxerul de categorie uşoară, şi despre cei trei prieteni dușmănoși pe care-i avea.

— Vrei să spui că poliţia ştie despre toată treaba? Şi despre bani?

— Câtuşi de puţin. Mălaiul a dispărut din cont, dar ici de la poliţie încă n-au deschis gura. Nu despre asta-i vorba.

— Dar de ce?

Am clătinat din cap, cu un aer întristat. N-aveam nici e ca mai vagă idee.

— De fapt, am rostit apoi, din câte-mi dau seama, cred că au început să se intereseze de cineva pe care-l cheamă Kam Roberts.

— Sunt în ceaţă, a mărturisit Brushy.

— Şi eu la fel.

— Ei bine, nu pricep de ce eşti dispus să te-nhami la aşa ceva, a spus Brushy. Nu ziceai că ar fi în stare să te împuşte?

— Când am spus asta, tocmai negociam. O să mă apăr eu cumva. O să-i spun că nu-l cred în stare să facă nimic din ce-a făcut. Mi-am pus în minte să-i apăr onoarea.

— Dar chiar crezi?

Mi-am ridicat mâinile: cine ştie? Cine poate şti? Preţ de o clipă, am căzut pe gânduri. Ce ţi-e şi cu viaţa asta! Munceşti umăr la umăr cu un tip opt ore pe zi, te ocupi de o grămadă de cazuri cu el, îl ai lângă tine la prânz, stai alături de el într-un colţ mai retras şi faci bancuri la întrunirile partenerilor, dai de el până şi la toaletă şi-l vezi cum îşi scutură daravela şi, de fapt, ce ştii precis despre el? Nimic. Habar n-ai ce i se petrece în suflet sau în minte.

Nu ştii nici ce reprezintă pentru el un gând necurat şi nici care e imaginea lui despre rai. Nu poţi să-ţi dai seama dacă se simte mereu în apropierea Marelui Duh sau dacă neliniştea îl devorează încet şi sigur, ca un şobolan hămesit. Zău aşa, *ce* se întâmplă? Oamenii sunt imprevizibili, mi-am spus, folosind o altă formulă pe care am prins-o pe stradă şi pe care mi-o tot repet de douăzeci de ani, după care am rostit-o cu voce tare, ca să audă şi Brushy.

— Nu pot să accept aşa ceva, a spus ea. E un lucru făcut cu premeditare, iar Bert e foarte impulsiv. Dacă mi-ai fi zis că săptămâna trecută s-a hotărât să se facă astronaut şi că a ajuns deja la jumătatea distanţei dintre pământ şi lună, atunci mai că te-aş fi crezut.

— Om vedea. Mă gândesc că, dacă dau de el, o să am mereu o alternativă la aducerea lui înapoi sau la deferirea justiţiei.

Brushy s-a holbat la mine, adunându-şi întreaga curiozitate şireată în ochii verzi.

— Şi cam care ar fi alternativă asta?

— Bert şi cu mine putem să împărţim banii jumi-juma.

Am stins ţigara şi i-am făcut cu ochiul lui Brushy, după care am încheiat:

— Asta aşa, ca de la client la avocat.

Articol VI.

IV. BERT LA EL ACASĂ

Secţiune 6.01 A. Apartamentul

Bert Kamin, partenerul meu, nu e deloc un tip obişnuit. Ciolănos şi oacheş, cu o constituţie literalmente atletică şi cu un păr închis şi lung, arată destul de bine, însă are o lucire ciudată în priviri. Până la moartea mamei lui, o vrăjitoare bătrână şi pisăloagă pe nume Mabel, care dăduse ortul popii cu cinci sau şase ani în urmă, Bert – fost campion al luptelor, rechin al proceselor, recordman al riscurilor şi spaima haimanalelor pe care ar fi vrut să le vadă atârnând în ştreang – a trăit cu ea. Baborniţa era

gata oricând să-i strige în gura mare toate defectele pe care le observa la fiul ei, fără excepţie. Leneş. Iresponsabil. Nerecunoscător. Meschin. I le spunea pe toate de la obraz, iar Bert, temutul mascul cu fălcile încleştate, obişnuit să te îngheţe de la primele cuvinte şi să mestece gumă, stătea cuminte în faţa ei şi încasa.

Fiinţa omenească rămasă după acest atac cu mortiere care a durat treizeci şi cinci de ani e un fel de mister sumbru şi neelucidat, unul dintre acei paranoici derutaţi care îşi apără propriile ciudăţenii în numele individualităţii. Una din specialităţile lui e mâncarea. E convins că America încearcă să-l otrăvească. Este abonat la o serie de buletine medicale obscure – *Vitamina B la zi* şi *Păstrarea sănătăţii prin intermediul fibrelor solubile* – şi citeşte frecvent cărţi scrise de nişte tăntălăi la fel de mari ca el care îl lămuresc că nimic din ce e nou nu trebuie pus în gură. Contrar voinţei mele, i-am ascultat părerile pe durata unui mare număr de mese luate împreună. Nutreşte o frică patologică de apa de la robinet, despre care crede că are în ea numai lucruri ce-i pot fi fatale – fluor, clor şi plumb – şi nu vrea nici în ruptul capului să bea un lichid care a trecut prin ţevile şi instalaţiile aflate sub controlul municipalităţii. În momentul când Comisia a formulat un protest, a ajuns până la instalarea unui frigider în birou, special pentru răcirea apei îmbuteliate. Nu e dispus să consume brânză („mâncare de ultimă speţă”), cârnaţi („azotaţi”), carne de pui („hrăniţi artificial”) sau lapte (continuă să-şi facă griji în privinţa stronţiului 90). Pe de altă parte însă, e ferm convins că, de pildă, colesterolul e o invenţie cauţionată de Asociaţia Medicilor din America şi nu are nicio ezitare în a consuma carne de vită. În plus, n-a mâncat niciodată legume proaspete. Dacă îl întrebi, îţi spune că se face prea mult caz pe seama lor, însă adevărul e că de mic nu i-au plăcut absolut deloc.

Acum simţeam destul de puternic prezenţa lui Bert şi intensitatea stupidă a obsesiilor lui, în timp ce mă aflam în faţă locuinţei în care îşi ducea zilele. Era cam în jur de

unsprezece şi mă hotărâsem să văd cum stă treaba pe la el pe-acasă înainte de-a mă întoarce la mine. Ultima dată când mă uitasem în Codul Penal, pătrunderea prin efracţie constituia în continuare un delict, aşa încât mi-am propus să nu pomenesc nimănui despre vizita asta.

Bert trăieşte – sau mai bine zis trăia – într-o căsuţă cu două apartamente dintr-o zonă reconstruită, aflată la mică distanţă de centrul oraşului. Din câte ţin minte, iniţial voise să stea în casa mamei lui, în South End, numai că avusese o discuţie cu cuţitele pe masă cu soră-sa şi trebuise să vândă locuinţa, ca s-o facă fericită. În locul unde se mutase nu prea pot să spun că trăia într-un lux nemaipomenit. Am ajuns ducând în mână o servietă în care se aflau doar două umeraşe, o şurubelniţă pe care o împrumutasem de la magazia de ustensile în drum spre casă şi dictafonul pe care îl luasem în speranţa că visele pe care urma să le am mă vor trezi din somn, cum de fapt s-a şi întâmplat, şi-mi vor crea un sentiment de recunoştinţă pentru faptul că aveam ceva de făcut în orele acelea groaznice şi interminabile.

Cu vreo douăzeci şi ceva de ani în urmă, înainte de-a fi detaşat la delicte financiare pentru a avea timp să termin dreptul, am lucrat într-o unitate tactică, alături de un bun poliţist operativ pe nume Gino Dimonte, căruia toată lumea îi spunea Pigeyes[3]. Tipii din unităţile tactice sunt îmbrăcaţi în civil şi sunt un fel de susţinători din umbră ai celorlalţi, care îşi desfăşoară investigaţiile pe baza informaţiilor primite de la cei aflaţi în misiune, indiferent dacă e vorba de pregătirea unei arestări sau de prinderea unui suspect. Am învăţat o groază de lucruri de la Pigeyes, ceea ce l-a făcut să nu-şi creadă ochilor când am depus mărturie împotriva lui în faţa unui juriu federal. La ora asta a fost trimis la munca de jos, tot la delicte financiare, şi se spune că umblă după mine fără răgaz, la fel cum căpitanul Cook s-a chinuit mereu să dea de crocodil, iar Ahab de balenă, în orice caz, Pigeyes m-a învăţat o sumedenie de şmecherii.

3 Ochi de porc (n. trad.).

Cum să te strecori cu maşina pe o stradă lăturalnică, având farurile stinse şi oprind cu ajutorul frânei de siguranţă, în aşa fel încât suspectul nici măcar să nu zărească licărirea roşiatică a luminilor din spate. L-am urmărit pătrunzând în apartamente fără mandat, printr-un simplu telefon pe care îl dădea ca să se recomande ca fiind de la UPS[4] şi ca să spună că lăsase un pachet la poartă, sau susţinând că locuia peste drum şi că a avut impresia că luase foc ceva, astfel că locatarul o lua la goană în jos pe scări şi lăsa uşa larg deschisă. Ba chiar au fost cazuri când l-am auzit dând telefon şi spunând că nişte indivizi dubioşi dădeau târcoale locuinţei; într-una din aceste situaţii m-am distrat copios când borfaşul şi-a scos mecla în cadrul uşii, ţinând în mână un pistol fără număr de înregistrare, şi s-a trezit nu numai arestat, ci şi bumbăcit bine înainte de-a fi dus la închisoare.

O altă şmecherie de-a lui Gino era o oglinjoară de machiaj pe care femeile o ţin de obicei în poşetă sau într-unul din sertarele biroului, aşa cum făcea şi Brushy. În majoritatea clădirilor vechi, uşa de la intrarea în fiecare apartament a fost decupată foarte puţin în partea de jos, ca să încapă mocheta, motiv pentru care, dacă ai o oglinjoară şi eşti obişnuit să te uiţi în interior cu ajutorul ei, poţi vedea destul de multe. Am îngenuncheat în vestibul, lipindu-mi din când în când urechea de uşa apartamentului de la etaj, ca să fiu sigur că vecinul nu dădea semne de nelinişte. Dacă ţin bine minte, vecinul – mai bine zis vecina – era însoţitoare de zbor. Chiar m-am gândit să văd ce hram poartă, dar asta doar după ce aveam să inspectez apartamentul lui Bert.

Interiorul îţi întărea convingerea că Bert îşi luase tălpăşiţa. În oglindă am reuşit să văd cam tot ce adusese poştaşul şi se adunase într-un vraf pe podea – câteva exemplare din *Sports Illustrated* şi alte reviste şi pliante de gimnastică de întreţinere, precum şi – cum era de aşteptatun teanc de facturi. Am făcut puţină gălăgie în

4 United Parcels Service

apropierea uşii, aşa încât, dacă era cineva înăuntru, să prindă de veste şi s-o ia din loc. Pe urmă, după câtva timp, m-am folosit de umeraşe. Le-am îndreptat pe amândouă, cu excepţia cârligului, şi le-am îmbucat la margini. Cu ajutorul oglinzii, am văzut că nu era pus lanţul la uşă. Probabil că pierdusem cinci minute încercând să răsucesc mânerul în direcţia dorită şi până la urmă mi-am dat seama că nici măcar nu era nevoie de un asemenea efort, fiindcă nu fusese montat niciun dispozitiv de blocare. Mi-au fost suficiente douăzeci de secunde ca să desfac atât încuietoarea, cât şi mânerul cu ajutorul şurubelniţei. După cum i-am spus şi Norei, dacă vor să intre, păi să ştii că intră.

Poate că şi din cauza gândului care mi-a evocat-o pe Nora, imediat după ce am dat uşa în lături am fost şocat de singurătatea în care trăia Bert. Mă simţeam gol pe dinăuntru, ca şi cum spaţiul depopulat din jurul meu ar fi suferit de pe urma absenţei lucrurilor care ar fi trebuit să-l umple. Mie, unul, contactul direct cu modul de viaţă al însingurărilor îmi produce spaimă. Când Nora şi-a făcut bagajulşi m-a părăsit, a lăsat aproape totul în casă. Deşi cea mai mare parte a mobilierului e distrusă, sub acţiunea Urâciosului, măcar se află acolo şi ai sentimentul că te găseşti într-o casă. Camera de zi a lui Bert n-avea nici măcar un covoraş pe jos. Înăuntru existau doar o canapea, un televizor cu diagonala de şaizeci de centimetri şi o plantă uriaşă, pe care pun pariu că i-o făcuse cineva cadou. Într-un colţ, instalat chiar pe cutia pe care fusese adus, se găsea un computer cu tot ce trebuie – corpul în sine, claviatura, monitorul şi imprimanta – iar în faţa acestuia se afla un scaun rabatabil. Deodată mi l-am închipuit pe tolomacul de Bert concentrat în întregime asupra aparatului, petrecându-şi nopţi în şir în încercarea de-a înţelege circuitele unui cip, trecând de la o afişare la alta sau jucând diverse jocuri de război complexe, în care micuţii oameni verzi erau raşi de pe faţa pământului cu ajutorul unei raze a morţii venite de undeva din spaţiu.

Nebun de legat.

În clipa când am intrat, am călcat în picioare toată corespondenţa, însă pe urmă am chibzuit mai atent şi m-am aşezat pe podeaua parchetată cu lemn de esenţă tare, printre ghemotoacele de murdărie care începuseră deja să se formeze. Cele mai vechi plicuri purtau marca poştei de acum zece zile, ceea ce părea a corespunde presupusei date a plecării lui Bert. Unul dintre plicuri avea pe el forma unui pantof, poate al meu, poate al altcuiva sau poate chiar al lui Bert, înainte de-a pleca. Ultima variantă mi s-a părut cea mai logică, dat fiind că am mai găsit un plic care fusese deschis. Înăuntru se găsea o carte de credit bancar – una singură – care fusese introdusă în folia de carton folosită pentru expedierea anuală a noilor cărţi de acest gen. Era oare posibil ca Bert să fi luat cealaltă carte de credit cu el? Cea rămasă în cameră avea întipărită pe ea numele Kam Roberts.

În corespondenţa împrăştiată prin încăpere am găsit încă un plic adresat lui Kam Roberts. L-am ridicat mai întâi în lumină şi abia pe urmă l-am deschis. Un extras lunar pentru cartea de credit. Exact la ce te puteai aştepta din partea lui Bert în timpul campionatului de baschet: cheltuieli pentru deplasări în fiecare oraş care avea echipă înscrisă în campionat. Lui Bert îi era perfect la îndemână să vină în grabă la aeroport la cinci, să se suie într-una din găleţile alea zburătoare şi să ajungă în cine ştie ce orăşel universitar din centrul ţării, ca să asiste pe viu la evoluţia echipei universităţii, pe numele ei The Bargehands şi cunoscută de generaţii întregi drept The Hands. Mai existau şi o serie de cheltuieli pe plan local, însă am strâns tot ce găsisem, inclusiv cartea de credit şi extrasul, şi le-am pus în buzunarul interior al hainei, în ideea că aveam să studiez problema în amănunt mai târziu.

În afară de cele amintite, singurul lucru care a mai avut darul să mă surprindă la corespondenţa lui Bert a fost *The Advisor*, ziarul homosexualilor din Kindle County, cu incendiarele lui rubrici personale şi cu câteva reclame

destul de stânjenitoare pentru diverse articole de lenjerie. Era sau nu era? Bert n-avea decât să-mi spună că se abona pentru mica publicitate sau pentru cronicile de film, din punctul meu de vedere era cu musca pe căciulă. Are aceleaşi rădăcini istorice ca mine, provenind dintr-o perioadă când sexul era ceva scârbos, iar dorinţa un necaz secret, pe care amândoi îl ţineam zăvorât într-o cutie a Pandorei, având grijă să-i dăm drumul doar într-un întuneric clandestin, când ne trezeam subjugaţi cât ai clipi din ochi. Înclinaţiile lui Bert sunt pe cât de dubioase, pe atât de greu avuabile. Nu vrea să spună nimănui, poate nici chiar sieşi. Aici intervine figura cu Kam Roberts, ăsta e felul lui de-a se ascunde. Dacă dă târcoale unor băieţi prin closetele Bibliotecii Municipale din Kindle County sau iese la agăţat în cine ştie ce bar al homosexualilor din alt oraş, unde chipurile s-a dus să-i vadă pe baschetbaliştii de la The Hands, atunci îl cheamă Kam Roberts. Mai mult ca sigur că la asta se referă experţii de lanţ când vorbesc de „fundamentali”: ăia pe care-i mănâncă-n fund. Cu toate acestea, pe când stăteam în apartamentul lui, am ajuns la concluzia că lucrurile se leagă şi sunt logice. Nu, nu mi-a pus niciodată mâna pe genunchi şi nici nu i-a aruncat ocheade lascive Urâciosului. Însă pariez pe tot ce am că mutrele, costumele şi tristeţile lui Bert au provenit din felul cum şi-a folosit ce are între craci. Ceea ce e treaba lui, nu a mea. Vorbesc cât se poate de serios. Sincer să fiu, i-am admirat întotdeauna pe oamenii care au un secret care să merite păstrat, dat fiind că am avut chiar şi eu unul sau două.

Asta nu înseamnă nicidecum că descoperirea făcută nu mi-a dat fiori pe şiră şi nu mi-a stârnit un soi de curiozitate nelalocul ei. Aha, ia să v-aud cum începeţi să-mi criticaţi pornirile. Dar oare chiar nu vă întrebaţi niciodată ce os în burtă au indivizii ăştia? Altfel spus, cine ce şi cui face. Ştiţi cum, tabelul A, figura B. Au şi ei un fel de secret bizar, la fel ca masonii sau mormonii.

M-am întrebat dacă problemele pe care le avea Bert

şi care atrăseseră poliţia pe urmele lui fuseseră provocate de ceea ce făcuse sub falsa identitate a lui Kam. Pe vremea când eram în poliţie, tipii ăştia se dedau la cele mai urâte chestii; de exemplu, un prizonier din penitenciarul din Rudyard ajunsese să convingă un număr de bărbaţi, găsiţi printre personalul închisorii, să-i plătească urgent cât e cincizeci de dolari de căciulă, în schimbul promisiunii, formulate într-o scrisoare, că, imediat după ieşirea de după gratii, „le va prinde muşchiul dragostei în menghina buzelor”. Iar proprietarul unui restaurant instalase o cameră video ascunsă în spatele unuia din pisoare şi făcuse rost în timp de o veritabilă galerie fotografică a celor mai mari penisuri din Kindle County. Unde mai pui zecile şi sutele de încercări de extorcare, în care puştani folosiţi pentru diverse plăceri vinovate ameninţau că se vor duci şi vor povesti totul soţiei sau patronului! Existau milioane de feluri în care Bert ar fi putut da de bucluc, numai că, după o cântărire superficială a problemelor, bătrânul Mack a simţit cum îl încearcă regretele pentru Bert, care de fapt nu avea de gând să facă rău nimănui.

Am efectuat un tur al apartamentului. Dormitorul lui Bert nu era cu mult mai răsărit decât camera de zi, având o masă de toaletă ieftină şi un pat care era nefăcut. Nu existau tablouri pe niciunul din pereţi. Costumele erau puse pe umeraşe şi atârnate ordonat în dulap, însă celelalte haine erau împrăştiate prin cameră, în felul atât de familiar al lui Lyle.

Am intrat în bucătărie ca să controlez frigiderul, încercând în continuare să văd cam de cât timp plecase eroul nostru. Asta era o altă mişcare de poliţist isteţ: să mirosi laptele şi să controlezi data expirării. Când am deschis frigiderul, am dat peste un individ mort care mă privea ţintă.

Secţiune 6.02 B. Frigiderul

Cei morţi, ca şi cei bogaţi, sunt altfel decât noi. Căzusem pradă unei agitaţii frenetice, de parcă mai aveam puţin şi explodam. Pe lângă asta, recunosc că începusem

să manifest o doză de interes macabru. În fapt, am tras unul din scaunele din bucătărie şi m-am trezit stând cam la un metru de cadavru şi uitându-mă la el. În perioada când am lucrat la poliţie, am văzut o grămadă de cadavre – sinucigaşi atârnaţi de o ţeavă undeva la subsol sau cufundaţi într-o cadă plină de sânge, vreo câteva victime ale unor crime şi o mulţime de oameni care pur şi simplu încetaseră din viaţă. Am ajuns la vârsta la care, la fiecare două săptămâni, mă aştept să fiu chemat la un priveghi. Oricum ar sta lucrurile, mă impresionează întotdeauna goliciunea fiinţelor omeneşti după ce sunt deposedate de vitalitatea aceea esenţială, ca un copac rămas fără frunze. De fiecare dată moartea ia ceva cu ea. N-ai cum să spui ce anume, însă îţi dai seama, totuşi, că viaţa e ceva palpabil.

Nu era Bert. Individul era cam de dimensiunile lui Bert, numai că mai în vârstă, având cam şaizeci de ani. Fusese împăturit în frigider ca o valiză pliabilă. Picioarele erau orientate într-o parte, gambele fuseseră ghemuite sub el, iar capul aplecat într-un unghi de nouăzeci de grade cu gâtul, ca să încapă înăuntru. Avea nişte ochi incredibil de bulbucaţi şi de un verde foarte deschis, care se învecinează cu cenuşiul. Bărbatul purta costum şi cravată, iar în jurul gulerului cămăşii sângele îi intrase în material şi se uscase, dând impresia unui batic. Într-un târziu, am observat frânghia neagră care îl strânsese de gât şi care era legată de unul din cârligele fixate pe o poliţă, ca să-l menţină în această poziţie. Era o sfoară de undiţă dintre cele folosite pentru pescuitul la mare adâncime. Rezista şi la greutăţi de cincizeci de kilograme. Becul din frigider lucea ca o chelie şi împrăştia o lumină portocalie pe chipul acela pământiu. Probabil că, pe vremea când era în viaţă, bărbatul arătase cât se poate de respectabil.

Am rămas pe loc, încercând să-mi dau seama ce trebuia să fac. Un lucru ştiam foarte bine: trebuia să procedez corect şi să am mare grijă. Cu toate acestea, am continuat să mă întreb ce se întâmplase. Motivele pe care le avea Bert ca să dispară mi s-au părut mai clare. Cel mai

plauzibil motiv pentru congelarea rămăşiţelor pământeşti ale defunctului era câştigarea timpului necesar pentru a se face nevăzut. Numai că în întregul apartament nu exista nicio urmă de sânge, în afară de cazul în care în cameră se găsise anterior vreun covoraş sau vreo piesă de mobilier. Să fi fost oare posibil ca ameţitul de Bert să fi avut în el instincte criminale? Iezuiţii peste care am dat la liceu mi-au spus că nimeni nu dispune de aşa ceva. Pe urmă cei de la poliţie mi-au pus în mână un pistol şi mi-au ordonat să-l folosesc. M-am furişat prin destule beciuri, în căutarea unui nenorocit care dispăruse printr-un coridor întunecos şi gata să mă piş pe mine ori de câte ori auzeam zgomotul unei sobe sau al unui cuptor, ca să ştiu că acest instinct nu-mi era străin. În ce-l priveşte, Bert era oarecum la ananghie, aşa încât nu era exclus.

Opţiunea numărul doi era legată de existenţa unei alte mâini criminale. Înainte sau după plecarea lui Bert? Era puţin probabil ca lucrurile să se fi întâmplat înainte. Puţini sunt cei care dau buzna la tine în apartament cu un cadavru pe care ţi-l plantează în frigider fără să-ţi ceară voie. După, era posibil. Dacă ştia cineva că Bert plecase.

Sincer să fiu, n-am vrut să chem poliţia. Dacă aş fi făcut-o, ar fi ieşit totul la iveală: atât dispariţia lui Bert, cât şi cea a banilor. Iar asta ar fi însemnat adio, client şi adio, Mack şi G & G. Mai mult decât atât, ţinând cont de întorsătura pe care ar fi luat-o lucrurile, principalul suspect pentru o perioadă de timp aş fi fost eu însumi. Iar asta ar fi putut să-mi dea multă bătaie de cap, dat fiind că un mare număr de poliţişti, prieteni de-ai lui Pigeyes, sunt cu ochii pe mine şi că, până la urmă, unul din ei tot îşi va da seama că mă poate acuza de violare de domiciliu. Mai devreme sau mai târziu, poliţia tot o să afle despre întreaga tărăşenie. La urma urmei, probabil că nenorocitul ăsta avea o familie. În orice caz, cea mai bună metodă de-a le da de ştire era printr-o informaţie anonimă, dar asta numai după răgazul de care aveam nevoie pentru a mă gândi la cele întâmplate.

M-am străduit să las totul aşa cum era, am şters mânerul frigiderului şi am măturat pe jos în bucătărie, ca să mi se şteargă urmele pantofilor. N-am putut să mă ocup de încuietoarea de la uşa din faţă fără s-o deschid, întrucât plăcuţa exterioară era fixată pe cealaltă parte. Aşa că am rămas în prag, în picioare şi în văzul tuturor, ocupându-mă de intrarea de la apartamentul în care tocmai pătrunsesem ilegal. Am încercat să-mi imaginez ce aveam să spun dacă se întorcea stewardesa sau dacă reuşeam să stârnesc curiozitatea vreunuia dintre trecători. Oare cum aş fi ieşit din bucluc? Cu toate acestea, chiar în momentele când meşteream la ultimul şurub, am simţit că-mi plăcea ceea ce făceam şi că mă expuneam unui risc la fel de mare ca acela al statului pe o stâncă, deasupra unei râpe. Câteodată în viaţă lucrurile se întâmplă pur şi simplu. Nu există nimic planificat şi nu te poţi lăuda că eşti stăpân pe situaţie. Ăsta e unul din lucrurile pentru care oamenilor le place să fie poliţişti. Mi-a plăcut şi mie, ce-i drept, dar nu în modul în care m-am trezit în puterea nopţii, cu inima cât un purice, cu fălcile încleştate şi cu frica aceea teribilă dându-mi târcoale, ca o pisică ale cărei gheare se pregătesc să sfâşie şoarecele. Consecinţele acestei frici au fost alcoolismul şi plecarea din poliţie, deşi nici după aceea n-am reuşit să mă dezbar de ea.

Acum însă nu s-a întâmplat nimic. Stewardesa nu şi-a făcut apariţia şi nimeni de pe stradă nu mi-a aruncat o privire. M-am furişat pe uşa de la intrare cu fularul ridicat în dreptul nasului şi am luat-o la picior spre centru, fericit şi în siguranţă, adică la fel ca în acest început de zi, ştiind că pot să încetez să vorbesc în faţa chestiei ăsteia care mă înregistrează şi că a mai trecut o noapte.

Articol VII.

CASETA 2

Dictată pe 24 ianuarie, ora 23: 00

Marţi, 24 ianuarie

Articol VIII. V. O VIAŢĂ ÎNCHINATĂ MUNCII

Secţiune 8.01 A. Mintea maşinăriei

Din când în când, fiecare dintre noi vrea să fie altcineva, Elaine. Există şi înăuntrul meu o mulţime de oameni cu existenţe tainice şi care se agită de atâta timp – mama şi tata, ucigaşi, poliţişti şi eroi de legendă, care încearcă pe rând să se impună în faţa celorlalţi. E un lucru pe care n-ai cum să-l opreşti şi nici nu ştiu dacă e normal să-ţi dai silinţa. Oare ce părea mai îmbietor ieri decât să-l găbjeşti pe Bert şi s-o iei din loc cu banii? Numai că fratele tău, bătrânul poliţist, se apucă imediat şi-ţi explică pe îndelete cum se face că atâţia oameni o iau razna. De la toţi indivizii pe care am pus mâna am auzit acelaşi lucru: n-am vrut s-o fac, nu la asta m-am gândit. Ca şi cum altcineva ar fi dat cu parul sau ar fi şutit monedele din automat. Şi, într-un fel, chiar e vorba de altcineva, exact asta încerc să demonstrez.

Stăteam la mine în birou în dimineaţa asta, formulând prezentul comentariu în doi peri, vorbind cu sora mea care murise (aşa cum fac cam de două ori pe zi) şi gândindu-mă la extrasul pe care îl pescuisem din cartea de credit pe numele lui Kam Roberts. Faptul că Bert îşi asumase o falsă identitate continua să-mi furnizeze o emoţie secretă, însă amănuntele vieţii lui ascunse rămâneau greu de definit.

Pe lângă cheltuielile cu biletele de avion, restaurantele şi motelurile din orăşelele acelea din Midwest, existau alte cinci chitanţe, fiecare de cinci până la cincisprezece dolari, plătite aproape zilnic pentru ceva căruia i se spunea „Infomode”, precum şi o serie de avansuri în numerar, în valoare totală de aproximativ trei mii de dolari. Bert câştiga mai mult ca mine, având poate cam două mii şapte sute cincizeci de dolari pe lună, şi mi s-ar fi părut mai normal să completeze un cec şi să-şi ia banii de la contabilitate, dacă avea nevoie de numerar, decât să plătească dobândă.

Pe urmă am dat de ceva realmente ciudat: un singur credit, de peste nouă mii de dolari, pentru o chestie intitulată Arch Enterprises. Poate că ăsta era amicul

Archie, arhivarul năbădăios, dar cum rămânea cu creditul de nouă mii de dolari? Am ajuns la soluţii comice încercând să găsesc explicaţii, cum ar fi aceea că Bert returnase o importantă poliţă de asigurare. Apoi însă au apărut şi alte ciudăţenii ceva mai mici, şi anume cele două nopţi petrecute luna trecută la U Inn, un fel de hotel/motel prăpădit, situat chiar în faţa corpului principal al universităţii, un loc la care prezenţa lui Bert era foarte ciudată, ţinând cont de faptul că apartamentul lui se afla doar la o milă distanţă.

Tocmai încercam să-mi rezolv aceste nelămuriri când a sunat telefonul.

— Avem o problemă serioasă, l-am auzit pe Wash la celălalt capăt al firului.

— Chiar aşa?

— Foarte serioasă.

Părea foarte speriat şi nu e omul ideal la care să poţi apela într-o situaţie de criză. Sunt unii, ca Martin, care vorbesc despre Wash ca despre o legendă. Bănuiala mea e că a început prin a fi unul dintre acei tineri admiraţi pentru viitorul strălucit care le era la îndemână şi că la ora asta i se iartă toate chixurile, datorită presupuselor succese repurtate în trecut. Ajuns acum la şaizeci şi şapte de ani, Wash şi-a pierdut orice urmă de interes faţă de practicarea avocaturii cu minimum un deceniu în urmă, după calculele mele. Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre mine, numai că eu nu sunt deloc o figură emblematică. Viaţa te poate face să devii inert. Există întotdeauna avocaţi mai tineri, destupaţi la minte şi clocotind de ambiţie, care pot gândi în locul tău, îţi pot scrie rechizitoriile şi îţi pot redacta contractele. Wash a capitulat deja în faţa acestei tentaţii. În cea mai mare parte a timpului, rolul lui este cel al unui avocat de protocol, o prezenţă reconfortantă pentru clienţii vechi, de care este legat prin apartenenţa la acelaşi club şi prin studii.

— Tocmai am vorbit cu Martin, a spus Wash. A dat

nas în nas cu Jake Eiger în lift.

— Şi?

— Jake s-a interesat de Bert.

— Aha.

Au început, aşadar, întrebările insinuante ale clientului. Am trăit tradiţionala clipă de recunoştinţă în forul meu lăuntric pentru faptul că eu răspundeam de cazul ăsta.

— Trebuie să vedem ce putem să-i spunem lui Jake. Martin a trebuit să plece imediat la o şedinţă, aşa că n-a vorbit decât vreo câteva clipe. Dar nu cred c-o să lipsească mult. Chiar el a sugerat să ne întâlnim cu toţii.

I-am spus lui Wash că îi stau la dispoziţie.

Până atunci, mi-am reluat ocupaţia preferată din aceste zile la G & G, încercând să găsesc ceva de făcut. Când am sosit aici, cu optsprezece ani în urmă, Jake Eiger mi-a promis că o să am de lucru berechet şi timp de câţiva ani chiar aşa a fost. Am rescris regulamentul de ordine interioară al salariaţilor de la m şi am condus o serie de investigaţii interne – însoţitori de bord care vindeau băuturi din propriile sticle sau un director de hotel al cărui criteriu de angajare a cameristelor depindea de înclinaţia respectivelor de a înghiţi sau nu după o porţie de sex oral. În cele din urmă, lucrurile de genul ăsta au început să se împuţineze, iar în ultimii doi ani au dispărut cu desăvârşire. Prin urmare, mi se dau de făcut diverse comisioane pentru Bert, Brushy şi alţi câţiva parteneri care figurează în continuare pe lista de priorităţi a lui Jake, ocupându-mă de cazurile pentru care ei sunt prea prinşi şi desfăşurând diverse activităţi în folosul firmei şi al Comisiei, în speranţa că, după optsprezece ani de practică în domeniul privat, se va găsi undeva, cândva, un client milionar care să prefere drept principal consultant juridic un fost poliţist beţivan. Date fiind obiceiurile nesănătoase pe care le cultiv la serviciu şi absenţa clientelei, valoarea mea economică în cadrul întreprinderii tinde către zero. E adevărat că încasez câte un cec baban în fiecare trimestru,

în ciuda celor trei ani bătuţi pe muchie în care a trebuit să accept reduceri. În plus, există oameni ca Martin, care par dispuşi să mă sprijine pur şi simplu fiindcă li se pare că aşa e bine şi frumos. Numai că trebuie să încep să-mi fac griji pentru ziua când cineva de genul lui Pagnucci o să mă taie de la porţie, pe lângă faptul că mai trebuie ţinut cont şi de mândria mea, dacă oi mai fi având aşa ceva.

Nu s-ar spune că aveam parte de gânduri foarte vesele în timp ce mă uitam peste *Foaia Albastră*, buletinul nostru zilnic, şi peste ce mai rămăsese din puzderia de rapoarte şi plicuri de corespondenţă care circulă zi de zi în cadrul firmei G & G. Aveam câteva lucruri de pus la punct referitoare la 397, catastrofa aeriană care aproape că l-a ţinut ocupat pe Bert opt ore pe zi şi care mi-a dat şi mie destul de lucru în ultimii trei ani. Trebuiau semnate câteva scrisori şi era nevoie de încheierea unor acte de plată cu care îi rămăsesem dator lui Peter Neucriss, avocatul reclamantului principal, o jigodie meticuloasă care mă pusese să le rescriu de patru ori. Scrisorile de azi veneau, chipurile, din partea celor de la ÎN, fiind scrise pe hârtia cu antet a firmei (şi cuprinzând diverse declaraţii referitoare la fondul de înfiinţare pe care trebuia să-l protejăm şi pe care îl controla ÎN), iar eu am realizat o imitaţie perfectă a semnăturii lui Jake Eiger, după care m-am întors la *Foaia Albastră*, în căutarea unor eventuale ştiri interesante. Însă n-am dat decât peste chestii de rutină. Un dejun de lucru la nivel departamental pentru discutarea ratei de majorare a dobânzilor, prezentarea fişei zilnice de pontaj până la orele cinci ale după-amiezii sau, dacă nu, aplicarea unei amenzi şi – preferata mea – corespondenţa misterioasă, respectiv o fotocopie după un cec plătibil firmei, în valoare de 275 de dolari, şi o notă de la Glyndora de la contabilitate, în care eram întrebaţi dacă ştia cineva cine şi de ce o trimisese. Cândva a existat un cec de vreo şapte sute cincizeci de mii de dolari, care a ţinut afişul trei zile încheiate şi pe care era cât pe-aci să mi-l revendic. Carl şi diverşi subalterni le trimiseseră patru rapoarte separate

partenerilor, alături de solicitări formulate prin poşta electronică, spunându-ne şi nouă să ne mişcăm mai repede şi să-i punem pe clienţi să-şi achite onorariile înainte de încheierea anului fiscal, care urma să aibă loc săptămâna viitoare, pe 31 ianuarie.

Gândindu-mă la aceste facturi scadente, mi-am adus aminte de cartea de credit a lui Kam Roberts. I-am spus Lucindei unde să mă găsească în cazul că mai suna Wash, iar apoi am pornit pe coridoare şi m-am îndreptat spre biblioteca juridică, situată chiar deasupra noastră, la etajul treizeci şi opt. Trei asociaţi, cu toţii în primul lor an de practică, stăteau la taclale la o masă. Înregistrând rara apariţie a unui partener în zona respectivă, cei trei s-au despărţit în linişte şi oarecum cu sfială, reîncepând să-şi folosească timpul într-un scop profitabil.

— Nu daţi buzna, le-am spus.

Eu îi recrutasem pe toţi. O mare firmă de avocaţi e organizată la fel ca un sistem piramidal, urmând în esenţă aceleaşi principii. Singurii factori care asigură o dezvoltare adecvată sunt clienţii noi, facturile mai mari şi – în primul rând – un număr cât mai mare de oameni la bază, consideraţi drept tot atâtea surse de profit, trudind şi peste program şi fiind dispuşi să câştige mai mult pentru firmă decât pentru ei înşişi. Aşa se face că nutrim un interes de-a dreptul desfrânat pentru tinerii de perspectivă şi căutăm întotdeauna să-i atragem la firma noastră. Pe durata verii, alegem câte cincisprezece studenţi la drept pentru o perioadă de probă ale cărei condiţii fac ca, prin comparaţie, excursiile de o zi, cu cortul în spinare, să pară un fel de muncă silnică. Le oferim o mie două sute de dolari pe săptămână ca să meargă la meciuri de base-ball, la concerte şi la restaurante şic, iar această experienţă reprezintă o mai bună introducere în ce-ţi poate oferi viaţa de avocat decât practica juridică în sine. Şi cine credeţi că se ocupă de racolarea acestor copii prin metodele de care v-am pomenit? Mandea, cine altul?

Când am fost numit în fruntea acestei subcomisii de

recrutare, Martin a încercat să explice alegerea prin farmecul vulgar pe care cică l-aş exercita. El a sugerat că tinerii vor reacţiona favorabil la metodele mele neortodoxe şi la excentricităţile pe care le afişam cu atâta dezinvoltură. Mi-am dat seama că, graţie dexterităţii lui birocratice native, Martin descoperise soluţia de ultimă instanţă prin care să le demonstreze partenerilor că puteam fi şi eu folositor. Adevărul este că nu prea mă dau în vânt după generaţia tânără. Întrebaţi-l pe fiu-meu. Mă deranjează atât tinereţea lor, cât şi posibilităţile care se ivesc şi multitudinea de căi prin care o pornesc în viaţă de la bun început, mai bine decât am făcut-o eu. Ca să fiu sincer până la capăt, nici ei nu mor de dragul meu. Însă de câte nouăsprezece ori în fiecare toamnă mă postez într-o cameră sărăcăcioasă de hotel de lângă una din facultăţile de drept şi îi studiez. Mă uit cum îşi dau aere în costumele lor sobre, deşi nu au decât douăzeci şi cinci de ani, iar câţiva dintre ei sunt atât de plini de importanţă, încât de multe ori îmi vine să-i înţep cu un ac şi să-i văd cum se dezumflă ca un balon. Dumnezeule.

— Am pus mâna pe cartea de credit bancar a tipului ăsta, am spus, şi încerc să aflu pe ce-şi cheltuie banii. Ce-i aia Infomode?

În interiorul somptuos al bibliotecii, cei trei mă ascultau cu solemnitatea studiată care era caracteristică tinerilor ambiţioşi. Sala era confortabilă şi de modă veche, având fotolii asemănătoare celor de la cluburi, mese şi biblioteci de stejar şi un balcon cu uşi duble, mărginit de volumele legate în fir de aur care acopereau toţi pereţii încăperii. Leotis Griswell, defunctul întemeietor al firmei, cheltuise o groază de bani pe bibliotecă, aplicând într-un fel aceeaşi teorie potrivit căreia catolicilor le place să-şi glorifice bisericile.

Lena Holtz era singura persoană care ştia de Infomode.

— E un serviciu de informaţii pe bază de modern. Ştii de care, formezi un număr şi poţi să faci cumpărături, să

obţii ratele de schimb de la bursă să dai telegrame, orice.

— Cum adică formezi un număr?

— Hai să-ţi arăt.

Ne-am apropiat amândoi de un minicomputer aflat pe o măsuţă. Lena era, în ce mă priveşte, revelaţia anului. Studiase dreptul la universitate şi provenea dintr-o familie bogată, care locuia undeva în suburbiile din apropiere de West Bank. Înainte de-a intra la drept, avusese câteva experienţe neplăcute, care îi întăriseră convingerea că trebuia să se descurce pe cont propriu şi s-o facă bine. Având doar un metru şaizeci înălţime şi nişte mâini şi picioare atât de subţiri, încât tot timpul aveai impresia că în hainele ei mai e loc şi pentru altcineva, nu pare deloc atrăgătoare, însă, mai ales dacă te uiţi atent, ceea ce vezi e pus unde trebuie. Coafura, cosmeticele şi îmbrăcămintea îţi dau de înţeles că, în general, Lena are ceea ce se cheamă stil.

Îi dădusem cartea de credit a lui Kam Roberts, iar ea începuse deja să lucreze pe tastatura minicomputerului. Înăuntrul acestuia s-a auzit un telefon.

— Vezi? a întrebat ea, în timp ce ecranul s-a luminat, iar pe el a apărut cuvântul INFOMODE!

— Şi ce fel de informaţii poţi obţine? m-am interesat.

— Tot ce vrei – orarul avioanelor, preţurile unor obiecte de anticariat, buletinul meteorologic. Au două mii de fişiere diferite.

— Şi eu cum să-mi dau seama după ce umblu?

— N-ai decât să te uiţi la informaţiile de pe cartelă. O să-ţi apară imediat pe monitor.

— Grozav!

— Numai că ai nevoie de parolă, a spus Lena.

Bineînţeles că treaba asta m-a făcut să mă clatin.

— Vezi tu, accesul e gratuit, a adăugat ea. Fiecare pătrundere în banca de date ţi se trece pe cartelă. Ca şi acum, când am dat peste contul lui.

— Cum?

— Numărul de cont e scris aici, pe cartea de credit

bancar. Dar, ca să fiu sigură că am într-adevăr voie să-l folosesc, îmi trebuie parola.

— Şi care-i parola? Bobocel?

— Un nume de copil. O zi de naştere. O aniversare.

— Minunat, am spus.

Am rămas aplecat deasupra computerului şi am privit micile şerpuiri irizate care radiau pe monitor ca şi cum literele ar fi luat foc, fascinat ca întotdeauna de ideea de văpaie. Poate că de asta avea Bert o asemenea carte, ca să poată intra în Infomode folosindu-se de un alt nume. Am prins-o pe Lena de braţ şi i-am spus:

— Încearcă parola Kam Roberts.

Ecranul s-a luminat din nou: BINE AI VENIT ÎN INFOMODE!

— Asta-i! am exclamat.

Artistul tot artist. Întotdeauna mi-au plăcut culorile.

— Ia să vedem la facturări, a spus Lena, apăsând imediat pe o tastă.

Lista care a apărut pe ecran semăna leit cu cartea de credit bancar şi avea o serie de cheltuieli efectuate dacă nu zilnic, în orice caz o dată la două zile, precum şi durata accesului şi costul. Era exact genul de lucruri la care te puteai aştepta din partea lui Bert. Totul fusese folosit pentru ceva pe nume „Sportsline” sau pentru un alt serviciu intitulat „Mailbox”. Am dedus că Sportsline furniza informaţii legate de scorurile diferitelor meciuri. Am întrebat de Mailbox.

— Este exact ce pare. Poţi primi mesaje de la oameni care stabilesc legătura cu tine. La fel ca la poşta electronică.

Până la urmă, s-a dovedit că puteai, de asemenea, să laşi anumite mesaje sau note, fie pentru tine, fie pentru altcineva care avea acces la contul tău fiindcă îi dăduseşi voie. Exact aşa procedase şi Bert. Nota pe care am găsit-o fusese redactată cu trei săptămâni în urmă, conform datei, şi părea absolut ilogică. Conţinutul ei arăta după cum urmează:

Hei Arch – SPRINGFIELD

Special pentru Kam 1.12 – U cinci, cinci Cleveland.

1.3Seton cinci, trei Franklin.

1.5 – SJ cinci, trei Grant.

NEW BRUNSWICK

1.2 – S.F. Unsprezece, cinci Grant.

Lena a înşfăcat un carneţel galben de pe o altă măsuţă şi a copiat tot ce apăruse pe ecran.

— Îţi spune ceva toată chestia asta? m-a întrebat ea.

Nimic. Scorurile de la meciurile de base-ball din ianuarie? Citirea unor hărţi? Combinaţia vreunui seif? Ne-am uitat amândoi deznădăjduiţi la ecran.

Mi-am auzit numele la unul din difuzoarele din tavan.

— Domnul Malloy este rugat să se prezinte în biroul domnului Thale.

Anunţul a fost repetat de două ori, vocea din difuzor părându-mi-se de fiecare dată mai ameninţătoare şi de rău augur. Am simţit cum mă copleşește grija. Ce-o să-i spunem lui Jake? M-am ridicat în picioare şi i-am mulţumit Lenei. Ea a închis computerul, iar mesajul lui Bert, indiferent ce-o fi însemnat, a dispărut într-o steluţă luminoasă care a rămas câteva clipe pe ecranul întunecat.

Secţiune 8.02 B. De-a Wash-ascunselea

Luându-i-se o piatră de pe inimă că m-a găsit, Wash m-a întâmpinat în biroul personal cu o căldură atât de mare, încât am avut sentimentul că mă invitase la el acasă. George Washington III dispune de acel farmec menit să reflecte buna creştere şi care constă într-o amabilitate permanentă, pe care o manifestă până şi faţă de secretare. Ori de câte ori te face obiectul atenţiei şi al bunelor lui maniere, te simţi ca şi cum ai fi întâlnit un personaj din Scott Fitzgerald, vlăstarul unei lumi vechi şi bogate, care a reprezentat cândva aspiraţia fiecărui american. Cu toate acestea, nu pot să uit termenul de „simandicos”. În plus, Wash are un ditamai burdihanul care parcă îi împinge pieptul în sus atunci când stă pe scaun. Papioanele şi ochelarii cu ramă de baga, precum şi chipul plin de pete de

ficat şi pipa îl transformă într-un tip anume, una dintre acele embleme învechite ale prosperităţii, a cărei simplă apariţie te face să crezi că există undeva un copil care aşteaptă să devină moştenitor.

Wash m-a întrebat cum o mai duc, dar era în continuare speriat de perspectiva discuţiei cu Jake, aşa că a format imediat interiorul lui Martin. În biroul somptuos al lui Wash, mobilat cu piese închise la culoare şi cu obiecte coloniale însufleţite de câte o nuanţă roşiatică sau aurie, practica juridică are în general un caracter dezinvolt şi elegant, fiind privilegiul unei lumi în care oamenii cu greutate iau hotărârile, iar mărunţii executanţi, aflaţi undeva departe, le pun în aplicare. Wash a populat acest spaţiu cu obiecte care îl evocau pe George Washington – portrete şi busturi, mici suveniruri şi diverse lucruri pe care se presupune că G.W. Le-ar fi atins. Wash e un fel de descendent de-a şaptea spiţă a ilustrului personaj, iar devotamentul lui orb faţă de chestiile astea îmi provoacă întotdeauna un sentiment secret de milă, ca şi cum viaţa lui n-ar putea exista şi pe alte coordonate.

— Sunt cu Mack, a rostit Wash când Martin a răspuns la celălalt capăt al firului.

— Bine, a răspuns el. Chiar pe voi vă căutam.

Din tonul vocii lui Martin, ceva mai mieros ca de obicei, mi-am dat seama că nici el nu era singur.

— Mack, tocmai m-am întâlnit cu Jake şi am început să discutăm despre cum au evoluat lucrurile în câteva din cazurile legate de contul 397, de care s-a ocupat Bert. L-am invitat să treacă pe la mine. M-am gândit că poate ar fi mai bine să vorbim cu toţii despre treaba asta.

— Jake e cu tine *acum*? a întrebat Wash, dându-şi seama abia în clipa aceea ce voise să spună Martin când îşi exprimase convingerea că era de preferat să ne strângem cu toţii.

— Întocmai, a răspuns Martin.

O voce puternică şi fermă. Martin e la fel ca Brushy, ca Pagnucci, ca Leotis Griswell la vremea lui şi ca atâţia

alţii care se pricep atât de bine să rămână avocaţi până la ora de culcare. El e cel care conduce firma. Dirijează lucrările de reamenajare a râului şi construirea clădirilor de pe mal. Îşi oferă serviciile clienţilor, adună paisprezece avocaţi mai tineri în aceeaşi cameră şi se joacă de-a războiul cu ei pe marginea tuturor cazurilor importante. Zboară peste mări şi ţări şi participă la un număr nesfârşit de întruniri cu parteneri care au cele mai mari diferenţe de fus orar faţă de noi, în timpul cărora ascultă, îşi dă cu părerea, redactează rezumate şi îşi citeşte corespondenţa, întotdeauna are la îndemână şi în minte ceva legat de drept, lucru pe care îl adoră, la fel ca un gastronom care ia o masă interminabilă, consumând tot ce i se pune în farfurie. Dat fiind că îl avea pe Jake alături şi că la orizont se profila o criză iminentă, vocea lui sugera hotărâre şi încredere în forţele proprii, ca şi cum ar fi fost gata de acţiune chiar în clipa aceea. Însă când Wash şi-a întors privirea spre mine, am văzut că figura lui palidă şi îmbătrânită era disperată şi că arăta mai înfricoşat decât mine.

Secţiune 8.03 C. În care apare victima escrocheriei

Dacă aţi apucat să vedeţi *Naşterea Afroditei*, în care zeiţa iese dintr-o jumătate de cochilie uriaşă şi toţi serafimii cad pe spate din pricina măreţiei pe care o emană, înseamnă că aţi asistat la modul cum se comportă o mare firmă de avocaţi când primeşte vizita consilierului principal al celui mai important client. Pe durata primelor câteva minute petrecute cu Jake Eiger în impunătorul birou de pe colţ al lui Martin, în timp ce ne-am băut cafelele, iar Martin a anunţat că nu mai poate fi deranjat de nimeni, oricât de urgentă ar fi situaţia, au existat destui parteneri care şi-au vârât capul pe uşă ca să-i spună lui Jake cât de bine arăta sau ca să-i declare că ultima scrisoare pe care o formulase pe marginea cine ştie cărei probleme dovedise aceeaşi profunzime şi înţelepciune ca Proclamaţia de la Gettysburg. În acelaşi timp, respectivii i-au făcut fără jenă invitaţii la cină, la teatru sau la un meci

de baschet. Ca de obicei, Jake le-a acceptat pe toate cu o curtoazie studiată. Tatăl lui fusese politician şi îl învăţase cum să facă semne cu mâna, să râdă şi să pareze eventualele atacuri cu glume şi replici isteţe.

Îl cunosc pe Jake Eiger de foarte multă vreme. Am mers împreună la liceul din Loyola; Jake era cu doi ani mai mare ca mine. Tu şi cu mine, Elaine, am fost genul de catolici obişnuiţi încă de la o vârstă fragedă cu ideea că eram o minoritate, un grup care se hrănea cu macrouri, mânca peşte proaspăt vinerea, îşi mânjea fruntea cu cenuşă şi se dădea la o parte din calea doamnelor înveşmântate în mantii negre. Ştiam că eram consideraţi o organizaţie clandestină de către protestanţi, aceştia fiind convinşi că slujeam interese străine, cum ar fi francmasoneria sau KGB-ul. Fireşte că eroul nostru a fost Jack Kennedy şi cred că, după moartea lui, America a fost cu totul alta pentru catolici. Însă tu ai fost şi ai rămas un copil, iar eu nu ştiu precis dacă se va mai găsi un loc la masă şi pentru mine.

Însă Jake era un băiat crescut în religia catolică şi de origine germano-irlandeză, care era convins că intrase într-un fel de club al albilor. L-am invidiat şi pentru asta şi pentru multe alte lucruri, cum ar fi faptul că taică-său era bogat, iar el ştia să fie foarte dezinvolt în compania altor oameni. Arătos ca un actor de cinema, are un păr moale, blond-roşcat, aranjat întotdeauna fără cusur şi care abia acum, după ce Jake a sărit de cincizeci de ani, începe să-şi piardă din strălucirea aceea care îţi dădea mereu impresia că se afla sub lumina reflectoarelor. Are nişte ochi atrăgători, cu gene lungi şi groase, destul de rare la un bărbat şi care i-au conferit, încă din copilărie, deşi nu ieşea cu nimic altceva în evidenţă, aspectul înşelător al unei persoane care dispune de o profunzime lumească tipică adulţilor. Fetele au roit întotdeauna în jurul lui, iar bănuiala mea e că le-a aplicat un tratament foarte crud, atrăgându-le în stilul lui caracteristic şi făcându-le vânt imediat după ce reuşea să le desfacă picioarele.

Cu toate acestea, la a paisprezecea încercare de a mă identifica, după ce tocmai renunţasem să fiu Vincent Van Gogh, Jack Kerouac şi Dick Tracy, hotărându-mă să fac o încercare la drept şi să dau curs în acest fel dorinţei tatălui meu, idealul meu a devenit nimeni altul decât Jake. Drumurile noastre se despărţiseră după terminarea liceului, numai că rolul meu de logodnic al Norei ne-a pus din nou în legătură, cu prilejul unor mici probleme familiale, iar Jake a simţit că era de datoria lui să-mi dea câteva sfaturi şi sugestii legate de facultatea de drept şi de practica juridică. Pe urmă, după ce am început să lucrez în cadrul BAD, mi-a solicitat un serviciu destul de delicat, pentru care s-a simţit obligat să se revanşeze peste ani, aducându-mă aici.

Un om cu scaun la cap i-ar fi recunoscător lui Jake Eiger pentru aşa ceva. Anul trecut am câştigat 228 168 de dolari şi asta după ce mi-au tăiat din leafă de trei ori la rând. Fără Jake, probabil că aş sta în cine ştie ce birou de două parale şi aş încerca să lucrez pe cont propriu, dând târcoale secţiilor de poliţie sau uitându-mă rugător la un telefon care refuză să sune. Însă Jake a început să zboare, iar eu să plutesc. La ora asta continuă să vrea să ajungă la stele cu mâna, motiv pentru care m-a îndepărtat din cale şi m-a dat peste cap, făcându-mă să mă prăbuşesc în gol. Dacă aş fi obtuz, i-aş purta pică, întrucât fără mine Jake Eiger ar fi şi acum un omuleţ între două vârste, care ar căuta mai departe explicaţii pentru renunţarea la avocatură cu atâţia ani în urmă.

— Wash, Mack, a rostit Martin, punând receptorul în furcă, scăpând şi de ultima întrerupere şi aşteptând ca secretara să iasă în fine din birou. În legătură cu fratele Kamin.

— A, da, am spus, arborând un zâmbet deschis şi aşteptând să-l văd pe Martin mergând pe sârmă, fără plasă dedesubt.

— Jake îşi dă seama, fireşte, că Bert şi-a luat din nou concediu cu de la sine putere, cum a mai făcut-o de atâtea

ori.

— Exact.

Zâmbete. Wash a râs în gura mare. La ce chestii îl duce mintea pe Martin.

— Şi, sincer să fiu, mi s-a părut normal să-i împărtăşim şi lui Jake lucrurile care ne frământă. Absolut totul. Nu vreau să existe niciun fel de neînţelegeri.

Martin a continuat, afişând o gravitate impresionantă. Pe durata discursului său, liniştea s-a instalat în încăperea care avea ferestre pe trei dintre cei patru pereţi şi care era plină de picturi abstracte şi de bizarerii artistice pe care Martin le adoră – ceasuri neobişnuite, o măsuţă rezemată de perete, a cărei sticlă acoperea un întreg orăşel miniatural cioplit din arbori exotici, un toiag de şaman care imita zgomotul unei cascade dacă îl întorceai cu susul în jos. În locul clasicei fotografii de familie, pe un scrin era cocoţată un fel de sculptură în plastilină, care îi reprezenta pe Martin, soţia şi cei trei copii ca pe nişte personaje desprinse din *Cabbage Patch Kids*. Martin se afla în spatele biroului spre care erau îndreptate, într-un aranjament subtil, toate piesele de mobilier din cameră, prezidând adunarea de la o masă de lucru provenită din trunchiul unui stejar bătrân de o mie de ani.

Mi-am dat seama unde voia să ajungă Martin cu mult înaintea lui Wash, care era aşezat într-unul din scaunele barceloneze ce alcătuiesc un fel de avanscenă în faţa biroului lui Martin. Când Wash a înţeles într-un târziu că Martin detalia bănuielile pe care le nutream cu toţii despre Bert, a făcut un vag gest de protest. Numai că era limpede că n-avea timp să studieze atent problema, aşa încât a preferat să se abţină de la alte atitudini.

Martin a scos cheia scrinului – pe care o ţinea ascunsă în pântecele de cauciuc al unei dansatoare orientale în interiorul căruia fusese amplasat un ceas – şi a dat la iveală teancul de documente pe care personal le văzusem cu o zi în urmă. I-a explicat lui Jake că nu am

găsit niciun document acoperitor pentru cecurile în chestiune, în clipa când a început să simtă că era ceva în neregulă, Jake a pornit să se foiască în scaun. Însă Martin, omul principiilor ferme şi al implicării nemijlocite, n-a dat niciun semn de slăbiciune, deşi sunt sigur că nu i-a fost deloc uşor. Pentru el, G & G a însemnat totul încă de pe vremea când era mâna dreaptă a lui Leotis Griswell şi, în plus, Martin adoră tămbălăul şi tapajul care se fac atunci când se strânge toată lumea laolaltă. Convingerea lui nestrămutată e că echipa e mai importantă decât suma componentelor. E farul meu călăuzitor, omul pe care îl admir şi care acum oferea suficiente motive pentru o asemenea admiraţie. Nu mai departe decât ieri Comisia hotărâse să mai aştepte până la informarea clientului. Cu toate acestea, Martin îşi proba ataşamentul la ceva mult mai însemnat decât succesul firmei, şi anume la valori şi la sentimentul datoriei, precum şi la codul avocatului. Clientul pusese pe neaşteptate o întrebare la care trebuia răspuns prin dezvăluirea purului adevăr, iar el, Martin, nu era dispus să-l tăinuiască.

Între timp, Martin începuse să explice planul Comisiei şi modul în care pornisem personal în căutarea lui Bert, cu speranţa că va putea fi convins să renunţe. De la Jake, Martin cerea doar un scurt răgaz, de două săptămâni, cu promisiunea că, după aceea, eu însumi aveam să redactez un raport amănunţit. Pregătindu-se să rezume datele problemei, s-a ridicat şi s-a aşezat pe marginea din faţă a biroului.

— Dacă îi putem spune lui Bert că tu, că în priveşte lucrurile cu înţelegere, i-a declarat el lui Jake, cred că avem o şansă, o şansă autentică de-a ne recăpăta banii. Iar dacă reuşim s-o facem, poate că evităm şi scandalul. Mi se pare cea mai bună soluţie pentru toată lumea.

Acestea fiind zise, Martin s-a oprit. Îşi rostise apelul, iar farmecul şi remarcabila sa putere de convingere s-au concentrat asupra lui Jake. Noi nu făceam altceva decât să aşteptăm. La drept vorbind, fusese un act de mare

temeritate. Probabil că Gage & Griswell era pe punctul de-a se întâlni undeva pe fundul oceanului cu civilizaţia pierdută a Atlantidei. M-am gândit că nu era exclus ca Wash să dea în primire şi chiar şi mie începuse să mi se facă pielea ca de găină, în timp ce anticipam (sau încercam să anticipez) reacţia lui Jake. În ce-l priveşte, acesta din urmă arăta mai rău ca niciodată, iar chipul său avea nuanţa pământie – şi de multe ori fatală – a unui om pradă şocului.

— De necrezut.

Acesta a fost primul lucru pe care l-a spus Jake. Apoi s-a ridicat în picioare şi a dat de două ori ocol scaunului pe care stătuse, schimbând direcţia de deplasare la jumătatea traseului.

— Cum naiba o să mă înţeleg cu şefii ai mari?

A fost o întrebare pe care şi-a pus-o în primul rând sieşi, atingându-şi buzele cu vârfurile degetelor şi lăsând să se vadă că nu avea niciun răspuns. A rămas pe loc, evident îndurerat şi refractar la ideea de discutare a repercusiunilor, ca şi cum ar fi întâmpinat un obstacol de ordin lexical şi nu s-ar fi putut preta să folosească vorbe urâte.

— Ne-am adunat aici ca să te ajutăm, a spus Wash.

— A, m-aţi ajutat zdravăn, a răspuns Jake cu o strâmbătură sugestivă.

În ultimul timp, în o dusese foarte greu, dacă se poate spune aşa ceva despre o companie ale cărei profituri brute se cifrează la patru miliarde pe an. Aproape tot ce deţine societatea – hoteluri, agenţii de închirieri auto, linii aeriene – depinde în mare măsură de fluctuaţiile traficului de călători, care au fost extrem de mici după ciondăneala avută cu cei de la Sodamn Insane. Faptul nu a constituit o surpriză, dat fiind că oricine ar fi studiat cât de cât domeniul ţi-ar fi putut spune că întreprinderile de acest gen, dezvoltate pe mai multe direcţii, cunosc o evoluţie ciclică. Pentru a se diversifica, ÎN s-a lansat cu un deceniu în urmă în eliberarea cecurilor de călătorie, după care şi-a

făcut intrarea şi la Banca Sunbelt, la momentul oportun ca să asiste în direct la falimentul provocat de imposibilitatea de a mai acorda împrumuturi. După războaiele financiare sinucigaşe din vara trecută, compania a pierdut cam şase sute de milioane de dolari şi a traversat un al treilea an nefast consecutiv. Pentru oprirea alunecării pe tobogan, directorii de afară l-au adus pe Tadeusz Krzysiński în funcţia de preşedinte executiv, acesta fiind primul care a depăşit nivelul de vicepreşedinte şi care nu era unul de-al casei. Printre multe alte reforme, Tad a redus drastic cheltuielile şi a făcut tot posibilul să-l tragă de limbă pe Jake referitor la relaţia dintre el şi G & G, în ideea că asta ar putea da şi mai mult de lucru departamentului juridic de la în Krzysiński a fost auzit făcând referiri călduroase la o firmă de avocaţi care avea două sute de persoane, care funcţiona în Columbus şi care începuse să-i placă pe vremea când se afla în ultima lui încarnare, ca preşedinte la Red Carpet Rental Car.

Acest lucru constituie, eufemistic spus, un motiv de îngrijorare pentru Gage & Griswell, dat fiind că în nu a obţinut niciodată mai puţin de 18 % din profiturile noastre. Martin şi Wash au tot încercat să-l sensibilizeze pe Krzysiński, luând masa cu el, invitându-l la tot felul de întruniri şi reamintindu-i în repetate rânduri cât de mult l-ar costa să renunţe la cunoştinţele noastre despre m şi despre problemele juridice pe care le întâmpină. Drept răspuns, Krzysiński a subliniat că decizia trebuie s-o ia Jake – principalul lui consilier, ca şi ceilalţi, de altminteri, este liber să-şi aleagă avocaţii din exterior cu care lucrează – iar asta a fost o mişcare isteaţă, dat fiind că atât Jake, cât şi G & G au susţinători în consiliul de conducere de la în Numai că Jake s-a contaminat cu dorinţa birocraţilor din corporaţii de-a avea cât mai mult teritoriu la dispoziţie şi sub control. La ora asta, el râvneşte la un loc în consiliu şi la funcţia de vicepreşedinte, pe care i le poate oferi doar Krzysiński, şi manifestă o dispoziţie copilărească de a-şi mulţumi preşedintele, chiar dacă, la

drept vorbind, nu se simte deloc în largul lui când are de-a face cu el. Aşa cum se întâmplă adeseori în cadrul unei corporaţii, se vorbeşte mai mult decât se acţionează. Jake a trimis doar câteva firimituri la Columbus, ca de altfel la multe alte firme. Însă în afaceri, la fel ca în base-ball, şeful cel mare e cu ochii pe tine chiar din prima zi de activitate.

Între timp, Jake se întorsese spre mine.

— E o treabă foarte delicată, Mack, şi vreau să ştiu absolut tot ce faci. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, fii discret, a adăugat el.

Jake e familiarizat cu postura de factor de conducere. A rămas în picioare preţ de o clipă, îndreptându-şi silueta zveltă şi de înălţime medie, şi şi-a acoperit ochii cu o mână. Purta un costum elegant, la două rânduri, dintr-o stofă ecosez extrem de scumpă, iar în momentul când şi-a îndreptat degetul spre mine, i-am văzut mâneca de la cămaşă, pe care era brodat elementul lui decorativ preferat, care consta în propriile iniţiale: J.A.K.E., adică John Andrew Kenneth Eiger.

— Dumnezeule, a mai rostit Jake după o ultimă chibzuinţă, după care a plecat.

Wash s-a ridicat ca să-l urmeze. Din profil, chipul lui bătrânicios ajunsese să semene cu o tigvă. A rămas pe loc câteva clipe, neştiind ce să facă şi prins între dorinţa de-a se ciorovăi cu Martin şi imboldul de a-l consola pe Jake. În cele din urmă, l-a ales pe al doilea. Un om cu şcoala lui ştia exact ce trebuia să spună: Lasă-ne ceva timp. Nu te pripi. Dacă-l găsim pe Kamin, totul se poate rezolva.

Din spatele biroului din lemn de stejar vechi de o mie de ani, Martin i-a urmărit cu privirea, după care m-a întrebat:

— Ce părere ai?

Stătea cu mâinile împreunate pe burtă şi cu faţa îngropată între bretelele asortate, aşa încât bărbia i se sprijinea pe cămaşa lucrată de comandă şi împodobită cu dungi verticale stridente.

— Îţi spun imediat după ce-mi revin din paralizie, am

rostit, simţindu-mi încă inima cât un purice. Parcă nu trebuia să spunem nimic.

Martin e unul din acei oameni – foarte numeroşi în mediul avocăţesc – a căror minte le conferă o dimensiune literalmente cosmică. Are o inteligenţă care evoluează în cele mai diferite direcţii şi dezvoltă o viteză supersonică. Stai cu el de vorbă şi te simţi înconjurat din toate părţile, aşa încât te întrebi: Dumnezeule, oare ce-o fi în mintea lui? Ştiu foarte bine că, înainte de-a mai apuca să scot vreun cuvânt, va fi analizat deja de trei ori tot ce spusesem până în momentul respectiv. Pe lângă această versatilitate a intelectului, Martin dispune şi de o foarte corectă înţelegere a firii omeneşti, chiar dacă nu se ştie nici până în ziua de azi cum îşi foloseşte acest dar. Un lucru e cert: Martin nu va putea fi confundat sub nicio formă cu Maica Tereza. Ca toţi cei care au studiat dreptul cu minimum de timp şi maximum de pricepere, Martin e în stare să-ţi smulgă inima din piept dacă e nevoie. Pe de altă parte, când stai de vorbă cu el, te simţi ca şi cum ai lua parte la o întrecere în care îţi dai seama singur că nu poţi răspunde cu aceeaşi monedă observaţiilor lui afectuoase şi inteligente şi nici sentimentului (pe care ţine morţiş să ţi-l împărtăşească) de permanentă anticipare a ceea ce ai de spus. E ceva de genul: eu pe tine te cunosc, tu pe mine nu. Adevărata lui locuinţă se află într-o zonă inaccesibilă, undeva în apropierea Olimpului. Însă Martin era foarte rar atât de înşelător ca de data asta. Părea impasibil la tot ce se întâmplase în cameră. La observaţia mea a răspuns cu un semn imperceptibil din mână, ca şi cum mi-ar fi dat de înţeles că nu se mai putea da ceasul înapoi.

— Ce crezi c-o să spună Krzysiński când o să-i relateze Jake toată tărăşenia? l-am întrebat.

Martin a închis ochii pentru a cântări mai bine întrebarea, de parcă lui nici prin cap nu i-ar fi trecut să şi-o pună. Când şi i-a deschis la loc, pe chipul brăzdat de riduri am putut desluşi pentru o clipă ceva învecinat cu hazul, o ironie înţelegătoare. S-a ridicat în picioare şi m-a ţintuit cu

privirea, chiar în clipa când unul dintre ceasurile lui ciudate s-a auzit undeva în încăpere, imitând sunetele scoase de o veveriţă siberiană.

— Cred că ar fi bine să-l găseşti pe Bert, mi-a spus el.

Articol IX.

VI. VIAŢA SECRETĂ A LUI KAM ROBERTS

Secţiune 9.01 A. Veştile bune

În cea mai mare parte a timpului în care înregistrez toate aceste lucruri, vorbind la dictafon, nu am în faţa ochilor chipurile lui Carl, Wash şi Martin. Efectiv nu pot să mi-i închipui ţinând paginile astea în mână. Prin urmare, trebuie să mai existe cineva căruia să mă adresez de fapt şi care să stea aici, în dormitorul meu cumpărat de la vechituri, în toiul nopţii. În liniştea care mă înconjoară, vocea mi se pare a fi totuna cu spiritul, la fel cum cea mai bună reprezentare a unei lumânări este o flacără. În acest caz, poate că dictafonul funcţionează ca un mediu, ca o modalitate de realizare a comunicării cu cei dragi care nu mai sunt printre noi. Poate că, de fapt, e vorba doar de un mesaj prelungit pentru scumpa mea Elaine, cu care obişnuiam să stau de vorbă de trei ori pe zi. Astăzi i-am simţit absenţa la modul acut şi, chiar în timp ce stăteam la birou, neliniştit şi prost dispus, simţindu-mă stupefiat de vânătoarea pe care trebuia s-o declanşez pe urmele lui Bert, mi-am dat seama cât de mult îmi lipsea urechea ei răbdătoare, căreia îi şopteam atâtea şi-atâtea observaţii ciudate.

M-am uitat din nou la ce era scris pe cartea de credit bancar a lui Kam Roberts. Îmi cocoţasem picioarele pe birou, o piesă masivă, de epocă, asemănătoare întrucâtva unei nave cu aburi multietajate şi acoperită pe întreaga ei suprafaţă trandafirie de o droaie de mesaje telefonice care nu mai erau de actualitate, rapoarte bune de aruncat la coş, însemnări şi transcrieri pe care însă nu apucasem să le îndosariez. Când am sosit la G & G, graţie sprijinului lui Jake Eiger, şi am fost făcut partener chiar din perioada primilor ani, după ce Jake mi-a dat de lucru până peste

cap, am avut posibilitatea să-mi renovez biroul, însă n-am profitat niciodată de ea, fiind probabil prea beat ca să-mi pese. În toată această perioadă, m-am folosit doar de lucruri care erau, de fapt, de mâna a doua: biroul masiv din lemn de nuc, bibliotecile cu geamuri de protecţie pentru fiecare raft, două fotolii rotunjite din piele şi cu ţinte de alamă, un covoraş oriental foarte frumos, deşi cam uzat, un calculator personal şi lucrurile pe care mi le adusesem de acasă. Singurul obiect la care ţin mult atârnă pe perete şi este o reproducere nemaipomenită după Beckmann, care înfăţişează unul din acele clasice grupuri de oameni derutaţi care îşi pierd vremea într-un restaurant. Ziua am o privelişte minunată a apei şi a extremităţii vestice a centrului oraşului, mărginite de Interstate, cu alte cuvinte de drumul naţional 843.

M-am gândit fără pic de entuziasm la modul în care trebuia să-l fac fericit pe Martin şi să-l găsesc pe Bert. Voiam în continuare să stau de vorbă cu stewardesa care ocupa apartamentul de deasupra lui, numai că nu ştiam cum o cheamă – nu-şi scrisese numele pe cutia poştală – şi mă treceau fiori pe şiră numai când îmi imaginam că trebuia să ajung din nou în apropierea acelui cadavru. Am dat un telefon interurban la Scottsdale şi, la a doua încercare, am găsit-o pe sora lui Bert, doamna Cheryl Moeller, pe care o cunoscusem la înmormântarea mamei lor. Nu ştia unde era fratele ei şi nu mai primise nicio veste de la el de luni de zile, lucru perfect logic de altminteri. Pe de altă parte, nu ţinea minte ca Bert să fi avut vreun prieten pe nume Archie. Din vocea ei am tras concluzia că îşi iubea fratele la fel de puţin ca de obicei, iar la sfârşitul convorbirii m-a asigurat că, până la urmă, Bert tot o să apară, ca de fiecare dată.

Băieţi, Elaine – oricine-aţi fi – , trebuie să vă mărturisesc că anchetatorul care sunt s-a dovedit pus în imposibilitatea de-a reacţiona. M-am mai uitat o dată peste documente. De ce reţinea Bert camere la hoteluri în seara meciurilor, când avea un apartament liber la o milă

depărtare? Pornind de la o inspiraţie de moment, am sunat la U Inn. Am dat peste centralista hotelului şi am recurs la ceea ce noi, cei de la financiar, numim o convorbire sub pretext. Am spus că încercam să fac rost de informaţii despre un cetăţean cu care avusesem o întâlnire de afaceri la U Inn pe 18 decembrie. Îmi uitasem mapa cu documente într-un taxi şi speram ca recepţia hotelului să aibă adresa sau numărul lui de telefon.

— Care e numele domnului? a întrebat centralista.

— Kam Roberts.

M-aş fi mulţumit cu un indiciu, cât de mic, despre locul unde se ascundea Bert. Am auzit cum se tastează pe clapele unui computer, după care a trebuit să mă resemnez cu o aşteptare care mi s-a părut interminabilă. Apoi însă am fost preluat de un individ pe nume Trilby, care s-a recomandat drept director asociat. Acesta a început prin a-mi cere numele şi numărul de telefon, pe care i le-am dat.

— O să verific în registru, domnule Malloy, şi o să-l rog pe domnul Roberts să vă sune.

Nu ţinea figura. Bert nu era tâmpit să aştepte să dea nas în nas cu vreunul dintre parteneri.

— De mâine plec în concediu şi am neapărată nevoie să dau de el. Am vreo şansă?

— Un moment, vă rog.

A durat mult mai mult decât atât, dar, când a revenit la aparat, Trilby părea foarte mulţumit de sine.

— Domnule Malloy, cred că aveţi nişte însuşiri speciale. Domnul pe care-l căutaţi se află la noi în hotel.

Am avut impresia că mi s-a oprit inima în loc.

— De Kam Roberts vorbiţi? Sunteţi sigur?

Trilby a râs.

— Mă rog, n-aş spune că există cineva care să-l cunoască aici, dar avem un domn care poartă acest nume şi care ocupă camera 622. Vreţi să-i transmitem să vă sune? Sau să-i spunem pe la ce oră o să treceţi să-l vedeţi?

Am rămas pe gânduri câteva clipe.

— Pot să vorbesc cu el?

Trilby a plecat şi s-a întors din nou, după ce am auzit în receptor o variantă simfonică extinsă a cântecului *Raindrops Keep Falling on My Head*.

— Nu răspunde nimeni, domnule Malloy. Ce-ar fi să treceţi pe aici mai pe seară şi până atunci îi lăsăm un mesaj, ca să ştie că o să-l căutaţi.

— Sigur, am spus. Sau mai sun o dată.

— Veniţi direct sau sunaţi, a rostit Trilby, în timp ce scria un mesaj.

După ce am pus receptorul în furcă, am petrecut o bună bucată de timp privind râul. Chiar în faţa mea se înălţa o clădire care era încă împodobită ca pentru Crăciun, cu o mulţime de lampioane şi cu un brâu de ilice pe acoperiş. Ceva nu mi se părea logic. Bert avea toate motivele să rămână ascuns – partenerii lui, poliţia şi poate chiar necunoscutul care i-l plantase pe omul de afaceri cu ochi bulbucaţi în frigider porniseră în căutarea lui. Dar ce rost avea să se ascundă în Kindle, unde, mai devreme sau mai târziu, tot avea să dea peste cineva cunoscut? Oricum, trebuia să ajung acolo cât mai repede, înainte ca Bert să primească mesajul ăla idiot în care îmi folosisem numele adevărat şi care ar fi avut, fără îndoială, darul să-l facă s-o ia încă o dată din loc.

Am coborât cu liftul şi am traversat strada, până la centrul de gimnastică de întreţinere unde joc *squash* cu Brushy. Mi-am pus treningul şi mi-am vârât portofelul într-un buzunar, iar apoi am început să alerg. Erau douăzeci şi opt de grade, aşa că irlandezul din mine a reuşit o primă parte a traseului în condiţii bune, numai că după patru cvartale am cam rămas fără suflu şi am fugit dezordonat, până când plămânii afumaţi de ţigări au ajuns să mă doară, de parcă aş fi respirat într-o groapă cu clorură de var. Pe urmă m-am oprit, iar transpiraţia mi-a îngheţat pe vârful nasului.

Am ieşit din centrul oraşului şi am ajuns în nişte zone unde casele cu câte două apartamente stăteau ca nişte cloşti în spatele peluzelor îngheţate, iar copacii desfrunziţi

golaşi şi negri, se înălţau ameninţător pe marginea aleilor. Îmboldit de starea de spirit pe care o aveam atunci, m-am abătut din drum şi am mai alergat o porţiune, până am ajuns la marginea ghetoului, ca să pot să trec pe lângă St. Bridget’s School. Aceasta este o clădire din stuc, brăzdată de nişte crăpături lungi, care seamănă cu tot atâtea fulgere. Acolo, timp de peste treizeci şi unu de ani, Elaine a fost bibliotecara şcolii, ocupându-se cu „hrănitul flămânzilor”, după cum singură obişnuia să spună. Era o persoană cu convingeri nestrămutate. Dată fiind firea mamei noastre, am ajuns să nu mai ştiu pe ce lume mă aflam, gata oricând să-mi schimb părerile în funcţie de crizele ei de nervi, care se puteau isca din orice. Spre deosebire de mine, Elaine era mai deşteaptă şi ştia s-o ţină la respect. Bănuiesc că disputele de soiul ăsta au făcut-o să fie în contratimp cu toată lumea. Când toţi erau aşezaţi, Elaine stătea în picioare. Dacă familia era la masă, Elaine se grăbea să dea târcoale prin bucătărie. Prefera să fie singură şi să nu aibă niciun fel de companie, lucru care se pare că a rămas neschimbat până la sfârşit.

A ajuns să fie o fată bătrână crescută în catolicism, o fiinţă spiritualizată, care nu prea se adapta lumii obişnuite şi nici nu avea cum, dat fiind că ora ei de deşteptare era cinci dimineaţa. În fiecare zi participa la liturghie, petrecându-şi o bună parte din vreme alături de călugăriţe şi încercând, prin eforturi depuse în întreaga parohie, să atragă noi membri pe calea cea dreaptă. Pe de altă parte, a avut şi câteva perioade lumeşti, câţiva prieteni cu care a păcătuit, şi trebuie spus că era o companie foarte dificilă pentru cel din jur, fiind una din acele tinere irlandeze cu limba ascuţită şi cu mintea ageră. Moştenise pe deplin firea tăioasă a mamei, numai că, în vreme ce Bess nu făcea deloc economie de vorbe de ocară şi păreri proaste referitoare la ceilalţi, umorul lui Elaine era îndreptat în principal împotriva propriei persoane. Existau, cu toate acestea, împunsături şoptite chiar în timp ce plecai de la locul tău sau te întorceai cu spatele şi, de fiecare dată,

săgeata se oprea drept în inimă. Singurul ei neajuns a luat naştere cât se poate de firesc – a început să bea. Seara în care a plecat de la noi de-acasă, ameţită de atâta rachiu de prune şi grăbită să se înscrie imediat pe drumul naţional 843, a fost ultima seară din viaţa mea în care m-am îmbătat.

Odată ajuns la AA[5], unde am dat acelaşi rateu ca la biserică, arătându-mă impresionat de credinţă, dar nefiind dispus să mă conformez ritualurilor zilnice pe care trebuia să le urmez, mi s-a spus să mă las în voia unei puteri care să vină de undeva din afara mea. Nu te baza pe faptul că poţi să învingi demonii pe cont propriu. Ajutorul de care am nevoie doar tu mi-l poţi furniza, Elaine. Şi uneori, în timp ce ţi-l cer, în timp ce alerg pe nişte străzi mohorâte spre U Inn sau stau singur cuc în puterea nopţii şi şoptesc la câţiva centimetri de dictafon, am revelaţia şocantă a unui adevăr cu totul neplăcut.

Îmi lipseşti de zece ori mai mult ca Nora.

Secţiune 9.02 B. Veştile rele

În cele din urmă, am ajuns în apropierea universităţii şi a zonei învecinate, deosebit de evoluate şi integrate atmosferei încă de la începutul secolului prin librăriile existente şi prin aerul vag boem. U Inn se afla la intersecţia dintre Calvert şi University, iar eu am dat ocol pe îndelete parcării, după care am intrat alergând pe uşa din faţă, făcându-i semn cu mâna portarului şi jucând rolul unui client obişnuit al hotelului, un om de afaceri aflat într-o călătorie în interes de serviciu, care se hrăneşte cu minuturi de la bar şi face gimnastică de întreţinere în fiecare dimineaţă. Am fugit până la lift, am dat buzna înăuntru, nimerind lângă o grăsană care fluiera de una singură, şi am mers până la etajul şase.

Din camera 622 nu se auzea niciun sunet. Mi-am lipit urechea de uşă şi am răsucit clanţa. Aşa cum îmi închipuisem, într-un flotei dintr-un orăşel de genul ăsta nu

5 Alcoholics Anonymous — societate de recuperare a alcoolicilor (n. trad.).

existau şanse să dau peste niciuna din clanţele sau uşile care să cedeze în faţa şmecheriilor învăţate de la Pigeyes. Uşile erau prevăzute cu armătură metalică, iar încuietorile fuseseră înlocuite cu nişte dispozitive electronice, constând într-o cutiuţă din alamă şi având nişte luminiţe, pentru care trebuia să introduci un soi de cartelă de plastic pe care ţi-o dădeau la recepţie în loc de cheie. Am bătut tare la uşă. Niciun rezultat. Un individ suspect, îmbrăcat cu o jachetă din piele de şopârlă, a trecut pe lângă mine, obligându-mă să rămân cu ochii pe el până când a făcut rost de nişte gheaţă şi a dispărut pe sub semnul de ieşire aflat în celălalt capăt al coridorului slab luminat.

Deja îmi planificasem următoarea mişcare. Tipul de la telefon îmi spusese că nimeni din cei de-aici nu-l cunoştea pe Kam din vedere. Am avut anumite reţineri, însă trebuia să acţionez cumva. Ăsta era şpilul unei vieţi trăite pe marginea prăpastiei. Eram nevoit să aflu ce naiba pusese la cale Bert. Şi parcă îmi venea mai uşor să pătrund pe furiş la el în cameră decât să-mi anunţ vizita, motiv pentru care am scos din buzunar cartea de credit pe numele lui Kam Roberts.

La recepţia din holul hotelului, m-am adresat unei blonde drăguţe, despre care mi-am imaginat că era studentă, ca de altfel mulţi alţi tineri de acolo.

— Sunt domnul Roberts de la 622. Am ieşit să fac mişcare şi, distrat cum sunt, la plecare am luat cartea de credit în loc de cartela pentru deschiderea uşii, am rostit, arătându-i cartea de credit cu un aer degajat şi bătând uşor cu marginea ei în tejghea. Poate că îmi daţi alta.

Tânăra a dispărut undeva în spate. Dacă e să fim sinceri, locul ăsta era destul de dubios, mai ales în contrast cu nivelul cu care te obişnuieşti tot călătorind cu clasa întâi. Aspectul sărăcăcios era scuzat, fireşte, prin poziţia favorabilă a hotelului, ceea ce voia să spună că nu mai exista un altul pe o rază de o milă în zona universităţii, precum şi prin atmosfera de nonconformism studiat. Aşa

cum probabil că vă aşteptaţi, U Inn e un loc destul de bizar. Totul era zugrăvit în culorile universităţii, roşu-stacojiu şi alb, iar pe pereţii de la recepţie se găseau fanioane, eşarfe şi tricouri ale echipei studenţeşti. Un program al meciurilor celor de la The Hands, alături de un afiş de carton pe care era lipită o fotografie color a lui Bobby Adair, jucătorul care promitea să devină vedeta anului, fuseseră prinse în piuneze de o parte şi de alta a recepţiei, iar când l-am studiat pe primul, am înţeles că un meci de baschet al celor de la The Hands probabil că l-ar fi făcut pe Bert să se întoarcă în oraş, indiferent de riscurile cărora li s-ar fi expus.

Numai că astăzi nu exista niciun meci. Lucru valabil atât pentru ziua de ieri, cât şi pentru cea de mâine. De fapt, o mulţime de lucruri nu corespundeau. Pe programul afişat, meciurile acasă erau scrise cu roşu, iar cele disputate în deplasare cu negru. Nu aveam cartea de credit bancar a lui Kam la mine, dar de optsprezece ore mă tot uitam la ea şi eram foarte sigur că memorasem aproape tot ce era trecut acolo. Lucrul care mă deranja era că zilele nu se potriveau. Pe data de 18 decembrie, adică ultima dată când Bert fusese aici, The Hands jucaseră acasă. Numai că, potrivit programului, de atunci echipa evoluase la Bloomington, Lafayette şi Kalamazoo şi o făcuse în zile care nu coincideau cu datele când Kam avusese cheltuieli în acele oraşe.

— Domnule Roberts, îmi mai arătaţi puţin cartea de credit? m-a întrebat blonda după ce s-a întors.

Rămăsesem cu cartea de credit în mână, iar tânăra a luat-o până să prind de veste. Preţ de o clipă mi-a venit s-o iau la fugă, însă fata arăta de parcă s-ar fi tăvălit toată ziulica într-un car cu fân şi avea nişte ochi nevinovaţi, ca două albăstrele. Era una din cele douăzeci de milioane de blonde ale căror priviri sunt prea obişnuite ca să ascundă vreun şiretlic. Fata a dispărut din nou în oficiu, dar n-a lipsit decât câteva secunde.

— Domnule Roberts, a rostit ea după ce s-a întors,

domnul Trilby ar vrea să stea puţin de vorbă cu dumneavoastră aici, în spate.

Mi-a deschis uşa şi mi-a arătat oficiul de dimensiuni reduse, însă am rămas în prag, simţind cum inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

— S-a întâmplat ceva?

— Mi se pare că aveţi un mesaj.

A, da. Sunase vechiul meu amic Mack Malloy. Perspicacele domn Trilby probabil că voia să-mi spună că Mack avea o voce suspectă. În cămăruţa din spate se aflau trei bărbaţi, un negru care stătea aşezat la o masă de lucru şi pe care l-am identificat ca fiind Trilby şi individul cu înfăţişare de derbedeu, care trecuse pe lângă mine pe coridor. Ultimul care s-a întors spre mine a fost cel de-al treilea.

Pigeyes.

Intrasem în rahat până în gât.

Secţiune 9.03 C. V-ar deranja dacă partenerul v-ar face aşa ceva?

Povestea asta nu prea are nimic frumos în ea, Elaine. Pigeyes şi cu mine am lucrat împreună în brigada tactică aproape doi ani, în care am împărţit şi bune şi rele, am ras lăzi de whisky şi ne-am prăpădit de râs. Eu eram papiţoiul cu caş la gură trecut prin liceu şi ajuns la facultate, el individul care ştia tot ce se întâmpla pe străzi încă de la şapte ani. Eu vorbeam cu voce tare despre Edward Hopper şi Edvard Munch, în timp ce mergeam noaptea cu maşina pe străzile oraşului, el le lua la pipăit pe toate curvele ieşite la agăţat. Grozavă echipă făceam!

Colaborarea cu tipul ăsta a fost dintotdeauna o aventură. Pigeyes era unul dintre acei poliţişti de modă veche, care credeau că părinţii trebuie să aibă grijă de copii, că e de datoria ta să te duci la biserică şi să te rogi lui Dumnezeu să te mântuiască şi că, după aceea totul depinde de poziţia pe care o ai şi de modul cum priveşti lucrurile, bine sau rău. Mă rog, câteodată se mai întâmplă să te uiţi şi cruciş. Făceam deja echipă cu el de vreo

optsprezece luni, când am descoperit un depozit de droguri, o mică unitate de împachetat, amplasată într-un bloc sărăcăcios. Ne luaserăm după un pungaş de mâna a doua pe care-l urmăriserăm pe stradă, convinşi că-l văzuserăm făcând schimb de pachete, iar apoi, temându-ne să nu rămânem cu buza umflată, ne hotărâserăm să dăm buzna pe uşă şi să-i prindem pe bandiţi asupra faptului, fără să aşteptăm întăririle. Lui Pigeyes i-a plăcut mereu să facă pe cowboy-ul – se credea în filme şi era atât de aţâțat când adulmeca un pericol, încât ai fi crezut că fusese străpuns în braţ cu un piron.

În orice caz, ceea ce vă povestesc în continuare aţi văzut mai mult ca sigur la Cinema Odeon: Am intrat cu pistoalele scoase, s-au auzit o sumedenie de urlete şi replici în două sau trei limbi, câţiva oameni s-au aruncat pe geam sau au ieşit pe scara de incendiu, iar un nenorocit a luat-o întâi la fugă într-o direcţie, apoi în alta, ducând sub un braţ un pachet şi sub celălalt un cântar. Am deschis cu piciorul uşa closetului, unde am găsit o fetişcană stând pe vas cu fusta înflorată adunată în jurul pântecelui, ţinând un bebeluş cu o mână şi folosindu-se de cealaltă ca să-şi vâre în vagin un săculeţ plin cu praf alb.

Am reuşit să pun mâna pe patru tipi care rămăseseră întinşi pe podea, cu faţa în jos. Pigeyes şi-a susţinut recitalul obişnuit, băgându-le pistolul de serviciu în ureche şi spunându-le fel de fel de lucruri înfiorătoare, până când au început să geamă sau să facă efectiv pe ei, după care şi-a concentrat atenţia asupra unei măsuţe dintr-un colţ al camerei de zi, care era acoperită cu bani. Erau foarte mulţi, adunaţi în nişte teancuri care, de la distanţă, te făceau să crezi că era vorba de nişte hârtii oarecare. Pigeyes îi chemase prin radio-emiţător pe cei de la brigada de narcotice, ca să ne dea o mână de ajutor la arestări, însă până la sosirea acestora, fără să stea pe gânduri, a luat două teancuri de bancnote, având fiecare câte trei sau patru mii de dolari, şi mi-a dat şi mie unul. Am luat banii, dar i-am dat înapoi în maşină, după sosirea celor de la

narcotice.

— Ce-i asta? m-a întrebat Pigeyes.

— Sunt student la drept, am răspuns, dat fiind că între timp fusesem admis.

— Şi?

— Şi n-ar trebui să fac porcării de-astea.

— Hei, pe ce lume eşti?

După care m-a descifrat fără probleme şi mi-a prezentat adevărul gol-goluţ. Oare îmi închipuiam că tipii de la brigada de narcotice n-aveau să se înfrupte şi ei din bucate? Ce trebuia să facem, să lăsăm totul pe masă, pentru ca rahaţii ăia de mexicani să poată recupera suma după ce judecătorul Nowiński va fi hotărât că pătrunseserăm ilegal în încăpere? Sau poate că era mai bine să aşteptăm şi să sperăm că fârţângăii de la secţia de confiscări aveau să-şi sacrifice o părticică din timpul de golf ca să trimită o citaţie, situaţie în care banii aveau să se rătăcească fie prin biroul funcţionarului, fie pe acasă pe la un judecător? Eram atât de naiv încât să cred că mexicanii aveau să spună ceva? Niciunul nu avea habar de nimic, băiete. Erau făcuţi mac şi aşteptau să fie trecuţi pe malul celălalt.

— Sau poate că pur şi simplu vrei să ai ce să-i povesteşti lui mami? a întrebat el în cele din urmă.

— Ia mai slăbeşte-mă.

Nu era prima oară că aveam discuţii de genul ăsta. Indiferent ce ar fi făcut Pigeyes, mi-am zis, nu era singurul care proceda aşa şi cel puţin se străduia să nu mă amestece şi pe mine. Însă de data asta voia să vâslim amândoi în aceeaşi barcă.

— Faci ce vrei şi fac ce vreau. O să am timp berechet să mă gândesc, tot restul vieţii. Basta.

S-a mulţumit să mă privească timp de câteva clipe, arătând chiar mai urât ca de obicei, cu maxilarele încleştate, cu nişte ochi apatici şi cu o expresie care devenise pasivă şi neîncrezătoare. Asta era una din aşa-numitele situaţii delicate. Semăna cu apartenenţa la

Yakuza. Trebuia să-ţi tai un deget ca să-ţi dovedeşti ataşamentul. Oare ce punea la cale? Privind înapoi, cred că a vrut doar să-mi demonstreze, înainte de-a da piept cu lumea, că ar fi bine să ştiu că nu există judecată infailibilă şi că fiecare are şansele lui, pe care trebuie să şi le valorifice. Prin urmare, am adus banii acasă, i-am arătat neveste-mii şi, după ce i-am ţinut trei săptămâni în sertarul pentru ciorapi, i-am dat surorii mele pentru St. Bridget's. Da, Elaine, de acolo au provenit şi nicidecum dintr-o colectă a secţiei de poliţie, aşa cum ţi-am spus iniţial. Am primit un bilet de la şeful clasei a opta, pe care l-am păstrat toţi aceşti ani; lucru cu desăvârşire inutil, dat fiind că oricum nu aveam de gând să-i spun cuiva cum au stat lucrurile în realitate, în fond, eram un poliţist care trebuia să-l aresteze imediat pe Pigeyes şi nicidecum să cânte *Que Sera*, *Sera* sau să facă acte caritabile cu nişte bani care fuseseră, de fapt, furaţi.

După două luni am început dreptul şi, după alte câteva săptămâni, făceam parte din grupa 60 de la financiar. Pigeyes a făcut un tărăboi în toată regula când am plecat, organizând o petrecere de tot hazul şi arătându-se dispus să nu precupeţească niciun efort ca să iasă totul perfect.

În orice oraş te-ai afla, lucrătorii din poliţie alcătuiesc un fel de confrerie secretă. Îşi spun „forţele de ordine" şi sunt cât se poate de uniţi. Se practică încrederea reciprocă, dar totul are o limită. Există o sumedenie de motive pentru asta şi poate că cel mai important este că nimănui nu-i este efectiv simpatică poliţia. Şi de ce i-ar fi? E formată doar din indivizi care te privesc cu coada ochiului şi aşteaptă să calci pe bec. Şi eu am fost poliţist, dar, ori de câte ori văd un caraliu stând cuminţel la un colţ de stradă, primul lucru la care mă gândesc este „de ce mă filează ticălosul ăsta?"

Pe de altă parte însă, poliţiştii lucrează pe cont propriu şi fără ajutorul nimănui. Cohortele de avocaţi, procurori, judecători, guvernatori de închisoare şi toată

lumea aceea a legilor nu fac două parale când trebuie să te fofilezi prin cine ştie ce subsol de casă şi să-l cauţi pe suspectul de tâlhărie pe care cică l-ar fi văzut doamna Washington luând-o la fugă. Nu-ţi rămâne decât să intri pe uşa de la subsol şi să aştepţi în prag, iar apoi să ieşi după cinci minute, clătinând din cap – iar toată liota de avocaţi, guvernatori şi toţi ceilalţi rămân fără carne de tun. Însă tu eşti singurul care riscă – nu numai că viaţa ta e singura în primejdie, dar în plus eşti singurul care poate contribui la prinderea individului. Sistemul e ca şi inexistent. Iată de ce îţi vine atât de uşor să-l snopeşti în bătaie pe ticălosul care mai face şi scandal după ce l-ai înhăţat, vorbindu-ţi fie despre maică-ta, fie despre violarea afurisitelor lui de drepturi constituţionale, fără să mai ţină seama că tocmai i-a crăpat cu o piatră căpăţâna unui bătrânel de şaptezeci şi şapte de ani ca să-l poată jefui. Îţi vine uşor, fiindcă tu eşti singurul care intră în acţiune şi pentru că banditul e al tău. Singurii care înţeleg chestia asta sunt ceilalţi poliţişti.

Aşa se face că, nemaiţinând cont de celelalte lucruri – de faptul că faci parte dintr-o confrerie secretă şi că nimănui nu-i place de tine – , poliţiştii nu-şi dau la cap unii altora. Când intri în acţiune, ştii că eşti singur şi încerci să faci cum e mai bine. Şi dacă se întâmplă uneori să nu fii la înălţimea aşteptărilor, nu contează, fiindcă şi ceilalţi sunt la fel, corect? Mâine poţi s-o iei de la capăt. Cine are căderea să aprecieze aceste lucruri? însă dacă începi să te ţii de tâmpenii şi să spui „te-am văzut cum ai dat chix”, atunci se împute treaba şi toată lumea din poliţie începe să vorbească vrute şi nevrute.

Trecem la o altă scenă: doi ani mai târziu, imediat după ce termin dreptul constituţional, mă trezesc cu doi tipi de la FBI, cu costume de poliester şi pantofi albi, care vor să stea de vorbă cu mine. Indivizii încep cu nişte chestii de încălzire, gen am lucrat cumva cu Gino Dimonte, după care trec la subiect: am făcut parte din echipa care a realizat o captură de droguri cu trei ani în urmă, în aprilie? Mă ştiţi că la aritmetică percutez imediat. Unul dintre

traficanţi a cedat în urma anchetei federale (după ce la nivelul statului nu s-a rezolvat nimic), dar a găsit un barosan cu relaţii care i-a promis reducerea pedepsei dacă era dispus să vorbească despre poliţiştii din Kindle care bagă în buzunar ce nu-i al lor. Normal că traficantul nu-i dă în gât pe cei de care ştie că o să mai aibă nevoie, ci doar pe Pigeyes, care s-a autoservit fără să ceară permisiunea. Văd întregul tablou în faţa ochilor, îmi dau seama unde bat agenţii FBI-ului şi nu găsesc altceva de zis decât „A, da, cred că-mi amintesc, da, cum să nu, chestia aia când erau o grămadă de bani pe masă”. Asta înseamnă că ai scame pe creier. La ce naiba m-oi fi gândit? A fost cel mai ciudat lucru care putea să mi se întâmple. Cinci secunde petrecute în holul de la drept au fost suficiente ca să-mi schimbe nenorocita asta de viaţă. Toţi poliţiştii care au auzit povestea – şi credeţi-mă că erau la curent cu mult înainte ca cerneala să se usuce în agendele celor de la FBI – au fost convinşi că am făcut-o fiindcă eram la drept şi simţeam că mă aflam undeva deasupra celorlalţi. Caraliii sunt foarte sensibili la treburile astea cu diferenţele de clasă, pe care pur şi simplu nu mai pot să şi le scoată din scăfârlie. Nu pot să uite că, pe un salariu de patruzeci de mii pe an, trebuie să-i apere pe milionari şi să încaseze gloanţe pentru cine ştie ce amator pe care îl doare undeva dacă trăiesc sau se curăţă. Însă nu asta era problema, nu încercam să-mi fac prieteni şi în alte sfere şi, la drept vorbind, nu mi-au plăcut niciodată trădătorii. Pe de altă parte, nu pot să pun acest lucru pe seama caracterului meu eminamente moral, care m-ar fi îndemnat să spun adevărul. Mă cunosc destul de bine şi n-are rost să prostesc pe nimeni. Am călcat strâmb şi în situaţii mai nasoale, nu era vorba că refuzam să-mi ajut prietenul. Singura explicaţie e că, în clipa aceea, pe când rămăsesem în incinta Facultăţii de Drept, cu pereţii aceia lambrisaţi, am avut exact acelaşi sentiment pe care îl trăisem în copilărie, când îmi dădeam seama că eram un înstrăinat într-o lume care parcă era alcătuită numai din obiecte.

Bănuiesc că m-am comportat la fel ca atunci când eram în clasa a patra şi când deşteptul de mine privea viaţa convins că exista ceva nelalocul lui şi că acel ceva era întotdeauna propria mea persoană.

Oricum, povestisem deja cam trei sferturi din toată tărăşenia când mi-am dat seama brusc că era ceva în neregulă. Agenţii se prevalaseră de obişnuita imunitate în teritoriu, cu alte cuvinte spune tot şi nu păţeşti nimic, nu-ţi atingem niciun fir de păr. Am priceput brusc că problema mea n-avea nimic de-a face cu agenţii federali, ci cu faptul că trebuia să dau explicaţii amănunţite celor de la BAD, care erau foarte stricţi faţă de cei nou-veniţi. Imunitate. Delicte grave. Înşelarea încrederii. Nu aveam să fac deloc o impresie bună dacă le povesteam despre banii furaţi pe care îi ascunsesem în sertarul unde îmi ţineam şosetele. Aşa că am modificat finalul, relatând cum am intrat cu Pigeyes în maşină şi cum i-am spus acestuia să strângă şi banii care se aflau la mine, urmând să-i prezinte pe toţi în instanţă ca dovadă palpabilă.

După aceea lucrurile au intrat pe un făgaş aproape firesc. Am depus mărturie în faţa marelui juriu, repetând ceea ce le declarasem agenţilor federali şi fără să adaug nimic altceva. În ultimele mele şase luni ca poliţist, am fost trecut la munca de birou şi n-am mai ieşit în nicio misiune operativă, iar simpatia faţă de mine era atât de mare, încât până şi personalul civil din cadrul secţiei îmi scuipa în cafea când mă întorceam cu spatele. Pe urmă Pigeyes a fost inculpat şi a trebuit să compar în instanţă şi să depun mărturie împotriva lui. Îi plătise vreo treizeci de mii lui Sandy Stern, pe care cu câţiva ani în urmă l-aş fi descris ca pe un avocat evreu al apărării şi care a făcut în aşa fel încât a demonstrat că dosarul era foarte şubred. Acuzarea avea doar vreo doi traficanţi căcăcioşi, care au fost nevoiţi să recunoască singuri că se aflau cu faţa în jos, întinşi pe spate, o listă de inventar a ofiţerului de la narcotice, conform căreia pe masă se aflau două mii de dolari bani gheaţă, deşi traficanţii susţineau că fuseseră patruzeci de

mii, şi pe mine. Fireşte că mă aflam acolo doar ca să spun adevărul, dar, văzându-l pe Pigeyes care mă privea cu o ură de moarte, am avut un sentiment ciudat, de misionar pus la fiert pentru masa canibalilor. Stern m-a întrebat dacă eram gelos pe Pigeyes şi dacă îmi dădeam seama că era un poliţist mai bun ca mine, iar eu am răspuns afirmativ, recunoscând totodată că nu verificasem lista de la narcotice, ca să văd ce anume inventariase Pigeyes. Am fost de acord că existau mexicani incapabili să distingă un poliţist american de un altul şi am spus „da” chiar şi atunci când Stern m-a întrebat dacă eram singurul ofiţer de poliţie care recunoscuse că primise o parte din banii luaţi de pe masă. Avocatul acuzării s-a uitat la mine de parcă îl lovise damblaua, iar juriul s-a întors după două ore şi l-a declarat nevinovat pe Pigeyes. La ieşirea din sala de tribunal, am ştiut că mă făcusem de baftă: nu cred că mai exista cineva, nici măcar judecătorul sau vreunul din boşorogii ştirbi care căscau gura la procese fiindcă n-aveau ce face, care să nu fie convins că decăzusem până sub genunchiul broaştei. Nora, care nu scăpa nicio ocazie de a răsuci cuţitul în rană, m-a întrebat foarte la obiect: „Ei bine, Mac, acum crezi în sfârşit că ai obţinut ce doreai?”

Oare oi fi obţinut? Recunosc că au existat câteva întorsături ciudate ale situaţiei. Una dintre cele mai neaşteptate a fost că tipii de La BAD m-au îmbrăţişat în văzul lumii. Au considerat că trădarea unui prieten era o probă de caracter şi mi-au oferit un loc de muncă, ţinând cont de stricteţea cu care respectasem regulile de comportament în faţa instanţei. Cât despre Pigeyes, a fost ruinat. Juriul asistă la fiecare proces ca la o premieră, însă poliţiştii îl mai văzuseră şi în alte dăţi pe Stern în acţiune şi nici măcar n-aveau nevoie de proces ca să ştie că Pigeyes era pătat. Toţi prietenii din secţie – şi slavă Domnului că sunt cu nemiluita – se întrec în a-i face fel de fel de servicii şi de două ori pe zi dacă e nevoie, însă de avansare nu mai putea fi vorba, iar cei de sus au început să

se ferească de el ca dracul de tămâie. Din clipa aceea, a continuat să alunece pe tobogan şi să aibă zile negre, ajungând să cadă victimă unor măsuri disciplinare luate pe o logică asemănătoare celei a romanilor, care îi trimiteau pe preoţii pederaşti să locuiască la mănăstire. Pigeyes a fost pedepsit să lucreze la delicte financiare. Mie, unul, mi-au plăcut dintotdeauna complicaţiile activităţii în acest domeniu şi faptul că investigarea unui caz nu se limita la a o găsi pe prietena banditului şi la a sta alături de ea până când apărea şi el. Însă, pentru Pigeyes, găsirea unei nereguli într-un bilanţ nu se va compara niciodată cu scoaterea pistolului.

Din câte am auzit, în prezent Pigeyes duce o viaţă destul de tristă. Cu ocazia rarelor capturi de stupefiante la care ia parte, e însărcinat să adune pulbere albă de pe masă şi nicidecum bani. Ceilalţi îi spun Prăfuitul sau Omul de Zăpadă fără ca el să ştie, şi asta nu pentru că ar iubi iarna. A fost întotdeauna un poliţist căruia i-a plăcut să iasă din tipare; era măcinat de porniri duşmănoase şi de complexe şi ura pe toată lumea. Prin urmare, nu a existat nicio doamnă Pig în viaţa lui, ci doar pipiţele care stăteau la agăţat prin baruri şi care, fiind pe punctul de-a da de bucluc, îşi făceau socoteala că nu era rău să se frigă cu un om al legii. Nu prea îi rămăsese mare lucru. Dar asta până acum. În clipa aceasta mă avea pe mine.

Secţiune 9.04 D. Reîntâlnirea cu Pigeyes

— Nu v-am spus că o să apară? Nu v-am spus, fir-ar dracu-al dracu'?

Pigeyes era atât de fericit, bucurându-se ca un cocoş care a tăvălit toate găinile din coteţ, încât am avut impresia că n-o să mai ştie ce face şi-o să se ia singur în braţe. Recunosc că nutream nişte gânduri nu tocmai cuviincioase faţă de partenerii mei, care mă împinseseră pe o pistă care ducea exact la duşmanul meu de moarte – mai mare şi decât fosta soţie – , un individ care, judecând după cuvintele rostite, mă aştepta ca pe un măr copt.

— Dă-mi o mână de ajutor. Dacă nu mă înşală

memoria, ăsta nu eşti tu, a spus el, ţinând în mână cartea de credit.

— Cum aţi spus, domnule poliţist?

— Domnule detectiv, rahat cu ochi.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule detectiv Rahat-cu-Ochi.

Personal, nu eram deloc convins că făcusem o mutare deşteaptă. Dar asta-i situaţia. Umblând după Bert şi amăgindu-mă cu ideea unei alte vieţi, începusem să devin altceva decât ce fusesem. Lângă uşă, poliţistul tânăr cu jachetă din piele de şopârlă, cu plete şi cu nişte perciuni daţi cu briantină, s-a strâmbat şi a executat o piruetă, ca şi cum ar fi vrut să-mi spună că o caut cu lumânarea. Numai că nu era la curent cu tot ce se întâmplase. Dacă Pigeyes m-ar fi bătut până mi-ar fi sărit capacele, n-ar fi reuşit niciodată să-şi explice motivul adevărat sau să inventeze ceva pe măsură. M-a ţintuit cu ochii aceia mici şi negri, din care albul nu se vedea deloc, în timp ce am evaluat amândoi realitatea înconjurătoare. Pe urmă şi-a îndreptat spre mine un deget gros cât un arac de fasole şi mi-a adresat privirea aceea unică, aidoma unei raze laser care-ţi străpunge inima.

— Să nu te mai aud, a rostit.

Acesta a fost momentul când a intervenit în discuţie Trilby, un negru buhăit de vârstă mijlocie, care stătea la un birou. Se pricepuse de minune să mă prindă în laţ, cu ajutorul păpuşii de la recepţie. Evident că poliţiştii se aflau aici de mult timp, în căutarea lui Kam, şi lăsaseră vorbă să fie anunţaţi urgent dacă se ivea cineva care avea o cât de mică legătură cu el. În timp ce aşteptam la telefon, Trilby probabil că îl anunţase pe Pigeyes, care a mulţumit plin de recunoştinţă divinităţii pe care o idolatriza, de îndată ce mi-a auzit numele. Până în clipa asta, Trilby urmărise schimbul nostru de replici cu coada ochiului, ţinându-şi chipul îndreptat în altă parte, în aşa fel încât, dacă urma să se întâmple ceva urât, să poată susţine că n-a văzut nimic. Acum însă şi-a luat inima în dinţi şi a întrebat cine sunt.

— Un beţivan, a spus Pigeyes.

E ciudat cât de mult poate să mă enerveze chestia asta ori de câte ori vine vorba despre ea.

— Sunt avocat, domnule Trilby.

— Gura, mi-a tăiat-o Pigeyes.

Nici măcar nu era atât de înalt. Probabil că minţise când spusese că avea un metru şaptezeci şi cinci, însă era clădit ca un congelator: nu tu gât, nu tu talie, ci doar o masă de carne flască pe un cadru, ce-i drept, solid. Furia care-l cuprinsese îi conferea un soi de aură, făcându-l să dea impresia că emană căldură. N-aveai cum să nu-i recunoşti prezenţa. Era îmbrăcat într-un sacou sport şi o cămaşă de comandă, sub care i se vedea maioul. În picioare purta cizme de cowboy.

Partenerul lui şi-a dat seama că era înfierbântat şi s-a strecurat pe lângă el. Gino s-a îndreptat agale spre uşă. Când a intervenit al doilea poliţist în discuţie, am luat-o de la capăt.

— Dewey Phelan.

Şi-a scos legitimaţia din buzunar şi a dat efectiv mâna cu mine. Poliţistul bun, poliţistul rău. Mult şi Jeff. Drăcia dracului, păi chiar eu inventasem jocul ăsta. Oricum, m-am simţit întrucâtva uşurat când am stat de vorbă cu Dewey cel tinerel şi slăbănog, care nu cred că avea mai mult de douăzeci şi trei de ani. Ce mă frapa la el era tenul palid, precum şi excrescenţele epidermice care îmi aminteau de o cremă de ouă şi părul negru şi unsuros care-i cădea mereu în ochi.

— Ei bine, domnule Malloy, cred că înţelegeţi. Problema este că, din câte vedem, aţi încercat să pătrundeţi într-o cameră de hotel care nu e a dumneavoastră. Aşa e? Ia să vedem, poate că reuşiţi să ne explicaţi ce şi cum.

Dewey însă nu învăţase rolul la perfecţie. Se tot muta de pe un picior pe altul, ca un ţânc de cinci ani care vrea să facă pipi. Pigeyes a rămas cu spatele la uşă şi cu un braţ sprijinit de un fişier, asistând la discuţie cu o expresie acră.

— Îl caut pe unul dintre partenerii mei, domnule poliţist.

Cel mai bine era să spun adevărul. Puteam să calc strâmb la orice pas, iar lucrul care mă interesa cel mai mult era să arăt că sunt tare pe poziţie.

— Aha, a făcut Dewey, dând din cap şi încercând să se gândească ce ar trebui să mă întrebe în continuare. Cum îl cheamă pe partenerul ăsta? Şi ce fel de partener e?

I-am spus numele lui Kamin pe litere. Dewey şi l-a notat în carneţelul pe care şi l-a sprijinit de una din coapse.

— Falsă identitate, a rostit Pigeyes.

Stând cu spatele la fişiere, a arătat spre cartea de credit care ajunsese între timp în posesia lui Dewey. Pigeyes avea de gând să mă acuze de asumarea unei identităţi diferite de cea reală. Uitasem că statul îşi putea manifesta interesul faţă de cine eram sau voiam să fiu.

M-am uitat la Dewey, ca şi cum l-aş fi considerat prietenul meu.

— Ştii, i-am spus, Gino şi cu mine am trecut prin nişte chestii împreună. Dar ăsta e un lucru pe care poţi să i-l explici chiar dumneata. Dacă foloseşti numele cuiva cu permisiunea persoanei respective, nu înseamnă că ţi-ai asumat o falsă identitate. Cartea de credit îi aparţine lui Kamin. Pricepi?

Dewey nu pricepuse.

— Vrei să spui că ai primit asta de la el? De la Kamin?

Şi-a întors privirea spre Pigeyes pentru o clipă, poate ca să vadă cum reacţiona la cele auzite, deşi am avut impresia că tocmai le spusesem ceva important. Pe mutrele ambilor se putea citi că se făcuse lumină. Bert era Kam şi invers, lucru pe care nu-l ştiuseră.

— E cartea lui Kamin? a întrebat Dewey.

— Corect.

— Şi ţi-a dat-o ţie?

— E cartea lui Kamin, iar eu am venit să-l caut,

fiindcă, din câte ştiam, asta era camera lui Kamin. Sunt sigur că şi el o să spună că am acţionat cu permisiunea lui.

— Ei bine, o să trebuiască să-l întrebăm.

— Absolut, am spus.

— Atunci dă-ne adresa lui.

Asta era singura minge pe care n-ar fi trebuit să i-o ridic la fileu. Mi-am dat seama când era deja tardiv. Mai devreme sau mai târziu, văzând că Bert nu răspundea la telefon, aveau să-i facă o vizită acasă. Iar treaba aceea să se împută când aveau să deschidă frigiderul. Am încercat pe moment să-mi imaginez câte zile aveau să mai treacă până la episodul respectiv şi ce anume urma să se întâmple după aceea.

Între timp, Dewey îşi notase adresa lui Bert, după care s-a apropiat de Pigeyes ca să discute ceva cu el. Fără îndoială că îi spunea lui Gino că nu aveau niciun motiv real să mă reţină, iar Pigeyes îi răspundea că nu-i adevărat, fiindcă tocmai mă prinsese încercând să mă dau drept altcineva. Însă până şi Pigeyes îşi dădea seama că, dată fiind relaţia pitorească pe care o avuseserăm până atunci, dacă mă înhăţa fără temei, procesul civil pe care l-aş fi demarat pentru acuzare abuzivă ar fi dus la pensionarea lui imediată.

Una peste alta, tocmai începusem să-mi fac socoteala că ieşisem basma curată când l-am auzit pe Gino că spune:

— Mă duc s-o aduc.

S-a întors cât ai clipi din ochi, însoţit de studenta drăgălaşă pe care o găsisem la recepţie. Mi-am închipuit că voia să mai treacă o dată în revistă povestea cu cartea de credit sau că ea avea, eventual, să-i atragă atenţia asupra unui lucru pe care el îl omisese cu privire la persoana mea. Însă m-am înşelat.

— Nu ăsta-i tipul, aşa-i?

Biroul, şi aşa mic, începuse să se aglomereze. Acum eram cinci persoane înăuntru şi, în plus, cea mai mare parte a spaţiului era ocupată de masa de lucru a lui Trilby, pe care nu se afla nimic, cu excepţia unor fotografii ale

copiilor lui, care între timp crescuseră, şi ale soţiei. Pe pereţii lambrisaţi se găseau un fanion al universităţii şi un ceas. Fata s-a uitat de jur-împrejur.

— Nu, sigur că nu, a spus ea.

— Descrie-l.

— Păi, în primul rând că era negru.

— Despre cine-i vorba? am întrebat.

Dewey mi-a aruncat o privire care conţinea un avertisment şi a clătinat încet din cap, ca şi cum ar fi vrut să mă îndemne să-mi ţin gura şi să nu întrerup. Pigeyes i-a spus fetei să continue.

— Cred că avea până în treizeci de ani, poate douăzeci şi şapte. Un început de chelie şi o statură atletică. Destul de arătos, a adăugat ea, ridicând apoi din umeri, de parcă ar fi vrut să-şi ceară scuze pentru observaţiile atât de sincere venite din partea unei tinere albe.

— Şi de câte ori l-ai văzut?

— De şase ori. Ba de şapte. S-a învârtit destul de mult pe-aici.

Am intervenit din nou în discuţie.

— Ce-i ăsta, teatru scurt? Aveţi cumva de gând să trageţi concluzia că i-am furat portofelul individului?

Începusem să merg pe ghiceală, fiind cât se poate de sincer, deşi mă simţeam derutat.

— Uite ce e, tipule, a zis Dewey, zău că ar fi cazul să-ţi ţii pliscul.

— Păi, văd că-mi puneţi întrebări şi vorbiţi despre cineva în prezenţa mea. Ce naiba, vreau să ştiu despre cine.

— Dumnezeule mare, vă vine să credeţi că are atâta tupeu? a întrebat Pigeyes, întorcându-se şi muşcându-şi nervos unul din pumni.

— Păi atunci, spune-i, a rostit Dewey, ridicând uşor din umeri.

În fond, ce importanţă avea pentru ei? într-un târziu, Gino a înţeles mesajul, iar în mintea lui s-a făcut lumină.

— Cum să nu, dacă vrei să-ţi atârni singur bolovanul de gât, treaba ta, mi s-a adresat Pigeyes, îndreptându-şi apoi mâna lăbărţată spre studentă şi ordonându-i: Spune-i domnului Malloy aici de faţă despre cine vorbim.

Fata nu pricepuse nimic din ce se petrecea în jurul ei. A ridicat din umeri cu nonşalanţă, făcând o mişcare care i-a săltat puţin bluza albă.

— Despre domnul Roberts, a spus ea. Kam Roberts.

— Amicul tău, mi-a susurat Pigeyes din celălalt colţ al camerei, ţintuindu-mă cu ochii lui mici şi răi, care străluceau ca două agate, şi invitându-mă să iau cuvântul: Ia să vedem ce te pricepi să ne mai spui.

Articol X.

VII. LA MINE ACASĂ

Locuinţa în care am trăit cu Nora Goggins cât am fost căsătoriţi era o casă mică şi pătrată, din cărămidă, cu pereţi din prefabricate şi obloane negre, situată într-un fel de suburbie pe nume Nearing, care nu se afla chiar la capătul pământului. Nora a susţinut întotdeauna că ne puteam permite ceva mai mult decât atât, numai că nu mi-a surâs ideea; aveam o căsuţă de vară pe malul Lacului Fowler şi, în ce mă priveşte, îmi ajungea. Existau şi aşa o groază de cheltuieli suplimentare – maşina, hainele (şi ale mele, şi ale ei) şi afurisitele alea de crose de golf. Dacă mă gândesc bine, bănuiesc că faptul că nu am avut o casă grozavă îşi are semnificaţia lui. Iedera se agaţă treptat de cărămizi. La început, când am cumpărat locuinţa, acest lucru a fost ceva mai discret. Acum tulpinile sunt groase ca nişte ramuri de copac, au prins coajă şi se continuă cu o sumedenie de cârcei siniştri, care au dibuit crăpăturile din tencuială şi năpădesc pe nesimţite toată casa. O casă de care am făcut rost odată cu puştiul. Nora şi-a pus palma în fund şi dusă a fost. Nearing nu va fi niciodată un cartier strălucitor ca-n filme, iar Nora se pricepe binişor la ierarhiile valorice.

De meserie e agent imobiliar. Cunoaşteţi genul de fătuţă venită de la marginea oraşului, dichisită foc şi gata

să-ţi ia piuitul. Nu mai putea să suporte statul acasă. S-a chinuit zdravăn cu Lyle şi l-a ajutat să intre la liceu, dar am înţeles că, la un moment dat, calculase pe un petic de hârtie şi îşi dăduse seama ce procentaj de celule nervoase trebuia să-şi sacrifice în fiecare zi. Chiar dacă eram mai mult beat, am ghicit că în fiinţa ei exista un fel de nefericire de care nu va scăpa niciodată. Ţin minte că am văzut-o odată pe când era în grădină. Avea în fiecare an o altă pasiune domestică, iar în vara aceea venise rândul legume lor. Acestea existau din belşug: tulpinile de porumb cu frunzele acelea late ca nişte mâini pline de graţie, aracii de mazăre denşi ca arborii unei păduri ecuatoriale, vârfurile dantelate ca tulpina de ferigă ale sparanghelului. Stătea în curticica din spate, cu Lyle alături, şi era pierdută cu ochii undeva departe, având o minte populată de tot felul de viziuni însingurate, ca un nou Columb care ştie că pământul e rotund, deşi toţi ceilalţi cred că e pătrat.

În cele din urmă, s-a lansat în domeniul proprietăţilor imobiliare, prezentând noutăţile de pe piaţă cu o bucurie şi o fervoare nestăvilite şi neavând câtuşi de puţin astâmpăr. Îi plăcea la nebunie faptul că revenise în lumea adulţilor. Parcă avea din nou douăzeci şi unu de ani – din păcate, acest lucru era valabil în toate privinţele. Când mi-am dat seama că se petrecea ceva, cam după un an sau doi, m-am trezit oarecum imobilizat. Mă lăsasem de băut, aşa că stăteam acasă şi cădeam pradă unor închipuiri dintre cele mai jenante, gândindu-mă la diverşi indivizi care se mutau din Kansas City şi se alegeau cu ceva special de pe urma prestaţiei Norei. Aceasta îşi prezenta caracteristicile refugiului ei lăuntric, în timp ce eu, beţivanul care hoinărise până nu demult mai ceva ca un menestrel, stăteam frumuşel acasă şi mă abandonam unor practici perverse, la care n-avea voie să se uite nimeni. Nu-i aşa că faptul că te *gândeşti* la sex e partea lui cea mai tâmpită? Mai ales pentru bărbaţi. Ştiţi cum merge treaba, nu facem copii, aşa că ne mai rămâne un singur mod prin care să

arătăm că mai avem resurse. „Cum stai cu problema?” E ca şi cum l-ai întreba pe un grăsan dacă a apucat să bage în maţ. Jur că am fost deprimat zile în şir după ultimul control, când medicul s-a interesat dacă, în accepţiunea modernă a termenului, mai eram activ din punct de vedere sexual, iar eu am fost obligat să răspund negativ. Văd însă că iar bat câmpii.

În plimbările ei, Nora s-a trezit însoţită de propria-i directoare, o piţipoancă pe nume Jill Horwich, cu care mergea destul de des fie să bea ceva, fie să participe la congrese. Jill făcea cinste meseriei de agent imobiliar: era divorţată, avea grijă de o ciurdă de copii şi bănuiesc că îi plăcea tăvăleala, fiindcă era incomparabil mai puţin stresant să te hârjoneşti cu un oarecare agăţat la bar decât cu cineva care pe urmă se mută imediat în bucătărie şi aşteaptă să-l hrăneşti. Nora a părut întrucâtva impresionată de stilul de viaţă al lui Jill.

Numai că firea aventuroasă a Norei nu reprezenta defel o noutate pentru mine. La puţin timp după ce am început să ieşim împreună, de fapt chiar la a doua întâlnire, Nora Goggins în persoană mi-a supt-o pentru prima oară. Ţin minte şi acum clipa când mi-a deschis fermoarul şi a dat cu ochii de ciocănitoare. A luat-o în mână la fel de firesc ca un solist vocal dintr-un bar de noapte care înşfacă microfonul. A fost unul din cele mai palpitante momente din viaţa mea, iar asta nu înseamnă că am rămas la stadiul unui tinerel nelumit. Am ştiut atunci că găsisem pe cineva fără pereche şi cu mai mult curaj ca mine, trăsătură pe care am considerat-o irezistibilă, mai ales în cazul unei fete catolice. Mi-am închipuit că după cineva de acest gen te puteai lua liniştit chiar şi în inima junglei, fiindcă nu se temea de fiarele sălbatice şi se pricepea să-şi croiască drum pretutindeni. La drept vorbind însă, asta însemna că aveam de-a face cu o persoană cu păreri greu de clintit şi care avea să se simtă trasă în jos de viaţa noastră în comun. De aceea s-a tot legat de mine fără motiv, mi-a spus frecvent că nu-i

ofeream nicio mulţumire şi se pare că a născocit nişte dorinţe secrete pe care nu i le-am putut îndeplini.

Zgomotul pe care l-am făcut când m-am întors în noaptea asta l-a convins până şi pe Urâcios să dea fuga jos pe scări şi să se frece la ochi, îmbrăcat doar cu pantaloni şi fără cămaşă, arătând de parcă ar fi scăpat chiar atunci din ghearele unei lighioane. Sincer să fiu, nu e foarte arătos. E cam cât mine de înalt, dar nu la fel de solid, şi are câteva fire de păr rătăcite pe pieptul care abia se mai vede sub acnee. Tunsoarea lui bizară, ce seamănă cu un teren de golf amplasat pe un deal năpădit de buruieni, era răvăşită. Ne-am aşezat amândoi la masa din bucătărie, mulţumindu-ne cu nişte resturi de fulgi.

— Ai avut o noapte grea?

A scos un sunet vag afirmativ. Îşi ţinea mâna în dreptul feţei şi-şi sprijinea braţul de cutia cu fulgi, ca şi cum ar fi fost singurul lucru capabil să-l ajute să nu se prăbuşească, îşi pusese şi o cămaşă, una dintre cele elegante, cu dungi, pe care sunt sigur că tot eu am plătit-o. Mi-am dat seama că dunga roşie nu făcea parte din model, ci era o urmă de ketchup.

— La cât te-ai întors?

— Unu.

Voise să zică la prânz, nu noaptea. M-am uitat la ceas: 7.48 p.m. Lyle abia îşi începea ziua. La drept vorbind, are un regim de viaţă cu totul pe dos. Atât el cât şi prietenii lui consideră nesănătos să facă vreo mişcare înainte de miezul nopţii. Bineînţeles că Nora pune existenţa libertină a lui Lyle pe seama exemplului nefericit pe care l-a furnizat beţivul de taică-său când tocmai începuse să crească.

— Ar trebui să încerci să-l citeşti pe Sfântul Augustin. Are multe sfaturi pentru viaţa dusă în exces.

— Mai taci din gură, tată.

Poate că, dacă ar fi dat dovadă de o urmă cât de mică de umor, n-aş fi vrut chiar atât de mult să-i ard una. Din păcate, a trebuit să mă abţin şi să mă gândesc că, în cazul

în care l-aş fi pocnit, i-ar fi spus maică-sii, care i-ar fi adus la cunoştinţă avocatului, care la rândul lui i-ar fi transmis judecătorului. Dacă aş fi fost convins că l-ar fi luat pe puşti de la mine, l-aş fi buşit cum scrie la carte, numai că eram sigur că aveam să mă aleg doar cu noi restricţii şi dispoziţii dezavantajoase.

Conform acelei minunate educaţii primite la Universitate, parcă Rousseau fusese cel care iniţiase în cultura occidentală idolatrizarea copilului, a inocenţei şi a perfecţiunii lui în sânul naturii. Oricine a avut ocazia să crească o fiinţă omenească fără mare lucru în buzunar ştie că asta-i o minciună. Copiii sunt nişte sălbatici, nişte mici brute egocentrice care, ajunse la vârsta de trei ani, stăpânesc deja toate formele umane de comportament necorespunzător – inclusiv violenţa, frauda şi mita – ca să obţină ce vor. Cel care locuia la mine-acasă nu a manifestat niciun fel de tendinţă de a se da pe brazdă. Toamna trecută am descoperit că ticălosul nici măcar nu apărea în cataloagele colegiului comunitar pentru care completasem conştiincios câte un cec care să acopere taxele la fiecare început de trimestru. Cu o lună în urmă l-am scos la masă în oraș și l-am prins în timp ce încerca să bage în buzunar bacşișul ospătăriţei.

Cam de trei ori pe săptămână îl ameninţ că-l zbor afară din casă, numai că maică-sa a apucat să-i spună că în procedura de divorţ s-a stabilit că trebuia să-l întreţin până la douăzeci şi unu de ani – Brushy şi cu mine presupuseserăm că asta se referea doar la banii pentru colegiu – , iar Nora, care crede că băiatul are nevoie de înţelegere, mai cu seamă în condiţiile în care rezervele ei la acest capitol sunt limitate, ar profita, fără îndoială, de ocazie ca să ajungă iar în instanţă, cerând ca eu şi Lyle să învăţăm exact ce avem de făcut şi obligându-mă să mai scot cinci sutare din buzunar pe lună. În acest fel, de multe ori mă trezesc că un gând anume mă înjunghie cu forţa hâdă a unui cuţit ruginit: acum îmi e frică şi de el.

Credeţi-mă că nu sunt chiar atât de vesel pe cât par.

Ridicându-se ca să-şi mai ia nişte fulgi, fiul meu m-a întrebat unde am fost.

— M-am ocupat de aspectele neplăcute ale propriului trecut, i-am răspuns.

— Aşa, ca mama?

Probabil că era convins că avea un haz nebun.

— Am dat din întâmplare peste un poliţist pe care-l cunoşteam. La U Inn.

— Zău?

Lui Lyle i se pare normal că am lucrat cândva în poliţie, dar nu-i place să scape ocazia de a exploata o eventuală inversare a rolurilor.

— N-ai dat de bucluc, tată, nu?

— Dacă am nevoie de cauţiune, tipule, ştiu de unde să-l iau pe expert.

I-am aruncat lui Lyle o privire plină de înţeles, care l-a făcut imediat să-şi caute de lucru prin bucătărie.

Pigeyes simţise că moare când fusese obligat să-mi dea drumul. Stătuse de vorbă cam un sfert de oră cu Dewey şi se pare că ajunseseră împreună la concluzia că era preferabil să-mi verifice povestea pe care le-o spusesem despre Bert. Gino mi-a dat cartea de credit înapoi şi mi-a spus s-o am mereu la mine, fiindcă o să mai dau ochii cu el în scurt timp. Nu mi-a făcut deloc impresia că voia să-mi aducă flori.

Acum, în timp ce dădeam pe gât resturile de fulgi în loc de cină, îmi doream să nu fi fost atât de pripit în rostirea numelui lui Bert. Problema gravă, pe care abia în clipa aceea începeam s-o pricep, era că, după ce Pigeyes şi Dewey deschideau frigiderul lui Bert, următoarea vizită avea să fie la G & G. O să vrea, în mod sigur, să afle totul despre Kamin. În faza în care ajunseseră lucrurile, ar fi fost foarte greu – în cursul săptămânii viitoare – să răspund fără să fac nicio referire la banii care lipseau. Iar dacă povestea asta încăpea pe mâinile poliţiei, toată lumea începea să facă spume. Chiar dacă acum Krzysiński încă îşi păstra calmul ori de câte ori discuta cu Jake, după sosirea

sticleţilor nu era cazul să mă mai gândesc nici la cocoloşeli şi nici la soluţii diplomatice. Cu alte cuvinte, adio şi – un praz verde, de G. Trebuia să mă pun în mişcare imediat.

Cu toate acestea, vestea existenţei unei fiinţe omeneşti care răspundea la numele de Kam Roberts m-a făcut să mă simt ca un astronom care tocmai a descoperit că pe orbita noastră se mai află o planetă căreia i se spune tot Pământ. Dacă nu era unul şi acelaşi cu Bert – iar Bert nu avea douăzeci şi şapte de ani, nu era negru şi nici nu începuse să chelească ultima dată când îl văzusem, cu douăsprezece zile în urmă – , atunci de ce prefera acest Kam Roberts să se folosească peste tot de numele lui Bert şi să-şi ridice corespondenţa de la adresa lui?

Aveam încă în buzunarul de la cămaşă bileţelul pe care îl copiase Lena de pe Infomode. L-am studiat preţ de o clipă şi, în disperare de cauză, i l-am arătat şi lui Lyle, spunându-i că se părea că fusese scris de Bert Kamin.

— Şmecherul ăla care ne-a dus la câteva meciuri de-ale lui Trappers? Trebuie să fii salon cu el, dom’le.

— Mulţumesc, Sherlock. Te-ai gândit la vreun salon anume? Poate la cel al spărgătorilor de seifuri, ce zici?

Lyle n-a avut nicio reacţie. Puteam la fel de bine să-l fi întrebat ceva despre budism. Puştiul lăsase un pachet de ţigări pe masă şi am luat o mahorcă doar aşa, ca podoabă pentru buze.

— Hei, mi-a atras el atenţia. Dacă vrei, cumpără-ţi.

— Tocmai mă ocup de salvarea ta, i-am zis. Îţi menţin nealterate sănătatea şi viitorul.

Puştiului nu i s-a părut că aş fi avut haz. Nu i se pare niciodată. Dacă aş începe să socotesc toate străduinţele din viaţă în care am dat greş, aş rămâne fără baterii. Numai că Lyle şi cu mine avem un fel anume de a simţi lucrurile împreună. Pe vremea când beam vârtos, au existat momente când, deşi eram matolit, dragostea pentru acest copil m-a copleşit cu o intensitate care m-a lăsat cu răsuflarea tăiată. Aveam de fiecare dată aceeaşi imagine în faţa ochilor: plodul ăsta dolofan de doi ani alerga de mama

focului, cu un râs liber ca o cascadă şi mai cristalin ca muzica, iar eu îl iubeam atât de mult, cu o asemenea tandreţe, încât nu-mi era deloc ruşine de lacrimile care mi se prelingeau pe obraji, în timp ce stăteam la al nu ştiu câtelea pahar de whisky cu sifon. Acestea au fost momentele cele mai intime pe care le-am petrecut cu puştiul – un contact imaginar, pe când el dormea sus, iar eu stăteam într-un bar aflat la câteva mile de casă. Din punct de vedere practic, nu prea i-am făcut cine ştie ce bine. Din câte-mi dau seama, asta mă situează între cei şaptezeci şi cinci la sută dinţaţii pe care-i cunosc şi care doar se prefac a fi părinţi. Însă la un moment dat Lyle mi-a depistat vulnerabilitatea şi a înţeles că, atunci când e vorba de el, încerc nişte regrete care pur şi simplu mă paralizează. Indiferent dacă asta se cheamă *a* fi chit sau a-ţi lua revanşa, ştim amândoi că faptul că el apasă pe buton, iar eu refuz să sar are aceeaşi dinamică emoţională distorsionată ca, de pildă, tortura rituală sau o formă de sado-masochism în familie. Prin tot ce face, Lyle dă impresia că mă dojeneşte, în vreme ce eu declar în gura mare că pedeapsa pe care o ispăşesc este dragostea ce i-o port dacă nu lui personal, atunci în orice caz unor lucruri pe care doar el le reprezintă.

Cu ţigara în gură, am plecat din bucătărie şi m-am învârtit în jurul cozii prin camera de zi. Fusesem deja la clubul de gimnastică de întreţinere şi trecusem pe la birou ca să iau dosarul pentru audierea lui Toots Nuccio, care urma să aibă loc a doua zi. Ba chiar am şi citit ceva din el. În cele din urmă am urcat la etaj, procedând ca în fiecare noapte şi încercând să pun geană pe geană. Credeţi că ar fi cazul să-mi descriu dormitorul, locul de unde îmi efectuez dictările nocturne? Arată ca Hiroşima după bombă. Cărţi, ziare şi mucuri de ţigară. Tot felul de reviste cu pretenţii şi articole de drept, pe care le-am citit în vremurile când aveam mai multă minte. O veioză de bronz, stil colonial, cu abajurul distrus. Lângă scrinul din lemn de cireş, există o porţiune dreptunghiulară de covor mai puţin

ştearsă decât restul şi cu câte o adâncitură în fiecare colţ de la picioarele mesei de toaletă a Norei, una din puţinele piese de mobilier pe care le-a luat cu ea. Întrucât Lyle e cu mine mai tot timpul, nu prea are rost să mai fac curat, aşa încât micul meu colţ de lume pare distrus şi cu susu-n jos din orice unghi te-ai uita.

Lângă patul meu se află o husă de protecţie şi o pânză terminată pe jumătate şi amplasată pe un şevalet pe a cărui margine se găsesc o mulţime de tuburi de vopsea mânjite de urme de degete şi folosite mai mult sau mai puţin. Artistul la lucru. Când aveam optsprezece ani, urma să devin un al doilea Monet. Asta se întâmpla când locuiam în casa maică-mii şi eram victimizat de tiradele ei stridente. Simţeam pe vremea aceea o oarecare mângâiere ori de câte ori mă concentram asupra lucrurilor care nu se schimbau: permanenţa unei linii şi liniştea unei pagini. Nu mai ştiu de câte ori şi în câte săli de clasă am desenat atâtea şi atâtea personaje din serialele de benzi desenate: Batman, Superman, Dagwood. Ţin minte că eram bun. Profesorii mă lăudau, iar în nopţile când stăteam cu taică-meu la Black Rose aveam obiceiul să-i distrez amicii de pahar, reproducând întocmai câte o fotografie de ziar. „Băiatul ăsta e grozav, Tim”. La bar, taică-meu îşi lua porţia de mulţumire sufletească între bărbaţi, lăsându-i pe ceilalţi să-i copleşească feciorul cu elogii, însă acasă nu îndrăznea s-o contrazică pe mama, care avea o atitudine eminamente sceptică faţă de o asemenea vocaţie. „Să tot mâzgăleşti nişte chestii oarecare”, obişnuia să bombănească de fiecare dată când venea vorba despre acest subiect. Abia în anul întâi la Universitate, când am luat un „nesatisfăcător” la desen, am început să-mi dau seama că avea dreptate.

Problema e următoarea: văd bine doar în două dimensiuni. Habar n-am dacă e vorba de profunzimea percepţiei sau de ceva care are legătură cu materia cenuşie. Am pe ecranul minţii obiectul, dar nu şi originalul care îl inspiră. Dacă falsificarea ar fi o meserie acceptată

legal, aş fi un veritabil Picasso în domeniu. Pot reproduce orice pe hârtie, ca şi cum o mână invizibilă ar fi trasat deja conturul. Însă viaţa de zi cu zi face ce face şi mă pune jos. Tot ce fac e în racursi sau distorsionat şi nu iese niciodată cum trebuie. Mi-am dat seama cu puţin timp înainte de a intra în poliţie că, la drept vorbind, cariera mea artistică ar fi un iad de mâna a doua, în care n-aş fi în stare să creez nimic original. Aşa că m-am făcut avocat. Încă o glumă ca atâtea altele, numai că, ori de câte ori o spun, partenerii mei au o tresărire nervoasă.

Acasă, între patru pereţi, îmi place să mă prefac. De obicei, când mă trezesc brusc la trei dimineaţa, nu-mi vin în minte nici raportul lui Wash şi nici dictafonul. În schimb, fac reproduceri după Vermeer şi-mi imaginez cât de bine e să fii un tip care a reuşit o transformare atât de profundă a realităţii. Trec de multe ori prin stări asemănătoare în puterea nopţii, dominat de lumina intensă, de strălucirea foii veline a albumului de artă şi de acrilii întrucâtva ameţitori, care parcă nici nu s-au uscat, în timp ce încerc să nu mă gândesc prea mult la imaginea care s-a repezit din mijlocul flăcărilor ca să mă trezească.

Parcă vă aud întrebându-vă: şi despre ce fel de imagine e vorba? De fapt, e un bărbat. Îl văd cum iese din pălălaie şi, imediat după ce mă trezesc, cu gura uscată şi cu inima zvâcnindu-mi în piept, mă tot uit după individul ăsta care are ceva cu mine. E după colţ şi stă întotdeauna în spatele meu. Poartă pălărie şi are cuţit. Câteodată, în vis, scânteierea are o mică şovăire când tipul intră în raza luminii albastre pe care o răspândeşte un bec de pe stradă. E vorba de un lucru care mă marchează pentru toată viaţa: relaţia cu individul ăsta, Un Străin cu Gând Hain, cum spun sticleţii, un individ care mă pândeşte şi vrea să-mi facă rău. E genul de om la care se gândesc mamele când îşi previn fetele să nu se aventureze pe străzile pustii. E tâlharul din parc şi spărgătorul care-ţi intră în casă la trei dimineaţa. Poate că tocmai de asta m-am făcut poliţist, fiindcă m-am gândit că o să pun mâna pe el. Însă văd că tot

eu sunt cel care are necazuri în toiul nopţii.

Dumnezeule, de ce mi-o fi atât de frică? Sunt cinci ani de când tot bat străzile în lung şi-n lat, încercând să-mi fac tot mai bine datoria şi să-mi folosesc deprinderile, atâtea câte mai am. Dar mă uit la acel 5-O scris cu cifre mari care continuă să-mi provoace o nelinişte interioară, ca şi cum ar fi vorba de calibrul unei arme pe care cineva mi-o ţine îndreptată spre cap. E suficient ca să te pună la podea. Stau întins pe patul ăsta în care am regulat de câteva mii de ori o femeie despre care sunt convins acum că nu dădea doi bani pe ce făceam, ascult zgomotul înecat al unei tărăboanţe ruginite care a fost cândva maşina mea şi încerc să mă agăţ cu deznădejde de sunetele scoase la plecare de fiinţa aceea bântuită care a fost cândva un copil atât de delicat. Ce motiv oi avea să-mi fie frică, Elaine, în afară de afurisita asta de viaţă unică şi fără de pereche?

În noaptea asta m-am trezit doar o dată. N-a fost atât de rău ca alteori. Nu tu vise, nu tu flăcări, nu tu cuţite. Un singur gând, încărcat de o groază atât de mare, încât abia de pot să-l exprim.

Probabil că Bert Kamin a murit.

Articol XI.

CASETA 3

Dictată pe 26 ianuarie, ora 21: 00

Miercuri, 25 ianuarie

Articol XII. VIII. OAMENII DIN ORAŞ

Secţiune 12.01 A. Archie era un tip cu sânge rece

Când am ajuns la birou miercuri dimineaţă, Lena mă aştepta.

— Tipului ăstuia îi place să joace pe bani?

Era limpede că ştia deja că aveam să-i dau un răspuns afirmativ.

— Să văd.

Am urmat-o şi ne-am îndreptat amândoi spre bibliotecă. Anul trecut când am avut întrevederea preliminară cu Lena chiar în incinta campusului universitar, am observat că în curriculumul elaborat exista

ceva în neregulă – avusese nevoie de şapte ani ca să termine colegiul. Am întrebat-o dacă se angajase undeva.

— Nu tocmai, mi-a răspuns roşcata de atunci, înşfăcându-şi servieta şi aruncându-mi o căutătură deloc inocentă. Am trecut printr-o chestie nasoală.

— Cât de nasoală?

— Nasoală rău.

Ne-am uitat unul la altul în camera unde aveau loc întrevederile de acest gen, o încăpere izolată fonic, puţin mai mare decât o debara şi care s-ar fi potrivit de minune dacă am fi recurs la torturi.

— Am crezut că îmi căzuse cu tronc un tip, a spus ea. Numai că, de fapt, mă îndrăgostisem de droguri. Acum m-am înscris la Narcănon[6]. Ştii procedura, o dată pe săptămână.

Mi-a aşteptat reacţia. Mai existau cinci-şase firme bune în oraş, iar noi eram primii care organizau întrevederi preliminare. Dacă sinceritatea nu dădea rezultate, putea să-i mintă pe următorii sau să spere că avea să obţină angajarea înainte să pună careva vreo întrebare. Avea o grămadă de note maxime, aşa că până la urmă cineva tot avea să-şi asume riscul. Pe trăsăturile ei bine conturate puteai citi că îşi făcuse şi ea socotelile astea.

— Eu fac dezalcoolizare, i-am spus şi i-am strâns mâna.

Se descurcase bine. Ba chiar sclipitor. Îşi luase soarta în propriile mâini cu acea hotărâre tipică sportivilor, care mă făcea, de fiecare dată când o sesizam, să mă colorez într-o paletă binecunoscută a sentimentelor ignobile – invidie, admiraţie şi convingerea nestrămutată că eu eram un rebut, iar ea o femeie pe cinste.

După ce-am ajuns la bibliotecă, m-a aşezat lângă un computer şi a recurs la codurile cuvenite ca să readucă pe ecran mesajul lui Bert. M-am uitat încă o dată la el:

---

6 Narcotics Anonymous — organizație însărcinată cu recuperarea persoanelor narco-dependente (n. tr.).

Hei, Arch – SPRINGFIELD
Special pentru Kam 1.12 – U cinci, cinci Cleveland
1.3 – Seton cinci, trei Franklin.
1.5 – SJ cinci, trei Grant.
NEW BRUNSWICK
1.2 – S.F. Unsprezece, cinci Grant.

— Vezi? m-a întrebat. Am verificat în *Sportsline*. Nu e vorba doar de scoruri. Au şi un catalog al sporturilor. Vrei programul meciurilor din Las Vegas? Uite-aici tot ce-ţi trebuie.

Lista se întindea pe câteva pagini şi cuprindea campionatele de baschet, amator şi profesionist, şi de hochei, cu câte un punct pentru fiecare meci, care la rândul lui figura şi pe o a doua listă, separată de prima.

— Pe urmă, a continuat Lena, m-am întrebat dacă vreunul din sporturile astea are legătură cu Springfield sau New Brunswick.

În Springfield, Massachusetts, exista un anume interes pentru baschet, însă despre New Jersey n-aveam idee.

— Fotbalul, a rostit ea. Acolo au jucat primul meci de fotbal din campionatul colegiilor, la New Brunswick. Iar primul meci de baschet a avut loc la Springfield.

Am pus-o să umble la comenzi şi să readucă mesajul lui Bert pe ecran. Cu trei săptămâni în urmă, meciurile din play-off ale Ligii Naţionale de Fotbal mă făcuseră să pierd un weekend întreg.

— E vorba de meciuri, a spus Lena. Cred că pariază pe una sau pe alta din jumătăţile de tablou.

Mi-a aruncat o privire, ca să vadă cum credeam că se descurcă, şi trebuie să spun că merita felicitări.

— Se leagă, a continuat ea după o pauză. Franklin şi Grant, amândoi au legătură cu banii, nu? Au mutrele pe bancnote. Nu prea ştiu ce înseamnă chestia cu Cleveland.

— Grover Cleveland apare pe bancnota de o mie.

— E clar, s-a băgat în pariuri, a conchis Lena. Şi încă până-n gât. Cum crezi că-şi acoperă pierderile?

Cândva ea însăşi roabă a unei patimi, Lena avea acea concepţie învechită conform căreia până la urmă trebuie să plăteşti pentru toate păcatele.

M-am gândit atent la întrebarea ei. Dacă paria între cinci şi zece mii pe zi, Bert avea toate motivele să se apuce de furat.

— Nu pot să-mi dau seama ce-i cu acest „Special pentru Kam”, a rostit Lena.

N-aveam idee.

— Şi cine-i Arch? a mai întrebat ea.

Aici lucrurile mi se păreau ceva mai simple.

— Un parior.

Bineînţeles, actuarii sunt nişte lucrători oficiali îmbrăcaţi cu cămăşi albe. Am presupus că Archie nu putuse rezista tentaţiei de a face un calcul al probabilităţilor şi în alt domeniu decât cel al ratei mortalităţii. Existenţa unui funcţionar îmbrăcat regulamentar şi care se ţinea de pariuri într-unul din birourile acelea aseptice era o idee cât se poate de ciudată.

— Uite ce-i, i-am spus Lenei, dacă acest Archie ar avea numărul meu de cont şi numele lui Kam Roberts, ar putea să vină şi să-şi ridice singur pariurile de la cutia poştală. Corect? în plus, ar fi în stare să procedeze la fel cu zeci de alţi oameni, dacă ar avea acelaşi tip de aranjament şi cu ei.

— Care-ar fi motivul?

— Acela că pariatul e ilegal şi că e bine să fii prins cât mai târziu sau deloc.

Chiar şi pe vremea când eram în serviciul activ, înainte că interceptările telefonice să devină un fapt obişnuit, băieţii ţineau un catastif numai pentru aşa ceva. Un oarecare bătea la uşa unei locuinţe dintr-un cartier sărăcăcios şi se oferea să închirieze un apartament pentru o lună, la preţul de trei mii, fără niciun fel de tocmeală. Apartamentul era folosit timp de patru săptămâni, după care respectivii se mutau, în speranţa că o să fie mereu cu

un pas înaintea agenţilor federali. Însă în ziua de azi, indiferent cum se face treaba, ori de câte ori se organizează pariuri la telefon, sunt şanse mari ca duşmanul să fie cu urechea pâlnie. Archie nu primea telefoane de la nimeni. Puteai, în schimb, să te uiţi bine în *Sportsline* şi să-ţi laşi pariurile pentru Archie la poşta pentru Infomode. Archie era o entitate electronică şi totodată un om al timpului său.

Acest fapt explică şi referirea făcută la Arch Enterprises şi întâlnită pe declaraţia de credit bancar a lui Kam Roberts. Archie rezolvase dilema milenară a pariorilor – cum să-mi strâng banii fără să dau telefoane şi fără să mă trezesc cotonogit până la următoarea zi de vineri? Era o metodă simplă, de profesionist sadea. Totul se trecea pe cartea de credit. Câştiguri şi pierderi. Probabil că exista un raport lunar în care se semnala fie debitul, fie creditul. Pentru un câştigător, era ca şi cum ar fi umblat cu bani gheaţă – puteai să te ocupi de bilete de avion, mese la restaurant, câte-un costum, câte-o cravată, tot ce-ţi trecea prin cap şi putea figura pe cartea de credit. Dacă pierdeai, Archie era plătit de către bancă. Fără îndoială că toată lumea folosea anumite sisteme intermediare. După cum stăteau lucrurile, se pare că Arch Enterprises era filiala unei companii care, la rândul ei, era proprietatea unui trust. Şi dacă fusese creat în Pico Luan?

— Despre ce-i vorba în cazul ăsta? a întrebat Lena. Pot să lucrez şi eu la el? a continuat ea, făcându-şi socoteala că, oricum, era mai bine decât la controlul obligaţiunilor şi la reclamaţiile legate de poliţele de asigurare.

I-am mulţumit călduros, iar pe urmă m-am întors cu documentul la mine în birou, întristat oarecum de propria mea persoană. Ca de obicei, îmi lăsasem imaginaţia bolnavă s-o ia razna. Archie nu era amantul lui Bert, ci un parior. Chiar şi aşa însă, existau o sumedenie de lucruri care nu se potriveau. Încă nu ştiam ce legătură era între Bert şi Kam, după cum nu ghiceam motivul pentru care era

vânat de Pigeyes şi gaşca lui. Nu era vorba de jocurile de noroc, fiindcă asta ar fi fost de competenţa celor de la moravuri. Pigeyes şi Dewey făceau săpături pentru nişte chestii care intrau la delicte financiare. Numai că această informaţie a avut în orice caz un efect sigur. Mi-a consolidat teoria elaborată în puterea nopţii, făcându-mă să-mi spun încă o dată, nu în gând, dar pe un ton şoptit: „Bert a murit”.

Am zărit câteva raze ale unei lumini reci oglindindu-se în apa râului. Situaţia lui Bert trebuia analizată cu ceea ce se numea o logică de poliţist. Caută explicaţia cea mai simplă. Individul din frigider nu-şi legase singur o sfoară de undiţă în jurul gâtului. Băieţii răi aveau rolul lor în toată afacerea şi voiau să transmită un mesaj. Şi, dat fiind locul unde fusese descoperit cadavrul, se pare că mesajul respectiv avea legătură cu Bert. Colac peste pupăză, Bert dispăruse, iar eu am aflat nici mai mult, nici mai puţin decât că intrase în nişte combinaţii nebuneşti pe bază de pariuri, ajungând să joace în scene unde oamenii se ceartă din cauză de bani şi cad victimă unor dispute subterane care se rezolvă prin vărsare de sânge, întrucât acţionarea în instanţă nu este posibilă. M-am întrebat dacă Bert mai avea un frigider la subsol.

Un lucru era limpede. Nu aveam de gând să mă întorc şi să verific, mai ales după ce-l orientasem pe Pigeyes în direcţia asta. Ce-i drept, ar fi fost plină de învăţăminte o trecere în revistă a ceea ce se afla în computerul pe care-l văzusem în camera de zi a lui Bert, îndeosebi în legătură cu eventualele referiri suplimentare la Kam Roberts, la obiceiurile şi la viaţa lui. Acest lucru nefiind cu putinţă, m-am decis să vizitez biroul lui Bert, a cărui uşă dădea pe acelaşi coridor cu a mea. Uşa era încuiată. Ăsta era Bert, grijuliu până la nebunie faţă de secretele clienţilor, ca să nu mai vorbim de ale lui. Secretara fusese detaşată în altă parte în timpul rătăcirii şefului ei, însă ştiam unde ţinea cheia şi am reuşit să mă furişez înăuntru.

Dacă locuinţa lui Bert era într-o relativă dezordine, explicabilă prin însăşi personalitatea ocupantului, biroul lui dădea la iveală o curăţenie patologică. Fiecare obiect fusese şters de praf şi se afla la locul lui. Obiectele de decor ale avocaţilor sunt cam aceleaşi peste tot: diplomele de pe pereţi, fotografiile de familie şi câteva amintiri conturate discret, care trimit cu gândul la apogeul carierei lor juridice şi sunt menite să-i impresioneze pe clienţi. Wash, de exemplu, păstrează documentele anumitor tranzacţii importante într-un singur corp de bibliotecă, strângând laolaltă anunţuri din *Journal* păstrate în mape de plastic, precum şi tomuri de antologie juridică în care se găsesc mii de documente finale, redactate pe hârtie specială, legate în piele şi având înscrise pe cotor, cu litere aurite, numele şi data tranzacţiei. Până şi eu am o schiţă înrămată, făcută de unul dintre graficienii postului local de televiziune, în care pledez cauza celor de la în faţa unui mare juriu, referitor la concedierea unui pilot care fusese angajat sub numele de John şi care, modificându-şi prenumele şi aparatul reproducător, devenise ulterior Juanita.

Singurul lucru de care te convingi aruncând o privire prin biroul lui Bert e că ai de-a face cu un tip căzut în cap după fel de fel de sporturi, fapt dovedit de suvenirurile care abia mai încăpeau unul lângă altul pe pereţi şi care includeau, printre altele, câteva mingi de base-ball cu autograf şi un tricou al celor de la The Hands, având în cerneală neradiabilă semnăturile tuturor membrilor echipei care câştigase campionatul în 1984, înrămat şi acesta şi atârnat de unul din pilaştrii de beton. Nu se mai vedea niciun alt lucru pe care să dai doi bani, cu excepţia răcitorului mare şi rablagit dintr-un colţ.

Dat fiind că mă ocupam de contul 397, am aflat toate parolele lui Bert din reţea, după care am pus în funcţiune calculatorul şi m-am uitat la toate fişetele, apăsând pe mai multe taste şi obţinând acces la diferite documente, în speranţa că aveam să găsesc şi alte indicii legate de

activitatea lui Archie şi a lui Kam Roberts. Însă n-am descoperit nimic. Pentru consolare, am început să trec în revistă corespondenţa nesfârşită a lui Bert, animat parţial de dorinţa de a da peste lucruri interesante, dar în acelaşi timp – trebuie să recunosc – delectându-mă cu ipostaza spionului care trage cu ochiul şi cercetând viaţa bătrânului Bert din perspectiva avocatului.

Ciudăţeniile şi metodele neortodoxe folosite de Bert nu i-au permis să atragă mulţi clienţi spre firma noastră şi l-au făcut să aibă o relaţie destul de distantă cu cei care apelaseră deja la serviciile ei. Statutul lui este cel al unui aşa-numit „avocat de serviciu”, cum eram şi eu, adică cineva care face treaba unuia dintre partenerii care nu se pot coborî la un asemenea nivel. Cu această rezervă însă, Comisia îl iubeşte. Bert pontează în orice caz două mii cinci sute de ore de lucru efectiv pe an şi metodele de forţă de care se foloseşte dau rezultate grozave în instanţă. Se implică în fiecare caz până la sacrificiu, iar şmecheriile la care recurge au făcut ca jumătate din avocaţii pledanţi din oraş să-i devină duşmani. De fapt, acesta e principalul motiv pentru care m-am apucat de cercetarea contului 397: nu se pune problema ca Jake să fie sâcâit de avocaţii a o sută cincizeci de reclamanţi şi, oricum, marea lor majoritate insistă să dea drumul magnetofonului chiar înainte de a-i da bună dimineaţa lui Bert.

Când am ajuns pe coridor, mi-am auzit numele repetat prin pager; mi se cerea să formez interiorul Lucindei. Asta însemna că era timpul să mă duc la audierea în cazul Toots. Tocmai eram pe punctul de a opri computerul, când am văzut în fişetul de corespondenţă al lui Bert un nume care mi-a oprit inima-n loc: Litiplex.

Am apăsat iar pe taste, ca să obţin acces la dosarul respectiv. Eram agitat şi convins că aveam să încurc tastele şi comenzile şi să pierd totul, dar nu s-a întâmplat aşa. Cu toate acestea, nu era mare lucru de văzut – o simplă dispoziţie, care nu avea mai mult de câteva rânduri.

GAGE & GRISWELL

Document de serviciu
ÎN ATENŢIA AVOCATULUI
CONFIDENŢIAL ŞI NEDIVULGABIL
20 noiembrie
PENTRU: Glyndora Gaines, contabil-şef
Serviciul Contabilitate
DE LA: Robert A. Kamin
REFERITOR LA: Cecurile din contul 397 – Litiplex, Ltd.

În conformitate cu prezenta şi în privinţa acordului cu Peter Neucriss, rog a se emite cecuri separate cu semnătura mea pentru Litiplex, Ltd. Pentru sumele indicate.

Am citit documentul de la un cap la altul de patru sau cinci ori. În cele din urmă, după ce am reuşit să înţeleg cât de cât despre ce e vorba, l-am scos pe imprimantă.

— Hei.

Am tresărit. Din cauza zgomotului imprimantei, nu auzisem că uşa fusese deschisă. Era Brushy. Rămăsese în picioare în prag şi ţinea în braţe haina mea şi pe a ei, iar în braţe dosarul în cazul Toots.

— E fără zece. Ajungem în ultima clipă.

Bănuiesc că aveam o privire care m-a dat de gol, fiindcă s-a apropiat imediat de scaunul din faţa biroului lui Bert, unde mă aşezasem. Mi-a trecut prin cap să mă pun în calea ei ca să nu-mi poată citi peste umăr şi să nu vadă documentul lui Bert, însă în ansamblu eram prea satisfăcut de ceea ce făcusem şi de flerul detectivistic arătat ca să-mi consum energiile pentru asemenea lucruri.

— Dumnezeule mare, a rostit ea. Cum adică „în conformitate cu prezenta”?

— Al naibii să fiu dacă am idee. Am căutat peste tot şi nu există nicio altă referire la Litiplex. Presupun că va trebui să mă duc s-o întreb pe Glyndora. Oricum voiam să stau de vorbă cu ea.

— Comisia ţi-a spus că nu existau documente acoperitoare pentru cecuri, parcă aşa mi-ai zis.

— Adevărat.

— Poate că ai dat peste un fals, a spus ea. O coţcărie făcută de Bert ca să aibă ce să arate dacă îl întreabă cineva de ce a semnat cecurile.

Nu era exclus, ba chiar părea logic. Probabilitatea ca Bert să nu fi încheiat niciun fel de „acord” cu Peter Neucriss se apropia de nivelul certitudinii matematice. Neucriss este cel mai bun avocat din Kindle pe probleme de daune personale – un demon scund şi corpolent, al cărui stil autoritar şi ale cărui succese în instanţă i-au adus renumele de „Prinţul” când era de faţă, completat cu „întunericului” în clipa când se întorcea cu spatele. El şi cu Bert nu mai avuseseră un schimb politicos de cuvinte de la cazul Marsden, judecat cu câţiva ani în urmă, când Neucriss îşi încheiase discursul referindu-se la Bert ca la „un avocat din a patra dimensiune” şi făcându-i pe membrii juriului să pufnească în râs. Bănuiam că nu era deplasat nici să port o discuţie cu Neucriss, deşi perspectiva nu părea deloc surâzătoare.

— O să-mi spui şi mie ce se întâmplă după ce o să stai de vorbă cu ei? m-a întrebat Brushy.

— Sigur, am răspuns, cu condiţia să nu-ţi umble gura. Ştii figura: ca de la client la avocat. Nu vreau să se afle nimic înainte să-mi dau bine seama cum stau lucrurile.

— Haida de Malloy, a spus ea. Mă cunoşti doar. Întotdeauna ţi-am păstrat secretele pe care mi le-ai încredinţat.

Mi-a adresat acel zâmbet aparte, ştrengăresc şi cochet, de femeie dispusă să flirteze, iar apoi, încercând parcă un sentiment de mulţumire la gândul unor aventuri inavuabile, m-a împins pe uşă afară.

Secţiune 12.02 B. Colonelul

— Vă rugăm să vă spuneţi numele, precum şi pe cel sub care aţi fost cunoscut în ultimul timp, pentru a se consemna în procesul verbal.

— Mă numesc Angelo Nuccio. N-u-c-c-i-o, dar oamenilor le-a plăcut să-mi zică Toots încă de când eram

mic.

Colonelul, cum i se spunea în general lui Nuccio, i-a fericit pe membrii Comisiei D de la Disciplină şi Admitere în Barou, aşezaţi lângă el la o masă lungă, cu surâsul larg al unui clovn de la circ. Cazul era judecat sub ochii lor, cum s-ar zice; juriul era alcătuit din trei membri, avocaţi care veniseră să participe la judecarea unor colegi de breaslă pe bază de voluntariat. În replică la cele spuse de Toots, preşedintele completului de judecată, Mona Dalles, şi-a permis să aibă o reacţie personală, în timp ce cei doi bărbaţi care o încadrau şi-au păstrat expresia absolut neutră pe care singuri şi-o impuseseră. Mona este angajată la firma Zahn, cel mai mare concurent al lui G & G, şi este cunoscută drept o persoană cumsecade, onestă şi inteligentă – însuşiri care nu erau de niciun folos în cazul Toots, dacă priveai lucrurile din punctul de vedere al apărării. Aveam nevoie de cineva pe care să ne putem baza în proporţie de sută la sută. Rolele unui magnetofon de dimensiuni considerabile se învârteau în faţa Monei, imortalizând pentru eventualii ascultători ai posterităţii faza finală a vieţii uneia dintre cele mai tumultuoase personalităţi publice din regiune.

Colonelul Toots are optzeci şi trei de ani şi este o epavă. Picioruşele lui strâmbe, dintre care unul a fost perforat de un glonţ în bătălia de la Anzio, suportă cu greu povara artritei, în timp ce plămânii s-au afumat şi s-au smochinit de tot, aidoma unor frunze moarte, motiv pentru care fiecare cuvânt pe care îl scoate colonelul în ultimul timp este subliniat de un şuierat uşor şi insistent. Diabetul i-a slăbit vederea şi se adaugă altor tulburări circulatorii care îi fac viaţa amară. Însă, dacă e să dăm Cezarului ce-i al Cezarului, individul nu se lasă – doar a mâncat jăratic atâţia ani. Este un orăşean prin excelenţă, care a făcut câte puţin din toate: a fost soldat în trei războaie şi un patriot înflăcărat, deşi niţeluş cam ridicol, a fost poliţist, a fost clarinetist de acompaniament fără a se face de râs şi a închiriat de două ori întreaga filarmonică din Kindle

County ca să-l susţină în reproducerea unei piese pentru clarinet de Mozart, a făcut parte din crima organizată, a fost avocat şi s-a declarat prietenul curvelor, al asasinilor plătiţi şi practic al oricui din rândul celor despre care bunul-simţ îi şoptise că ar avea un cuvânt de spus în orăşel. În urmă cu douăzeci de ani, când lucram la poliţie, Colonelul încă era la apogeu, în calitate de reprezentant ales al celor din South End pentru primărie, iar atunci când nu se ocupa de politichie plătea poliţe anumitor judecători, vindea locuri de muncă sau – cel puţin, aşa se spune – ucidea pe unul sau pe altul. În privinţa lui Toots nu puteai fi niciodată sigur. Noţiunea de adevăr îi era cu desăvârşire străină. Pe de altă parte însă, era un povestitor care l-ar fi fermecat până şi pe Ulise şi care ştia să fie încântător chiar şi atunci când relata lucruri despre care bunul-simţ îţi sugera că erau absolut revoltătoare – cum a cumpărat voturi de la „tuciurii” şi le-a dat curcani la schimb („Noiembrie e o lună cum nu se poate mai nimerită pentru alegeri”) sau cum l-a împuşcat în ambii genunchi pe un fârţângău care refuzase să-şi achite o datorie la biliard.

La optzeci şi trei de ani, colonelul Toots supravieţuise tuturor încercărilor vieţii, cu excepţia Comisiei de Disciplină şi de Admitere în Barou, care îi pusese deja ardei iute sub coadă de vreo câteva ori de-a lungul carierei şi care continua să procedeze în acest fel şi acum. În timpul unei recente anchete federale, s-a descoperit că, timp de paisprezece ani în şir, colonelul Toots plătise cotizaţiile de la Country Club[7] pentru Daniel Shea, judecătorul răspunzător de strângerea şi vărsarea impozitelor, care întreţinea relaţii deosebit de strânse cu firma unde era angajat Toots. Judecătorul Shea avusese înţeleaptă iniţiativă de a muri înainte ca Procuratura Statelor Unite să-l pună sub acuzare pentru o multitudine de forme de evaziune fiscală. Organele federale nu reuşiseră să demonstreze că tribunalul prezidat de Shea

7 Club exclusivist, la care au acces doar personalitățile orașului (n. trad.).

fusese implicat în traficul de influenţă, aşa încât Toots nu putuse fi inculpat. Însă plăţile încălcaseră o serie de prevederi de ordin etic, iar Ministerul Justiţiei încredinţase problema spre rezolvare Comisiei de Disciplină, unde foştii mei colegi, nişte justiţiari cârcotaşi din fire, îşi dăduseră seama imediat că puteau să-i vină de hac lui Toots, fără a ţine cont de cei optzeci şi trei de ani ai săi.

Prin urmare, la orele zece ale acestei dimineţi de miercuri, Brushy, clientul nostru şi cu mine am ajuns la vechea clădire a şcolii, unde se afla sediul Comisiei de Disciplină. Prezenţa noastră în sine a fost un semn al înfrângerii. La îndemnul clientului, mă folosisem de fel de fel de stratageme ca să evit această întrevedere timp de peste doi ani şi jumătate. Acum însă securea avea să cadă în mod sigur.

Am ascultat cuvântul acuzăriio colecţie de stenograme ale marelui juriu, oferite de Tom Woodhull, directorul-adjunct, care îmi fusese şef cu ani în urmă. Când s-a ridicat pentru a-şi prezenta poziţia, Woodhull mi s-a părut la fel cum îi ştiam – netulburat, înalt, arătos şi cu desăvârşire inflexibil. L-am chemat imediat pe Toots în boxa martorilor, în speranţa că dădeam impresia că eram nerăbdător să-mi încep apărarea.

— De când practicaţi avocatura? l-am întrebat pe client, după ce acesta făcuse o prezentare bombastică a propriilor fapte de arme din război.

— Am fost primit în rândurile oamenilor legii în urmă cu şaizeci şi doi de ani şi nouăsprezece zile. Dar cine stă să numere?

A arborat acelaşi zâmbet răsuflat de care se folosea ori de câte ori i se cerea să răspundă la acest gen de întrebări.

— Aţi urmat cursurile unei facultăţi de drept?

— La Universitatea Easton, unde am studiat dreptul contractelor cu răposatul domn Leotis Griswell de la firma dumneavoastră, omul care a fost conştiinţa mea de-a lungul întregii cariere.

Mi-am întors faţa de la membrii comisiei, ca nu cumva vreunul din ei să vadă că zâmbesc. Îi spusesem lui Toots să renunţe la linguşeli, însă era foarte greu să-l faci să se îndrepte. Stătea pe scaun cu bastonul sprijinit de genunchi şi cu o urmă de salivă prelingându-i-se pe buze din cauza respiraţiei îngreunate, rotofei ca un tubercul, de parcă ar fi fost alcătuit doar din burdihan şi trabuc, şi cu nişte sprâncene stufoase, ale căror şerpuiri acopereau jumătate din frunte. Era îmbrăcat cu ceea ce purta întotdeauna – un sacou sport de un verde de-a dreptul şocant, aflat undeva între pepenele verde timpuriu şi chitră. Eram gata să pariez pe o sumă considerabilă că niciunul dintre membrii comisiei nu avea acasă o cravată atât de strălucitoare.

— Care a fost profilul practicii dumneavoastră în domeniul avocaturii? m-am interesat apoi, ştiind că pusesem o întrebare vicleană.

— Aş zice că am avut o practică de ordin general, chiar foarte general, a spus Toots. Aş zice că am fost de meserie ajutător. Oamenii care aveau nevoie de ajutor veneau la mine, iar eu îi ajutam.

Mai bine de atât nu ne-am fi putut descurca, întrucât în şaizeci şi doi de ani de avocatură Toots nu putea indica nici măcar un caz de care se ocupase personal, un testament la a cărui redactare să fi colaborat sau un contract pe care să-l fi formulat. Ce-i drept însă, la el veneau o grămadă de oameni cu diverse probleme care erau apoi rezolvate. Practica lui Toots era un concept de o ambiguitate vecină cu magia. La urma urmelor, cine poate să explice un miracol? Pe de altă parte, Toots a oferit ajutor şi multor oficialităţi şi persoane publice. Aproape în fiecare instituţie publică importantă exista cineva cu care Toots păstra o prietenie cu totul aparte. Exista un procuror general-adjunct cunoscut pentru eleganţa îmbrăcămintei, căruia Toots îi cumpăra costume, sau un senator deosebit de important, care îşi extinsese casa cu ajutorul unui antreprenor, prieten cu Toots, în schimbul sumei

remarcabil de mici de doar paisprezece mii de dolari. Această generozitate îl transformase pe Colonel într-un tip extrem de influent, mai cu seamă că metodele lui erau cât se poate de explicite. În primul rând, Toots se baza pe farmecul său de escroc. În al doilea rând, mai avea şi alţi prieteni în cartier, indivizi gata oricând să-ţi spargă geamurile, să-ţi incendieze magazinul său, aşa cum i se întâmplase cândva unui cântăreţ dintr-un local de noapte care făcuse pe deşteptul cu Toots, să te opereze de amigdale fără anestezic.

— Aţi funcţionat vreodată în cadrul secţiei financiare?

— Niciodată. Nici măcar o zi. Dacă ar fi nevoie să mă duc azi acolo, ar trebui să cer instrucţiuni ca să mă descurc.

Mi-am coborât privirile spre Brushy, ca să văd cum mergeau lucrurile. Se aşezase lângă mine, purta un costum închis la culoare şi încerca să înregistreze fiecare cuvinţel într-un carnet galben. Mi-a adresat un surâs timid, dar asta doar fiindcă eram prieteni. Era prea versată ca să tragă nădejde mai mult ca mine, ceea ce oricum era extrem de puţin.

— Altceva. L-aţi cunoscut pe judecătorul Daniel Shea? l-am întrebat pe Toots.

— Cum să nu. L-am cunoscut pe judecătorul Shea pe vremea când amândoi eram tineri avocăţei. Am fost prieteni la cataramă. Chiar aşa, la cataramă.

— Este adevărat că, aşa cum susţine domnul administrator, aţi plătit cotizaţiile de la Country Club pentru judecătorul Shea?

— Cât se poate de corect.

Toots nu se arătase la fel de sigur pe sine cu câţiva ani în urmă, când cei de la Fisc îi puseseră aceeaşi întrebare, şi avusese grijă să scurteze pe cât posibil discuţia. Nu avea să aibă efecte prea grave când Woodhull urma să înceapă interogarea acuzatului, care avea să fie oricum fără sare şi piper.

— Puteţi să explicaţi, vă rog, cum s-a ajuns la aşa ceva?

— Fără niciun fel de probleme, a spus Toots, apucând bastonul şi făcând câteva mişcări cu el, de parcă ar fi băgat în viteză. În 1978 m-am întâlnit cu Dan Shea la un dineu organizat în cinstea Cavalerilor Ordinului Columb şi am început să vorbim despre ce altceva decât despre golf. Dan mi-a spus că voia demult să facă parte din Bavarian Mound Country Club, care se afla chiar în cartierul unde locuia, dar că, din nefericire pentru el, nu cunoştea pe nimeni care să-l ajute cu bani. M-am oferit cu mare plăcere. La puţin timp după aceea, preşedintele clubului, domnul Shawcross, mi-a atras atenţia asupra faptului că Dan Shea avea dificultăţi în achitarea cotizaţiilor. Dat fiind că eram sponsorul lui, mi s-a părut normal să le plătesc eu, fapt care a continuat din acel moment până cu puţin timp în urmă.

— Spuneţi-mi, i-aţi pomenit de aceste plăţi judecătorului Shea?

— Niciodată, a răspuns Toots. N-am vrut să-l fac să se simtă prost. Pe vremea aceea, soţia lui, Bridget, avea mari probleme cu sănătatea, iar cheltuielile pe care trebuia să le facă Dan începuseră să-l copleşească. Dat fiind că îl cunosc foarte bine, sunt sigur că a vrut să se ocupe şi de cotizaţii, dar i-au ieşit din minte.

— Aţi discutat vreodată cu el despre afacerile pe care le avea firma unde eraţi angajat pe teritoriul pe care se întindea jurisdicţia lui?

— Deloc, a negat Toots din nou. Cum aş fi putut? Tinerii de la mine din birou fac o grămadă de chestii. Nici nu mi-a trecut prin cap că o să apară în instanţă chiar atunci. Ştiţi doar că în zilele astea există o sumedenie de secţii ale tribunalului.

Toots şi-a întins braţele în lături şi a zâmbit din nou, dezvelindu-şi cioturile strâmbe şi îngălbenite care îi mai rămăseseră din dantura de odinioară.

În clipa aceea, Brushy mi-a înmânat un bileţel pe

care scria „bani gheaţă”.

— A, da, am spus, atingându-mi cravata şi reluându-mi rolul pe care îl interpretam. Am stabilit că, atunci când a compărut în faţa marelui juriu, domnul Shawcross a declarat că aţi făcut aceste plăţi în bani gheaţă şi că l-aţi rugat să nu le discute cu nimeni. Puteţi să ne daţi o explicaţie, vă rog?

— E cât se poate de simplu, a răspuns Toots. N-am vrut ca membrii clubului să afle că judecătorul Shea avea probleme cu achitarea cotizaţiilor. Am avut sentimentul că acest lucru l-ar face să se simtă prost. Prin urmare, am plătit cu bani gheaţă, sperând ca nici contabilul şi nici ceilalţi să nu-mi vadă numele pe vreunul din cecuri, şi i-am cerut domnului Shawcross să fie amabil şi să nu vorbească despre asta. Am încercat pur şi simplu să-i vin în ajutor ca prieten, a încheiat Toots, întorcându-şi cu mari eforturi faţa spre membrii juriului.

Din păcate, n-am văzut pe nimeni căutând în buzunar după batistă.

Woodhull a petrecut următoarele cincisprezece minute chinuindu-se să-i pună întrebări Colonelului. Toots, căruia până atunci nu-i scăpase un cuvânt, a devenit dintr-odată surd ca o ciubotă. Woodhull a repetat fiecare întrebare de trei sau patru ori, iar Toots a răspuns în majoritatea cazurilor printr-o simplă privire în gol, de om care nu ştie pe ce lume se află. Cam pe la ora prânzului, Mona a cerut suspendarea şedinţei. Era suficient pentru ziua aceea. Toţi cei şapte avocaţi prezenţi în sală ne-am scos agendele, ca să vedem când puteam relua ancheta. Am căutat câteva ore libere, le-am găsit cu chiu cu vai marţea viitoare şi abia după aceea am putut să plecăm.

— Cum m-am descurcat? a întrebat Toots, în timp ce ne îndreptam spre ieşire.

— Grozav, i-am răspuns.

S-a luminat la faţă ca un copil şi a râs. Se vede treaba că era de aceeaşi părere.

— De ce ţine morţiş un tip de optzeci şi trei de ani să

fie dat afară din barou? s-a mirat Brushy, după ce l-am urcat pe Colonel într-un taxi. De ce nu-şi dă demisia?

Cariera de patruzeci de ani a lui Toots în funcţia de consilier pentru South End a luat sfârşit la începutul anilor ’80, când s-a dovedit că aşa-numita Comisie pentru Parcuri şi Terenuri de Joacă, pe care o conducea prin numirea tuturor membrilor, votase timp de un deceniu pentru un contract de transportare a deşeurilor acordat firmei Eastern Salvage, aflată, printr-un număr de intermediari, în proprietatea unuia dintre fiii lui Toots. De atunci, acesta se mulţumise să joace toată viaţa rolul omului situaţiilor disperate, având nevoie de autorizaţia de practicare a avocaturii pentru a da activităţilor desfăşurate un aer legitim. I-am explicat toate aceste lucruri lui Brushy, în timp ce ne îndreptam spre Needle, croindu-ne drum printre mulţimea de oameni care ieşiseră în pauza de prânz. În cursul nopţii ninsese uşor, iar zloata cenuşie care se formase pe jos ne murdărise tocurile pantofilor.

— Oamenii care rezolvă acest gen de situaţii dubioase nu sunt trecuţi în anuarul informaţiilor utile. În plus, o asemenea decizie i-ar păta blazonul. E vorba de un individ care a vrut să vină la audiere cu medaliile prinse-n piept. Nu poate accepta oprobriul public.

— Blazonul? Păi, a pus să fie uciși oameni. Cât despre tipii ăia din South End, ia prânzul cu ei. Ba chiar şi cina.

— Face parte tot din blazon.

Brushy a clătinat din cap. Am intrat în sediul Needle şi am luat liftul până la sala de aşteptare de la G & G, unde fuseseră aduse nişte biblioteci din lemn de stejar care fuseseră umplute cu o sumedenie de cărţi vechi, cumpărate angro, pentru atmosferă. Birourile noastre fuseseră renovate la indicaţiile lui Martin, cu vreo doi ani în urmă, în genul unei cabane de vânătoare din Anglia. Principala sală de aşteptare îşi schimbase înfăţişarea după ce fuseseră aduse lambriuri din lemn de pin, nişte fotolii cu franjuri din imitaţie de piele, de culoare castanie, mici peisaje şi scene de vânătoare atârnate pe pereţi, tablouri

încadrate în rame de bronz şi covoraşe verzi şi late, precum şi alte decoraţiuni de mâna a doua despre care nu mi-a cerut nimeni părerea. Totuşi, acest tip de decor mă ajută să cad într-un fel de stare de fugă – chipuri noi în fiecare zi, tineri păşind aferaţi şi cu nişte priviri neliniştite, tot soiul de activităţi importante care se desfăşurau în jurul meu şi n-aveau nicio legătură cu mine. Ipotecări de case, încheieri de contracte. Puteai să priveşti totul de la o distanţă considerabilă: bărbaţi cu simboluri falice atârnate de gât, femei cu picioarele pe jumătate dezgolite. Ce puneau la cale, pentru numele lui Dumnezeu? De ce se agitau, iar mie nu-mi păsa nici cât negru sub unghie?

— I-am spus că nu putem câştiga, i-am declarat lui Brushy, în legătură cu Toots. M-a tot rugat să obţin amânări.

— Mi-am dat seama, a răspuns ea, trântind dosarul pe masă. Durează de doi ani şi patru luni. La ce bun?

Tocmai voia să străbată coridorul. Avea o întrevedere cu Martin, dar a avut grijă să-mi amintească de meciul de *squash* de la ora şase.

— Câştigă timp.

— Şi, mă rog, de ce are nevoie de timp? a întrebat Brushy.

— Ca să moară, i-am răspuns, înainte de a mă răsuci pe călcâie.

Articol XIII.

IX. DOUĂ NUCI GREU DE SPART

Secţiune 13.01 A. Regina registrelor contabile

Aidoma sălii maşinilor unui transatlantic, unde mâinile înnegrite de funingine ale mecanicilor bagă cărbuni ca să aţâțe focul, serviciul de contabilitate al firmei noastre arde tot undeva dedesubt. Deşi situată la etajul 32, între o companie specializată în investiţii bancare şi o miniagenţie de voiaj cu circuit închis, secţia dă impresia că a fost izgonită în străfunduri, întrucât e izolată de celelalte trei etaje pe care le ocupăm. Cu toate acestea, în multe privinţe aici se află inima firmei G & G.

La contabilitate trimitem zilnic raportarea orelor de lucru pontate, contabilitatea estelocul unde are loc lunar recunoaşterea muncii prestate. În acest loc, uriaşul motor care generează profitul firmei de avocaţi funcţionează din plin, într-un ritm debordant.

Unul dintre lucrurile cele mai ciudate când trebuia să te duci de la Comisia de Disciplină şi Admitere în Barou la G & G era că trebuia să te obişnuieşti cu o lume unde banii – pe care, ca poliţist şi mai apoi ca avocat, i-am privit ca pe un lucru esenţialmente rău – constituie, de fapt, punctul central al întregului univers. Banii reprezintă motivul pentru care ne angajează clientul – ca să-l ajutăm să câştige mai mult sau să-şi păstreze ce a agonisit. Şi Dumnezeu ştie că tot asta vrem şi noi de la el. Este singurul lucru pe care îl avem în comun. În această perioadă, când se apropie încheierea anului fiscal, firma începe să semene cu un campus universitar înainte de meciul decisiv. Avem întruniri cu partenerii pe tema strângerii onorariilor, iar acestea seamănă foarte mult cu întâlnirea membrilor galeriei înainte de plecarea la stadion. De fiecare dată Martin şi, mai cu seamă, Carl ne ţin discursuri menite să ne dea suficient curaj să ne abordăm clienţii şi să le cerem să-şi onoreze obligaţiile băneşti. Una dintre numeroasele invenţii deştepte ale lui Carl a fost mutarea datei de încheiere a anului fiscal cu o lună mai devreme, pe 31 ianuarie, pentru a fi se da clienţilor posibilitatea să achite onorariile în oricare din cei doi ani calendaristici învecinaţi. Pe 2 februarie, de aşa-numita Groundhog Day[8], după totalizarea încasărilor, asociaţii au o nouă întrunire, de data asta în smoching, în vreme ce Comisia anunţă „punctele” fiecărui partener – respectiv partea din venitul firmei care i se cuvine fiecăruia, exprimată în procente.

Serviciul contabilitate se află în două încăperi unde,

8 Groundhog Day — a doua zi din cea de-a doua lună a anului, când marmota rămâne afară sau se întoarce în ascunziș, în funcție de ivirea timpurie a primăverii sau de prelungirea iernii (n. trad.).

sub o lumină orbitoare, lucrează nouă femei care beneficiază de un mobilier dominat de melamină albă. Cifrele reprezentând încasările sunt raportate zilnic Comisiei Administrative şi altor câtorva subcomisii. Contabilul-şef, adică persoana care răspunde de întreaga activitate desfăşurată aici, este Glyndora Gaines. Când am intrat în cameră, am găsit-o în picioare, studiind un petic rupt dintr-un ziar. Ziarul însuşi era deschis pe biroul ei, fiind de fapt singurul lucru de acolo, cu excepţia unei fotografii înrămate a fiului Glyndorei. De îndată ce a dat cu ochii de mine, s-a îndepărtat.

Îmi pusesem deja paltonul şi tocmai mă pregăteam să plec şi să mă întâlnesc cu Peter Neucriss. O mai sunasem de trei sau patru ori pe Glyndora, însă fără a primi vreun răspuns, aşa încât am întrebat dacă primise mesajele pe care i le transmisesem.

— Ocupată, m-a informat cucoana, care până atunci citise *The Tribune*.

M-am ţinut după ea prin camerele serviciului, dar şi-a văzut de treabă şi a cotrobăit prin câteva fişete, după care le-a trântit uşa.

— E important, am adăugat.

M-am ales cu o privire echivalentă cu o rafală de puşcă-mitralieră.

— Şi ce fac eu e la fel, tipule. Suntem cu zece la sută sub pragul minim al bugetului şi ne stoarcem creierii, doar – doar om găsi o cale de reeşalonare a cheltuielilor. N-ai vrea mai bine să câştigi nişte *bani*?

Sfinte Sisoe, am dat peste o femeie a atitudinilor – cu majusculă – , una dintre acele matroane afro-americane care sunt adevărate forţe ale naturii şi al căror regret principal pare a fi acela că dispun de o singură viaţă în timpul căreia să se indigneze din cauza mârşăviilor din ultimele câteva secole. Nimeni nu reuşește să-i intre în voie. Nici avocaţii, nici asistenţii, nici membrii personalului. În cursul anilor când a funcţionat ca secretară, Glyndora a lucrat cu jumătate din avocaţii

angajaţi la firmă. N-a reuşit să se înţeleagă cu nicio altă femeie, iar relaţia pe care s-a străduit s-o menţină cu Brushy a durat doar o săptămână. Se dovedise prea ameninţătoare pentru Wash – şi pentru mulţi alţii. În toate micile conflicte care au urmat, Glyndora a fost protejată de – ghici ghicitoarea mea?

— Martin Gold, patronul spiritual al tuturor ciudaţilor din zonă. Acesta pare s-o considere amuzantă şi, după cum ştiu prea bine, are tendinţa de a ierta orice păcat, cu excepţia trândăviei, de dragul ştiinţei de a demonstra că eşti capabil. Iar Glyndora e capabilă din cale-afară. Asta e problema. Atâta doar că este total nemulţumită de modul cum a fost transformată într-o sclavă de conjunctura existentă. La cincisprezece ani a avut un copil pe care ulterior l-a crescut singură, nemaiavând în acest fel nicio şansă de a-şi croi un drum frumos în viaţă.

Dându-şi seama că Glyndora nu putea profita de ocazia de a arăta cât era de capabilă, Martin a sfârşit prin a o pune să facă echipă cu Bert, avocatul pentru care lucrase cel mai mult. Glyndora i-a înregistrat reclamaţiile, a avut grijă de programul lui zilnic, i-a redactat corespondenţa de rutină, i-a completat spaţiile libere în interogatoriile standard, l-a scuzat ori de câte ori l-a prins flama şi chiar s-a prezentat în instanţă în locul lui, în câteva situaţii de forţă majoră (având un venit care însemna cam zece la sută din al lui, dacă permiteţi această completare din partea unui băiat de sindicalist). Singura problemă a fost că, în urmă cu un an, au început să se ia în coarne. Şi credeţi-mă că nu folosesc niciun fel de eufemism. Nu mă refer la câte o privire supărată sau chiar la vreo vorbă mai piperată, ci la fazele când ieşeau amândoi pe coridor şi începeau să urle unul la altui. Erau nişte scene la care prin aer începeau să zboare fel de fel de hârţoage, iar clienţii îşi iţeau capetele în cadrul uşii sălii de şedinţe şi se uitau nedumeriţi încoace şi încolo. Erau istericale de mai mare dragul. În cele din urmă, cineva care probabil că făcuse parte fie din armată, fie din poliţie,

a avut ideea salvatoare: promovarea. Glyndora a fost mai puţin tiranică în ipostaza şefului decât în cea a subalternului şi este limpede că i-a făcut plăcere să aibă un univers numai al ei. Fireşte că Bert s-a simţit ca un colţunaş în unt după ce a scăpat de ea, lucru pentru care Glyndora fără îndoială că s-a bucurat în egală măsură.

— Glyndora, e vorba de chestia asta cu Litiplex. Sunt bani în joc.

Asta a reuşit s-o facă să se oprească. Ajunseserăm în faţa unui şir de fişete deschise la culoare. Chipul ei se îngustase ca de fiecare dată când începea să intre la bănuieli.

— Când ai căutat prin toate hârţoagele, cred că e posibil să fi sărit peste un raport. De la Bert. Ceva la care să fie ataşat un soi de acord cu Peter Neucriss.

A clătinat imediat din cap, unduindu-şi părul lung, pe care încearcă de ani de zile să şi-l îndrepte. I-am răspuns aprobând cu un gest cât se poate de ferm.

— Uite ce e, tipule, a rostit ea, făcând un gest larg cu mâna. Am aici optzeci de mii de dosare şi mi-am băgat nasul în toate. Dacă ai impresia că eşti în stare să faci mai mult, nu te jena, Mack. Închidem abia la cinci.

Telefonul a sunat, iar Glyndora s-a grăbit să-l ridice, punându-şi în evidenţă unghiile lungi şi sinistre, pe care şi le vopsise cu un roşu strălucitor. Doamna contabil-şef a trecut de patruzeci de ani, deşi n-ai zice. E o femeie din cale-afară de arătoasă şi e conştientă de asta; e clădită ca o planşă anatomică, are cam un metru şaptezeci fără tocuri, e cât se poate de feminină în fiecare centimetru, are un balcon fenomenal, o poponeaţă ca o minge umflată cu pompa şi un chip mândru şi imperial, cu o expresie maiestuoasă şi o bârnă acvilină, care te duce cu gândul la misterioase aventuri semitice, trăite în Africa de Vest cu secole în urmă. Aidoma tuturor fiinţelor omeneşti pe care le-am întâlnit şi care arată bine, ştie să fie fermecătoare când urmăreşte ceva, iar pe mine chiar mă tachinează atunci când este într-o stare de spirit adecvată,

exploatându-mi – eu cel puţin aşa bănuiesc – anumite susceptibilităţi. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii alături de femei de acest gen, care sufereau de pe urma neîmplinirii bizar de feminine de a nu şti niciodată cum să începi. În plus, dacă eşti dotat cu tot ce trebuie, nu poţi să nu bagi de seamă cum arată. Ani de zile am tot auzit diverşi bărbaţi vorbind admirativ despre Glyndora-însa doar de la distanţă. După cum mi-a spus odată un prieten, AI Lagodis, când l-am invitat la prânz, pentru aşa ceva aveai nevoie de o sculă ca o rangă.

Acum însă nu părea dispusă să mă ajute.

— Ţi-am zis, Mack, mi s-a adresat ea după ce a terminat de vorbit la telefon, n-am timp de chestiile astea.

— Ne vedem la cinci. Poţi să-mi arăţi ce-ai făcut.

A pufnit în râs. Glyndora şi orele suplimentare erau noţiuni care se excludeau reciproc, cu excepţia cazurilor de forţă majoră.

— Când? am întrebat-o.

Şi-a luat poşeta, a lăsat să cadă ceva în ea şi mi-a adresat un zâmbet abia schiţat, care în traducere însemna „Du-te şi te-mpuşcă”. ieşit pe uşă şi a început să străbată coridorul, punându-mă în imposibilitate de a o mai urmări. I-am rostit din nou numele, însă fără rezultat. M-a lăsat singur lângă biroul ei. Ziarul din care rupsese bucăţica aceea rămăsese deschis. La prima vedere, părea a fi vorba de un articol care ocupa a opta parte dintr-o pagină. Din materialul respectiv rămăsese o mică parte din titlu. WES şi poate un început de T. West? Mi-am ridicat privirile. Sharon, una dintre subalternele Glyndorei, o femeiuşcă brunetă şi îmbrăcată într-un *deux-pièces* roz puţin câni prea strâns pe corp, se uita la mine. Aflată la vreo şase metri de mine, mă fixa de la biroul ei cu o căutătură suspicioasă – angajatul faţă în faţă cu şeful, femeia faţă în faţă cu bărbatul, un mic exemplu legat de rivalităţile ce se nasc pretutindeni unde oamenii lucrează împreună. Părea convinsă că habar n-aveam ce venisem să caut.

Am schiţat un surâs tâmpiţel şi m-am îndepărtat de

zona interzisă unde avea acces doar Glyndora.

— Spune-i să mă sune, i-am zis.

Sharon s-a mulţumit să se uite la mine în continuare. Ştiam amândoi că n-aveam nicio şansă.

Secţiune 13.02 B. Prinţul întunericului

Zborul 397 al Companiei Transnaţional s-a prăbuşit într-o cumplită minge de foc în apropierea aerodromului municipal din Kindle County în iulie 1985. Întâmplarea a făcut ca o echipă a televiziunii să fie prezentă la aeroport ca să transmită sosirea Circului din Pekin la una din porţile învecinate, iar reportajul de la faţa locului a fost difuzat de atâtea ori, încât e imposibil să-i fi ratat cineva. Avionul 397 s-a ridicat după ce roţile din faţă au luat contact cu pista, semănând întrucâtva cu hipopotamii care iau lecţii de balet din cărţile pentru copii şi dând impresia că se mişcă aproape cu încetinitorul şi cu o relativă graţie, până când s-a înclinat decisiv în faţă, a căzut pur şi simplu în bot şi a luat foc, astfel încât pălălaia a cuprins mai întâi cabina piloţilor şi abia apoi s-a extins în restul avionului, aprinzând gemuleţele unul după altul, iar motoarele şi partea inferioară au explodat în cele din urmă într-o erupţie memorabilă de flăcări galbene şi roşietice. Nu au existat supravieţuitori, toţi cei 247 de oameni aflaţi la bord arzând de vii.

În acest moment, avocaţii reclamanţilor au trecut la controlul ostilităţilor; era vorba de o serie de tinerei şi tinerele pline de elan care au început să bată câmpii în faţa juriului despre nenorocirea care s-a abătut asupra văduvelor şi a orfanilor, pentru ca apoi să bage în buzunar fix o treime din toată suma strânsă în urma gesturilor de înţelegere şi compasiune. Dat fiind că mă aflu oarecum de cealaltă parte a baricadei, o să-i trec cu vederea pe cei mari şi tari, mulţumindu-mă să consemnez că Peter Neucriss, tartorul cel mare al baroului, demarase deja trei procese în numele familiilor victimelor accidentului nu doar înainte ca rămăşiţele lor pământeşti să fie înmormântate, ci efectiv cât timp corpurile neînsufleţite nu

apucaseră să se răcească. După şase luni, existau pe rol nu mai puţin de 137 de cazuri, inclusiv patru acţiuni de clasă în care un avocat întreprinzător susţinuse că reprezenta pe toată lumea. Toate aceste cazuri au fost consolidate în faţa judecătorului Ethan Bromwich de la Curtea Superioară din Kindle County, un fost profesor de drept la Easton al cărui geniu era depăşit doar de preţuirea acordată propriilor calităţi. În toate procesele, fără excepţie, clientul nostru, Compania Transnaţional Air, a fost principalul acuzat.

Poziţia liniei aeriene în urma unei catastrofe aviatice seamănă într-un fel cu conducerea unei maşini cu amortizor la un carnaval. Există prea mulţi şoferi ca să le mai poţi ţine socoteala, nimeni nu respectă regulile de circulaţie, fiecare merge după cum îl taie capul şi în direcţia pe care o doreşte şi tuturor pare să le facă o plăcere nebună lovitul pe la spate. Pe lângă că există 247 de victime individuale, având fiecare o familie şi avocaţi care caută să obţină cât mai mulţi bani ca să le aline durerea, te mai trezeşti şi cu zece sau doisprezece co-inculpaţi din cale-afară de supăraţi fiindcă au fost amestecaţi în aşa ceva. Toată lumea e dată în judecată, nu doar compania de transport aerian şi instituţia care l-a pregătit pe pilot, ci orice amărât care a avut proasta inspiraţie să atingă cu degetul mic carcasa avionului: cei care au proiectat şi construit aparatul, inginerii de pe linia de producţie, controlorii de zbor şi chiar compania care a asigurat distilarea combustibilului – toţi cei care au buzunare suficient de adânci şi bine garnisite ca să poată fi învinuiţi teoretic şi eventual siliţi de perspectiva unui deceniu petrecut prin sălile de tribunal să renunţe la câteva milioane de dolari din venitul personal. La rândul lor, toţi aceşti oameni dispun de o companie sau de un agent de asigurări angajat pentru limitarea pierderilor, care intră în scenă şi caută fie să convingă juriul că firma sau persoana pe care o reprezintă nu are nicio vină, fie să arunce pisica în curtea altcuiva şi să-l facă pe acesta să bage mâna în buzunar. Nici măcar giruetele nu arată în

atât de multe direcţii. Noi, de pildă, dăm vina pe cei din turnul de control; aceştia declară că nu s-au deschis eleroanele; în fine, fabricantul susţine că a fost vorba de o eroare de pilotaj. Reclamanţii stau deoparte în tot acest timp şi-şi freacă mâinile satisfăcuţi, în aşteptarea prăzii.

Cam la un an după prăbuşirea avionului 397, Martin Gold a iniţiat un efort care mi s-a părut la fel de romantic şi de nepotrivit ca vechile cruciade: a vrut să rezolve problema. Martin are o minte ca o cameră de ionizare, acea încăpere unde experţii în fizica nucleară urmăresc cursul reacţiilor atomice complexe. Probabil că e singurul avocat pe care îl cunosc care ar fi putut să abordeze, şi până la urmă să rezolve favorabil, un proces de negociere în cadrul căruia a trebuit, la un moment dat, să se confrunte cu 163 de avocaţi.

În condiţiile aşa-numitului „Plan Bromwich”, la care Martin se referă întotdeauna cu precauţie, câteodată chiar şi la el în birou, acuzaţii, adică în cele mai multe cazuri companiile de asigurări, au strâns un fond de 288, 3 milioane de dolari. La rândul lor, reclamanţii, dirijaţi de Neucriss, au căzut de acord că totalul pagubelor nu avea cum să depăşească această sumă. În cursul ultimilor cinci ani, cazurile individuale fie că au fost judecate în faţa unei comisii speciale, fie că – aşa cum s-a întâmplat de cele mai multe ori – au fost rezolvate cu ajutorul maestrului Bert, care a condus echipa de negociatori şi a supravegheat administrarea fondului convenit, pentru care G & G a formulat un angajament scris, depus în custodia unei terţe persoane, în aşa fel încât dobânda să fie cât mai convenabilă.

Nu cu mult timp în urmă, după soluţionarea ultimelor cazuri în care s-a pus problema despăgubirilor, am fost puşi în faţa unei conjuncturi neaşteptate: rămăseseră nişte milioane frumuşele care, conform prevederilor în vigoare, aveau să constituie proprietatea bătrânului Transnaţional Air. La drept vorbind, singura problemă pentru în a fost să nu mai dea de ştire nimănui în afara noastră, dat fiind că

ar fi un veritabil coşmar în materie de relaţii cu publicul să trebuiască să explici lumii cum se face că, după ce s-au efectuat toate operaţiunile şi după ce s-au luat în calcul toţi factorii – onorariile, dobânda, surplusul şi contribuţia iniţială a în la strângerea acestui fond – compania a băgat în buzunar douăzeci de milioane de dolari după ce a ucis 247 de oameni. Ca să vorbim şi mai la obiect, avocaţii reclamanţilor, care nu au văzut niciun dolar care să nu li se cuvină cu vârf şi îndesat, se vor folosi de acest punct vulnerabil ca să încerce să-şi asigure o sumă mai mare, în timp ce co-inculpaţii fireşte că se vor tângui de mama focului. Am susţinut o veritabilă campanie pentru a avea certitudinea că fiecărui reclamant i-a fost achitată suma convenită, în schimbul unei chitanţe semnate personal, înainte de a aduce fondul în atenţia judecătorului Bromwich. Cu toate acestea, dacă ai reuşi să-l îmbeţi bine pe Tad Krzysiński, directorul executiv care se ocupă de iN, l-ai face să râdă cu poftă despre glumele inevitabile care s-ar desprinde din sugestia maliţioasă că n-ar fi rău să se prăbuşească şi alte avioane.

Pe la patru şi jumătate, când în sfârşit mi s-a dat voie să-l văd pe Neucriss, acesta tocmai avea în faţă o farfurie pe care se răsfăţa o bucată de peşte. Abia ieşit din sala de tribunal, se delecta cu o masă uşoară, pregătindu-se pentru încă o porţie de lucru care avea să dureze până seara târziu. Îşi amenajase o bucătărie în toată regula în birou, ba chiar avea şi un bucătar. În aer se împrăştiase aroma sucului cu ghimbir, deşi tensiunea atmosferei de la proces încă nu dispăruse. Peter îşi dăduse jos şalul elegant de o sută de dolari, îşi suflecase mânecile cămăşii albe de mătase şi mânca în picioare, rostind în gura mare fiecare idee nouă care îi venea, ca şi cum ar fi dat ordine pe un câmp de bătălie. Patru sau cinci asociaţi dădeau mereu buzna înăuntru, întrebându-l de fel de fel de probe de care urmau să aibă nevoie a doua zi în instanţă. Era vorba de maltratarea unui nou-născut, ceea ce pentru Peter însemna cel puţin vreo zece milioane de dolari. Mama urma să

compară în faţa instanţei în dimineaţa zilei următoare.

Neavând încotro, am adoptat şi eu postura umilă, de cerşetor la capul podului, pe care Peter preferă să o observe la toţi cei aflaţi în jurul lui. Speram să obţin un răspuns rapid şi s-o iau din loc. Adusesem copii ale dispoziţiilor de plată din contul 397 şi amintisem în treacăt de Litiplex, folosindu-mă de strategia la care recursese şi Wash de atâtea ori – rătăcisem o parte din corespondenţă, nu cumva avea Peter vreo idee?

— Litiplex, a rostit Peter, atingându-şi fruntea cu un deget şi uitându-se undeva în zare. Chiar am vorbit cu cineva despre chestia asta.

— Zău? A fost cumva Bert?

— *Bert*?

— E plecat din oraş, n-am reuşit să-l întreb.

— Cunoaştem, îşi vizitează familia pe Marte, a făcut Neucriss, dându-şi ochii peste cap. Nu, nu cu el. Cum naiba îi zice?

A bătut darabana cu degetele pe birou, a strigat-o pe una dintre secretare, după care, când femeia a vrut să plece, a oprit-o pocnindu-şi palmele cu zgomot.

— Ştiu cine m-a întrebat de Litiplex. Dumnezeule, zău că sunteţi o adunătură de ciudaţi. Voi nu vorbiţi niciodată unul cu altul? Gold, el a pomenit de povestea asta. A plecat şi el din oraş sau doar a ieşit în pauza de prânz?

Am simţit că mi se opreşte inima-n loc. Nici măcar nu eram sigur de ce, însă ştiam că ceva nu era în regulă. Existau o sumedenie de avocaţi ai reclamanţilor cu care Martin putea să stea de vorbă cu toată încrederea, pe când era suficient să-i dai bună ziua pe stradă lui Peter ca să te aştepţi la cotonogeli din partea lui Martin şi să stai cu aspirina la îndemână.

— Martin? am întrebat.

— Nu, sosia. Da, a sunat cu vreo trei sau patru săptămâni în urmă. A mers pe vârfuri exact cum faci tu acum, bătând câmpii despre altceva şi încercând la un

moment dat să aducă vorba de Litiplex fără să-mi dau seama. Ce dracu' puneţi la cale de data asta?

I-am spus că nimic. A minţi în faţa lui Peter nu e nici măcar un păcat scuzabil; e ca şi cum i-ai vorbi unui francez în franceză. Wash îmi spusese că Martin le telefonase câtorva avocaţi ai reclamanţilor şi se interesase direct despre Litiplex, însă nu-mi trecuse prin tărtăcuţă că putea fi vorba şi despre Neucriss. Între timp, am încercat să risipesc nedumeririle pe care se părea că le generaseră toate aceste întrebări despre Litiplex. Şi dacă tot era vorba de împărţeala finală şi de încercarea de a nu omite niciun detaliu, cine oare era cel mai îndreptăţit să ştie dacă nu Peter?

În cazul lui Neucriss, linguşeala este întotdeauna metoda ideală. Poate că, din cauză faptului că este considerată domeniul celor mai severe restricţii ale societăţii, legea pare să atragă un număr din ce în ce mai mare din aceşti indivizi extaziaţi de propria valoare şi convinşi că baroul este trambulina cea mai sigură spre o frontieră unde voinţa personală şi eul nu cunosc, practic, niciun fel de limite. Fiind singurul partener într-o firmă cu şaptesprezece oameni ai baroului, Neucriss este singurul avocat pe care-l cunosc şi care câştigă mai mult pe an decât un bun aruncător stângaci din Liga Naţională. Estimările oficiale oscilează între patru şi şase milioane, iar în acest an, în condiţiile în care trebuiau plătite cam treizeci de milioane sub formă de despăgubiri în cazul catastrofei aviatice a aparatului 397, venitul lui, aşa cum singur se exprimă în binecunoscutul său stil mieros, „va ajunge la opt cifre".

Aceste succese nu au fost repurtate în urma unei cramponări de scrupule sau principii. Contribuţiile politice ale lui Peter sunt vaste – tipul trece dincolo de orice limită şi nu se sfieşte să amestece în tot ce face numele celor şaisprezece asociaţi, al soţiei sau al copiilor. Chiar şi aşa, Peter nu lasă nimic la voia întâmplării. Martorii pe care-i are la dispoziţie sunt prelucraţi cu grijă, documentele

dispar la momentul oportun, iar din vremurile de tristă amintire de altă dată, care poate că încă nu au trecut cu totul, când favorurile în instanţă se obţineau contra cost, Neucriss nu se dădea în lături nici de la aşa ceva. Lucrul cel mai grav este că însăşi umflarea lui în pene e un fel de ilustrare revoltătoare a vulnerabilităţii şi precarităţii sistemului juridic. Ajunge să stai zece minute lângă el şi te-ai lămurit: e vorba de un eu care a luat-o razna şi de o formă certă de dezordine comportamentală. Nu ştiu însă cum se face, dar prestaţiile unsuroase ale lui Peter în faţa juriilor, dublate de vocea lui baritonală şi de coama de păr argintiu, obţin votul de încredere de patruzeci de ani încoace. Omul îşi vede de treabă, deşi ştim cu toţii că, indiferent de bogăţiile acumulate, de triumfurile repurtate şi de recunoaşterea pe plan naţional, singurul motiv natural care-l determină şi care este mai sigur decât gravitaţia e dorinţa de a avea mai mult.

A continuat să vorbească despre Martin, fapt care are întotdeauna asupra lui acelaşi efect ca atingerea unui nerv expus.

— A, da. Ce zicea Gold? Parcă tot ceva de genul ăsta, o scrisoare care trebuia expediată la o nouă adresă. L-am întrebat: „Ce fel de joc e ăsta? De-a poşta? Credeam că am terminat cu el în adolescenţă”.

Neucriss a râs în hohote, deşi avea încă gura plină. Chiar dacă nu era la curent cu cele întâmplate, îi plăcea să ştie că lui Martin îi ţâţâie fundul.

— Totuşi, care-i treaba, Peter? Ce înseamnă chestia asta cu Litiplex?

— Ascultă aici, de unde dracu’ vrei să ştiu? Habar n-am. Sună la informaţii şi întreabă-i pe ei de Litiplex. Dumnezeule mare, Malloy, a continuat el, cum de suporţi şmecheriile astea? O sută patruzeci de avocaţi se învârt încolo şi-ncoace şi se lovesc unul de altul. Există doi asociaţi principali care nu fac decât să trieze corespondenţa. Iar acum o să-i facturaţi cinci sute de dolari lui Jake Eiger pentru simplul fapt că se uită la un

plic şi o să-i spuneţi că avocaţii reclamanţilor sunt cei din cauza cărora cheltuielile judecătoreşti sunt atât de ridicate.

Jake şi Neucriss se cunoşteau şi comunicau unul cu celălalt, întrucât tatăl lui Jake era unul dintre politicienii de care se agăţase Neucriss cu câteva decenii în urmă. Între timp, Peter plecase de lângă el şi dăduse târcoale unui număr de mari firme de avocaţi, ştiind că ele erau punctul de sprijin al universului său personal. În felul lui onctuos şi binecunoscut, iată că încerca să obţină şi sprijinul meu. Ştia foarte bine care era locul meu la G & G – întreaga comunitate juridică, atât la nivel naţional, cât şi local, avea o reprezentare foarte exactă în mintea lui. Credea că faptul că ajunsesem să vin la el l-ar fi putut ajuta să mă convingă să trec de partea lui şi să întorc armele împotriva propriilor mei parteneri. Contrar aşteptărilor, m-am eschivat printr-un răspuns pretins spiritual, dar în realitate de o ironie ieftină.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, Peter, aş crede că vrei să-mi oferi o slujbă.

De îndată ce cuvintele mi-au ieşit din gură, mi-am dat seama că tonul nu era cel potrivit. Ochii ageri ai lui Neucriss au sesizat instantaneu că există ceva, poate varianta corupţiei care aici pluteşte întotdeauna în aer, ca bioxidul de carbon. A tăcut preţ de o clipă, înainte de a nega.

— Ţie în niciun caz, Malloy. Eşti un cal de povară bătrân.

Altceva n-a mai spus. N-a precizat dacă murisem sau eram pe moarte, dar oricum, din punctul lui de vedere, nu avea să treacă multă vreme şi căruţa avea să mă ajungă din urmă şi să-mi frângă oasele. S-a întors la lucru, iar eu mi-am văzut de drum, luptându-mă cu el în gând şi încercând să nu las această apreciere să-mi diminueze valoarea, deşi bineînţeles că mă simţeam efectiv la pământ. Nu meritam nici măcar să fiu cumpărat sau mituit.

Am ajuns din nou pe trotuar şi nu m-am mai încheiat

la palton, fiindcă nu aveam mult de mers până la Needle. Eram împins din toate părţile de trecătorii care circulau în număr mare şi de o parte şi de alta, în marea lor majoritate muncitori care se duceau la lucru în lumina slabă şi mohorâtă a iernii. Deasupra mea, cerul ajunsese să aibă culoarea unei oale care s-a ars din neatenţie. Zăpada din timpul dimineţii se transformase într-o zloată care invadase trotuarele şi care tocmai îngheţa printre moviliţele de sare ce străjuiau bordurile de asfalt şi aveau să-mi păteze încălţămintea.

Între timp, am încercat să văd ce era de făcut. N-aş spune că l-am crezut pe Peter. Din punctul meu de vedere „era mai sigur să pariezi că există iepuraşul de Paşti. Însă nu-mi dădeam seama de ce avea ceva de ascuns. Aveam o stare de spirit proastă, ca pe vremea când eram poliţist şi suspectam pe toată lumea. Pe Bert. Poate şi pe Glyndora. Eventual şi pe trimisul lui Dumnezeu pe pământ, Martin Gold. Caracterul vag imprevizibil al comportamentului lui Martin era lucrul care mă deranja în mod deosebit. Era vorba atât de felul cum se purtase faţă de Jake, cât şi de faptul că îl sunase pe Neucriss, ceea ce se întâmpla de obicei doar atunci când cineva plătea gras. M-am oprit la un colţ de stradă unde un băieţel într-un hanorac ponosit vindea ziare, chiar în momentul când o pală neaşteptată de vânt a făcut să mi se ridice fularul şi să-mi acopere faţa. Iată-mă în inima oraşului în care mi-am trăit întreaga viaţă nelegitimă şi ale cărui străzi înguste le străbat de zeci de ani, simţindu-mă deprimat, surpat şi stăpânit de impresia convingătoare, deşi efemeră, că habar nu aveam unde naiba îmi era locul.

Secţiune 13.03 C. Prietena altcuiva

Din motive pe care nu mi le explic, am fost şocat ori de câte ori am avut ocazia să dau cu ochii de coapsele albe şi cărnoase ale lui Brushy atunci când era echipată în pantaloni scurţi. Acneea din adolescenţă încă îi afecta anumite părţi ale corpului care de obicei rămâneau ascunse privirilor, ca de pildă partea superioară a braţelor

şi decolteul în V al bluzei de tenis dar, cu toate acestea, Brushy avea în ochii mei un farmec feminin aparte. Oricum, nu m-a lăsat să mă uit la ea mult timp şi a început să izbească mingea cu sete, aşa cum făcea de fiecare dată când jucam această variaţie a tenisului. Cu mici excepţii, lucrurile se petreceau cam la fel în fiecare săptămână. Eu mă mişcam binişor pe linia de fund a terenului, la stânga şi la dreapta, având o deplasare superioară şi lovituri mai bune. Brushy avea nişte mişcări stângace şi îşi ţinea cotul ţeapăn, dar fugea cât o ţineau picioarele pe întreaga suprafaţă de joc, ca o veveriţă, şi ajungea la toate mingile; ar fi preferat să mă dărâme din alergare decât să se recunoască învinsă. În fiecare săptămână aveam grijă ca fiecare să câştige câte unul din primele două jocuri. Eu mă prosteam în fel şi chip, blestemând şi înjurând ori de câte ori loveam greşit mingea. Pe urmă Brushy, care, din respect pentru genunchiul meu paradit, nu trimisese nicio minge din demivoleu, începea să mă fugărească dintr-un colţ în altul, până când şchiopătam şi respiram atât de greu, încât nu mai aveam mult şi leşinam.

În ziua aceea, tocmai ajunseserăm la momentul crucial dintre al doilea şi al treilea joc şi ne aflam în coridorul mic şi scund din afara terenului, unde ne ştergeam cu prosoapele. Brushy s-a interesat cu ce mă alesesem în urma întrevederilor cu Glyndora şi Neucriss.

— Zero barat, i-am răspuns. Nimeni nu ştie nimic. Poate că ai avut dreptate şi Bert a încercat într-adevăr o cacealma ca să-şi acopere urmele.

A început să mă ia la întrebări, aşa încât i-am dezvăluit câte ceva despre Archie, despre sistemul lui de pariuri şi despre nefericitele întâmplări din cursul zilei precedente, când, potrivit versiunii mele, mă împotrivisem eroic zeiţei răzbunării, care mă pândea din negura vremurilor când făceam parte din poliţie.

Brushy a băgat la cutie tot ce i-am îndrugat şi, cu luciditatea ei obişnuită, a ajuns imediat la miezul problemei.

— Şi atunci a cui e cartea de credit, a lui Bert sau a lui Kam? a întrebat ea.

N-aveam idee.

— De fapt, unde ai găsit-o? a mai vrut să ştie Brushy.

Chestia asta încă n-o spusesem nimănui. Nu voiam sub nicio formă să facă cineva vreo asociere între mine şi frigiderul lui Bert. Am invocat cuvintele fermecate – „Ca de la client la avocat” – şi am adus-o cu forţa pe Brushy înapoi în teren, unde mi-a mai ars o bătaie în doi timpi şi trei mişcări, cu 21 la 7, trimiţându-mi toate mingile pe colţuri şi izbind cu racheta de ziceai că a venit ziua Judecăţii de Apoi.

— Mori dacă bat şi eu o dată? m-am plâns în timp ce părăseam terenul.

— Te cunosc ca pe propriul buzunar, Mack. Ai un caracter infect. Ai vrea să câştigi în fiecare săptămână.

Am negat cu toată convingerea, dar nu m-a crezut. În timp ce se îndrepta spre vestiarul fetelor, am invitat-o la masă, dat fiind că mai mâncaserăm împreună de câteva ori când rămăsesem la serviciu peste program.

— Nu pot. Poate mai spre sfârşitul săptămânii.

— Cine-i norocosul?

Brushy s-a încruntat.

— Tad, dacă vrei să ştii cu orice preţ. Mă întâlnesc cu el să bem ceva.

Întâlnirile ocazionale dintre Brushy şi Krzysiński pentru prânz, cină sau câte un păhărel au loc de câtăva vreme şi nimeni de la G & G nu ştie ce să înţeleagă din asta. Tad îşi luase în primire postul de la în abia de o lună, când fusese nominalizat într-un caz de fraudă, cu violarea măsurilor de securitate, de care Brushy se ocupase şi pe care îl câştigase, reuşind până la urmă să obţină încheierea audierilor. Krzysiński nu făcea, chipurile, altceva decât să menţină relaţia, însă toată lumea de la firmă fie că bănuia, fie că spera că Brushy îi acorda tratamentul obişnuit, dat fiind că orice fir direct cu vârful ierarhiei era nepreţuit, mai cu seamă în condiţiile relaţiilor

precare pe care le aveam cu cei de la în Ceea ce nu se potrivea era faptul că Krzysiński avea reputaţia unui familist convins, cu nouă copii acasă, fiind în stare să se înapoieze cu avionul din Fiji doar ca să fie alături de ai lui la slujba de sâmbătă seara. Pe de altă parte, aşa cum spunea şi maică-mea, când vrea dracul să-şi bage coada, pătrunde şi în cel mai sigur cămin.

Am primit informaţia furnizată de Brushy cu o ridicare lascivă a sprâncenelor.

— Poftim situaţie, am rostit.

De obicei, Brushy reacţionează destul de frumos la acest gen de tachinări, numai că de data asta nu i-a căzut bine.

— Nu-mi place chestia asta, a spus ea, dând brusc impresia că aruncă flăcări din priviri.

Brushy îşi dorea să fie considerată consilierul celor mari, având o inteligenţă menită s-o transforme în partenerul normal de cocteiluri al unuia dintre cei mai înstăriţi oameni din mediul nostru. Când colo, iată că partenerul şi prietenul ei făcea insinuări murdare, cum că ar fi avut o mână încleştată pe paharul cu Martini şi cealaltă pe boaşele lui Tad. Am rămas pe loc în mijlocul coridorului, dominând-o pe Brushy cu un cap, transpirat şi simţindu-mă vulnerabil, fiindcă nu-mi venea în minte nicio vorbă de duh.

— Întâmplarea face să greşeşti, a continuat ea, şi eşti chiar mai rău decât toţi ceilalţi. Ce te-a apucat să crezi dintr-odată că viaţa *mea* sexuală e treaba *ta*?

— O fi din cauză că eu n-am aşa ceva?

Nici asta n-a avut darul s-o îmblânzească.

— Poate că ar trebui să-ţi dai silinţa, a spus ea, după care s-a îndepărtat cu un pas vioi şi milităros, străbătând vestibulul îngust şi alb care ducea la vestiare şi încercând să trântească uşa în urma ei, deşi era prea grea pentru acest soi de gesturi.

Lucrul acesta se întâmpla rar, însă existau momente asemănătoare când, între mine şi Brushy, palpita discret

ceva care ar fi putut fi amintirea unei şanse ratate. Mai cu seamă în perioada ei de început la G & G, Brushy îţi dădea de înţeles că era disponibilă la câteva secunde după ce făcea cunoştinţă cu tine şi cred că au trecut aproape zece ani de când ne tot tachinăm şi de când îmi spune că habar n-am ce pierd. Până acum, am zâmbit de fiecare dată, dar am păstrat distanţa. Să nu cumva să credeţi că am făcut-o fiindcă eram omul tuturor virtuţilor. Însă şi aşa mă simţeam destul de prost fiindcă toată lumea mă considera un beţivan, iar Brushy părea să aibă ceva în felul ei de-a fi care mă intimida. Poate că la asta contribuise şi povestea binecunoscută a unui student care lucra la serviciul de corespondenţă şi care mărturisise la un moment dat, după o noapte fermecată de vară, că Brushy îl inspirase atât de mult, încât avuseseră nouă contacte sexuale – ticălosul chiar numărase – de la şapte seara până în zorii zilei următoare. În urma acestei performanţe, tânărul fusese cunoscut din ziua aceea exclusiv sub numele de *Nueve* şi îi pusese într-o atât de pronunţată inferioritate pe toţi bărbaţii din cadrul firmei, încât când, în cele din urmă, se întorsese la colegiu, atmosfera din birou fusese efectiv sărbătorească.

În orice caz, în timpul acelei perioade când viaţa mea părea să demonstreze cine ştie ce lege a termodinamicii sau a entropiei, de genul că, dacă lucrurile au posibilitatea de a merge prost, vor merge, când soră-mea era pe moarte, Nora spălase puţina, Lyle era în plină criză a adolescenţei, iar eu jurasem să mă las de băut, am petrecut până la urmă o după-amiază cu ea la Dulcimer House, un cuibuleţ stilat, care se afla la mică distanţă de birou. Am făcut dragoste cu Brushy şi a durat… mă rog, puţin. Nu m-am făcut complet de râs, dar m-am lăsat complet copleşit de gândurile legate de casă şi de soţie, de viaţa mea irosită şi chiar de unele boli lumeşti, aşa că am fost mai tare ca un firicel de apă şi rapid ca argintul viu.

— Şi ce dacă? mă întrebase Brushy atunci, făcându-mă să-i fiu recunoscător pentru bunătate.

Oricum, pentru ea era vorba de o nouă cucerire şi atâta tot. Fără îndoială că şi ei îi păruse bine fiindcă aflase că nu pierduse mare lucru.

Cât despre mine, probabil că mă aşteptasem la aşa ceva. Singurele contacte sexuale sănătoase pe care le-am avut au fost cele în care eram cu mintea înceţoşată de băutură, ceea ce în mod sigur vă lămureşte cam ce hram port. Cu toate acestea, parcă era mai uşor când puteam să dau vina pe sticlă pentru orice rateu. Faptul că eram beat îmi justifica toate porcăriile – de aceea i-am dat o găleată de bani curvei care mi-a supt-o pe bancheta din spate a taxiului, tot de aceea i-am tras-o fetei ălei a chiar şi după ce a vărsat. O grămadă de indivizi renunţă în asemenea momente, eu însă, mai ales după o jumătate de sticlă de Seagram's 7, mă aprindeam ca o petardă.

În afară de asta, n-ar mai fi de spus prea multe. Din când în când mai simt cum mă furnică sub curea, de obicei când dau cu ochii de ceva deloc ieşit din comun – o vânzătoare tinerică dintr-un magazin de cosmetice sau o femeie obişnuită a cărei fustă se ridică provocator când traversează strada – iar atunci remediul este cea mai veche distracţie a masculului. Ştiu că e revoltător să vă închipuiţi un ditamai omul cu mâna pe propria sculă, însă nu se întâmplă foarte des. După ce termin, sunt plin nu doar de o ruşine a bunului catolic, ci şi de curiozitate. Ce nu e-n regulă cu mine? mă întreb. Oare chiar nu mai funcţionez în zona cu pricina, sau pur şi simplu nu există nicio femeie capabilă să-mi împlinească visele? Parcă vă aud că vă întrebaţi ce anume visez. Oameni. Perechi, ca să fiu sincer. Recunosc că îmi place să mă uit la filmele fără perdea, însă doar la mine acasă. Iar bărbatul pe care-l văd pe ecran nu e niciodată una şi aceeaşi persoană cu mine.

Iată, aşadar, la ce mă gândeam în clipa când am ieşit de la vestiar şi am ajuns în sala de aşteptare a Clubului de gimnastică sportivă şi de întreţinere Dr. Goodbody. În încăpere se aflau două scaune şi o măsuţă pe care fuseseră aşezate majoritatea ziarelor din săptămâna în curs,

precum şi obişnuitele reviste medicale şi de îngrijire a sănătăţii. Dat fiind că nu eram într-o stare de spirit grozavă, m-am lăsat alene într-un scaun, gândindu-mă că parcă trebuia să caut ceva în presă, deşi pe moment nu puteam să-mi aduc aminte ce anume. Pagina sportivă abunda în comentarii despre Super Bowl, marea finală ce urma să aibă loc duminică, şi despre punctul de maxim interes pe plan local, respectiv meciul de vineri seara în care Hands jucau împotriva lui UW-Milwaukee. Rezultatele din campionat ale celor de la The Hands şi de The Meisters figurau într-un chenar pe una din paginile de interior şi am observat în treacăt că Bert sau Kam, mă rog, cine o fi fost, câştigase pariul de cinci mii de dolari care pe Infomode apărea drept „Special pentru Kam" şi care se referea la întâlnirea cu Cleveland State. M-am gândit ceva mai atent la acest lucru. Pe declaraţia de credit exista un credit de nouă mii de dolari până în decembrie. Kam sau Bert, cum l-o fi chemat, câştigase, ceea ce însemna că nu avea nimeni vreun motiv să fure ca să-l plătească pe Archie.

După aceea, mi-am adus aminte brusc ce voisem să văd în ziar: bucăţica lipsă pe care o rupsese Glyndora la birou. M-am uitat de două ori prin numărul din ziua aceea al cotidianului *The Tribune*, însă degeaba. Tocmai mă pregăteam să mă dau bătut când am descoperit ceea ce căutam în ultima ediţie a ziarului, la pagina dedicată afacerilor: WEST BANK – DISPARIŢIA DIRECTORULUI EXECUTIV. Soţia reputatului director executiv de asigurări Vernon „Archie" Koechell confirma în paginile ziarului că soţul ei dispăruse de la domiciliu şi de la serviciu de două săptămâni. Dispariţia lui Koechell fusese semnalată poliţiei din Kindle County, care cerceta o posibilă legătură cu un delict financiar nedezvăluit. În partea de sus a paginii fusese publicată o fotografie a lui Archie – era tipul omului de afaceri avut şi generos, cu o faţă rotundă şi cu cioc. Fotografia era veche de douăzeci de ani, dar l-am recunoscut mai presus de orice dubiu. Ne întâlnirăm faţă în faţă, ca să zic aşa, şi avea să treacă foarte mult timp

până să uit de individul peste care dădusem în frigiderul lui Bert.

Articol XIV.

X. ANCHETATORUL REVINE LA NIŞTE OBICEIURI PROASTE

Secţiune 14.01 A. Anchetatorul este indus în eroare

Glyndora locuieşte într-un apartament cu trei camere dintr-una din acele zone care au trecut prin schimbări, dar care, cu toate acestea, trăiesc în umbra marilor proiecte urbanistice. Jur pe Dumnezeul meu că vreau ca, atunci când o să învii din morţi, să ajung agent imobiliar. Îi vinzi cuiva o locuinţă cu trei camere la două sute de mii, iar în dimineaţa următoare respectivul se trezeşte că a rămas fără capacul butucului la maşină. La două cvartale distanţă îi vezi pe copiii îmbrăcaţi în haine zdrenţăroase cum joacă baschet şi se uită din când în când prin gard, cu nişte expresii goale de orice conţinut. Aici însă construcţiile te trimiteau cu gândul la Hollywood şi te făceau să vezi perfecţiunea întrupată în cele mai neînsemnate detalii, dându-ţi totodată sentimentul că nimic din ce se afla dincolo de gard nu-ţi era accesibil. Era vorba de ceea ce noi, cei din zonă, cunoşteam sub numele de „efectul Williamsburg”. Gardul era alcătuit din şipci subţiri şi înalte cât acoperişul, care aveau în vârf nişte ornamente din fier forjat; în pătrăţelele scoase din caldarâm fuseseră plantaţi câţiva copăcei gingaşi, care în ianuarie arătau ca nişte beţigaşe dezgolite. Nu te puteai abţine să nu te gândeşti la un parc de agrement.

— Glyndora, eu sunt, Mack.

Îi găsisem adresa în mini cartea de telefon a personalului firmei şi ştiam că venisem neanunţat. Am vorbit în intercom şi mi-am cerut iertare fiindcă o deranjam acasă.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine şi n-am prea mult timp.

— În regulă, a spus ea, făcând o pauză destul de lungă. Vorbeşte, tipule.

— Hai, Glyndora, zău că mă răsfeţi cu atâta ospitalitate. Dă-mi drumul înăuntru.

Nimic.

— Glyndora, termină cu prostiile.

— Te sun mâine.

— La fel ca azi? Uite ce-i, să ştii că o să rămân aici până o să-mi îngheţe ouăle, cu mâna pe sonerie, şi o să te strig până la loc comanda. O să-ţi fac o scenă ca-n filme, ca să ţi se mire vecinii cu ce soi de oameni umbli. Iar de dimineaţă primul lucru pe care o să-l fac o să fie o vizită la Comisie să le spun şi lor cum ţi-ai bătut joc de mine.

Existau şanse ca măcar ceva din cele îndrugate să reprezinte o ameninţare credibilă, mai ales figura cu Comisia. Am tropăit prin întuneric cam un minut, scoţând aburi pe nas, în timp ce stăteam sub stâlpul cu felinar în stil colonial şi-mi ţineam bărbia ascunsă în fular. În cele din urmă am auzit un zgomot de deblocare a uşii.

Mă aştepta în capul scărilor, luminată din spate de propria ei locuinţă şi barându-mi calea spre uşă. Purta o rochie simplă de casă, nu era machiată, iar părul aspru îi scăpase de sub tirania bentiţei, dovedind că, la o adică, chiar putea să ia o formă oarecare. Am făcut în aşa fel încât am obligat-o să treacă dincolo de prag, dându-i de înţeles printr-un gest al mâinilor că nu eram dispus să mai accept refuzuri. Odată ajuns înăuntru, m-am aşezat imediat pe canapeaua ei şi mi-am descheiat paltonul. Am făcut tot posibilul să arăt cât mai îngheţat.

— N-ai de gând să-mi oferi o cafea? E un frig afară de ţipă căţeaua.

A rămas în apropierea uşii, nedând niciun semn că ar intenţiona să facă vreo mişcare.

— Ascultă, Glyndora, sunt vreo două lucruri de pus la punct. Unu: poate că te mai gândeşti dacă nu cumva ai văzut vreun bileţel semnat de Bert despre cecurile pentru Litiplex. Doi: numele Archie Koechell îţi spune ceva?

S-a hotărât să-şi aţintească privirile asupra mea, aşa cum fac dresorii când îmblânzesc cobrele, urşii sau alte

lighioane. Apoi şi-a pus mâinile în şolduri şi a clătinat încet din cap.

— Glyndora, ai răspuns ani de zile la telefon pentru Bert, iar tipul ăsta e prieten la cataramă cu el. Pune-ţi mintea la contribuţie. Se ocupa de societăţile de asigurare şi a dispărut. Exact ca Bert. A apărut şi un articol în ziarul de azi. Poate că l-ai şi citit, ha?

Nimic. Se uita la mine la fel, de parcă ar fi vrut să mătură cu mine pe jos. Am suflat peste vârfurile degetelor ca să mi le încălzesc şi am cerut din nou o cafea.

De data asta s-a conformat, însă nu înainte de a-mi arăta cât de mult mă dispreţuieşte şi de a-şi da capul într-o parte cu o mişcare bruscă, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că aveam un tupeu atât de mare. Între timp, am făcut câţiva paşi prin apartament. Foarte frumos. Era exact genul de gust discret al păturii de mijloc pe care mi l-aş fi dorit şi eu la mine acasă. Covoare deschise la culoare, tip Berber, şi nişte modele florale reuşite pe pernele aşezate pe canapeaua şi fotoliile cu braţele din trestie indiană. Deasupra canapelei se afla un tablou de orientare modernistă, care încerca să prindă mişcarea unduitoare a valurilor mării. În rest, pe pereţi nu se găsea nimic. Glyndora nu era genul de om care să se ataşeze de imagini.

A lipsit destul de mult din cameră. Am aruncat o privire în bucătărie, un spaţiu redus, cât al unei cambuze, căruia probabil că arhitectul îi spusese „înfulecătorie”, însă nu era acolo. În plus, n-am văzut niciun indiciu că ar fi pus cafeaua pe foc. I-am auzit mişcările dincolo de una sau două uşi şi mi s-a părut că i-am desluşit şi vocea. Poate că era la closet sau îşi punea uniforma de luptă. Nu m-ar fi mirat deloc să poarte o conversaţie cu ea însăşi, dar totodată mi-a trecut prin minte să ridic receptorul şi să văd dacă nu cumva chemase pe altcineva. Mi-am ţinut respiraţia, dar n-am fost în stare să prind nici măcar un cuvânt.

La câţiva paşi de mine, într-un colţ al sufrageriei, se

afla o etajeră mică şi circulară, o piesă multietajată din crom şi sticlă. În apropiere sau chiar pe ea existau diverse animale din sticlă – Steuben, dacă l-ai fi întrebat pe fostul soţ al Norei Goggins – şi câteva fotografii ale fiului Glyndorei, dintre care una era o reproducere la scară mai mică a unui tablou de absolvire, dat fiind că toată lumea avea pe cap toca pătrată tradiţională, iar cealaltă avea dimensiuni mai mici şi fusese înrămată. În cadrul ei stătea un tinerel arătos, zvelt şi musculos, având constituţia şi aspectul maică-sii, transpuse însă sexului opus, precum şi o expresie ştrengărească şi alunecoasă pe care era imposibil s-o fi moştenit tot de la Glyndora.

— Tot aici eşti?

Uitându-mă peste umăr, am constatat că părea vag amuzată, probabil că de propria ei atitudine.

— Încă nu m-am încălzit.

Îşi pieptănase puţin părul şi îşi rujase buzele, dar era la fel de fermă pe poziţie.

— Uite ce-i, Glyndora, i-am propus, amândoi suntem isteţi nevoie mare, aşa că hai să sărim peste frecuşurile astea.

— Mack, de douăzeci de ani nu mai eşti în poliţie, iar eu n-am fost în viaţa mea bătută-n cap. Aşa că fugi cu ursul în altă parte şi lasă-mă în pace. M-am săturat.

De multe ori Glyndora vorbeşte ca un negru tocmai când sunt numai albi de faţă; asta se întâmplă mai ales când trece la atac. În cursul zilei, când eram amândoi în acelaşi birou, vorbise aceeaşi limbă cu mine.

— Hai, Glyndora, doar ţi-am spus cum stă treaba. Eu sunt întrebătorul, tu Răspunzătoarea. Dacă nu, putem să aşteptăm până mâine şi să ne aşezăm la discuţii cu toţii, împreună cu cei din Comisie.

Speram că reînnoirea acelei ameninţări cu ajutorul căreia reuşisem să pătrund dincolo de pragul locuinţei avea s-o facă să dea înapoi. Numai că, dimpotrivă, ideea asta părea s-o bine dispună, contrar tuturor aşteptărilor.

— Adică trebuie să fac ce spui tu, aşa-i?

— Cam aşa ceva.

— Se leagă, tipule. Îţi place chestia asta, nu?

Am ridicat din umeri.

— Mda, îţi place, cum să nu. Suntem doar noi doi şi n-am încotro.

— Lasă bancurile, Glyndora.

— Da, de asta ai venit la mine după lăsarea întunericului. Fiindcă n-am încotro.

Glyndora are nişte idei fixe de care îi e imposibil să se dezbare. Pentru că lucrurile se reduc întotdeauna la relaţia dintre stăpân şi sclav. Începuse să se apropie de mine cu paşi uşori şi elastici, unduindu-şi şoldurile într-o mişcare voit provocatoare şi sfidătoare. M-am ridicat din nou în picioare ca să nu fiu nepoliticos, dar a continuat să se apropie ceva mai mult decât era recomandabil. Ştia exact ce urmăreşte şi de altfel şi eu la fel, ţinând cont că am văzut destule filme amândoi. Îşi propusese să se arate atât de îndrăzneaţă, încât să mă facă să dau înapoi din proprie iniţiativă. Îşi strânsese rochia pe talie, iar acum îşi etala anatomia impresionantă în faţa mea, legănându-se încet pe vârful degetelor şi stând cu mâinile în şolduri. Era ca şi cum mi-ar fi zis cu voce tare: „Te desfid”.

— Ia să te aud, domnule Mack. Ce anume *trebuie* să fac pentru tine?

De aproape, pielea ei închisă era un amestec de culori, creat după tehnica pointilistă. Îmi zâmbea provocator, lăsând să i se vadă o strungăreaţă pe care n-o observasem niciodată în cei cincisprezece ani de când o cunoşteam.

— Lasă bancurile, am spus din nou, de data asta cu voce joasă.

S-a oprit în loc, ţinându-şi capul semeţ şi aruncându-mi o privire pătrunzătoare. Adult fiind, am fost convins că preoţii, învăţătorii şi anchetatorii din criminalistică nu trebuie să dispună de niciun fel de cunoaştere carnală a oamenilor asupra cărora îşi exercită autoritatea. În mod firesc, tentaţiile sunt nenumărate. Habar n-am cum

funcţionează mintea unora dintre păpuşele, dar câteodată am impresia că ar sta şi la coadă ca să se trosnească odată cu un poliţist. Să luăm, de pildă, un tip clădit ca o teracotă, pe jumătate chel şi împuţit, care stă toată noaptea la capătul unei tejghele de bar fără să-l întrebe nimeni de sănătate. Cum l-ai îmbrăcat în uniformă şi i-ai atârnat un pistol la şold, cum l-ai transformat în Don Juan-ul local, fir-ar să fie. O ciudăţenie ca atâtea altele. Cât despre poliţiştii autentici, unii considerau că li se împlinise un vis de-o viaţă, în schimbul căruia ar fi fost dispuşi să lucreze pe gratis, în vreme ce altora li se fâlfâia.

În ce mă priveşte, aceasta a fost una din puţinele zone din viaţă în care am făcut efectiv dovada stăpânirii de sine. Fireşte însă că nici eu nu am fost perfect. Am întâlnit la un moment dat o domnişoară de companie din Minnesota care mi-a dat ameţeli; era vorba de un martor într-un proces de sclavie cu albi, în care ne străduiam, ca de obicei, să-i prindem pe răufăcători ascunzându-ne după un copac. Avea douăzeci sau douăzeci şi unu de ani, era frumoasă şi blondă şi părea atât de nevinovată, încât ai fi crezut că până atunci trăise între fiorduri. Avusese parte de o viaţă cumplită. Fugise de acasă fiindcă taică-său o sodomiza în fiecare seară, se înhăitase cu cei mai mari borfaşi din oraş și – Dumnezeule, iartă-mă că dau impresia că aş fi primit o educaţie catolică – făcuse absolut tot ce-i stătuse în putinţă ca să se înjosească. Dăduse la un moment dat peste o vedetă a micului ecran, un binecunoscut actor de comedie, care îi plătea câte două mii de dolari ori de câte ori venea în oraş ca să se ducă la el la hotel, să-l lase să-şi facă nevoile pe ea şi apoi – ţinețivă bine – s-o vadă mâncând rahat la propriu. Sunt lucruri pe care să ştiţi că nu le-am inventat. În orice caz, Mack cel voinic şi rău a fost convins că era o fată de toată isprava. Şi, pe Dumnezeul meu, exact aşa a trăit, ca o plantă care se roteşte după razele soarelui. Dar iată că într-o bună zi a trebuit s-o duc de la secţia de poliţie la apartamentul unde locuia şi pe care probabil că îl închiriase de la unul din tipii

pe care-i avea trecuţi în carneţelul cu adrese. Ştiam amândoi că lucrurile aveau să tindă spre deznodământul aşteptat şi să-şi urmeze cursul firesc. A deschis uşa acelei locuinţe dubioase – ţin minte că avea o uşă care semăna cu mutra unui bolnav de varicelă, ceea ce însemna că existase cineva care încercase s-o spargă cu toporul sau cu ranga – iar înăuntru am dat peste un Chihuahua minuscul, plin de vânătăi din cauza scabiei sau a altei boli pe care o iau câinii, care ni s-a repezit la picioare. Fata i-a strigat o dată să se potolească, după care a început să-l fugărească pe bietul animal, lovindu-l şi înjurându-l cu o ură atât de puternică, încât, văzându-i privirea intensă, am simţit cum mi se taie răsuflarea. Recunosc că, în momentul când am văzut ce semne urâte lăsaseră trecutele cruzimi asupra fetei aceleia care fusese atacată, bătută şi umilită, m-am trezit la realitate. Nu ştiu de ce, dar mi se părea că exista o oarecare asemănare între ea şi uşa aceea urâtă de la intrare.

Acum, în faţa Glyndorei, eram treaz şi pregătit. Întrucât mă apropiam de cincizeci de ani şi începusem să am burtă, îmi dădeam bine seama că nu aveam darul să stârnesc pornirile ei erotice în puterea nopţii. Am simţit însă un impuls nebunesc şi trăsnit, curios în special să văd cât de departe puteau ajunge lucrurile, şi, simţind cum prind din ce în ce mai mult curaj, mi-am folosit degetul arătător de la fiecare mână şi, cu o francheţe de-a dreptul emoţionantă, mi le-am aşezat unul după altul exact pe sfârcurile sânilor ei, după care, la fel de încet ca un orb care citeşte în Braille, am început să pipăi cu buricele materialul subţire al rochiei. Am reuşit să urmăresc cu degetele până şi modelul sutienului ei de dantelă.

Momentul care a urmat s-a încadrat perfect în ceea ce numeam înainte „categoria CD”, adică ciudăţenia dracului. Nimeni nu se aşteptase la aşa ceva. Eu nu trebuia s-o strâng de ţâțe pe Glyndora, iar ei nu trebuia să-i placă. Am încercat amândoi marea cu degetul. Dădeam impresia că ne aflam în faţa unei camere de luat vederi. Cu ochii

minţii, am izbutit să-mi imaginez tabloul – corpurile noastre rămăseseră pe loc, în timp ce sufletele ni se înălţaseră la vreo cinci metri, luptându-se ca nişte îngeri în toată firea pentru duhul cine ştie cui. La modul strict teoretic, nu făceam decât să ne disputăm puterea şi terenul în limitele căruia putea fi exercitată. Dar, în ciuda tuturor acelor chipuri, eul secret fusese eliberat şi îşi căuta de lucru nerăbdător. Ochii ei mari şi căprui au rămas fixaţi asupră-mi, categoric amuzaţi şi totodată sfidători: te văd, te văd. Şi ce dacă? Şi eu te văd pe tine. Numai că, oameni buni, partea delicată era că deveniserăm amândoi extrem de excitaţi.

Acest contact, această întâlnire, spuneţi-i cum vreţi, a durat doar câteva secunde. Glyndora şi-a ridicat braţele şi mi-a împins mâinile încet, fără să mă slăbească din ochi vreo clipă. Apoi a rostit pe un ton cât se poate de limpede:

— N-ai ţine pasul, tipule.

Pe urmă s-a întors şi a dat să se ducă la bucătărie.

— Facem pariu?

N-a răspuns la întrebare, dar am auzit-o spunând că voia să bea ceva. Eram galvanizat şi simţeam energia circulându-mi prin corp. Ştiam că motivul era chiar ideea acestui joc de-a şoarecele şi pisica, în care era atât de uşor să faci schimb de roluri. Bătrâna ciocănitoare de la sud de buric se trezise şi ea la viaţă. Am auzit-o pe Glyndora trântind ceva într-un dulăpior şi înjurând.

— Ce vrei să bei? am întrebat.

Nu avea whisky, aşa că m-am oferit să ies şi să cumpăr o sticlă de jumătate. Voiam s-o ştiu cât mai destinsă. Era foarte posibil să avem parte de o conversaţie îndelungată şi de o seară şi mai şi.

— Între timp, pune de cafea.

Am vorbit în direcţia ei şi am vrut să bag capul în bucătăria minusculă, dar m-am răzgândit; mi-era teamă de ce aş fi putut vedea. Exista ceva în mine care se crampona deja de bizara intimitate a clipelor de dinainte. Cu toate acestea, la cea mai mică mişcare greşită, aş fi putut să-mi

iau la revedere de la tot.

Prin urmare, m-am îndreptat în grabă spre *Brown Wall's*, o prăvălioară pe care o observasem la venire, uitând că eram om în toată firea şi alergând în plină iarnă pe străzi, deschis la palton şi fără să-mi pese. Magazinul se afla în zona neutră, între partea veche a oraşului şi noile proiecte urbanistice, şi era construit din cărămidă; bandele de tineri turbulenţi desenaseră tot felul de semne cu vopsea sprayată, în timp ce la ferestre se vedeau diverse materiale pentru uzul homosexualilor, păzite din exterior de grilaje negre. Am luat o sticlă de Seagram's de pe raft, având sentimentul că văzusem un lucru pornografic când mă uitasem la toţi acei soldăţei de sticlă, aşezaţi unul lângă altul. În ultima clipă mi-a venit ideea să trec pe la o farmacie şi să mă aprovizionez cu nişte prezervative, pentru orice eventualitate, fiindcă, aşa cum mi-am spus plin de încredere, un cercetaş n-are voie să fie surprins nepregătit. După aceea am făcut cale întoarsă în viteza cea mai mare, fără să-i bag în seamă pe cei trei perverşi de la colţ care, îmbrăcaţi în haine fistichii, mă cântăreau din priviri. Am urcat scările de la intrare dintr-o săritură şi am apăsat decis pe soneria intercomului, aşteptând să mi se dea drumul înapoi în paradis.

Am sunat intermitent preţ de hai să zicem un minut şi jumătate, înainte de a începe să mă întreb de ce nu răspundea. Sunteţi curioşi să ştiţi care a fost primul meu gând? Că sunt prost ca musca beată? Că am gândit cu capul cel mic în loc de cel mare? Nici pomeneală, ca să fiu sincer, mi-am făcut griji pentru Glyndora. Nu cumva i se făcuse rău? Dacă vreunul dintre tâlharii din cartier intrase pe fereastră cât timp fusesem plecat şi îi venise de hac? Abia pe urmă mi-am adus aminte de micul declic fatal pe care îl auzisem în urma mea la plecare şi căruia atunci nu-i dădusem nicio importanţă. Deodată, în timp ce stăteam în faţa uşii de la intrare, cocoşat de frigul de afară, mi-am dat seama că fusese vorba de sunetul inconfundabil al cuiva care încuie peste noapte, al unei doamne care se

pregăteşte de culcare.

Sunt nevoit să recunosc, nu fără oarecare mândrie, că nu am reacţionat deloc cu blândeţe. Am cărat la pumni în soneria aia de parcă ar fi fost afurisitul ei de nas. Cam după cinci minute, vocea ei s-a auzit o singură dată, limpede şi nedându-mi timp să răspund în vreun fel.

— Pleacă, a spus ea, pe un ton care mi-a dat de înţeles că era bine mersi şi că nu avea niciun chef de mine.

Ca să fiu sincer până la capăt, momentul era total nepotrivit. Noroc că venisem cu Chevroletul meu prăpădit, după ce-l chelfănisem pe Lyle, care voise să-l ia el. Nora pusese mâna pe maşina cea bună, un Beemer verde ca jadul pe care îl conduceam întotdeauna cu o plăcere atât de mare, de parcă aş fi luat un drog. M-am retras în interiorul acestei epave ambulante, enervat ca de obicei de petele pe care le lăsau Lyle şi amicii lui pe toate locurile, şi am încercat să evaluez starea de fapt. În regulă, mi-am zis, o femeiuşcă începe prin a nu vrea să-ţi dea drumul înăuntru, apoi te duce cu preşul şi în cele din urmă încuie uşa şi te lasă pe dinafară. Asta înseamnă ce? A se completa spaţiile libere. E nevoie şi de imagini sau de planşe? Poate că în dulap se afla un individ cu o cameră video.

Totuşi, ce-i al Glyndorei e pus deoparte. Fata a ştiut exact ce trebuie să-mi facă pentru a scăpa de mine. M-a lăsat să cred că am din nou cârlig la femei şi pe urmă mi-a pus paharul în mână, ştiind că pentru mine sticla are o greutate aparte, ca şi cum ar fi fost rodul unei vrăji. Am băut întotdeauna doar whisky, la fel ca taică-meu. Dumnezeule, ce-mi mai plăcea! Simţeam o emoţie cu totul specială când îmi treceam degetul mare peste eticheta lipită chiar sub gâtul sticlei. Eram un beţivan neprofesionist, care nu începea niciodată pe lumină, numai că pe la orele două ale după-amiezii simţeam cum mi se usucă glandele salivare şi prima înghiţitură era de fiecare dată suficientă pentru a mă pune jos. M-am tot gândit pe vremea aceea la Dom Perignon, călugărul care distilase pentru prima oară şampania. Se spune că tipul căzuse la

un moment dat pe scări şi-şi anunţase fraţii care-i săriseră în ajutor că „am băut din stele”.

Lucrurile par al naibii de triste, mi-am spus deodată, ridicându-mi privirile în noaptea mohorâtă spre apartamentul Glyndorei. Răsuflarea mea aburise geamurile maşinii, aşa că am dat drumul motorului, ca să se mai încălzească înăuntru. Chichirezul acestei încercări de a merge la risc fusese dorinţa de a redeveni, într-un fel surprinzător, stăpânul propriei existenţe. Numai că am avut încă o dată certitudinea că exista undeva departe un păpuşar care ţinea în mână şi sforile care-mi fuseseră cusute de mâneci. Lucrurile cele mai importante se limpeziseră din nou: eram un ratat de cea mai joasă speţă şi atâta tot.

M-am întrebat, ca de altfel de fiecare dată, cum de ajunsesem în acest hal? Oare doar firea mea era de vină? În cartierul unde am copilărit, dacă aveai un tată poliţist sau pompier, era de la sine înţeles că era un erou. Se vorbea mereu despre bărbaţii aceia de un curaj aproape mistic, care îşi puneau căştile şi uniformele grele ca să înfrunte una din cele mai grele provocări ale naturii – felul în care materia se transformă în căldură şi culoare, dansul distrugător al flăcărilor strălucitoare şi proteice. Pe când aveam trei sau patru ani, auzisem deja atât de multe despre chestiile astea, chiar şi atunci când mă jucam cu ceilalţi copii şi făceam concurs de căţărat, încât eram convins că, atunci când purta bocanci şi pelerină ignifugă, taică-meu era în stare şi să zboare. Numai că după câtva timp am aflat că nu putea. Taică-meu nu a fost un erou, ci un hoţ, un hoţoman, după cum spunea chiar el când se referea la alţii. Atâta doar că, aidoma lui Iason sau Marco Polo, se întorcea acasă cu câte o comoară din fiecare expediţie.

L-am auzit adeseori pe taică-meu explicându-şi logica atunci când, beat fiind, încerca să se apere în faţa maică-mii. Uite ce e, femeie, dacă o casă arde până-n temelii, de ce să nu iei bijuteriile înainte de-a se topi, pentru numele

lui Dumnezeu, doar îţi rişti viaţa. Crezi că dacă ai ieşi şi i-ai întreba pe locatarii speriaţi, care abia au scăpat din flăcări, ar zice vreunul nu? Mai târziu, când am studiat economia la colegiu, am înţeles fără niciun fel de probleme ce e ăla uzufruct.

Cu toate acestea, nu eram dispus să-l iert. Copil fiind, m-am întrebat de multe ori dacă ştia toată lumea că pompierul fura. Toţi cei de la mine din cartier păreau să înţeleagă-mă trezeam că dau târcoale locuinţei noastre, încercând să cumpere la un preţ cât mai mic lucruşoarele care fuseseră luate de la locul incendiului şi ascunse în buzunarele pelerinei. „De ce crezi că au făcut buzunarele atât de mari?”, obişnuia să întrebe taică-meu, niciodată faţă de mine, ci doar în prezenţa celor care veniseră în secret să examineze tacâmurile de argint, ceasurile, bijuteriile, uneltele şi alte mii de obiecte care ajungeau la noi acasă. Ori de câte ori făcea asemenea prezentări de marfă nepermise, îl apuca râsul. „De unde ai chestia asta?”, se interesa musafirul, moment în care taică-meu scotea un chicotit şi îi recita povestea cu buzunarele. Bineînţeles că era o atitudine de om tâmpit, dar voia să-i facă pe ceilalţi să creadă că era îndrăzneţ – de fapt, aşa procedează toţi cei înfricoşaţi, vor să fie la fel ca cei care-i sperie. Aveam o verişoară, Marie Clare, care a venit la un moment dat pe la noi ca să-l roage pe tata să-i caute o rochiţă de botez pentru bebeluş, iar el i-a făcut rost de o frumuseţe de veşmânt – de ce credeţi că au făcut buzunarele atât de mari?

Copil fiind, îmi era atât de ruşine de acest lucru, încât uneori aveam impresia că îmi zdrobeşte inima. Când am început să merg la împărtăşanie, m-am trezit că mă spovedeam pentru el. „Tatăl meu fură”. Preoţii n-au părut niciodată interesaţi. „Zău?” Am vrut de câteva ori să le las numele şi adresa, în speranţa că vor reuşi să-l oprească. Băieţii îşi croiesc destinul după chipul tatălui. Însă acest mod de a fura era un lucru obişnuit şi scuzabil, asupra căruia societatea era cea care trebuia să hotărască. Aşa că

mi s-a spus să-mi respect tatăl, să mă rog pentru sufletul lui şi să fac bine să am grijă de propriul comportament.

„Viaţa înseamnă în primul rând voinţă”. Apucasem deja să deşurubez capacul auriu al sticluţei înainte de a-mi da seama ce fac, iar acum mi-am repetat această vorbă memorabilă. O auzisem de la Leotis Griswell, cu puţin timp înainte de moartea lui. M-am uitat la gâtul sticlei ca la un ochi lipsit de vedere şi mi-am adus aminte, habar n-am cum anume, că trebuia să caut altceva, un alt sălaş al plăcerii. Aroma puternică a alcoolului mi-a tăiat răsuflarea şi mi-a produs o senzaţie acută şi dureroasă, aidoma imaginii distante a unei femei frumoase căreia nu aveam să-i aflu niciodată numele.

Viaţa înseamnă în primul rând voinţă. Leotis îmi vorbea în ziua aceea despre Toots, fostul lui student. Avea capacitatea, pe care o observasem deja la mulţi dintre avocaţii buni şi pasionaţi, de a şti să se detaşeze de clienţi. Ori de câte ori vorbea despre ei, făcea dovada unui remarcabil sânge rece; în clipa aceea, de pildă, nu voia să mă las vrăjit de Toots. „O să pună totul pe seama vieţii lui grele, dar să ştii că niciodată nu prea m-a interesat sociologia. E un element negativ, în ce mă priveşte. N-am nevoie să ştiu de ce masele o duc prost. Oricine are doi ochi şi un dram de minte îşi dă seama că aşa e viaţa. Însă care o fi diferenţa în locul de unde vine tipul ăsta? Şi astăzi îmi petrec o bună parte din timp punându-mi întrebarea asta. E vorba de o putere izvorâtă din capacitatea de a *nu* te preda. Voinţa. Viaţa înseamnă în primul rând voinţă”.

Când a spus aceste lucruri, bătrânul mi-a dat impresia că era luminat din interior de un fel de incandescenţă subtilă; trupul vlăguit în care încă se ascundea un spirit atât de cuprinzător, amintirea acestui fapt şi ţinuta pe care a impus-o Leotis prin exemplul personal şi-au dat mâna în această clipă şi m-au pedepsit.

Oricum, Leotis o nimerise cu viaţa şi voinţa. E o convingere firească pentru un om născut în ultimii ani ai secolului al nouăsprezecelea, deşi toţi ceilalţi o privesc ca

pe un lucru desuet. La ora asta, suntem de părere că o naţiune are dreptul la autodeterminare, în timp ce un suflet este robul condiţiei materiale. Fur fiindcă sunt sărac. O pipăi pe fiică-mea fiindcă aşa făcea şi maică-mea cu mine când eram mic. Beau fiindcă mama era câteodată crudă şi mă făcea în fel şi chip, iar tata mi-a lăsat această trăsătură în gene, ca pe o moştenire nefastă. Una peste alta, prefer în continuare concepţia lui Leotis, care se apropie până la identificare de ceea ce am învăţat la biserică. Sunt dispus să cred nu atât în destin, cât în voinţă. Beau sau nu beau. O să încerc să dau de Bert sau n-o să încerc. O să găsesc banii şi o să fug cu ei sau o să-i aduc înapoi. E preferabil să găseşti opţiuni decât să fii sclavul relaţiei cauză-efect. Revenim la Sfântul Augustin, asta e tot. Alegem Binele sau Răul. Şi trebuie să plătim un preţ.

Iar acesta, acesta ar putea fi cel mai dulce măr al şarpelui. Şi nici măcar nu cred că am înghiţit.

Am ajuns să beau din stele.

Joi, 26 ianuarie

Secţiune 14.02 B. Anchetatorul îşi mai pierde şi altceva, pe lângă respectul faţă de sine

M-am trezit în atâtea dimineţi făgăduindu-mi să nu mai fac chestia asta niciodată, încât durerea pe care am simţit-o a fost aproape plăcută. Mă simţeam de parcă tocmai aş fi fost scos din lada de gunoi. Am stat cuminte, fără să fac nici cea mai mică mişcare. Ştiam că lumina soarelui avea să aibă efectul unui glonţ asupra creierului meu. De-a lungul circuitului intern rare ducea de la cap la burtă, am început să simt cum îmi urcă bila spre gât şi cum îmi vine să vărs. „Uşurel”, mi-am spus, după rare mi-am dat seama pentru prima oară că nu eram singur.

Când am deschis ochii, un puşti rare mi se părea latino-american se uita fix la mine, după ce apucase să se întindă până în dreptul locului mortului şi să caute ceva la tabloul de bord sau dedesubt. Avea în mână casetofonul din maşină, pe care îl ridicase deja pe jumătate, lăsând să

se vadă măruntaiele neaspectuoase ale automobilului, cablurile de diverse culori şi spaţiile libere întunecoase. Următorul pas ar fi fost tăierea sârmelor şi a firelor. Uşa fusese crăpată în spatele lui, iar soarele începuse să strălucească. O pală de aer rece a ajuns să-mi gâdile nasul.

— Stai cuminte, mi-a spus puştiul.

N-am văzut vreun pistol sau vreun cuţit. Unde mai pui că era un copilandru de treisprezece – paisprezece ani, cu faţa plină de coşuri. Unul din micuţii vampiri ai oraşului, plecat la vânătoare de beţivi în primele ore ale dimineţii. Chiar dacă aveam aproape cincizeci de ani, tot mai puteam să-i vin de hac aschimodiei ăsteia. Sau, în orice caz, să-i ard vreo două. Amândoi ştiam lucrul ăsta. L-am privit din nou în ochi. Mi s-ar fi părut un triumf ameţitor dacă aş fi observat cel mai mic semn de frică sau măcar o minimă ezitare din partea lui.

— Dispari de-aici, i-am spus.

Încă nu făcusem nicio mişcare. Stăteam în continuare ghemuit şi arătam ca o sacoşă de cumpărături pe care o împătureşti în grabă şi o arunci pe locul de lângă tine. Din cauza adrenalinei, începeam să mă trezesc la realitate mai repede decât mi-aş fi dorit, iar ameţeala făcea să se învârtă totul cu mine. În plus, parcă şi stomacul mi-o luase razna.

— Nu te da rotund, tipule, a cârâit puştiul, apropiindu-mi de mutră şurubelniţa cu care meşterea.

— Ba mă dau, juma de buletin ce eşti, şi să te văd dacă o să mai faci pe nebunu’ după ce-ţi capeţi ce-i al tău.

Mi-am subliniat cuvintele cu un gest de aprobare fermă din cap, ceea ce a fost o mare greşeală. M-am simţit de parcă m-aş fi lăsat prea mult în scaun. Mi-am dat ochii peste cap niţel, mi-am lovit cotul de ceva şi în clipa aceea s-a întâmplat dezastrul.

Am borât pe el tot ce aveam în mine.

L-am acoperit din cap până-n picioare. Am văzut că îi curgeau picături până şi din sprâncene, iar capul îi era plin de bucăţele mici şi verzui. Hainele lui arătau ca şi cum ar fi fost murate de ploaie. Puştiul simţea că se îneacă în vomă,

scuipa, tremura tot şi mă înjura cu o voce gâjâită.

„Aoleu, vai de capul meu”, rostea întruna, dând din mâini şi temându-se să se atingă. A spălat puţina cât ai zice peşte. Eram atât de concentrat, în aşteptarea loviturii care avea să mă ucidă, încât în clipa când l-am văzut efectiv, alerga ca un smintit pe stradă.

Ei bine, Malloy, asta chiar că îţi face cinste, mi-am spus. Mi-am tras singur câteva palme peste spate, înainte de a mă îndrepta din şale, şi abia atunci mi-am dat seama că şi povestea asta, ca şi adevăratul conflict dintre mine şi Pigeyes, nu avea să mai fie spusă nimănui. La urma urmelor, mă purtasem urât şi dovedisem slăbiciune. Băusem o sticlă întreagă. Adică îi pusesem beţe în roate propriului destin.

Prietenul, paznicul şi îngerul meu păzitor de la dezalcoolizare fusese un tip pe nume Giandomenico FNF, cum spuneam pe vremea când lucram în cadrul poliţiei, adică „fără nume de familie”. Deşi nu mă arătasem pe la niciuna din întâlnirile lor în ultimele şaisprezece luni, eram convins că o să vrea să stea de vorbă cu mine şi să-mi spună că, totuşi, încă eram capabil să mă las de pileală. Azi nu era altfel decât ieri, ci pur şi simplu era o zi în care nu aveam să duc paharul sau sticla la gură. Trebuia să rezolv starea de fapt imediată şi apoi să mă îngrijesc de ziua de mâine. Ştiam procedura şi memorasem toate cele douăsprezece etape. Nu ştiu cum se face, dar mi s-a părut că, în general, secţia de dezalcoolizare era mult mai tristă decât condiţia concretă a beţivului, lucru de care mi-am dat seama chiar ascultându-i pe ceilalţi. „Mă cheamă Sheila şi sunt alcoolică”. Imediat după aceea ni se oferea întreaga poveste a fetei debusolate care fura, făcea trotuarul şi-şi bătea copiii. Dumnezeule, de multe ori mă întrebam dacă nu cumva povestitorul exagera, în aşa fel încât noi, ceilalţi, să nu ne mai simţim atât de nenorociţi prin comparaţie. Această biserică a autodenunţării, cum îi spuneam în secret, era un soi de cult care nu mi se potrivea, fiindcă nu mi se părea normal să declar în faţa

tuturor că sunt un nimeni şi să mă încredinţez unei autorităţi superioare, FNF, capabilă să mă ferească de diavolul întrupat în sticlă. Am fost recunoscător pentru sprijin şi am întreţinut relaţii calde cu o grămadă de oameni care veneau în fiecare săptămână ca să fie alături de mine; sper, în acelaşi timp, că desfăşoară aceeaşi muncă utilă şi că nu li s-a întâmplat nimic rău. Numai că sunt prea curios din fire şi nu-mi vine deloc să mă întreb, mai ales după ce-a murit soră-mea, prin ce mister nu mai simţeam nevoia aceea nestăvilită de a bea. Oare în sfârşit mi se umpluse şi mie acel pahar al amărăciunii care de atâtea ori îmi dăduse impresia că era fără fund? Sau era vorba pur şi simplu de o nouă formă de a sărbători, aşa cum mă temeam adeseori atunci când treceam prin clipe dintre cele mai urâte?

Micul bloc în care locuia Glyndora se afla pe trotuarul din faţa mea, profilându-se cenuşiu pe cerul de aceeaşi culoare, în care nuanţele erau aproape indescifrabile din cauza iernii care acoperise totul. Arăta ca un decor de film, cu excepţia anunţului de la intrare, prin care se făcea cunoscut că apartamentele din interior erau parţial disponibile, de la 179.000 în sus. Ce urmărise în seara trecută? Oare tot acel interludiu nu avusese alt scop decât s-o amuze? Nu-mi venea să cred că Glyndora putea fi atât de subtilă. Era genul de femeie care îţi spunea ce gândeşte de la obraz. Numai că, dintr-un motiv anume, ţinuse neapărat să plec din apartament. Se temea cumva să nu-mi dau seama de cine ştie ce? Să nu mă prind că avea un prieten? în dulap se aflau hainele cuiva, în timp ce pantofii rămăseseră lângă uşă. Or fi fost ale lui Archie? Sau ale lui Bert?

M-am îndreptat din nou de şale. Mi-a venit să râd la gândul că Lyle urma să-mi ia maşina după miezul nopţii şi să plece cu amicii lui la o băută. Eram dispus să pariez pe o sumă însemnată de bani că n-o să aibă habar cine trebuia arătat cu degetul. O să stea unde stau eu acum şi o să se străduiască să-şi aducă aminte cine fusese ultimul care

murdărise totul în jur. Nu-i nimic, ticălosul mi-o făcuse şi mai şi cu alte prilejuri. Cu toate acestea, am deschis toate geamurile şi am aruncat pe stradă toate covoraşele din cauciuc de pe jos. Pe urmă am montat la loc radiocasetofonul, introducându-l în membrana fragilă din plastic situată sub tabloul de bord. Mi-a răsărit în minte hoţomanul ăla mic care probabil că fugea prin North End în căutarea unui furtun cu apă, îndurând cu stoicism frigul de afară. Când o să ajungă la şcoală, o să pută de o să-ţi mute nasul din loc. Mda, îmi venea să râd şi-mi dădeam seama că eram răutăcios cu bună ştiinţă. Mi-am luat o poziţie convenabilă, m-am instalat la volan şi abia în clipa aceea am observat că buzunarul de la şold era mai gol decât s-ar fi cuvenit. Am început să în jur în gura mare.

Afurisitul ăla de copil îmi furase portofelul.

Articol XV.

XI. TOTUL SE REDUCE LA JAKE

Secţiune 15.01 A. Anchetatorul este întrerupt din muncă

Dacă Bert Kamin murise, atunci la cine erau banii?

Întrebarea mi-a trecut brusc prin minte, în timp ce stăteam în faţa unei oglinzi la Dr. Goodbody, unde venisem să mă spăl şi să mă refac înainte de a mă duce la serviciu. Deşi mă bărbierisem şi făcusem un duş, starea mea nu era cu mult mai bună. Încă aveam aspectul îndoielnic al unui bandit căutat de poliţie, iar durerea de cap care mă chinuia mă făcea să-mi aduc aminte de acei oameni ai grotelor care aveau obiceiul să-şi crape tărtăcuţele cu bâta sau securea. Am sunat-o pe Lucinda ca să-i spun unde eram şi ca s-o rog să se ocupe de anularea cărţilor mele de credit şi de înlocuirea lor cu altele noi. Pe urmă am găsit un colţişor mai ferit în vestiar şi am încercat să văd cum stăteau lucrurile. Cine pusese mâna pe bani? Martin spusese că bancherul cu care stătuse de vorbă în Pico îi sugerase că acel cont în care intrau cecurile era al lui Bert. Însă nu puteai să iei o asemenea declaraţie drept certitudine.

Refugiul, chiar şi cel de circumstanţă, este acel loc unde nu te găseşte nimeni, motiv pentru care m-am enervat când îngrijitorul mi-a spus că eram căutat la telefon. Unul din lucrurile pe care le detest cel mai mult în această lume a afacerilor de la sfârşit de secol este porcăria numită acces instantaneu, adică faxuri, telefoane mobile, sisteme de apel prin pager şi liota de operatori entuziaşti care te scot şi din gaură de şarpe, convinşi că-ţi fac un bine. Concurenţa din lumea celor care întorc banii cu lopata a făcut ca intimitatea să ajungă ceva de domeniul trecutului. Mă aşteptam să fie Martin cel nerăbdător, care e exact genul de om capabil să te sune la unsprezece noaptea, înainte de a decola spre Bangladesh, ca să te pună la curent cu ultima idee genială care i-a venit în legătură cu cine ştie ce caz. Însă nu era el.

— Mack? a rostit Jake Eiger. Aş vrea să te văd cât mai repede cu putinţă.

— Sigur. Stai să dau de Martin sau de Wash.

— Mai bine să fim doar noi, a spus Jake. Ce-ar fi să vii până aici? Vreau să te pun la curent cu ceva. E vorba de situaţia în care ne aflăm.

Şi-a dres vocea într-un fel nu lipsit de tâlc, aşa încât am bănuit imediat ce avea să urmeze. Barosanii de la în cercetaseră acest fiasco – figura cu Bert şi cu banii lipsă – şi ajunseseră la concluzia că exista în oraş o mare firmă de avocaţi de ale căror servicii se puteau lipsi de-acum încolo. Adio viaţă dulce, bagajele şi pe-aci ţi-e drumul. Iar eu trebuia să le dau partenerilor această veste ca şi cum ar fi transpirat de la cine ştie ce sursă obscură.

Trecuse destul de mult timp de când nu mai avusesem o discuţie între patru ochi cu Jake. Întrevederile de acest gen deveniseră stânjenitoare după ce divorţasem de verişoara lui şi după ce el luase hotărârea de a nu-mi mai încredinţa niciun fel de cazuri pentru în Sunt două subiecte despre care niciunul din noi nu mai aduce vorba. La drept vorbind, am convingerea că temelia relaţiei dintre noi e alcătuită din lucrurile pe care *nu* ni le spunem.

Ca de obicei, era o poveste lungă. Jake nu fusese nici pe departe un student sclipitor, iar eu bănuisem dintotdeauna că intrase la drept pe pilele lui taică-său. E un tip suficient de isteţ – câteodată de-a dreptul perfid – dar avea probleme când trebuia să pună lucrurile pe hârtie. Se pricepea ca nimeni altul la o grămadă de chestii, însă habar n-avea să scrie un eseu sau o lucrare. Termenul pe care l-a folosit chiar el a fost „criptofobic”, deşi cred că, în jargonul de azi, i s-ar putea spune mai degrabă „cu handicap educaţional”.

Făceam deja parte din Comisia de Disciplină de un an când Jake m-a invitat la prânz. Am crezut că era vorba de un soi de obligaţie de familie, impusă de vreuna din mătuşile Norei: scoate-l la masă pe Mack, fă-i cinste şi dă-i niscai sfaturi, poate s-o alege ceva de el. Însă mi-am dat seama că se simţea stingherit. Ne aflam pe terasa unui restaurant destul de şic, aflat la ultimul etaj al unei clădiri, iar Jake îşi îngusta privirile din cauza soarelui care îi intra în ochi. Vântul făcea să se mişte marginile umbrelei de deasupra mesei.

— Frumoasă privelişte, a spus el.

Aveam amândoi câte un pahar din care beam şi mi-am dat seama că şi Jake era nefericit. Chipul lui frumos părea făcut pentru o bună dispoziţie adolescentină, aşa încât era foarte uşor să observi când era măcinat de griji.

— S-auzim, care-i treaba? l-am întrebat.

Eram sigur că se întâmplase ceva, dat fiind că nu întreţineam relaţii sociale în adevăratul sens al cuvântului.

— Examenul de barou, a rostit el.

La început nu am înţeles. Am crezut că era vorba de încă una din remarcile lui isteţe, cu două înţelesuri, pe care le auzisem de atâtea ori în conversaţiile dintre tipii cu parale. Tocmai îşi începea cel de-al treilea an la G & G. Era vorba însă de metoda preferată a lui Wash de a te pune cu botul pe labe, la trei ani după absolvirea dreptului şi după un alt an de hămălit pentru un judecător oarecare. Am comandat prânzul. Din locul unde eram se vedea Trappers

Park şi am sporovăit câtva timp despre echipa care se antrena şi juca acolo.

— Ar trebui să mă cărăbănesc, a spus Jake. Nu prea am avut cine ştie ce ocazii.

— Ai fost ocupat? Există o groază de acorduri şi contracte urgente.

— Examenul de barou, a repetat el. Tocmai l-am dat pentru a treia oară.

Pe urmă mi-a aruncat o privire pierdută, recurgând la sinceritatea chinuitoare la care probabil că apela şi în faţa femeilor cu care voia să se culce. N-aveam nevoie de indicaţii suplimentare ca să-mi dau seama că mi se propunea un compromis.

— Trei încercări, după care ai zbârcit-o, a spus Jake.

Trei rateuri şi trebuia să aştepţi încă cinci ani ca să poţi să mai dai o dată examenul. Ştiam foarte bine regulile, doar fusesem unul dintre cei care lucraseră la elaborarea lor.

— Firma e nevoită să mă dea afară, a continuat Jake. Taică-meu o să moară. O să crape şi alta nu.

Deşi, practic vorbind, cariera de avocat a lui Jake ar fi luat sfârşit, fără îndoială că lucrul care îl preocupa cel mai mult era reacţia lui taică-său.

Când noi doi eram adolescenţi, tatăl lui Jake fusese coleg cu Toots la primărie şi trecea drept o personalitate indiscutabilă. Investit cu puterile medievale pe care le exercitau toţi consilierii de la primărie în Du Sabie, Eiger-tatăl trăia în mica noastră comunitate catolică aidoma unui prinţ printre oamenii de rând. Pe data de 18 iunie 1964, exact în ziua când am împlinit douăzeci şi unu de ani, taică-meu a mers cu mine la domnul consilier Eiger ca să-l roage să-mi găsească un post în cadrul poliţiei. Între timp făcusem doi ani de colegiu şi încercam într-un fel să-mi câştig existenţa vânzând aspiratoare şi mergând din uşă în uşă. Renunţasem definitiv la artele frumoase şi ajunsesem un fel de *beatnik* de librărie, având cam aceleaşi probleme şi complexe ca orice tânăr şi fiind genul de flăcău care stă

acasă lângă fusta mamei, neştiind absolut deloc pe ce drum să apuce în viaţă. În orice caz, intrarea în poliţie m-ar fi ridicat de la cota zero unde mă aflam în acea perioadă şi în plus m-ar fi scutit de serviciul militar. Era un lucru de care aveam grijă să nu pomenesc nimănui şi care nu avea nicio legătură cu politica stângistă; mi se părea doar o oprire la standuri în cadrul unei curse de pe o pistă pe care nu voiam să mă aflu, nefiind genul de om căruia să-i placă să execute ordine. După trei ani mi-am nenorocit genunchiul şi am încercat la drept, scăpând de recrutare şi neavând parte de niciun Vietnam care să-mi transforme viaţa în coşmar, pentru ca ulterior să ajung tot într-un fel de şcoală şi să mă minunez singur de întortocheatele căi ale vieţii.

În timp ce stăteam în biroul secţiei de poliţie, care semăna cu o cameră subterană de interceptare a convorbirilor, împodobită cu hărţi şi afişe politice de pe vremea trecutelor campanii electorale, precum şi cu patru telefoane vechi, mari şi negre, care ar fi putut constitui oricând arme ale unor crime monstruoase şi care ocupau cea mai mare parte a mesei lui de lucru, domnul consilier Eiger m-a asigurat că cererea mea de a intra în rândul forţelor de poliţie se va bucura de toată atenţia cuvenită. N-aveai cum să nu iubeşti un om care dispunea de o putere atât de mare şi care o folosea cu atâta generozitate. Era genul de politician pe care îţi venea uşor să-l înţelegi, a cărui loialitate era verificată în timp şi care respecta mereu aceeaşi ierarhie: întâi el, pe urmă familia şi în al treilea rând prietenii. Nu avea nimic împotriva legii sau a principiilor, atâta doar că nu erau elemente operative. După alte trei săptămâni, eram în primul an al Academiei de Poliţie, chipurile în urma unei selecţii riguroase. Şi acum iată că fiul lui se afla în faţa mea şi, deşi nega că tatăl său ar fi la curent cu cele întâmplatemesajul era acelaşi. Rămăsesem dator. În faţa familiei. În mod sigur, acesta era felul în care ar fi privit lucrurile taică-său.

Am găsit de cuviinţă să fac o unică tentativă de a

părea vertical.

— Jake, cred că ar trebui să discutăm despre altceva.

— Sigur, a răspuns el, uitându-se undeva în fundul paharului. Am dat testul săptămâna trecută. A fost o chestie pe care am bramburit-o rău de tot, ceva de procedură civilă, în legătură cu revizuirea hotărârilor de divorţ. În loc de asta, am bătut câmpii despre dreptul matrimonial.

Jake cel chipeş a clătinat din cap şi a fost cât pe-aci să înceapă să plângă săracul de el. Iar după aceea chiar a făcut-o. Un om în toată firea, dând apă la şoareci şi ţinând în mână un pahar cu gin şi apă tonică.

— Iartă-mă, îmi pare rău.

S-a îndreptat de şale şi a dat impresia că îşi revenise. Am mâncat într-o tăcere desăvârşită pe durata următoarelor zece minute, după care a repetat că îi pare rău şi a plecat de la masă.

Unul din lucrurile ciudate pe care le înveţi din viaţă este că măreţia Instituţiilor Ilustre este dată de contribuţia personală a oamenilor care fac parte din ele şi nu de modul lor de funcţionare, care adeseori este eminamente prozaic. Procedura şi notarea lucrărilor din cadrul examenului de barou aveau loc după cum urmează. Trimiteam foile de examen pe adresa a zece profesori specialişti de pe întreg teritoriul statului şi fiecare avea de notat răspunsul dat uneia dintre cele zece întrebări. Lucrările erau expediate înapoi prin serviciile de poştă rapidă şi erau depozitate în teancuri de mii de pagini, fără prea mare grijă, de parcă ar fi fost nişte materiale de care nu mai avea nimeni nevoie. Urmau câteva zile în care secretarele le sortau şi adunau punctele obţinute de fiecare, după care venea rândul avocaţilor de la serviciul personal să verifice acurateţea adunării. În cele din urmă, se dădeau rezultatele finale, cu precizarea că pragul minim de admitere era de şaptezeci de puncte şi că de la şaizeci şi nouă de puncte în jos erai considerat picat. Jake obţinuse şaizeci şi şase de puncte şi i-am găsit lucrarea din

întâmplare, pe biroul unuia dintre directorii administrativi adjuncţi, chiar în seara când mă hotărâsem s-o caut. Tipul care corectase răspunsul lui Jake la procedură civilă îi dăduse trei puncte dintr-un maximum de zece. Bineînţeles că cifrele 3 şi 8 seamănă foarte mult între ele, chiar dacă nu eşti falsificator înnăscut. Nu-mi asumam niciun risc, dat fiind că nu avea să ştie nimeni. Cu excepţia mea, fireşte.

Cu toate acestea, probabil că vă întrebaţi de ce am făcut-o, nu-i aşa? Nu pentru Jake, slavă Domnului, şi nici măcar fiindcă taică-meu şi maică-mea ar fi intrat în pământ de ruşine fiindcă am refuzat să ajut un prieten. Nu, presupun că m-am gândit la Woodhull şi la protejatul lui, care confunda principiile etice cu eul, precum şi la afurisiţii ăia de colegi ai mei care făcuseră parte din juriu şi pe care nu mai ţineam să-i întâlnesc şi cu altă ocazie, ca să trebuiască să-mi fac griji şi din cauza lor. Din acelaşi motiv i-am făcut-o şi lui Pigeyes, după care am minţit, nevrând să fac jocul nici uneia din tabere.

Jake m-a invitat din nou la prânz în săptămâna în care s-au afişat rezultatele. Nu-şi mai încăpea în piele de mulţumire. M-a copleşit cu vorbăria, profitând şi de faptul că eu nu scoteam niciun cuvinţel. Când mi-a spus că a luat examenul, l-am felicitat şi i-am strâns mâna.

— Eşti convins că o să uit chestia asta, dar n-o s-o fac, mi-a spus el.

— *No comprendo*. Ţie trebuie să-ţi mulţumeşti, tu ai luat examenul.

— Nu-mi spune mie poveşti.

— Uite ce e, Jake, practica te învaţă. Ai trecut, da? Păi atunci scuteşte-mă şi nu-ţi mai face nici ţie sânge rău.

— Eşti un tip de comitet. Ştii ceva, după ce m-am dat în stambă ultima dată… mi-a venit să vărs. Mi-am zis „Dumnezeule, un sticlete. Ai vorbit în halul ăsta cu un tip care a fost *sticlete*”.

Privirea lui ţinea loc de orice fel de cuvinte. În ochii lui Jake se citea respectul pentru acea fraternizare secretă – noi, cu toţii, ca băieţii – la care nu a renunţat niciodată.

Acum viaţa lui înseamnă cursuri de golf la Country Club şi aventuri fără ştirea celei de-a treia soţii, însă atunci, cu douăzeci şi unu de ani în urmă, îi restituisem convingerea fundamentală a vieţii, şi anume că eram nişte oameni cu totul speciali, care puteam învinge răul dacă rămâneam uniţi. Îmi venea să-l scuip în ochi şi alta nu.

— Las-o baltă, Jake, i-am zis. Lasă baltă totul.

— Nici nu mă gândesc, a răspuns el.

Am ştiut chiar de atunci că vorbele lui aveau greutatea unui blestem.

Secţiune 15.02 B. Anchetatorul în vizită în America lui Herbert Hoover

În aşteptarea lui Jake, am rămas în sala de la etajul 44 de la ÎN, unde se aflau directorii, simţindu-mă mic şi neînsemnat. Locul ăsta are un aer preţios care mă face să demobilizez de fiecare dată când îl văd. Poate că, într-o bună zi, îmi va explica şi mie cineva de ce sistemul nostru care, chipurile, este menit să preaslăvească diversitatea şi opţiunea individuală se transformă într-o structură prin intermediu! căreia toată lumea alege până la urmă acelaşi lucru. Având o reţea însemnată de linii aeriene, bănci şi hoteluri, m-a făcut afaceri în cursul anului trecut cu două treimi dintre americanii care câştigă mai mult de cincizeci de mii de dolari pe an. Mulţi din aceşti oameni consideră că în nu este altceva decât o simplă unitate prestatoare de servicii, numai că, la nivelul întregii societăţi, până şi o legătură oarecare cu viaţa a douăzeci şi cinci de milioane de cetăţeni, dintre care majoritatea sunt înstăriţi şi de vază, conferă instituţiei o aură extraordinară de măreţie şi putere.

Secretara lui Jake mi-a deschis uşa, iar Mândreţea Sa s-a ridicat ca să mă întâmpine. Biroul este atât de încăpător, încât, în clipa când am intrat, Jake mi-a făcut efectiv semn cu mâna. După ce am rămas singuri, s-a aşezat pe unul din colţurile mesei de lucru, sprijinindu-şi vârful unui pantof de covorul moale. Îţi era imposibil să nu te gândeşti că era o poză pe care o văzuse în cine ştie ce

reclamă prin reviste. Rămăsese cu sacoul pe el. Părul îi era pieptănat fără cusur. Ca să destindă atmosfera, lui Jake îi place de obicei să-mi vorbească despre cartierul unde stăteam în copilărie, despre foştii colegi de liceu şi despre locul nostru între celelalte generaţii. Astăzi însă a trecut la subiect fără nicio altă introducere şi, aşa cum mă temeam, era îngrijorat de situaţia lui Bert.

— Uite ce-i, bătrâne, trebuie să recunosc că nu prea înţeleg mare lucru. Ce Dumnezeu se întâmplă acolo la voi?

— Aş vrea să pot să-ţi spun, Jake.

— Aceeaşi situaţie, a spus el, nici tu nu-mi eşti de vreun ajutor. Am înţeles că te-ai dus să-l vezi pe Neucriss.

Ca să vezi ce repede se duce vestea.

— Mi-a dat telefon înainte ca liftul în care erai să ajungă la parter şi a vrut să ştie care-i necazul, mi-a explicat Jake. Pot să te întreb ce căutai acolo?

— Stai puţin, am răspuns, pe un ton cât mai civilizat cu putinţă.

Nu se întâmplă niciodată să-l jignesc pe Jake. Toţi acei ani în care l-am văzut pe taică-meu sărutând inelul comandantului detaşamentului de pompieri şi-au spus cuvântul.

— Sincer să fiu, am început să mă bazez pe intuiţii. Nu puteam să ne dăm seama ce mama naibii e Litiplex. Poate că ştiu reclamanţii. N-aveam de unde să ştiu că Martin încercase deja aceeaşi figură cu Peter.

Jake a primit această informaţie fără să aibă o reacţie anume, mulţumindu-se să mă studieze cu atenţie.

— Da, dar uite că încercase. Şi când ai mai apărut şi tu, lumea chiar că a început să intre la idei. Nu ne putem permite bâjbâieli de felul ăsta.

Fireşte că, la telefon, Neucriss se amuzase copios. Piţigoii ăştia pe care-i plăteşti cu trei sutare pe oră dau buzna unul după altul fiindcă atât i-a dus capul, ha, ha, ha, ce zici de asta? Jake simţise împunsătura, iar acum eu plăteam oalele sparte.

— Uite, Mack, iubitule, ia hai să vedem cum se

prezintă situaţia la zi.

Jake e un maestru al acestor formule din care nu lipseşte jargonul celor din conducere, stăpânind şi acest stil la fel de bine ca şi pe celelalte. Are grijă să se arate ceva mai blând, însă e la fel de dur ca taică-său şi îl cunoşteam suficient de bine ca să ştiu că la un moment dat avea să devină bădăran, chiar dacă nu se făcea.

— Dânsul, a continuat Jake, coborându-şi vocea şi arătând spre uşa alăturată, unde se afla biroul preşedintelui, domnul polonez de alături habar nu am dacă mă place sau nu. Cine poate şti de la o zi la alta? Oricum, să pornim de la ideea că nu e căzut în cap după mine, bine? Să zicem că a început să creadă că nu am nişte avocaţi pricepuţi şi că îi plătesc prea mult pe cei cu care lucrez. Să presupunem, atâta tot. Pe de altă parte, n-are încotro şi trebuie să mă accepte. Ştii de ce?

— Consiliul?

— Consiliul, întocmai, Consiliul. Acolo există o facţiune, un număr de membri care sunt convinşi că pot zbura şi dacă nu mi-au crescut aripi. Şi ai idee care e motivul?

— Care?

— Acela că eu – împreună cu avocaţii pe care i-am ales – m-am ocupat de un dezastru egal cu trei sute de milioane de dolari pentru această companie. Am avut pe cap un litigiu în urma căruia ne-am rezervat o sută de milioane ca să ne plătim partea şi noi toţi – eu, firma unde lucrezi, Martin – ne-am descurcat atât de frumos, încât efectiv am câştigat bani pentru companie. Aproape douăzeci de milioane. Fiecare dolar care a rămas în acel cont al încrederii reprezintă un semn de mândrie pentru toţi. Şi în acelaşi timp un punct pe tabela de marcaj. Corect?

— Sigur, am răspuns, dând aprobator din cap.

Trebuia să stau cuminte şi să nu fac nicio mişcare greşită cât timp ţinea predica, în vreme ce Jake se comporta de parcă tocmai ar fi inventat fuziunea la rece.

— Acum hai să analizăm această problemă a lui Bert. E ceva de natură să provoace mari nelinişti. Ca să fiu sincer, personal nici nu cred că s-a întâmplat efectiv ceva atât de rău. Dacă aş crede, aş fi şi mai îngrijorat. Însă până la urmă, dacă avem răbdare ca să ajungem la sursă, eventual revizuind documentele contabile, s-ar putea să descoperim că se mai petrece şi altceva. Un lucru e cert, m-am săturat de supoziţii. Sunt de acord să faci cercetări şi să întorci problema pe toate feţele. Exact asta e normal să faci. Dar ai grijă cum procedezi, bătrâne, nu te expune şi nu-i expune şi pe alţii. Dacă îi sâcâi pe avocaţii reclamanţilor şi îi faci să adulmece mălai înainte de împărţeala de luna viitoare, iar indivizii de genul lui Neucriss prind de veste că ne-am ales cu un surplus, o să facă pe dracu-n patru să pună mâna pe ultimul bănuţ. Ca să nu mai vorbim de co-inculpaţi. Aşa încât, indiferent ce crezi că s-a întâmplat cu Bert, fii convins că pentru noi lucrurile o să stea incomparabil mai rău. Priceput? Atunci hai să mergem pe vârfuri. Ţi-am mai spus şi ieri, *fii discret*.

Tad Krzysiński, preşedintele Consiliului şi directorul executiv de la ÎN, şi-a vârât capul pe uşa laterală ca şi cum ar fi aşteptat în culise exact replica anterioară. Într-o lume perfectă, ăsta ar fi un individ pe care ai putea să-l urăşti fără să-ţi fie deloc greu s-o faci, un filfizon gen Pagnucci, care a reuşit în viaţă şi al cărui eu nu mai cunoaşte margini. Numai că realitatea e cu totul alta. Tad e un omuleţ de un metru şaptezeci, energic şi deschis. Ori de câte ori intră într-o cameră, ai sentimentul că cineva tocmai a instalat un reactor nuclear care dezvoltă o forţă atât de mare, încât aproape că te aştepţi să fii trecut prin zid.

— Mack, mi s-a adresat el, făcând câţiva paşi ca să dea mâna cu mine.

Are constituţia unui fost gimnast şi o privire cât se poate de directă. Timp de o clipă m-am întrebat, cum o mai făcusem deja, ce relaţie era între Brushy şi el, însă părea întotdeauna atât de vesel, încât n-aveai cum să-ţi dai

seama.

— Tad, am spus la rându-mi.

Tipul nu ştie să fie deloc ceremonios şi nici nu-l interesează. Se vede cât de colo că nu-şi ascunde originile şi că se comportă în consecinţă. E fiu de instalator, a avut şapte fraţi, are la rândul lui nouă copii, doarme câte trei ore pe noapte şi recunoaşte de bunăvoie că îl interesează doar familia, Dumnezeu şi metodele de a spori averea oamenilor care au avut încredere în el, punând banii jos ca să cumpere acţiuni la în Era foarte uşor să-ţi dai seama că îi era suficient să dea din cap sau să-i strângă mâna cuiva ca să-l facă pe Jake să se scape în pantaloni de frică. Cei doi reprezentau tot atâtea dimensiuni ale etnicului, obligaţi la o asemenea atitudine de condiţia lor de americani care, deşi excluşi cândva de la bucate, au început din anii ’60 să-şi croiască drum în jungla marilor corporaţii – Jake, un vierme dezrădăcinat, care aspira la tot ce era posibil în conformitate cu propria scară de valori, şi Krzysiński, care lua de bune toate trăsnăile în care credeau şi imigranţii, cum ar fi munca îndârjită, curajul şi capacitatea de a face lumea să arate altfel. Am rămas între ei şi am încercat un sentiment de stinghereală, dându-mi seama dintr-odată că era o pereche ai cărei membri nu se potriveau absolut deloc. Cu toate că Jake era susţinut de câţiva oameni foarte puternici din cadrul Consiliului de conducere al ÎN, eram ferm convins că Krzysiński îl ura. Cred că la asta se referise şi Jake când îmi declarase că surplusul din contul 397 constituia colacul lui de salvare.

— Ei bine, Mack, dacă te văd aici înseamnă că iar am intrat în bucluc.

Tad m-a bătut cu pumnul în umăr cu un aer vesel, a râs de propria lui glumă şi pe urmă a început să discute cu Jake despre o problemă pe care o aveau în Fiji. Bineînţeles că în are hoteluri pretutindeni, Tokio, Paris, tot tacâmul. Însă compania a ajuns în Orientul îndepărtat înaintea tuturor celorlalţi, ceea ce înseamnă că, în aceste vremuri

tulburi, operaţiunile de acolo au devenit extrem de importante. De multe ori, Tad e mult mai preocupat de primul-ministru Miyazawa decât Bill Clinton. Cineva ar trebui să se gândească bine la aceste lucruri, întrucât conducătorii marilor corporaţii sau companii vor alcătui în scurt timp o superclasă fără graniţe, compusă din oameni a căror viaţă se leagă strâns de contractele încheiate şi de partidele de golf şi cărora le va păsa incomparabil mai mult de instituţia unde ţi-ai dat doctoratul decât de ţara în care ai crescut. Ne întoarcem în Evul Mediu, dacă stăm să ne uităm că există o sumedenie de mici ducate şi proprietăţi neafiliate, fiecare cu steagurile şi blazonul ei, gata să-i accepte pe toţi vasalii care îşi pun viaţa în slujba stăpânului. Cei care se bat reciproc pe umăr şi se felicită că au scăpat de comunişti o să se frece la ochi când o să vadă compania Coca-Cola solicitând statutul de membru al Naţiunilor Unite.

Când în sfârşit Tad a ieşit din birou, Jake s-a uitat după el cu o privire în care se amestecau teama şi enervarea.

— Hai să facem doi paşi.

A început să străbată coridorul, iar eu l-am urmat, salutându-i pe oamenii pe care-i cunoşteam. O vizită la acest etaj era un prilej ideal de a le aminti celor din conducere că nu eram nici beat, nici mort. Când am ajuns la lift, uşile lui s-au deschis şi dinăuntru a dat buzna un curier, unul din acei soldaţi ai cavaleriei uşoare (din punctul de vedere al salariilor) care se strecoară prin aglomeraţia din centru pe biciclete şi care poartă veste portocalii fosforescente peste hainele de iarnă. Jake şi cu mine am intrat în liftul în care nu mai rămăsese nimeni.

— Vreau să fiu sigur că ştie stânga ce face dreapta, a rostit el.

A blocat butonul de închidere a uşilor, după care s-a întors spre mine.

— Bert? l-am întrebat.

— De el e vorba, a răspuns Jake.

Liftul a început să se mişte, iar colegul meu de călătorie a apăsat pe butonul etajului imediat inferior.

— Ştii bine ce vreau – fă ordine în lucruri, a cerut Jake. Iar în cazul că acest Kamin nu se mai întoarce…

— Da?

S-a mai apropiat cu un pas, ajungând la nici treizeci de centimetri de mine, în timp ce-şi ţinea în continuare unul din degete pe butonul de închidere a uşilor şi liftul începea să-şi încetinească deplasarea.

— Nimeni din cei de-aici de sus nu are voie să mai audă ceva.

M-a ţintuit cu o privire solemnă, înainte de a aştepta să se deschidă uşile ca să iasă din nou în lumina strălucitoare a coridoarelor.

Articol XVI.

XII. SECRETE DIVULGATE

Secţiune 16.01 A. Băieţi şi fete la un loc

— S.O.S., am spus, băgându-mi capul pe uşa biroului lui Martin.

Secretara lui nu era acolo, iar eu am ciocănit discret înainte de a-mi transmite mesajul. Glyndora stătea în picioare lângă masa lui de lucru.

— Fir-ar a dracului!

Cuvintele mi-au ieşit din gură, fără să mă pot stăpâni, şi amândoi m-au ţintuit cu privirea. Au trecut câteva clipe relativ penibile. Glyndora mi-a aruncat o căutătură prin care îmi dădea de înţeles că tare ar fi vrut să-mi vină de hac, aşa încât primul meu gând a fost că intrase în birou ca să se plângă în legătură cu tehnica mea de investigare. Acesta era unul din numeroasele roluri ale lui Martin, să rezolve toate situaţiile delicate şi să se ocupe de cei supăraţi, înşelaţi sau rătăciţi. Indiferent dacă practica din primul an nu dă rezultate pe măsură, dacă simţi că îţi vine să depui armele sau dacă ai început să consumi substanţe interzise, Martin e cel care are grijă. Aţi putea crede că e vorba de compasiune, numai că firea lui Martin e cu totul străină de acest sentiment. În ce mă priveşte, cred că e o

simplă manifestare a grandomaniei. Sunt aici, măreţ ca Olimpul, şi n-ai cum să mă eviţi.

Pe Martin însă nu a părut să-l îngrijoreze în niciun fel prezenţa mea acolo. Ba chiar mi-a zâmbit şi m-a invitat cu un gest degajat al mâinii să intru în biroul acela plin de obiecte ciudate. I-a spus Glyndorei să-i arate încasările în numerar din cursul zilei precedente – tabloul clasic al directorului asociat şi al contabilului şef care studiază curba ascendentă de la sfârşitul anului. Cu toate acestea, mărturisesc că eram încă sub impresia posturii iniţiale în care îi găsisem. Nu se întâmplase nimic nelalocul lui: Glyndora se aflase la o distanţă cuviincioasă de Martin, la mai bine de un metru de scaunul lui. Însă trecuse de partea cealaltă a mesei lui de lucru, iar Martin se întorsese cu faţa spre ea şi spre lumina lăptoasă ce se revărsa în cameră pe ferestrele largi din spatele ei, stând cu picioarele întinse şi cu mâinile împreunate pe burtă, într-o poziţie relaxată şi dezinvoltă, cu totul neobişnuită pentru acel Martin pe care-l cunoşteam cu toţii şi care era întotdeauna în alertă. Oricum, poate că era vorba doar de şocul de a o vedea pe Glyndora, care continua să mă fixeze cu privirea, ca şi cum ar fi fost atrasă de un magnet irezistibil.

Cât despre Martin, i-a comunicat pur şi simplu că altceva nu mai era de discutat şi basta. Glyndora a înţeles aluzia, şi-a verificat ţinuta şi a trecut pe lângă mine, care rămăsesem în cadrul uşii, fără să se întoarcă în direcţia mea nici măcar cu un grad. Mărturisesc că am fost dezamăgit

— Tocmai am avut o discuţie cu Jake, i-am comunicat lui Martin după plecarea ei.

— Necazuri?

Am bănuit că mi se citea totul pe figură. Inima încă îmi zvâcnea în piept ca o veveriţă neastâmpărată. În felul lui, Jake ştia să întreţină o atmosferă sinistră prin simpla apariţie. Am început să-i descriu lui Martin modul cum decurseseră ostilităţile şi m-a ascultat cu un interes

evident. Dacă stai să te uiţi atent la el, seamănă destul de bine cu un străin din lumea a treia venit să-şi caute fericirea la noi, fiind un brunet cu păr bogat pe care te-ai aştepta să-l vezi încărcând un camion şi având o barbă deasă care-i conferă chipului o nuanţă aproape albăstruie. Tatăl lui era un croitor care se ocupa de garderoba câtorva gangsteri, iar Martin are grijă să facă trimiteri la educaţia primită şi la origini când îşi propune să-i ridice moralul unui client provenit dintr-un mediu modest sau să intimideze vreun adversar. Găseşte întotdeauna o poveste savuroasă despre felul cum se livrau fracurile pe adresa vestitului bordel de pe Dover Street, în South End. Cu toate acestea, spre deosebire de mine, Martin nu se refugiază în trecut şi nu-i permite să pună stăpânire pe el. De multe ori degajă nobleţea eterică a unuia care, în tinereţe, şi-a petrecut toate verile în Newport. E căsătorit cu o englezoaică înaltă şi graţioasă pe nume Nila, pe care ţi-o închipui în mijlocul unei grădini şi cu o ceaşcă de Primm’s din clipa când dai cu ochii de ea. Poartă pălării largi, bluze elegante şi fuste perfect asortate. Martin trăieşte exact aşa cum şi-a propus, iar influenţa engleză l-a făcut să nu aibă reacţie la cele relatate de mine, cu excepţia unei întreruperi bruşte la un moment dat.

— Opreşte-te, mi-a spus el. Probabil că ar trebui să afle şi colegii mei. Carl e în oraş astăzi.

A propus o întrevedere la ora patru cu ceilalţi membri ai Comisiei şi m-a însărcinat pe mine s-o pregătesc. M-am întors la Lucinda ca s-o rog să dea telefoanele cuvenite, deşi am încercat personal să dau de Pagnucci, fiindcă voiam să stau de vorbă cu el între patru ochi. Pe urmă m-am aplecat preţ de o clipă peste biroul secretarei, examinând lista emiţătorilor de cărţi de credit pe care o alcătuise. Atunci mi-a trecut prin minte pentru prima oară că în tot acest timp avusesem în buzunar şi cartea emisă pe numele lui Kam Roberts. N-aveam nici cea mai mică idee ce trebuia să fac în legătură cu ea.

Brushy a intrat în încăpere păşind hotărât, ca de

obicei, iar când m-a văzut s-a dat înapoi.

— Dumnezeule, Mack, arăţi groaznic.

Fără îndoială că aşa era. Deşi Jake îmi stârnise adrenalina, aveam în continuare impresia că inima mea pompa ulei de frână.

— Nu te simţi bine? m-a întrebat ea.

— Nu-i exclus să fi luat o gripă. Sau poate că sunt deprimat, am spus, dând să mă întorc.

A venit după mine în birou, îngrijorată şi neştiind ce să înţeleagă.

— Deprimat?

— Din cauza discuţiei noastre de ieri.

— Asta-i bună, a făcut ea, doar mă ştii atât de bine. Sunt genul de temperament mediteraneean căruia îi place să vorbească.

— Ba nu, am contrazis-o. Ai avut dreptate.

Felul cum arăta îi oglindea exact reacţiile. Era tunsă scurt, avea nişte cercei formaţi din două perle mari şi o figură sinceră şi energică, de parcă ar fi fost gata oricând să renunţe la pantofii cu toc şi să redevină partenerul de *squash* capabil să mă bată la orice oră.

— Poate chiar am avut, a rostit ea, schiţând un surâs.

— Mda, am răspuns. Aseară chiar mi-am luat inima în dinţi şi am încercat să văd dacă mai am cârlig.

A căscat gura atât de mult, încât i-aş fi putut face pe loc o radiografie dentară.

— Şi? a vrut ea să ştie.

— Şi ce?

— Şi? a repetat ea, pregătindu-se parcă să-mi spună că aşa îmi trebuie dacă îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Şi am luat-o în barbă.

De data asta a râs efectiv în gura mare. M-a întrebat dacă îmi revenisem şi apoi a fredonat câteva măsuri din *Looking for Love în All the Wrong Places*, străduindu-se să cânte cât mai fals.

— Nu-i cazul să te bucuri atât de mult.

— Ce te face să crezi că mă bucur? a întrebat Brushy şi a pufnit din nou în râs.

I-am întors spatele şi am început să trec în revistă corespondenţa. Comisia îşi reîncepuse bombardamentul cu note de serviciu în care se reproşa ritmul lent al încasărilor. Primisem totodată şi un plan de măsuri imediate. Am auzit-o pe Brushy închizând uşa, iar sunetul discret al încuietorii mi-a produs un vag şi ciudat fior erotic, inspirat întrucâtva de discuţia pe care o purtaserăm şi de ultimele douăzeci şi patru de ore petrecute mai mult sau mai puţin împreună; am avut neaşteptatul prilej de a-mi aduce aminte ce se întâmpla atunci când un bărbat şi o femeie rămâneau singuri. Cu toate acestea, Brushy nici nu s-a gândit la lucrurile care-mi trecuseră mie prin minte.

— Ai citit ziarul? m-a întrebat ea.

Se părea că în ediţia de dimineaţă apăruse încă un articol despre Archie, în care nu se prezentau noutăţi, precizându-se doar că încă nu fusese găsit. Brushy mi-a vorbit despre articol şi, dovedindu-mi că nu-i scapă niciun amănunt, m-a întrebat:

— Crezi că ăsta-i tipul? Cel despre care vorbeau la baia de aburi?

— Cred… am rostit, după care, fără să-mi dau nici eu seama ce m-a apucat, am completat, în timp ce mă uitam în continuare prin scrisori: Că tot veni vorba, a murit.

— Cine a murit?

— El. Archie. Vernon. E mort şi miroase a mort.

— Nu se poate, a spus Brushy. De unde ştii?

N-am avut încotro şi i-am spus.

— Bert are o problemă în frigider la care bicarbonatul nu prea e de mare ajutor.

Brushy s-a aşezat pe canapeaua mea ponosită şi a început să-şi treacă degetele prin părul scurt cu nişte gesturi aproape mecanice, în timp ce eu am început să-i descriu cadavrul.

— Cum ai putut să nu-mi spui de chestia asta? m-a întrebat ea.

— Hei, trezeşte-te. Mai bine m-ai întreba de ce ţi-am zis şi ceea ce ştii. De data asta chiar că e de la client la avocat, fără niciun fel de gumă. Poliţiştii m-ar mânca fript dacă ar afla că am fost la doi paşi de cadavru.

— Bert l-a ucis?

— E posibil.

— *Bert*?

— Tu ai zis-o, i-am atras atenţia.

— Peste poate.

— Probabil că n-a fost el, am încuviinţat.

— Şi atunci, cine?

— Altcineva. Unul din profesioniştii genului.

— Indivizii ăia chiar se mai ocupă de asemenea treburi?

— Pe mine mă-ntrebi? Tu eşti italiancă, nu eu, i-am răspuns.

— Fii serios, m-a apostrofat ea. Vorbeam de afacerile dintre oamenii care nu sunt în afara legii. Oamenii normali.

— Ăsta nu prea era normal, Brush. Dacă te ţii de pariuri, înseamnă că ai şi alte legături.

— De ce? a vrut să ştie ea.

— *De ce*? Fiindcă e treaba lor, de-aia. De la nord la sud şi de la est la vest. Iar indivizii ăştia nu cred în concurenţă. Te-ai apucat de pariuri, toate bune şi frumoase, dar trebuie să le dai şi lor o parte. Îi zice protecţie în caz de nevoie. Însă poţi să refuzi şi atunci suporţi vătămări corporale sau eşti expus metodelor lor de dare pe brazdă. În plus, să ştii că îţi pot face multe servicii preţioase. Dacă ai un client care nu-ţi dă banii la timp, crede-mă că tipii se pricep al naibii de bine să-l zorească. Nu te descurci fără ei.

Brushy s-a holbat la mine, refuzând în continuare să priceapă.

— E la fel ca în cazul clientului ăla al tău de la asigurări, i-am zis. Cum îl cheamă?

Mi-a spus numele unei companii destul de însemnate

care îi trimitea spre rezolvare toate litigiile în materie de asigurări din Midwest. Era o afacere destul de bănoasă, motiv pentru care lui Brushy i-a venit destul de greu să-şi ascundă mândria când mi-a reamintit cine era clientul.

— Hai să zicem că au un patrimoniu de patru miliarde, în care intră şi rezolvarea asigurărilor din California, i-am spus. Cum îşi iau măsuri de protecţie ca să fie liniştiţi în cazul că se împute treaba?

— Se reasigură.

— Exact. Găsesc câteva companii mari şi solide şi îşi asigură asigurările, în sensul propriu al cuvântului. Acelaşi lucru îl fac şi agenţii de pariuri. Un bun profesionist în domeniu nu merge la risc, la fel ca în cazul companiei de asigurări. Agentul de pariuri îţi ia zece la sută din cuantumul pariului, indiferent că pierzi sau câştigi. Dacă pariezi pe o sută, îi datorezi o sută zece. De aici îşi trage banii. De fiecare dată vrea ca tu să pariezi pe perdant, iar eu pe câştigător. În cazul ăsta ia o sută de la tine, îşi păstrează un comision de douăzeci şi îmi dă mie nouăzeci.

— Nu se poate, Malloy, m-a întrerupt Brushy. Înseamnă că se foloseşte de banii *tăi* ca să mă plătească *pe mine*.

— Foarte comic, n-am ce zice, am spus, făcându-mă că-i pipăi bicepşii şi continuând după o scurtă pauză. Ori de câte ori pariurile îi dau bătăi de cap, când nu există un echilibru între banii de la câştigători şi cei de la perdanţi, procedează exact ca agentul sau compania de asigurări. Se reasigură, sau cum oi vrea să-i spui. Iar dacă vrei să faci aşa ceva în acest domeniu, trebuie neapărat să faci parte din reţea. Altfel nu te susţine nimeni. Pe lângă asta, dacă ai nevoie de acele companii mari şi solide care să se ocupe de acţiunile tale, tot la ei trebuie să apelezi.

— Şi atunci unde a zbârcit-o Archie?

— Poate că a făcut pe nebunul cu taxa aia de protecţie.

Existaseră oameni care o păţiseră pentru ceva mult mai neînsemnat. Cine ştie, poate că faptul că avea acces la

atâtea cărţi de credit îl făcuse pe Archie să creadă că nu mai avea nevoie de ei. Însă până şi un agent de pariuri din Las Vegas era obligat, mai devreme sau mai târziu, să-şi ia măsuri de protecţie. Lucrul de care aveam cea mai mare nevoie în clipa aceea era o discuţie sinceră cu cineva care avea relaţii în zona respectivă. Abia atunci gândul mi s-a îndreptat spre Toots.

Dat fiind că nu mai ştiam ce răspunsuri aş fi putut da, am invitat-o pe Brushy la prânz.

— Nu pot, a spus ea. A venit Pagnucci şi i-am promis că o să iau masa cu el.

— Pagnucci?

Carl nu era unul din aliaţii cunoscuţi şi niciuna din legăturile lui Brushy, dar, având încă în memorie experienţa zilei precedente, mi-am muşcat limba şi am întrebat altceva decât ce îmi propusesem iniţial.

— Ce s-a întâmplat? Se apropie Groundhog Day?

Brushy credea că da. În cadrul firmei noastre, fiecare partener trebuie neapărat să ajungă la un plafon de 75% din totalul banilor câştigaţi în cursul anului precedent, primindu-şi partea după fiecare din cele trei trimestre ale anului fiscal. Pe urmă, pe 31 ianuarie, Comisia împarte ce a rămas şi anunţă rezultatele de aşa-numita Groundhog Day. Toată lumea se îmbracă în smoching şi se duce la Clubul Belvedere la dineul festiv. Suntem serviţi cu toată consideraţia şi glumim între noi. La plecare, fiecare dintre noi primeşte câte un plic în care este menţionată partea noastră din venitul firmei. Nimeni nu trage chiulul de la acest eveniment. Fiecare partener se întoarce acasă singur, plin de lumina înălţătoare a succesului sau în pragul unei crize de deznădejde. Şicanele încep în ziua imediat următoare şi durează adeseori tot restul anului, până la proxima Groundhog Day. Unii oameni se bat cu cărămida în piept în faţa Comisiei, având grijă să menţioneze toate realizările, toţi clienţii noi pe care i-au câştigat pentru firmă şi ritmul susţinut în care s-a efectuat achitarea onorariilor. Pentru a pune cât de cât capăt

zâzaniei, Pagnucci, care calculează primul aportul fiecăruia, stă de vorbă cu toţi partenerii influenţi, ca să se asigure că pot fi de acord cu felul cum îi evaluează Comisia. Eu, cel puţin, aşa am auzit. Pagnucci n-a făcut niciodată vreo rezervare ca să ia masa cu mine. Singurele informaţii pe care le obţin sunt în general rodul bârfelor, înainte sau după consumarea evenimentului, întrucât partea care ţi se cuvine, aidoma organelor genitale, nu mai trebuie arătată altcuiva. În urmă cu trei ani, când mi-am primit pentru prima dată partea, am fost atât de măcinat de curiozitate, încât într-o seară, la o oră târzie, am aruncat un ochi în sertarul cu documente al lui Martin, acolo unde îşi ţinea hârtiile pe care erau trecute sumele încasate. Când am văzut că toţi mototoliţii şi rataţii câştigau mai mult ca mine, mi-a venit să-mi pun ştreangul de gât şi alta nu.

— Ce-ar fi să prânzim împreună mâine? m-a întrebat Brushy. O să caut un local unde să aibă şi feţe de masă. Vreau să stau de vorbă cu tine.

Mi-a atins uşor genunchiul cu mâna. Figura ei rotundă era luminată de o anumită căldură interioară. Probabil că Emilia Bruccia este singura persoană pe care o cunosc preocupată cât de cât de ceea ce port în suflet.

Secţiune 16.02 B. Secretele poliţiei

După plecarea lui Brushy, am pus mâna pe telefon şi am sunat la Megrath Hall, cartierul general al poliţiei din Kindle County. Deşi trecuseră douăzeci şi doi de ani, ştiam şi acum numărul pe dinafară. Am dat peste AI Lagodis, care între timp ajunsese la registratură, şi i-am spus că aveam de gând să trec pe acolo. Nu i-am dat ocazia să spună nu, deşi mi-am dat seama că avea un entuziasm atât de discret, încât parcă i-aş fi spus că vindeam bilete de loterie pentru o acţiune caritabilă.

Sediul poliţiei e o clădire mare şi cenuşie, de dimensiunile unui castel şi situată în partea de sud a centrului, exact unde clădirile impunătoare sunt înlocuite de cartiere sărăcăcioase şi mohorâte, pline de spelunci cu

firme luminoase sau afişe ce recomandă numerele de striptease şi de localuri unde beţivanii şi perverşii care ies din construcţiile elegante la ora prânzului beau cot la cot cu piţipoancele aflate în căutare de clienţi. Am ajuns la sediu în zece minute. A trebuit să-i spun ofiţerului de serviciu pe cine caut şi abia după aceea Al a fost chemat ca să mă ia de jos.

— Cum îţi merge? m-a întrebat el după ce mi-a aruncat o privire cum nu se poate mai sinceră, în timp ce străbăteam împreună coridorul.

— Ştii doar.

— Chiar în halul ăsta? a făcut el şi a izbucnit în râs.

Al mă cunoştea de pe vremea când lucram la delicte financiare, fiind convins la momentul respectiv că procedasem corect în episodul cu Pigeyes. Pe de altă parte, Al însuşi nu prea făcea nimic din proprie iniţiativă, cu excepţia pe care am bănuit-o şi eu la un moment dat a unor şoapte confidenţiale la urechea FBI-ului – informaţii de primă importanţă, divulgate la o ceaşcă de cafea şi catalogate chiar de el drept simple „bârfe şi zvonuri”. Am fost convins de la bun început că Al fusese cel care îi pusese pe agenţii FBI pe urmele mele. Era unul dintre puţinii poliţişti care au continuat să stea de vorbă cu mine şi după aceea, deşi prefera s-o facă atunci când nu mai era nimeni prin preajmă. Trecuseră de atunci două decenii, dar Al se uita şi acum pe furiş în stânga şi-n dreapta, trăgând nădejde că nu avea să-l vadă nimeni în compania legendarului pierde-vară ce răspunde la numele de Mack Malloy. În rest, nu se efectuaseră mari schimbări. Singura diferenţă era că între timp aici începuseră să lucreze şi femeile. Străbăteau coridoarele vechi şi întunecoase ale clădirii şi erau echipate cu pistoale, cămăşi şi cravate care, din punctul meu de vedere, nu prea se potriveau cu ţâțele, dar deprinseseră deja acel mers legănat, de om care-i îndeamnă pe cei din jur să-i facă vreun rău dacă au curajul.

— Frumos bârlog, am spus.

Locul lui era într-o odăiţă cu despărţituri metalice şi vopsite în acel albastru atât de cunoscut poliţiştilor, nişte imitaţii de ferestre dintr-un material plastic care se încreţea la cea mai mică adiere de curent şi o uşă. Niciunul dintre aceste compartimente nu avea tavan. Era genul de viaţă dusă într-un spaţiu unde trebuie să vorbeşti tot timpul în şoaptă şi unde poţi efectiv să atingi pereţii dacă te întinzi. Al lucrase la delicte financiare vreme de paisprezece ani. La momentul aducerii lui Pigeyes, a fost transferat – discreţia şi curajul, ştiţi povestea – şi a ajuns la registratură, care e, oricum, un punct terminus ceva mai convenabil. În prezent e unul dintre acei poliţişti pentru care zilele infernale au ajuns ceva de domeniul trecutului, care se pregătesc să-şi încheie cariera într-o fundătură şi care se pot ascunde acolo până la pensia care, dat fiind că Al avea aproape cincizeci şi cinci de ani, nici măcar nu era atât de departe. Sediul e plin de acest gen de indivizi cu nişte burdihane cât un sac cu mazăre şi cu voci răguşite. Al lucrează de la opt la patru jumate. Îi supraveghează pe funcţionari şi completează tot felul de formulare. Nimeni nu-l mai ia în cătarea puştii, nimeni nu-i trage şpiţuri în cur. Are o serie de amintiri despre care vorbeşte cu drag şi o nevastă care are grijă să-l repună pe linia de plutire când o ia pe ulei şi începe să tânjească după frumuseţea zilelor când era în serviciul operativ. E un ratat în toată regula şi a început să bea atât de vârtos, încât parcă nici la faţă nu mai seamănă cu cel de odinioară.

— Vreau să verifici câteva lucruri pentru mine, i-am spus.

— Să te-aud.

M-am aşezat chiar lângă birouaşul unde lucra, iar el s-a întins uşor şi a închis uşa fără să se ridice.

— Ai lucrat la delicte financiare mult mai mult decât mine. Trebuie să fac rost de informaţii din Pico Luan legate de cine exercită controlul asupra unui anumit cont bancar.

Al a clătinat din cap.

— Nu, lasă-te păgubaş, a spus el, întrebând apoi pe un ton pe care l-ar fi vrut cât mai degajat cu putinţă: Care-i treaba?

Nu m-am dat bătut şi am încercat o şmecherie.

— Nu sunt întru totul sigur. Ba, sincer să fiu, sunt chiar derutat. Hai să-ţi spun o chestie. Un tip mi-a spus că a avut o discuţie cu directorul general al unei bănci din Pico Luan, o convorbire interurbană, iar directorul cică i-ar cam fi spus printre rânduri al cui e contul. Cum ţi se pare?

— Nu seamănă deloc cu ăia cu care am stat eu de vorbă. În orice caz, nu la telefon. Se pricep de minune să te ducă de nas. Mergi la ambasadă, intri în audienţă la un diplomat care te poate ajuta, completezi un formular şi pe urmă aştepţi până-ţi creşte barba. Când nu mai crezi c-o să se întâmple ceva, te trezeşti că ţi se expediază un document cu tot felul de panglici şi ştampile, de zici că e cel mai mare secret din lume, dar totul e praf în ochi, fiindcă atunci când e vorba de bani nu-ţi spune nimeni nici câte picioare are calul. Ai fost şi tu băgat în chestii de astea şi ştii cum e.

Ce-i drept, ştiam, însă în ziua când Martin ne-a spus să sunăm la bancă nu m-am gândit atent ce însemna asta, fiindcă fusese vorba de o dispoziţie venită de la Martin. Abia acum am început să mă întreb ce-o să fac mai departe. Era ca şi cum aş fi încercat să prind fum cu mâna. Dumnezeule, mi-am spus.

— O dată sau de două ori, a continuat Lagodis, am fost atât de disperaţi, încât am angajat un căcănar care zicea că e avocat şi că are legături în interiorul băncii. Ce jigodie unsuroasă, n-ai mai văzut aşa ceva de când eşti. Escroc sută la sută, dacă te interesează o părere personală. Ai putea să faci o încercare, deşi în ce mă priveşte am mai multă încredere într-un şarpe cu clopoţei decât în el.

Al a clătinat din cap încă o dată, însă i-am spus că voiam oricum să ştiu cum îl cheamă pe avocat. Şi-a dat scaunul ceva mai în spate şi a ieşit din odăiţă, ajungând în

gălăgioasa sală centrală a registrăturii, unde se găseau o serie de terminale, teancuri întregi de dosare şi câteva birouri la care nu se afla nimeni, întrucât ocupanţii plecaseră în pauza de prânz. Din locul unde rămăsesem, am văzut un singur individ îmbrăcat în uniformă, care mânca un hamburger şi citea în fugă *The Tribune*. Întreaga clădire, cartierul general şi mai ales serviciile de genul registrăturii erau o zonă unde nu se întâmpla niciodată nimic şi unde timpul trecea de două ori mai încet decât în viaţa dinafara acestor pereţi, însă mi-a părut bine că m-am putut bucura din nou de această atmosferă de inerţie birocratică şi de sentimentul că o asemenea apatie te poate face efectiv invulnerabil.

Tristul adevăr e că n-o să uit niciodată că am fost poliţist. Starea morală pe care am trăit-o nu a fost niciodată mai searbădă; şi totuşi, oricât de ciudat vi s-ar părea, de puţine ori am fost mai fericit. Poliţiştii sunt cei care văd totul – pe şeful cercetaşilor care cercetează prin buzunarele copiilor, pe afaceristul care câştigă trei sute de mii la un simplu târg şi încearcă apoi să fure, pe mama care-şi învineţeşte copilul în bătaie, dar plânge de ţi se rupe inima dacă vii cu cei de la asistenţa socială ca să-l pui la adăpost pe viitor. Vezi că întinde mâinile, îngenunchează, imploră şi varsă lacrimi amare, ai imaginea cumplită a violentei şi sfâşietoarei ei suferinţe, îţi dai seama că, luându-i copilul, îi distrugi întreg universul, indiferent cât ar fi de urât, şi înţelegi că în micuţul acela se reflectă totul, nu doar durerea ei neţărmurită, ci şi speranţa oarecum abjectă că, odată ajunsă într-un loc unde să poată fi cât de cât tangibilă, această suferinţă ar putea fi mai uşor de controlat. Vezi toate lucrurile astea şi te întrebi cum e cu putinţă să le pricepi dacă ceva din ele nu se află şi înăuntrul tău. Şi ca o încununare, astăzi te armonizezi cu mediul şi eşti îmbrăcat în albastru.

— Joaquín Pindling, am rostit, citind de pe cartea de vizită pe care tocmai mi-o dăduse Al. Dumnezeule, ce fel de nume e ăsta?

— O să te coste destul de mult, ţi-o garantez. Pe de altă parte, a continuat Lagodis, e posibil ca un tip cu personalitatea ta să se ducă acolo în carne şi oase, să-şi facă prieteni noi şi să strângă informaţii pe cont propriu.

— Genul de prieteni care o să-mi uşureze buzunarele?

— Totul e posibil. Bineînţeles că nu-i exclus să existe şi indivizi mai puţin prietenoşi ca tine. În cazul ăsta, ai ocazia să devii specialist în pârnaiele din Pico Luan.

— Ei bine, despre asta chiar că e de discutat.

— A, cum să nu. Am stat de vorbă cândva cu doi oameni de ştiinţă care au fost în vizită acolo. Ei bine, prietene, dacă ajungi la puşcărie în Pico Luan, să ştii că nu e deloc ca la hotel. Îţi faci nevoile într-o gaură mare din mijlocul celulei, care duce dracu' ştie unde. Noaptea, paznicilor le place să se joace de-a v-aţi ascunselea cu albii. Cine pierde, află exact ce înseamnă acest „dracu' ştie unde".

— Am băgat la scufie.

Al a aşteptat câteva clipe, pentru ca vorbele lui să-şi facă efectul cuvenit, rămânând mai departe în picioare. Purta cravată şi, cu toate că eram în plină iarnă, o cămaşă cu mânecă scurtă care îi cuprindea cu greu pântecul umflat de bere. I-am spus că m-am întâlnit cu Pigeyes, dar aflase deja. Asta era poliţia, tot ce ţie ţi se părea nou pentru ei era fumat demult.

— Unde mai pui că mi-a dat drumul, am adăugat.

— Ai face bine să nu mai dai nas în nas cu el. O să-ţi smulgă capul de pe umeri şi o să ţi se cace în gât. Din câte-am auzit, îl apucă pandaliile de fiecare dată când vine vorba de tine. Cred că lucrul care-l macină cel mai mult e că i-au fost batjocorite sentimentele.

— Precis că asta e.

Aş fi vrut să-l întreb pe Al dacă era la curent cu investigaţia de care se ocupa Gino, în speranţa că aveam să mai obţin şi alte inform am despre Kam, dar probabil că nu era indicat să-mi forţez norocul mai mult decât o

făcusem.

— Mda, trebuie să te păzeşti de o grămadă de chestii, m-a sfătuit Al, încheind discuţia şi trăgându-şi în sus pantalonii care îi cădeau cu vreo cincisprezece centimetri ori de câte ori se legăna în vârful picioarelor.

Atâta lucru ştiam şi eu.

Articol XVII.

XIII. CINE ZICE CĂ AVOCAŢII NU SUNT DURI?

Secţiune 17.01 A. Pereţii lui Toots

Am fost primit în biroul de avocatură al lui Toots cu un protocol impresionant, de care fără îndoială că avea parte fiecare oaspete. Păşind anevoie cu ajutorul bastonului şi cu trabucul stins, dar bine fixat în colţul gurii, gazda mea m-a prezentat secretarei şi unui număr de parteneri – renumitul Mack Malloy, omul care îl ajuta pe Colonel să-şi rezolve acea problemă de ordin etic. Pe urmă m-a poftit în biroul personal şi s-a lansat într-un comentariu amănunţit şi îndelungat pe marginea fiecărui suvenir ce împodobea unul din pereţi.

Biroul lui Toots ar fi trebuit mutat cu totul într-un muzeu, dacă nu ca monument al vieţii politice din secolul douăzeci, măcar ca expresie a capacităţii unui individ de a cultiva o imagine atât de bună despre propria persoană. Ceea ce mi se oferea privirilor era un fel de raclă a Sfântului Nuccio. Existau, bineînţeles, fotografii cu autograf în care Colonelul apărea alături de toţi preşedinţii democraţi de la Roosevelt încoace, precum şi două instantanee unde era pozat în uniformă, în compania lui Eisenhower. În apropierea lor se aflau plachete omagiale de la B’nai B’rith (Omul Anului), de la Ordinul Surorilor Celor Săraci şi de la Muzeul de Artă din Kindle County. Tot acolo se mai puteau vedea o sculptură reprezentând un clarinet lucrat în bronz, oferit ca premiu special din partea orchestrei simfonice, diverse relicve religioase făcute cadou de feţe bisericeşti recunoscătoare şi o lungă scrisoare de mulţumire din partea Ligii Orăşeneşti, poate ultimul compliment primit de Toots din partea cetăţenilor

de culoare în ultimii treizeci de ani, dar care fusese oricum înrămat. Pe unul din pereţi fusese atârnat un ciocănel de judecător primit din partea Primăriei cu ocazia pensionării şi pe al cărui mâner fuseseră gravaţi anii petrecuţi în serviciul acestei instituţii, precum şi o sumedenie de fotografii ale lui Toots alături de diverse vedete ale lumii sportului şi personalităţi ale scenei politice, dintre care unele muriseră cu atât de mult timp în urmă, încât numele lor dispăruseră din memoria localnicilor. În centrul neîndoielnic al atenţiei, dovadă şi poziţia privilegiată, chiar deasupra impresionantei mese de lucru, se aflau medaliile aliniate într-o casetă cu o uşiţă de sticlă, în mijlocul cărora, pusă în evidenţă de o lumină specială de mare intensitate, trona steaua de argint a lui Toots, care se odihnea pe o perniţă de catifea neagră. Am petrecut câteva minute admirând-o, aşa cum se cuvenea, şi întrebându-mă ca de fiecare dată dacă îi fusese conferită efectiv pentru fapte de bărbăţie sau făcuse parte dintr-unul din inevitabilele târguri pe care le încheia Toots. Odată ajuns între aceşti patru pereţi, îţi dădeai seama că umflarea în pene a lui Toots şi colecţia de medalii şi decoraţii de care se înconjurase erau mult mai reale şi mult mai importante pentru el decât evenimentele pe care aveau menirea să le comemoreze.

— Aşa, deci, a spus el, după ce s-a aşezat într-un târziu. N-am ştiut că faci şi vizite la domiciliu.

— Din când în când. Vreau să stau de vorbă cu line despre ceva.

— În legătură cu audierea?

I-am spus că era vorba de altceva şi mi-am dat scaunul ceva mai aproape.

— Toots, pot să-ţi pun o întrebare? Ca între prieteni?

Mi-a recitat textul tradiţional, cum că pentru mine făcea orice. Am replicat pe măsură, mărturisindu-i că era singura persoană din regiune capabilă să-mi dea răspunsul la întrebare. A zâmbit, extrem de mulţumit de fiecare compliment, indiferent dacă era sau nu sincer.

— Mă întrebam dacă nu cumva ai prins vreo bârfă din oraş. Există un tip de la asigurări, un aşa-numit actuar, despre care ziarele scriu că ar fi dispărut. Îl cheamă Vernon Koechell, dar i se spune Archie. Vreau să aflu doar dacă ştii vreun motiv pentru care ar fi vrut cineva să-l lichideze.

Toots a râs cu poftă, ca şi cum tocmai aş fi făcut o remarcă savuroasă şi la limita bunului-simţ. Chipul lui bătrân şi zbârcit nu a dat niciun semn că l-aş fi jignit cât de puţin, însă am observat că s-a tras încet înapoi, cu ajutorul bas tonului, şi că în ochii tulburi a licărit imperceptibil urma unei ameninţări mortale.

— Mack, amice, pot să-ţi dau o umilă sugestie?

— Sigur.

— Pune-mi altă întrebare.

Am rămas ca la dentist.

— Vezi tu, Mack, am şi eu o regulă de la care nu abdic. Am respectat-o dinainte de a-mi da tuleiele. Te ştiu de o groază de ani şi eşti un tip isteţ. Dar dă-mi voie să-ţi spun un lucru: nu vorbi despre afacerile celorlalţi. E treaba lor, ei sunt cei care trebuie să-şi facă griji.

I-am primit sfatul cu o expresie solemnă. Toots s-a uitat la mine şi mi-a făcut cu ochiul.

— Am băgat la cap, Colonele, dar am o problemă de care nu pot să scap.

— Ce s-a întâmplat? Te-a fentat cu poliţa de asigurare?

— Uite cum stă treaba, Colonele. Mi-a dispărut un partener de la serviciu, un tip pe nume Kamin. Bert Kamin. N-am nici cea mai mică idee unde s-a dus. Pe de altă parte, acest Archie e îmbrăcat frumos, are cămaşă albă şi o cravată elegantă, dar totodată ţine o evidenţă a pariurilor. Iar Kamin al meu pariază prin intermediul lui, sau cel puţin aşa se pare.

Mi-am ridicat privirile spre Toots şi am văzut că reuşisem să-l fac atent.

— În orice caz, Archie a mierlit-o, de asta sunt sigur.

E un lucru pe care îl ştiu precis. Şi mă aştept ca dintr-o clipă în alta sticleţii să vină şi să vrea să stea de vorbă cu mine. Sincer să fiu, n-am niciun chef să calc pe umbră pe cine nu trebuie, aşa că de asta am venit să te întreb. Trebuie să ştiu care-i mersul, fiindcă s-ar putea să fiu obligat să fac nişte chestii mai ciudate.

Am încercat să fiu sau să par sincer şi să preaslăvesc una din acele numeroase puteri care îi dominau viaţa lui Toots, dar n-a mers.

— Nu umbli cu fofârlica, Mack?

— Nici cât tine.

Toots a râs, încântat de replica mea. Şi-a scos trabucul din gură şi, în lumina slabă din încăpere, i-a cercetat capătul morfolit. Semăna cu un mănunchi de ierburi de mare agăţate de cârligul unei undiţe.

— Ştii cum stau lucrurile cu agenţii de pariuri, a spus el.

— Nu foarte bine.

— Uite-aici, dacă tipul se ţine de pariuri, mai trebuie să şi împartă, nu?

— La fel ca în cazul companiilor de asigurări. Nu absoarbe el întregul risc. Chestia asta am înţeles-o.

— Ei bine, individul ăsta a avut noroc cu carul. Nu ştiu cum a făcut, dar a împărţit întotdeauna doar pierderile.

Am aşteptat, curios să văd ce avea să urmeze, după care am întrebat:

— Dar cum naiba era în stare să ghicească mereu cine o să piardă şi unde? Oare nu cumva făcea împărţeala anticipat? Adică înainte de meci, de cursă sau de ce-o fi fost?

— Întocmai, a spus Toots.

Ajunsesem în plin câmp minat. Toots a continuat să-şi morfolească metodic şi drăgăstos trabucul.

— Vrei să spui că ştia dinainte rezultatul? La asta te referi? Ştia că totul fusese trucat?

— Vezi tu, a rostit Toots, dacă împărţi riscurile,

împărţi şi mersul la sigur, aşa-i frumos. Pricepi? Trebuie să ai grijă şi de prieteni, altfel te alegi numai cu duşmani, corect? Aşa-i viaţa, nu?

— Aşa pare să fie, Toots. Nu există victime.

Colonelului i-a plăcut chestia asta, mai ales că n-a avut nevoie să i-o explic.

— Vezi cum se întâmplă? a întrebat el. Mi-ai pus o întrebare, mi-ai pus-o pe a doua, mi-ai spus nişte chestii, eu ţi-am spus altele, am discutat, de acord? Oricine te întreabă, unele lucruri le ştii, altele nu. Corect?

— Corect.

— Aşa, vezi, a spus Toots, scoţând un chicotit care nu prea a avut darul să mă liniştească. Ia s-auzim, câştigăm la audierea aia au ba?

— Aş vrea să pot spune da, Colonele, însă nu-i deloc simplu.

A ridicat din umeri, mulţumit că aici, între atâtea amintiri, putea să joace rolul omului înţelepţit la şcoala vieţii.

— Fă tot ce poţi. Oricum, n-o să m-aleg cu pedeapsa capitală, aşa-i?

I-am spus că eram de aceeaşi părere.

— Şi cine e tartorul, tu sau fustanela?

— Fustanela e foarte bună, l-am anunţat.

— Aşa am auzit şi eu, a zis Toots. Aşa vorbeşte lumea. Cică nici cu mezaninul nu stă rău.

— E o femeie de lume, am răspuns, ştiind că Toots avusese grijă să afle cât mai multe despre Brushy.

— Iar lumea-i largă, nu glumă, a insistat Toots.

— O să încerc să fiu prezent la datorie, Colonele. Numai că trebuie să mă ocup şi de chestia cealaltă. Archie, Bert, ştii povestea.

Nuccio a înţeles. Uneori se mai întâmpla să dai şi de bucluc. S-a ridicat anevoie şi m-a condus până la uşă.

— Ţine minte regula de care ţi-am pomenit, m-a sfătuit el, gesticulând cu trabucul. Nu te băga în ciorba altora.

Era un lucru care deja mi se întipărise bine de tot în minte.

Secţiune 17.02 B. Secrete contabile

După ce am revenit la sediul de la Needle, liftul în care mă urcasem a oprit la etajul 32. N-a intrat nimeni în cabină, însă am intuit că destinul îmi face semn şi am ieşit, străbătând apoi întregul coridor care ducea la contabilitate. Când am intrat pe uşă, şeful de serviciu, domnişoara Glyndora Gaines, analiza nişte documente.

M-am aşezat lângă ea pe un scaun. Masa ei de lucru era foarte ordonată şi, făcând abstracţie de dosarul pe care îl studia chiar atunci, aspectul general al biroului întărea impresia că aveai de-a face cu o persoană autoritară, deloc dispusă să cedeze. Glyndora a continuat să se uite la actele pe care le avea sub ochi, hotărâtă să nu mă bage în seamă. Am încercat să văd dacă pot desluşi urma unui zâmbet cât de vag pe chipul ei sever.

— Glyndora, i-am spus pe un ton potolit, din pură curiozitate şi nu fiindcă aş vrea să fac aşa ceva – ştii bine că nu vreau – ce crezi că s-ar întâmpla dacă aş informa Comisia despre felul cum ţi-ai bătut joc de mine? Cum ar fi dacă aş începe să fac pe şeful, în loc să fiu băiat de gaşcă?

Încercam din răsputeri să par rezonabil şi calm, deşi nu aveam pretenţia că îi devenisem brusc simpatic Glyridorei. Dincolo de cămăruţa ei, vreo zece oameni se agitau fără întrerupere, copleşiţi de vânzoleala tipică sfârşiturilor de an, în timp ce imprimantele calculatoarelor şi zbârnâitul strident al telefoanelor sporeau considerabil numărul de decibeli. Pe câteva mese cecurile se adunaseră în teancuri multicolore.

— Vrei să te duci la Comisie? Păi atunci, uite ce să le spui.

S-a aşezat mai bine pe scaun şi a aruncat o privire spre uşa de la intrare, după care a continuat:

— Spune-le că ai venit la mine-acasă, ai sunat până era să se strice intercomul şi mi-ai împuiat capul cu tot felul de tâmpenii despre Bert, iar în clipa când ţi-am dat

drumul înăuntru nici n-ai mai pomenit de el. Primul lucru pe care l-ai făcut a fost să-mi pui o mână pe ţâţe şi alta pe fund, iar singura cale de a scăpa de năbădăile tale a fost să te trimit după ceva de băut, cu toate că te-ai lăudat în faţa tuturor ce grozăvii ai făcut cât timp ai fost la dezalcoolizare. Spune toate chestiile astea Comisiei şi mai vorbim.

A zâmbit în stilul ei caracteristic, de parcă s-ar fi pregătit să bată cuie, şi a încercat să vadă ce efect avuseseră cuvintele ei asupra mea. În relaţia cu Glyndora, totul era o întrecere; de data asta fusesem învins, lucru pe care ea îl ştia foarte bine. Dacă aş fi vrut să le prezint celor din Comisie şi varianta mea în legătură cu cele întâmplate, ea ar fi părut nu doar cusută cu aţă albă, ci de-a dreptul ridicolă. Nimeni nu m-ar fi crezut că figura cu mâna pe ţâţe fusese doar o diversiune cu scop tactic. Iar dacă ar fi aflat cineva că mă apucasem iar de băut, s-ar fi zis şi cu cariera mea de detectiv particular improvizat, darămite cu activitatea în cadrul firmei.

— Glyndora, ştii exact ce se petrece aici.

Şi-a încrucişat braţele pe piept şi s-a aplecat în faţă, făcând ca aparatura de bord să i se contureze şi mai bine sub bluza portocalie cu modele florale. Un strat de fard roşu-închis îi acoperise pleoapele aidoma polenului care se aşterne pe flori.

— Un singur lucru ştiu exact, Mack, şi anume că eşti un fraier şi-un neisprăvit.

A schiţat acelaşi zâmbet satisfăcut, amuzată de faptul că-mi descoperise secretele. Numai că nici eu nu stătusem cu mâinile în sân şi aflasem la rândul meu câte ceva, aşa cum m-am grăbit să-i demonstrez.

— Şi eu ştiu tot un singur lucru: că-ţi plac albii.

Am rostit cuvintele pe un ton răspicat şi am dat hotărât din cap, imitând-o fără să vreau. În orice caz, am regretat imediat. Glyndora a devenit brusc şi mai ţeapănă ca de obicei şi a dat impresia că se retrage în carapace, pregătind atacul decisiv. Ostilităţile se desfăşurau şi de

data asta după acelaşi scenariu, în care fiecare dintre noi încerca să-i vină de hac celuilalt, ca să câştige întrecerea. Deşi nu-mi propusesem să fac un asemenea gest, m-am întins să-i dau una din mâini. În împrejurările date, o asemenea iniţiativă era întrucâtva temerară. Atingerea epidermelor şi imaginea mâinii mele rozalii peste mâna ei ciocolatie au constituit un şoc pentru amândoi, dar am simţit că trebuia să-mi joc cartea.

— Uite ce-i, am spus, să ştii că şi eu sunt angajat aici la fel ca tine. Nu încerc să profit de ierarhie sau să mă port ca un superior care se crede stăpân peste ceilalţi. Ţii minte să fi procedat vreodată aşa? N-ai decât să spui despre mine că sunt al naibii, naiv sau cum îţi vine la gură. Dar poţi să afirmi că am încercat vreodată să te lucrez sau să-ţi fac rău? Tipii ăştia mi-au ordonat „Găseşte-l pe Bert” şi vreau să dau de el. O să fiu sincer cu tine, e un lucru pe care *am nevoie* să-l fac. Aşa că ar fi bine să nu-ţi mai arăţi colţii, ce zici? Comportă-te şi tu ca o fiinţă omenească.

În tonul hotărât pe care vorbisem, am desluşit brusc un fel de mărturisire adresată forului meu lăuntric. Până în clipa aceea, mă referisem la toată aventura legată de urmărirea şi prinderea lui Bert ca la un efort zadarnic de a începe o viaţă nouă. Numai că toate aceste scenarii imaginare în care fie că fugeam cu banii, fie că mă acopeream de laude şi câştigam stima partenerilor, erau simple reflexe ale autoamăgirii. Şi totuşi, aveam sentimentul că pusesem la bătaie mult mai mult decât eram dispus să recunosc. Poate că nu mai aveam cine ştie cât de trăit. Poate că şansele mele erau minime. Însă mi-am dat seama că îmi promisesem tacit că distracţia asta avea să mă schimbe într-un fel sau altul. Cineva înăuntrul meu era ferm convins de acest lucru şi se crampona de acel ceva nedefinit căruia chiar şi în aceste condiţii obişnuim să-i spunem tot speranţă.

Recunoscând acest lucru, am pus-o pe Glyndora în faţa singurului pericol de care încerca să se ferească în relaţia cu ceilalţi – m-am arătat vulnerabil şi am invitat-o

să mă calce în picioare. S-a holbat la mine, nevenindu-i să creadă; mi s-a părut că se simţea insultată şi că această abordare fizică nu-i convenea câtuşi de puţin. Şi-a retras mâna din mâna mea şi şi-a tras scaunul ceva mai în spate, ca să mă poată privi de la distanţă, în timp ce continuam să ne măsurăm din ochi unul pe celălalt. Glyndora are tipicul ei. Are grijă să-ţi amintească de fiecare dată că, deşi e negresă, figurile de soiul ăsta nu ţin. A repetat de atâtea ori scena, încât retorica rasistă la care apelează a devenit un fapt obişnuit. E în stare să rostească textul şi fără să-i stea mintea la el, de parcă ar fi trecută pe pilotul automat. Ştiu că vorbeşte serios şi că e o nucă greu de spart. Seamănă cu Groucho, care nu voia să facă parte din niciun club în care se putea înscrie fără probleme. Ţine morţiş să fie prima care dă cu celălalt de pământ, iar în acest caz se putea spune că misiunea fusese îndeplinită. Dar există situaţii când în ochii ei licăreşte o anumită teamă, legată de recunoaşterea faptului că e altfel decât pare. Habar n-am dacă se lasă prinsă în viitoarea unor fantezii provocate de consumul de cocaină sau dacă citeşte Coranul pe ascuns, însă în orice caz dincolo de faţada asta se mai ascunde ceva. Şi tocmai asta e cea mai mare ofensă pe care ne-o aduce celor mai mulţi dintre noi: nu ne dă voie sub nicio formă să vedem ce anume. Cu toate acestea, Glyndora are un loc secret. V-o spune un expert în aşa ceva, un tip care cu o seară înainte fusese la un pas de-a pătrunde dincolo de prag şi care făcea acum o nouă încercare.

— *Am nevoie* să-l găsesc pe Bert, am repetat.

Într-un târziu s-a aplecat spre mine şi mi-a vorbit pe un ton ceva mai blând, de parcă avea o nuanţă vag rugătoare.

— Nu-i adevărat, Mack. Nu trebuie să le spui decât că l-ai căutat.

Aici era vorba în mod clar de un mesaj. Chiar dacă Glyndora juca rolul intermediarului sau al oracolului, tot nu ştiam precis dacă eram implorat sau pus în gardă.

— Trebuie să-mi mai spui şi altceva, Glyn. Sunt în ceaţă. Pe cine acoperi? Măcar despre nota aia de serviciu dă-mi nişte informaţii.

Ţinuta ei a redevenit ţeapănă, iar trăsăturile feţei au recompus bine cunoscuta expresie severă. Am avut impresia că mă aflu în faţa unei cărţi care se închide implacabil.

— Ceri prea multe, tipule.

Nu era limpede dacă era vorba de un exces care îmi aparţinea mie sau ei, dacă voiam informaţii la care nu aveam dreptul să am acces sau dacă preţul lor era prea mare pentru Glyndora. Indiferent cum stăteau lucrurile, răspunsul era negativ. S-a ridicat şi a trecut pe lângă mine. Am presupus că dorea să găsească un adăpost care s-o ferească de alte momente delicate. Am rămas pe gânduri, trecând în revistă ce opţiuni aveam. Puteam să-i cer cheile şi să-i întorc biroul cu fundu-n sus. Puteam să aduc treizeci de zilieri sau de angajaţi temporar şi să-i pun să caute prin toate registrele. Însă tocmai reuşisem să fac un târg. Fără să mă întorc, am vorbit înainte ca Glyndora să aibă timp să ajungă departe.

— Un singur lucru, am spus.

Zgomotul tocurilor ei nu s-a mai auzit, aşa încât mi-am dat seama că rămăsese lângă uşă.

— Nu s-a întâmplat niciodată, dar absolut niciodată, să-ţi pun mâna pe fund.

Când m-am întors spre ea, am văzut că schiţase un surâs vag sau ceva de genul ăsta. Figura îmi reuşise, însă tot n-am izbutit să mai scot şi altceva de la ea.

— Să văd cine te crede, au fost ultimele ei cuvinte.

Secţiune 17.03 C. Diavolul în persoană

— E un pact cu diavolul.

Memorabilele vorbe ieşiseră din gura lui Carl Pagnucci. Acesta se afla împreună cu Wash, cu Martin şi cu mine în aceeaşi sală de şedinţe lambrisată unde ne întâlniserăm şi la începutul săptămânii. Era unul din rarele momente însorite ale iernii, când o parte a discului solar

ieşise de după nori şi arăta ca ceva care-ţi atârnă din buzunar. Draperiile grele fuseseră date în lături, iar masa lungă din lemn de nuc strălucea în lumina după-amiezii, semănând cu glazura unei prăjituri cu cremă caramel. Îl găsisem pe cei trei aşteptându-mă şi le-am prezentat rapid conţinutul discuţiei pe care o avusesem cu Jake Eiger în cursul dimineţii. Am avut grijă să nu pomenesc nimic despre nota de serviciu a lui Bert şi nici despre vizita pe care i-o făcusem lui Neucriss. Glyndora mă pusese în gardă cu privire la ambele subiecte şi nu aveam niciun chef să-mi atrag mânia lui Martin, ale cărui motive continuau să mă nedumerească. El şi cu Carl au asimilat cu gravitate mesajul transmis, însă Wash a priceput ceva mai greu.

— Vrea să spună că, dacă nu rezolvăm problema, delictul va fi neraportat, i-a explicat Martin. Jake e foarte îngrijorat. Nu poate să se prezinte în situaţia asta în faţa preşedintelui, a lui Krzysiński, fără a ne periclita nouă poziţia. În fond şi la urma urmei, cine l-a însărcinat pe Bert cu administrarea contului 397? Tot ce vrea la ora asta e să ne ţinem gura.

— Aha, a făcut Wash, nereuşind să ascundă aproape deloc faptul că acest lucru îl mulţumea pe deplin. Şi în ce relaţie ne pune treaba asta cu Jake?

— Ai auzit de concubinii complici? a întrebat Martin. Ei bine, asta suntem. Ne acoperim unii altora porcăriile. De fapt, Jake nu prea are cum să ne facă figura, nu? într-un fel, e la mâna noastră.

— Şi noi la a lui, a adăugat Pagnucci, subliniindu-şi intervenţia printr-o tăcere plină de tâlc.

— Atâta doar că noi am adus chestiunea la cunoştinţa clientului, a rostit Wash, continuând să bâjbâie ca şi până atunci. Dacă el se hotărăşte să nu…

A făcut un gest vag cu mâna lui albă şi elegantă, lăsând să se înţeleagă că, la un moment dat, timpul le va vindeca pe toate. Wash al nostru era deja vândut. Asta era soluţia cea mai simplă. O gaură de cinci milioane şi un

secret pentru veşnicie.

— Jake susţine că nu crede nimic din toată povestea, am intervenit. În acelaşi timp, e de părere – şi în orice caz speră – că revizuirea registrelor contabile va dovedi că nu aşa stau lucrurile.

— Rahat, a spus Pagnucci. Încearcă o cacealma şi atâta tot. Ştim doar că nimeni nu l-a informat efectiv pe client. Dacă rămânem consecvenţi, e ca şi cum n-am fi scos o vorbă.

Acest lucru este valabil cu singurul amendament că, bineînţeles, riscul de a fi depistat era considerabil mai mic. Controlul asupra unui cont legal constituit, ale cărui documente erau depuse în custodia unei terţe persoane şi din care dispăruseră bani era de competenţa lui Jake. Acesta avea să fie nevoit să ne acopere, ca să se pună la adăpost şi pe sine. Abia acum mi-am dat seama că la asta se referise în cursul dimineţii, când adusese vorba de contabilitate.

Am tăcut din nou toţi patru. Pe întreaga durată a întrevederii, atenţia mea s-a concentrat asupra lui Martin. Wash adoptase deja linia minimei rezistenţe, în timp ce pentru Carl metoda de rezolvare a problemei era la fel de transparentă, reducându-se la o ecuaţie a beneficiilor şi a costurilor. În mintea lui, plusurile şi minusurile se menţineau întotdeauna într-un echilibru mai mult sau mai puţin stabil. Însă socotelile lui Martin erau ceva mai complexe, în conformitate cu firea şi caracterul lui. Aidoma unui personaj aristotelic, îşi ridicase ochii spre cer în cursul contemplării unui plan superior al evenimentelor. Martin este un veritabil Om al Valorilor, un avocat care nu consideră legea o afacere sau o distracţie. Face parte dintr-un milion de comitete şi comisii de binefacere. Este împotriva bombelor de orice fel, a pedepsei capitale şi a pagubelor produse mediului înconjurător, declarându-se totodată în favoarea avortului, a alfabetizării şi a îmbunătăţirii condiţiilor de locuit pentru săraci. De doi ani e preşedintele Comisiei Riverane, care şi-a propus să

depună eforturi pentru ca râul să ajungă atât de limpede şi curat, încât să se poată înota în el sau să fie potabil. Deşi, la drept vorbind, aceste obiective vor putea fi îndeplinite mult după colonizarea planetei Marte, onorabilul preşedinte de comisie duce tot felul de oameni la plimbare pe malurile neregulate ale apei, unde iarba e aproape la fel de înaltă ca în prerie, şi le descrie cu lux de amănunte amenajările care deocamdată au prins contur doar în mintea lui.

Ca toţi Oamenii Valorilor care sunt în acelaşi timp şi avocaţi, Martin nu se implică în acest gen de muncă doar de dragul de a face fapte bune. Activităţile desfăşurate pe acest tărâm îl fac să fie cunoscut şi îl ajută să atragă noi şi noi clienţi. Şi, mai presus de toate, ele îi conferă exact acelaşi lucru pe care cunoaşterea legilor ni-l dăruieşte tuturor: sentimentul puterii. Martin e genul de cârmaci cu mână sigură. Când vorbeşte despre cele patru sute de milioane de dolari reprezentând oferta publică pe care am făcut-o pentru în cu doi ani în urmă, ochii îi lucesc ca ai unei pisici pe întuneric. Când rosteşte cuvintele „companie de stat”, are ceva din preotul care împarte ostii şoptind „trupul lui Iisus”. Martin înţelege foarte bine modul în care contribuie afacerile la propăşirea Americii şi vrea să influenţeze bunul mers al lucrurilor.

Cu toate acestea, nu se poate spune că singurul lucru care îi stârneşte energiile este sentimentul de a fi important pentru structurile la care a aderat. Pe Martin îl interesează în egală măsură dacă ceea ce vrea clientul lui este bine sau rău, permis sau interzis. Domnul preşedinte de comisie e navigatorul, omul cu busola, bunul cetăţean care le explică celor mari şi puternici rostul regulilor şi al principiilor, dacă nu cumva chiar al moralei. Clienţii lui n-au decât să se plimbe prin podgorie şi să se umple de noroi pe ghete, el preferă să rămână în birou şi să le fixeze drumul în viaţă orientându-se după poziţia astrelor. Înainte de a merge la culcare, când cere binecuvântarea Domnului, Martin are grijă să-l informeze că şi-a ajutat

clienţii să se mişte cu eleganţă şi viteză prin lumea dificilă şi ambiguă pe care a plămădit-o pentru noi. Deşi poate că nici chiar el nu e în stare să sfideze logica, este ferm convins că s-a angajat într-un demers esenţialmente bun.

Dacă sunteţi atenţi la tot ce vă îndrug aici, sunt sigur că fredonaţi „Imnul de luptă al Republicii” şi mărşăluiţi pe loc. În regulă, am înţeles. Să ştiţi că încerc doar să vă arăt cum stau lucrurile. Însă v-aş ruga să nu ricanaţi. E uşor să fii un poet ascuns dincolo de porţile unei universităţi sau un călugăr închis în mănăstire şi să ai sentimentul că există o lume a spiritului căreia ţi-ai dedicat întreaga viaţă. Dar ia încercaţi să trăiţi în mijlocul acestui oraş care clocoteşte, unde atâta lume îşi strigă nevoile sau dorinţele şi unde prin planificare şi asistenţă socială se înţelege cel mai frecvent o metodă prin care să reuşeşti să le vâri pumnul în gură tuturor. Ia faceţi o tentativă de a vă gândi la căile prin care această comunitate vastă şi greu de stăpânit va putea înţelege aspiraţiile mai profunde ale omenirii, legate de ameliorarea generală a vieţii rasei umane, de binele celor mulţi şi de drepturile celor puţini. Întotdeauna am crezut că acesta este rolul legii şi că, pe lângă ceea ce facem noi, fizica nucleară pare un joc pentru copii.

În cele din urmă, Wash a întrerupt tăcerea prelungită a celor din sală şi a formulat întrebarea pe care nu dorise nimeni s-o pună:

— Cum ar putea să afle cineva vreodată?

Martin şi-a îngăduit efectiv un zâmbet şi, fără să scoată un cuvânt, ne-a privit pe rând pe toţi, mişcându-şi şi frecându-şi bărbia într-un gest scurt şi sugestiv. Această atitudine, dublată de conştiinţa faptului că eram singurii care ştiam ce se întâmplase cu adevărat, a avut darul să ne strecoare nişte fiori pe şiră. Te pomeneşti că pasul următor era să ne crestăm la mână şi să ne facem fraţi de cruce.

— Unde crezi că s-a dus Bert? am întrebat. Au venit deja vreo trei sute de oameni care se interesează de el.

— Spune-le că, din câte ştim, se găseşte în Pico Luan,

a răspuns Pagnucci. Şi că s-a retras din avocatură. Asta o să-i calmeze pentru moment, mai ales dacă îi trimitem corespondenţa pe adresa băncii de acolo. Însă pe mine nu asta mă îngrijorează.

— S-a retras? am întrebat. Aşa, pur şi simplu? Are doar patruzeci şi unu de ani.

— Toţi cei care-l cunosc cât de cât pe Bert Kamin îl cred în stare de asemenea hotărâri luate sub impulsul momentului, a declarat Wash, gesticulând cu pipa.

Aici avea dreptate. În ultimii cinci ani, Bert făcuse şi lucruri mai ciudate.

— E posibil, ba chiar fezabil, a continuat Wash, aprinzându-şi pipa cu ajutorul brichetei. Cât despre frământările tale, Carl, cum că Jake ar putea să nesocotească raportul pe care l-am trimis, personal nu-mi vine să cred că Jake Eiger ne minte.

Chiar dacă sinuozităţile gândirii lui Wash erau ceva mai greu de urmărit, ne-am dat seama cu toţii la ce se referise. Dacă s-ar fi demonstrat vreodată că secretul nu putuse fi păstrat, am fi putut spune că ne încrezuserăm în Jake şi în capacitatea lui de a fi cinstit, de a apăra interesele companiei m şi de a nu vorbi mai mult decât era cazul. Am presupus că tăcerea celor de sus reflecta dorinţa şefilor de la în de a-şi menţine reputaţia neştirbită şi de a proteja fondul de ajutorare de orice eventuală ofensivă a avocaţilor reclamanţilor. Dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură neconvenabilă, ne-am fi putut exprima perplexitatea faţă de atitudinea lui Jake. Iar în cazul în care pericolul ar fi fost iminent, Wash, care îl plantase pe Jake la în cu ani în urmă ca pe o sămânţă, l-ar fi sacrificat fără ezitare pentru a-i salva pe ceilalţi.

Numai că Martin a sesizat rapid unde bătea Wash.

— Dacă alegem drumul ăsta, a rostit acest bărbat pe care-l iubesc şi care l-ar fi putut face pe Keats să se gândească mai bine dacă frumuseţea e totuna cu adevărul, şi dacă ne trezim într-o bună zi că o să trebuiască să dăm explicaţii, o să minţim cu toţii. În plus, o să auziţi patru

versiuni diferite despre ce s-a întâmplat în această încăpere.

Privirea lui ne-a fixat pe toţi şi în cele din urmă s-a oprit asupra mea.

— N-aş vrea să mai fie nevoie să mă repet, dar sper să daţi de Bert, a decretat el în loc de concluzie.

Secţiune 17.04 D. Finanţistul

— Neplăcută treabă, a spus Pagnucci după întrevedere, în timp ce ne îndreptam spre biroul meu, parcurgând agale coridorul străjuit şi de o parte şi de alta de rafturi cu cărţi.

Martin şi tipii de la decoraţiuni interioare au decis că era bine să se împodobească toate holurile cu rapoarte federale şi de stat cu cotoare aurite, deşi pentru asociaţi această măsură era infernală, întrucât nimeni nu mai ştia unde să caute volumele de care era nevoie.

Era a doua oară în această săptămână că Pagnucci venea aici de la Washington. Dornici să le facem pe plac celor de la m şi să-i determinăm să apeleze cât mai puţin la serviciile altor firme, în urmă cu cincisprezece ani inauguraserăm biroul de la Washington ca să rezolvăm operativ problemele pe care le-am fi putut avea cu Agenţia Naţională de Aviaţie şi Biroul pentru Transporturi Civile. Ori de câte reglementările aviatice te făceau să te simţi ca o minge de tenis care zboară dintr-o rachetă în alta, dispuneam de vreo treizeci de avocaţi care nu aveau nimic de făcut. Aici intra în scenă Carl Pagnucci, fost asistent al judecătorului Rehnquist de la Curtea Supremă, capabil să aducă firmei venituri în valoare de şase milioane pe an, mulţumită lui Ronald Reagan, care în 1982 îl numise cel mai tânăr membru al Comisiei de Control al Documentelor.

Se spune despre firmele de avocaţi că sunt alcătuite din găsitori, monitori şi muncitori. Prima categorie se referă la oamenii de genul lui Carl, Martin şi Brushy, care caută în permanenţă clienţi cu parale care să aibă nevoie de noi, în timp ce a doua îi cuprinde pe partenerii obişnuiţi, printre care mă număr, care au grijă ca

activităţile să se desfăşoare normal şi care în acest scop se ocupă de supravegherea celei de-a treia categorii, compusă din tinerii care trudesc la arhivă şi la bibliotecă, printre tonele de cărţi pentru care s-au sacrificat atâtea falnice păduri. Lucrul cel mai trist este că, deşi există incomparabil mai puţini găsitori decât monitori, aceştia vor să aibă din ce în ce mai mult, în detrimentul celorlalţi. Carl plecase de la fosta firmă unde fusese angajat fiindcă nu fusese plătit la nivelul propriilor aşteptări şi, în aceste condiţii, simpla lui prezenţă printre noi înseamnă că trebuie să fim atenţi să nu se întâmple la fel şi aici. Există o grămadă de modalităţi prin care se poate avea grijă de acest lucru. Una dintre posibilităţi ar fi să-i convingi pe asociaţi să mai rămână un sfert de oră după miezul nopţii sau să percepi taxe pentru activităţi suplimentare ridicole – de exemplu, câte cincizeci de cenţi pe pagină pentru distrugerea documentelor compromiţătoare prin intermediul tocătorului de hârtii – însă, până la urmă, cea mai sigură cale pentru cei de la nivelul superior este să aibă cât mai puţini colegi de împărţeală, să dea afară vreo câţiva monitori şi să transfere partea lor în contul lui Carl. O sumedenie de oameni de la G & G au susţinut sus şi tare că nu se va ajunge la aşa ceva, însă presiunea există, iar Carl, care e şeful subcomisiei de control al resurselor financiare ale firmei, nu a exprimat niciodată un punct de vedere asemănător. Fără îndoială că era convins că asta urmăream şi eu – să-l cobzăresc în legătură cu banii pentru anul viitor – aşa încât, imediat ce am închis uşa în urma noastră, a schimbat subiectul.

— Ia s-aud, ce-ai mai aflat de la ăia care se-ocupă de dispăruţi?

— Am făcut mici progrese, am răspuns. Dar încă n-am dat de omul nostru.

— Hm, a făcut Pagnucci, îngăduindu-şi o uşoară încruntătură.

— Vreau să-ţi cer ceva în calitate de şef al subcomisiei pentru finanţe.

A dat aprobator din cap, fără să scoată vreun cuvânt. Mi-am dat seama că se pregătea sufleteşte. Şi-a dus o mână la cap, deşi nu era conştient de gestul comis. Carl are o cheliuţă de mărimea unei portocale chiar în creştet şi modul în care încearcă să şi-o acopere îţi dă de înţeles că îi provoacă mari neplăceri. Ceea ce-l sâcâie în mod special este imperfecţiunea în sine, dar şi faptul că, neputând interveni, e nevoit să se supună capriciilor sorţii la fel ca toţi muritorii de rând.

— Ce părere ai avea dacă ţi-aş spune că vreau să mă deplasez în Pico Luan?

Carl a căzut pe gânduri. Chiar dacă fusese prins pe picior greşit, nu-i stătea în fire să se declare imediat de acord.

— La începutul săptămânii nu ţi se părea o idee atât de bună.

— E singura pistă pe care o am la ora asta.

A încuviinţat din cap. Avusese dreptate de la bun început, aşa că era un lucru pe care putea să-l accepte fără probleme. În ce mă priveşte, simţeam o prea mare loialitate reziduală ca să-i spun că felul cum prezentase Martin convorbirea pe care o avusese la telefon cu direcţia Băncii Internaţionale a Finanţelor mi se păruse întrucâtva dubios.

— Există acolo un avocat cu care aş vrea să iau legătura, dacă eşti de acord, am continuat, înmânându-i lui Pagnucci cartea de vizită pe care mi-o dăduse Lagodis. Cică tipul e un adevărat vrăjitor când vine vorba de aflat diverse chestii din interiorul băncilor.

Pagnucci a scos un sunet nedefinit, însă nu a mai reacţionat şi în altfel. În afara orelor de program, acest omuleţ dichisit, cu o mustăcioară îngrijită fără cusur, are o viaţă destul de interesantă. A ajuns între timp la cea de-a patra soţie – toate sunt nişte blonde nemaipomenite, care dau impresia că, odată cu trecerea anilor, devin din ce în ce mai înalte – şi a început să se preocupe de tot felul de versiuni modificate ale maşinilor de formula unu, Shelby,

Lotus, tot tacâmul. Există perioade în existenţa lui în care îşi închipuie că duce o viaţă tumultuoasă, lucru care probabil că i se trage de la filmele cu John Wayne sau de la alte chestii la fel de banale. Însă la serviciu nu lasă să se vadă absolut nimic şi niciun muşchi nu i se clinteşte pe figură.

Nu a dat impresia că ar mai fi avut ceva de spus în legătură cu cererea mea, mulţumindu-se să-şi atingă un colţ al mustăţii cu unghia îngrijită a degetului arătător.

— Sincer să fiu, aveam de gând să transfer cheltuielile la bugetul pentru recrutare, i-am spus. Probabil că o să iau pe cineva cu mine, ca să asiste la toate întrevederile, însă am vrut să ştii, ca să evităm surprizele când o să ne parvină notele de plată.

— Ai stat de vorbă cu Martin sau cu Wash?

— Aş prefera să n-o fac, am răspuns.

Mesajul pe care i-l transmisesem lui Carl era cât se poate de clar. L-a recepţionat într-o linişte deplină, ca de obicei. E adevărat că îmi asumasem un risc, însă Carl era genul de om care avea tendinţa de a păstra anumite informaţii pentru sine. În plus, nu-l vedeam opunându-se propriei lui idei.

— Se vede treaba că eşti un tip mult mai complicat decât mi-am închipuit, a spus Pagnucci.

Mi-am înclinat uşor capul într-o parte, luând cuvintele lui drept un compliment. Înainte de a deschide uşa, mi-a zis din vârful buzelor „Ţine-mă la curent”, după care a ieşit netulburat, cu aceeaşi eleganţă care-l făcuse celebru şi făcându-mă să cred că, până la urmă, fiecare se descurcă dacă e isteţ cinci minute.

Urmărirea raţională a intereselor personale este un veritabil crez al lui Carl, determinându-l să îngenuncheze ori de câte ori are ocazia la altarul pieţei libere. Dacă Freud era convins că totul avea legătură cu sexul, Pagnucci e sigur că întregul sistem de relaţii sociale poate fi adaptat dacă ştim să punem un preţ pe tot ce mişcă în jurul nostru, indiferent că e vorba de învăţământ sau de

construcţii. Pentru ca totul să meargă bine, avem nevoie de concurenţă şi de motivaţia profitului. E doar o teorie, o ştiu prea bine. Fă-i pe oameni să se lupte până ajung să-şi bage găleţile în apă şi pe urmă lasă-i să facă ce vor cu ceea ce au strâns. Unii vor produce aburi, alţii vor începe să bea, iar un mic număr de domni şi doamne vor face o baie. Spiritul întreprinzător va înflori, lumea va fi fericită şi vom beneficia cu toţii de diverse chestii subţiri, cum ar fi oţetul aromat şi ţigările mentolate. Însă ce fel de sistem etic şi social porneşte de la preceptele fundamentale definite de cuvintele „eu”, „mie” şi „al meu”? Tot aşa încep să gândească şi angajaţii noştri, la nici doi ani de la venirea la firmă, iar pe urmă avem nevoie de douăzeci de ani ca să le explicăm că viaţa mai înseamnă şi altceva.

Am rămas la serviciu şi seara, având grijă de toate lucrurile nerezolvate ce se adunaseră în cursul celor două zile când bătusem oraşul în lung şi-n lat. Biroul îmi era plin de note de serviciu şi scrisori, la care am răspuns pe loc şi operativ. Nu mâncasem aproape nimic, eram obosit, iar mahmureala mă făcea să am senzaţia că ochii şi oasele îmi fuseseră cufundate într-o baie de acid. Din când în când închideam ochii şi mi se părea că încă mai aveam pe gât gustul inconfundabil al whiskyului pe care îl turnasem în mine mai devreme.

În cele din urmă, am pus mâna pe dictafon. La ora asta a serii, oraşul pare încremenit într-o linişte picturală în care se amestecă toate formele întunecoase şi luminile ivite ici şi colo. O maşină întârziată goneşte fără grijă pe autostrada depopulată, în timp ce eu îmi dau seama că nu reprezint decât o existenţă fragilă, care se ascunde în inima unei clădiri cufundate în beznă, în ale cărei birouri se mai aude din când în când trosnetul unei biblioteci sau scârţâitul unui scaun vechi. Vorbesc cu mine însumi, pe când lumina de control a unei ambarcaţiuni a pazei de coastă se deplasează încet pe suprafaţa apei.

Pare din ce în ce mai sigur, chiar şi pentru mintea mea, că n-o să arăt în veci Comisiei vreun cuvânt din toate

astea. Făcând abstracţie de rezultate, pe care pot să le elimin chiar acum, au fost cel puţin câteva situaţii în care i-am minţit pe fiecare din membrii ei sau le-am ascuns diverse lucruri. Cât despre tine, blânda şi scumpa mea Elaine, nu cred că o să simţi vreo îmbunătăţire a felului nostru de a comunica datorită dictafonului sau maşinii de scris. Aşa că mă întreb şi ne întrebăm cu toţii: cu cine vorbesc, de fapt?

Cu ochii minţii, desluşesc anumite chipuri. Nu mă întreba cui aparţin. Dar văd o fiinţă raţională şi simţitoare care se va ocupa de toate şi de tot, cineva ale cărei caracteristici sunt cvasi indescifrabile, dar căruia, cu toate acestea, mă adresez din când în când. Tu, acel Tu universal care, în mintea mea, e foarte greu de identificat ca sex, vârstă, stare de spirit şi experienţă. Cu alte cuvinte, cineva care pluteşte aidoma pulberii stelare în regiunile rarefiate ale cosmosului, deşi mă încăpăţânez să cred că de tine e vorba şi nu de altă entitate.

Bineînţeles că încerc să-mi imaginez diverse reacţii. Ai putea fi poliţist sau un agent federal aspru ca şmirghelul, care ţine totul sub cheie pe timp de noapte, ca să fie sigur că nevastă-sa nu va fi nicicând tulburată de anumite cuvinte fără perdea, pe când tu, odată rămas singur, răsfoieşti febril paginile, doar – doar oi mai găsi vreun fragment în care mă descriu cu mâna pe propria sculă. Nu-i exclus să fii un irlandez de vreo cincizeci şi ceva de ani care simte că mă prefac şi că nimic din ce spun nu-i adevărat, un puştan care crede că toată povestea asta e de o plictiseală înfiorătoare sau un profesor dispus să conchidă că are în faţă un material prin excelenţă josnic.

Indiferent despre cine-ar fi vorba, vreau un anumit lucru din partea ta. Nu admiraţie, Doamne păzeşte, ar fi alăturea cu drumul în ce mă priveşte. Cum să-ţi explic, aş dori să mă simt legat de cineva. Şi să fiu înţeles. Să văd cum acea lumină fermecată şi intensă destramă întunericul din tunelul spaţiului şi al timpului, mergând dinspre mine înspre tine şi înapoi, aidoma fulgerelor care brăzdează

cerul, ţintesc pământul şi pe urmă ajung din nou în înalturi, unde nici chiar gândul nu are acces. Să ştiu că acest lucru nu se opreşte niciodată, tinzând mereu spre acele zone despre care savanţii ne spun că fac în aşa fel încât materia să fie totuna cu timpul, pe când într-un anumit loc de pe această planetă umilă şi însingurată un copac e despicat de fulger, un acoperiş de casă fumegă, iar o fiinţă omenească stă trează şi se extaziază în faţa miracolului energiei şi al luminii.

Articol XVIII.

CASETA 4

Dictată pe 30 ianuarie, ora 1: 00

Vineri, 27 ianuarie

Articol XIX. XIV. VOI ERAŢI

Secţiune 19.01 A. Suspectul de crimă

În dimineaţa zilei de vineri, chiar când mă îndreptam spre uşile turnate de la Needle, am fost oprit de un tânăr cu faţa ciupită de vărsat, îmbrăcat cu nişte pantaloni din muşama şi o jachetă ciudată, confecţionată din pielea unei creaturi cu inima compartimentată doar în două. Personajul îmi era cunoscut, ca un actor pe care tocmai l-ai văzut la televizor.

— Domnul Malloy?

Mi-a arătat o legitimaţie şi fireşte că l-am recunoscut imediat pe Dewey, alunecosul însoţitor al lui Pigeyes.

— Voi eraţi, am rostit.

— Gino ar vrea să stea de vorbă cu dumneata.

M-am uitat în toate direcţiile. Nu-mi venea să cred că mă puteam apropia la o sută de metri de Pigeyes fără a-l simţi cumva, ca un detector de rachete acţionat prin infraroşii. Dewey a făcut un gest spre bordura lângă care am văzut doar o furgonetă de genul celor folosite de casele de comenzi, care, în plus, arăta de parcă tocmai ar fi fost scoasă din cimitirul de maşini.

Am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi spus nu.

— Auzi, tipule, n-ai decât să faci cum te taie bibilica. Dar eu, în locul tău, nu l-aş călca pe coadă. Şi-aşa eşti în

rahat până-n amigdale.

Dewey încerca să-mi transmită că Pigeyes era într-o stare de spirit cât se poate de proastă, nereuşind să mascheze suficient nemulţumirea care i se desluşea în voce. Viaţa făureşte tot felul de confrerii, iar Dewey şi cu mine făceam parte dintr-una din cele mai bizare: eram amândoi partenerii lui Pigeyes. Existau destul de puţini oameni pe pământ capabili să înţeleagă acest gen de situaţie delicată şi, indiferent cât de rău decăzusem, eram în continuare unul dintre ei. Ne-am privit în ochi preţ de o clipă, în timp ce o mulţime de oameni treceau pe lângă noi, grăbindu-se să ajungă la clădirile din centru unde lucrau, după care l-am urmat la furgoneta parcată lângă bordură, care avea deja urme serioase de rugină în mai multe locuri şi era prevăzută cu şase gemuleţe rotunde, două în spate şi câte două de fiecare parte.

După ce Dewey a deschis uşile din spate, am văzut că înăuntru mă aştepta Pigeyes, însoţit de un negrotei care probabil că era tot poliţist. Am priceput că era vorba de o maşină de filaj. N-aveam cum să ştiu de când mă urmăreau, în orice caz, de suficient de mult timp ca să-şi dea seama că nu fusesem sus. M-ar fi putut fila de la ieşirea din casă sau, şi mai probabil, ar fi putut s-o sune pe Lucinda şi să afle de la ea că încă nu sosisem. În interiorul furgonetei, câteva camere video fuseseră montate pe nişte pivoţi în dreptul fiecărui gemuleţ, în vreme ce în spatele locului şoferului se găseau două pupitre pe care fusese instalată aparatura de înregistrare audio. Linoleumul fusese acoperit cu un fel de mochetă neagră şi uzată, găurită din loc în loc de mucurile de ţigară aruncate pe jos. Ocupanţii îşi petreceau aici o mulţime de nopţi interminabile, implorându-se reciproc să nu se pârţâie şi stând cu ochii pe cine se nimerea – traficanţi de stupefiante, mafioţi de primă mărime sau sceleraţi care anunţaseră că aveau de gând să lichideze un senator. Pe pereţii furgonetei fuseseră fixate câteva suporturi pentru ceşti şi două banchete capitonate acopereau marginile

mochetei şi locurile unde se ghicea conturul jumătăţii superioare a roţilor. Pigeyes stătea în imediata apropiere a aparaturii electronice şi avea pe cap o şapcă fără cozoroc. Probabil că asta era deghizarea la care recurgea când era trimis în misiuni sub acoperire. Am preferat să dau din cap decât să-l salut spunându-i pe nume, iar Dewey m-a luat de cot ca să mă ajute să urc. Înăuntru mirosea a prăjeală de-ţi strâmba nasul.

Eram impresionat de felul în care Pigeyes reuşise să facă rost de un asemenea echipament. Filajul era o secţie de sine stătătoare în cadrul poliţiei. Pe vremea când lucram şi eu acolo, dacă cei de la delicte financiare le-ar fi solicitat aşa ceva, s-ar fi şters la fund cu cererea. Numai că Pigeyes avea un fel de poliţie a lui, cu afilieri şi reguli proprii. Verii lui şi doi dintre fraţi erau sticleţi şi, după cum chiar el spunea, avea „omul lui” în fiecare secţie de la cartierul general. Putea să rezolve orice fel de problemă, indiferent că era vorba de un concediu medical ori de odihnă sau de nişte bani pentru plata unui informator. Bineînţeles că niciun serviciu nu rămânea nerăsplătit, chiar şi în afara cadrului strict al poliţiei. Indivizii alături de care crescuse şi care pe vremea aceea importau peşti umpluţi cu heroină sau îşi câştigau existenţa din jocurile de noroc îi dădeau de ştire ori de câte ori intrau în belea, iar Gino îi ajuta de fiecare dată. Nimeni nu era mai curios decât era necesar şi nu se puneau întrebări inoportune. Banca Naţională de Servicii Pigeyes făcea, dar şi solicita favoruri. Singurul lucru cu care aproape că nu m-am putut obişnui era că îşi cheltuia vremea şi energiile ca să mă supravegheze pe mine.

De îndată ce m-am aşezat pe una din banchetele incomode, Pigeyes a şi sărit în picioare. Să nu mă înţelegeţi greşit, era din cale-afară de furios.

— Eşti un căcănar afurisit, Malloy, dar să nu crezi că eşti chiar atât de isteţ pe cât vrei să pari.

A aşteptat să vadă ce zic, dar n-am muşcat.

— Ai ştiut că luasem şi eu urma cărţii ălei a de credit

nenorocite, nu?

M-am uitat la poliţistul negru şi înalt, care purta o haină de tweed şi o vestă de lână, însă fără a avea cravată. Stătea la o distanţă mică de aparatură şi, judecând după atitudinea lui de până atunci, am fost convins că lui îi fusese încredinţată, de fapt, furgoneta.

— Iar ai vedenii, am rostit compătimitor.

— Nu te da rotund, mi-a tăiat-o Pigeyes. Puştiul ăsta mi-a spus o poveste al naibii de interesantă. Cât i-ai plătit?

— Habar n-am ce îndrugi, i-am răspuns, deşi bineînţeles că între timp îmi dădusem seama cum stăteau lucrurile.

Pigeyes îi luase urma lui Kam Roberts la fel ca mine – cu ajutorul cărţii de credit emise pe acest nume. Dat fiind că era ofiţer de poliţie şi, în plus, lucra chiar la delicte financiare, avea anumite avantaje. Cei care se ocupau de emiterea cărţilor de credit la bancă aveau nevoie de tipii de la delicte financiare fiindcă aceştia puteau, la o adică, să-i facă o vizită vreunui datornic care-şi depăşise contul cu douăzeci de mii şi să-i sugereze că, dacă nu ajungea la zi, se putea face vinovat de un delict destul de grav. Fireşte că pentru acest gen de servicii banca se revanşa, aşa cum se pare că tocmai încercase şi în acest caz. Ori de câte ori se făcea o tranzacţie în contul lui Kam Roberts, oficiul de calcul din Alabama îl suna imediat pe Pigeyes. Acesta era în stare, în acest fel, să-l urmărească pe Kam pretutindeni pe glob. Dacă urmăritul îşi făcea apariţia într-un anumit loc, Gino putea să se ducă ţintă la el şi să-l înhaţe, dacă avea noroc, sau cel puţin să se intereseze pe unde fusese şi să-l informeze pe proprietarul magazinului sau pe directorul hotelului în cauză că doreşte să fie anunţat urgent în cazul în care scotea capul fie Kam, fie altcineva care voia, de asemenea, să dea de el. Abia în clipa aceea am priceput că aşa mă atrăsese şi pe mine în cursă la U Inn.

Toate bune şi frumoase, dar se părea că Gino şi Dewey îşi petrecuseră ziua precedentă cutreierând prin

North End, cercetând o întreagă listă de cumpărături pe care se aflau CD-uri, pantofi de tenis, jachete Starters şi jocuri video şi aflând că de fiecare dată cumpărătorul fusese un puştan de treisprezece ani, cu aspect latinoamerican, şi nicidecum un negru de douăzeci şi şapte de ani şi cu un început de chelie.

Dewey se scobea în dinţi cu unghia degetului mic, uitându-se la mine împreună cu ceilalţi doi.

— Nu l-am plătit, am spus eu.

— Cred şi eu că nu, a zis Dewey. Puştiul spune că ţi-a şutit portofelul în timp ce te prinsese flama într-un Chevrolet paradit, undeva lângă blocurile noi.

— Mi se pare corect, am confirmat.

— Mie nu, a intervenit Pigeyes. Parcă am auzit că faci parte dintr-un program pe termen lung al ălora de la dezalcoolizare. Aşa se ocupă de tine?

Din punctul de vedere al lui Pigeyes, păream mai şmecher decât eram de fapt. Toţi cei din serviciul operativ ştiau că e foarte frecventă metoda de a te folosi de un minor ca să faci o chestie ilegală, fiindcă, la drept vorbind, pentru un puşti de vârsta aia nu se poate pune problema puşcăriei. Bandele de traficanţi îi aleg pe copiii de doisprezece ani ca să le transporte marfa, ba de multe ori chiar ca să apese pe trăgaci când au de-a face cu un neparolist. Pigeyes era convins că îi dădusem de bunăvoie cartea de credit a lui Kam Roberts şi îi ordonasem să cumpere în neştire, ameninţându-l că altfel e vai de fundul lui, ceea ce într-un fel nu era lipsit de logică.

— Vrei să câştigi timp ca să-mi scapi printre degete, Malloy.

Nu eram sigur dacă Gino se referea la mine, la Bert sau la Kam Roberts, asta în ideea că ultimii doi nu erau una şi aceeaşi persoană.

— Ce reprezintă tipul ăsta pentru tine?

— Cine? am întrebat.

— Păi, pe cine caut, rahat cu ochi?

— Kam Roberts? am făcut eu, încercând efectiv să

ghicesc.

M-a maimuţărit preţ de câteva clipe, tăind nişte mutre mai ceva ca Marlon Brando în anii lui de glorie.

— Kam Roberts?

A repetat numele de vreo câteva ori, iar vocea i-a devenit din ce în ce mai stridentă. Pe urmă am simţit că-şi iese din pepeni. I-am desluşit un licăr duşmănos în priviri şi nările au început să i se dilate într-un fel ce nu mi se părea deloc de bun-augur. Am priceput de ce spuneau oamenii că Pigeyes are o răbdare cât genunchiul broaştei. Pe de altă parte, fusese întotdeauna iute la mânie, aşa că faptul nu trebuia să mă mire.

— Fă bine şi ciripeşte unde e, fir-ar al dracului. În clipa asta.

— Ai mandat?

Voiam în continuare să ştiu ce se întâmplase şi dacă acest Kam, sau cine o fi fost, făcuse într-adevăr ceva.

— Nu ţine, Malloy. Îmi dai ca să-ţi dau. S-a terminat cu sensul unic.

— Te-ai orientat greşit, Pigeyes. Nu ştiu nimic în plus faţa de ce ţi-am spus despre tipul ăsta data trecută. Pe cuvânt de cercetaş, am încheiat, ridicând două degete.

— Ştii ce cred eu, Malloy? Cred că faci un joc murdar.

Instinctele lui Pigeyes erau demne de toată lauda, iar înclinaţia lui de a mă privi cu ochi bănuitori nu mai trebuia explicată.

— Am impresia că lucrurile se leagă. De câteva zile îl tot căutăm pe amicul tău, domnul Kamin.

Pigeyes şi-a pus mâinile pe genunchi, după care şi-a apropiat faţa de a mea. Avea o răsuflare greoaie, iar lumina densă, chiar crudă, îi scotea în evidenţă ridurile şi carnea buhăită.

— Nu cumva ai fost la el în apartament în ultimele zile?

Ştiam de şaptezeci şi două de ore că trebuia să sosească şi clipa asta, însă ziarele scriseseră deja despre Archie, cei de la criminalistică încheiaseră diverse

înţelegeri cu reporterii – de mâncat şi de băut, cu condiţia să-mi dai numele exact înainte de ultima ediţie – iar eu eram convins că în scurt timp aveam să auzim ceva şi la buletinele de ştiri de la radio sau că una din secretare o să-nceapă să fugă de nebună pe coridoare şi să strige „Dumnezeule, aţi auzit ce s-a întâmplat acasă la Bert?” Recunosc, aşadar, că întrebarea lui Pigeyes m-a prins nepregătit.

Probabil că Tu, acel Tu universal, ştii deja că sunt nebun. Vorbesc în accepţia mai largă a termenului, şi anume nu că acţionez iraţional, ci pur şi simplu că raţiunile care mă determină, odată puse cap la cap, nu par absolut deloc logice. S-ar putea spune că sunt o fire contradictorie, aflată într-un neîntrerupt conflict. Sunt isteţul fără pereche care are răspuns la toate, pe urmă mă trezesc fluierând pe întuneric şi măcinat de spaime, pentru ca în cele din urmă să dau definitiv cu bâta-n baltă şi să trec la chestii de pomină, cum ar fi pătrunderea ilegală în apartamente sau camere de hotel care le-ar strecura sloiuri de gheaţă pe şira spinării până şi unor acrobaţi de la trapez. Atâta doar că, din când în când, până şi un zevzec ca mine trebuie să se trezească la realitate, motiv pentru care, fără niciun fel de avertisment, am simţit chiar din neobişnuita aură ameninţătoare a prezenţei lui Pigeyes că eram în pericol. Nu ştiu cum aş face, dar, în ciuda preocupărilor mele şi a viziunilor utopice legate de ceea ce aveam să fac după descoperirea lui Bert, nu-mi dădusem seama ce ocazie îi servisem pe tavă lui Gino. Fusesem conştient că o să vrea să stea de vorbă cu mine şi să mă ia la întrebări, însă partea proastă era că atinsesem o grămadă de lucruri în apartamentul lui Bert, printre care clanţele de la uşi, şi pe dinăuntru şi pe dinafară, şi corespondenţa primită în ultimele zile. Iar acum tipii de la criminalistică intraseră pe fir şi începuseră să purice toată locuinţa. Colac peste pupăză, duşmanul meu de moarte, Gino Dimonte, descoperă un cadavru, amprentele mele şi un comportament cu totul ciudat în ce mă priveşte. Ia ghiciţi

ce-ar putea urma. Panica pe care am simţit-o a fost la fel de intensă ca plânsul care-i îneacă pe copiii mici când sunt nemulţumiți.

— Ţi-am mai spus, tipul e coleg cu mine. Mă duc foarte des la el.

Gino şi-a dat seama imediat ce aveam de gând. Dacă recunoşteam că fusesem de curând în apartament, îi dădeam cale liberă să mă înhaţe şi să-mi atârne cine ştie ce tinichea de coadă, eventual chiar o acuzaţie de crimă, întrucât mă aflasem la o distanţă atât de mică de cadavru. Dacă negam, nu aveam cum să explic existenţa amprentelor.

— Spanac, a spus Pigeyes. Dacă te lauzi că eşti în relaţii atât de bune cu el, înseamnă că-i cunoşti şi prietenii, nu? Ştii vreun agent de pariuri pe nume Vernon Koechell?

— Nu.

— N-ai auzit niciodată de el?

— Nu-l cunosc.

— Nu asta te-am întrebat, Malloy.

Fusesem nu cu mult timp în urmă la Baia Rusească şi vorbisem despre Archie, aşa că nici nu era nevoie de prea mari insistenţe pentru a se afla cine îl adusese în discuţie.

La drept vorbind, Pigeyes putea să obţină o grămadă de dovezi, inclusiv o serie de rapoarte oficiale. Oamenii care îi rămăseseră datori şi care-i cântau în strună erau împrăştiaţi peste tot în cadrul poliţiei, iar eu le descoperisem din întâmplare stilul de muncă. O analiză mai atentă a clanţei uşii de la intrare ar fi putut da la iveală faptul că persoana care o atinsese umblase şi la frigider. Nu era exclus, pe de altă parte, să fi lăsat nişte fire de păr care să fi fost mutate discret de pe jos pe reverul hainei domnului Koechell. Dintr-odată, am înţeles de ce buletinele de ştiri nu pomeniseră nimic despre cadavrul lui Archie. Era uşor să faci ziarele şi radioul să păstreze discreţia, măcar câteva ore, dacă poliţia avea nevoie de timp ca să pună mâna pe ucigaş. Am simţit că lângă mărul lui Adam mi s-a cuibărit un nod care nu mai

voia defel să dispară.

— Pe Koechell ăsta, îl tot caut de câteva zile, ştiai?

— Nu, am spus, uşurat fiindcă puteam în sfârşit să dau un răspuns cinstit.

— Aveam câteva întrebări pe care voiam să i le pun despre amicul ăsta al lui de-i zice Kam Roberts.

Stăpânit în acelaşi timp de atâtea sentimente şi impresii contradictorii şi intense, am reuşit, totuşi, să-mi dau seama ce anume cerceta Pigeyes – sau cel puţin de unde începuse. M-am lămurit în clipa când mi-am adus aminte de discuţia pe care o avusesem cu Toots în legătură cu trucarea rezultatelor de la curse sau meciuri. Kam Roberts şi Archie. Iată de ce cazul le fusese încredinţat celor de la delicte financiare şi nu moravurilor. „Special pentru Kam-U cinci”. Poate că fusese implicat şi Bert în toată tărăşenia.

— Într-un fel, am avut noroc. A fost una din chestiile alea când vine cineva şi-ţi spune că are o veste proastă şi una bună. Am dat din nimereală peste un naşparliu pe care-l cunoşteam, l-am luat niţel la frecuş și până la urmă a adus vorba de Robert Kamin şi mi-a zis să mă duc să-l caut, fiindcă se pare că ştie cine e Kam Roberts. Iar eu exact asta am făcut. Ba chiar am aruncat un ochi şi pe la Robert Kamin pe-acasă.

— Cu mandat? am întrebat.

Nu fusese o simplă continuare a conversaţiei, ci mai degrabă un mod de a trece peste un obstacol. Eram în continuare speriat şi simţeam frica aceea nebună ca pe o cărămidă care-mi stătea exact pe inimă.

Pigeyes a scos un rânjet cu totul dezagregabil.

— Ascultă, gunoi ambulant, pentru tine n-are nicio importanţă dacă am avut sau nu mandat.

Ştiam amândoi că avea dreptate.

— Stai aşa. Arată-i mandatul, a adăugat Pigeyes.

Dewey a întins mâna spre o servietă aflată lângă scaunul din dreapta şoferului. Am închis ochii preţ de o clipă, contrar propriei voinţe.

— Iar acum te mai întreb o dată, Malloy, nu cumva ai fost întâmplător în apartamentul ăla?

Făceam încă parte din poliţie în anii când ofiţerilor operativi li se pusese în vedere să se înfigă zdravăn în cei arestaţi, în speranţa unei recunoaşteri rapide a faptei comise. Personal, măsura mi se păruse de la bun început lipsită de noimă. Eram de acord că era bine să tratezi pe toată lumea în mod egal şi să-i faci şi pe bogaţi şi pe săraci să respecte aceleaşi reguli. Însă problema principală era firea omenească şi nicidecum statutul social. Asta fiindcă niciun om încolţit n-o să tacă din gură. Dacă ar tăcea, sau dacă ar spune ceea ce ştiu că aş spune eu, adică „vreau să-mi chem avocatul”, atunci ar fi dus la secţie, închis şi adus în faţa instanţei. Cine a dat de bucluc are o singură şansă: să încerce mereu să dea explicaţii, sperând că prostiile pe care le spune îi vor aduce libertatea.

— Tu ce crezi că am făcut, Pigeyes?

— Te-am întrebat dacă ai fost în apartamentul ăla. E

a doua oară că nu răspunde, i-a spus Gino lui Dewey, făcându-i semn să-şi noteze.

— Gino, eu sunt cel care ţi-a dat numele lui Bert şi ţi-a zis să-l înhaţi. N-ar fi rău să scrii şi chestia asta, am răspuns, adresându-mă în final tot lui Dewey, care de data asta n-a mişcat. Ce sens ar avea toate astea dacă aş ascunde ceva?

Pigeyes ştia unde voiam să ajung – dacă l-aş fi ucis pe Archie, de ce le-aş fi sugerat să-l caute pe Bert? La fel de adevărat e că ştiam şi răspunsul poliţiştilor în faţa dilemelor de acest gen: dacă toată lumea ar face doar ce trebuie, nimeni n-ar mai fi prins.

— Malloy, când e vorba de tine nimic nu are sens. Căpăţâna aia a ta nu e înşurubată pe umeri cum trebuie. Vrei să-mi spui de ce-ai trimis o jigodie cu ardei sub coadă să cutreiere tot oraşul cu afurisita aia de carte de credit? Vrei să-mi spui cum se face că tipul pe care-l caut eu şi ăla după care umbli tu au acelaşi nume? Vrei întâi şi-ntâi să-mi spui ce treabă ai cu Kam Roberts? Sau cum se face că nu

ştii nimic despre căcănarul ăsta de amic al lui pe care-l cheamă Vernon Koechell? Vrei să-mi spui de ce-i iei apărarea poponarului ăsta nenorocit?

Poponar? Pe asta n-o ştia de la mine, iar eu la rândul meu habar n-aveam dacă se referea la Archie, la Bert sau la Kam.

— Ia să vedem, a continuat Pigeyes, poate că a treia oară dăm lovitura. Mai încercăm o dată, cască bine urechile şi răspunde prin da sau nu. Ai fost în apartamentul ăla în ultimele zile?

Mă simţeam de parcă mi-ar fi băgat un pumn întreg pe gât

— Am cumva nevoie de avocat, Pigeyes?

— Păi, credeam că tu însuţi eşti avocat.

Am izbucnit toţi trei în râs, iar negroteiul şi-a acoperit gura cu mâna. Ha, ha, ha, să mori de râs. Avea un inel cu un diamant pătrat care îi lucea pe deget.

— Să-ţi zic de ce te-ntreb. Fiindcă am fost acasă la Kamin şi m-am uitat peste tot, de-aia. Am verificat praful de pe pervaz şi timbrele de pe plicuri, am deschis frigiderul să văd câtă mâncare se stricase şi am băgat la cutie datele de pe pungile de lapte şi de pe cutiile de suc de portocale. Ei bine, ai idee ce am găsit?

— Nu, am răspuns.

Fără să-şi ia ochii de la mine, Pigeyes i-a făcut încă o dată semn lui Dewey să noteze. Am încercat să rămân pe poziţie, însă parcă îmi sfredelea pupilele şi-mi citea gândurile. Îşi dăduse seama că mă avea la degetul mic. Avusese şi altă dată ocazia să vadă cum arătam când eram înfricoşat şi savura fiecare clipă; partea interesantă era că şi eu îl citisem. Îl privisem de atâtea ori când târâse tot felul de băieţandri la secţie pentru interogatoriu şi îşi pusese un şorţ de măcelărie plin de sânge, pe care-l ţinea ascuns în dulap (ştiind că tinereii erau dispuşi să creadă orice despre poliţia din Kindle County), încât mă lămurisem. Şi acum avea aceeaşi expresie. Era gata să-mi dea lovitura de graţie şi să-mi spună că toate indiciile –

starea cadavrului, raportul medicului legist, firele de păr şi enzimele descoperite în tubul digestiv – duceau spre mine. S-a aplecat din nou şi şi-a apropiat mutra de a mea. Un Străin cu Gând Hain în carne şi oase.

— Niciun afurisit de lucru, a spus el. Asta am găsit, niciun afurisit de lucru, lua-m-ar dracii. Individul a dispărut de cel puţin două săptămâni. Iar dacă n-ai călcat pe-acolo prin apartament, atunci cum se face că ai o carte de credit pe care banca zice c-a emis-o abia acum douăsprezece zile, ai?

A rostit fiecare cuvânt cu gura plină şi chiar şi-a permis să zâmbească.

L-am imitat, ce era să fac?

Secţiune 19.02 B. Seamănă cu Kam Roberts

După ce primele valuri ale panicii au trecut, parcă mi s-a făcut frig. Însă eram uşurat. Puteam chiar să râgâi sau să fredonez o melodie. Gino mă anunţase cât se poate de clar că în frigider nu se afla nimic şi, din câte-mi dădeam seama, se distra prea bine încercând să mă intimideze ca să se deranjeze să-mi toarne gogoşi. Întrebările care trebuiau puse într-un viitor relativ erau cine mutase cadavrul şi de ce.

Mulţumit de faptul că mă încolţise, Pigeyes s-a întors anevoie la locul lui dintre cele două scaune din faţă şi a început să chicotească, după care a izbucnit într-un râs atât de puternic, încât a trebuit să-şi ţină o mână pe şapcă şi să aibă grijă să nu-i cadă de pe cap. Se distrase de minune, iar colegii de echipă, Dewey şi tuciuriul, îşi lăbărţaseră la rândul lor nişte zâmbete satisfăcute pe mecle. Nimănui nu-i părea rău pentru bietul Malloy.

Într-un târziu, Pigeyes s-a şters la ochi şi s-a potolit.

— Hai să dăm cărţile pe faţă, băieţi, bine? Mi se frânge şi răsfrânge de ceea ce pui la cale, Malloy. Robert Kamin? Mă doare-n pix dacă i-a tras-o nevestei directorului general, sau chiar directorului în persoană. Nu-l vreau decât pe acest Kam Roberts, indiferent cine-o fi. Dacă mi-l pune vreunul din voi în braţe, îşi vede fiecare de viaţa lui

fără probleme. Să-mi crească păr pe limbă dacă mint.

Gino şi-a dus mâna la inimă, iar eu am fost convins că avea aceeaşi cămaşă pe care-o purtase şi cu o zi în urmă.

— Ai de gând să-mi spui de ce vrei să dai de el?

— Ai de gând să-mi spui unde e?

— Nu ştiu, Gino.

Mi-a cântărit cuvintele preţ de câteva clipe, îndoindu-se în continuare de faptul că i-aş fi spus adevărul.

— Nu l-am întâlnit în viaţa mea pe individ, am adăugat. Cartea de credit e expediată pe adresa lui Kamin, dar nu mă întreba de ce. Atâta ştiu, nimic mai mult.

Cu excepţia apelurilor prin Infomode şi a altor două-trei lucruri. Însă acestea mă priveau personal şi exclusiv, în plus, cine altul ar fi putut şti mai bine decât Pigeyes că mai aveam din când în când obiceiul să mint?

— Asta-i tot, bine? Oricum, te-ai priceput de minune să mă strângi cu uşa.

— Arată-i, a ordonat Pigeyes, făcându-i din nou semn lui Dewey.

Acesta s-a întins iar după servietă, scoţând dinăuntru o schiţă făcută în creion şi protejată de un plic din plastic. Maşină de filaj, desenatorul poliţiei, ei bine, Pigeyes se putea plânge de multe, numai de lipsa sprijinului nu. Dewey mi-a înmânat desenul fără comentarii.

M-am trezit uitându-mă la un bărbat de culoare şi destul de chipeş, având între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani şi un început de chelie.

— L-ai văzut vreodată? m-a întrebat Dewey.

Chestia ciudată şi afurisită era că îl văzusem.

— Nu sunt sigur, am răspuns.

— Poate că da?

Nu-mi aduceam aminte nici în ruptul capului unde dădusem cu ochii de el, iar momentul era cum nu se poate mai nepotrivit. Dacă mi-aş fi amintit, probabil că evenimentul ar fi avut loc când eram pe jumătate adormit, când mă scărpinam pe burtă sau când încercam să-mi readuc în memorie a deschidere isteaţă, menită să încerce

să salveze o cauză pierdută. Poate că era vorba de tipul de la curăţătorie sau de vecinul de scaun din autobuz. Însă îl mai văzusem precis. Cu toate acestea, am continuat să clatin din cap.

— Ăsta e Kam?

Pigeyes şi-a umezit buzele cu limba şi a reformulat întrebarea.

— Cine-i individul?

— Pe Dumnezeul meu, Gino, habar n-am. Dacă-l văd pe stradă, recurg la arestul civic şi eşti primul pe care-l anunţ.

— Oare Robert Kamin ar putea şti?

— O să trebuiască să-l întreb când o să-l mai văd.

— Şi asta când o să se întâmple?

— N-am idee. Am impresia că acuză o oarecare indispoziţie.

— Mda, aşa se pare.

Pigeyes a avut un schimb de priviri şi de surâsuri cu ceilalţi doi poliţişti. Am presupus că goana după Bert le ocupase cea mai mare parte a timpului pe durata ultimelor zile.

— Cum rămâne cu Koechell?

— Să mă bată Dumnezeu dacă ne-am întâlnit vreodată, am spus, ridicând o mână. Pe cuvânt. Şi n-am nici cea mai mică idee unde ar putea fi.

Ce-i drept, nu minţisem în niciunul din cazuri. Pigeyes a căzut pe gânduri timp de câteva clipe.

— Că veni vorba, care din ei e homo, Koechell? am întrebat.

Pigeyes şi-a pus din nou mâinile pe genunchi, ca să-şi poată apropia chipul de al meu.

— Oare de ce nu mă mir că te interesează chestia asta?

— Dacă încerci să mă defăimezi, Pigeyes, o să fiu obligat să mă adresez Comisiei pentru Drepturile Omului.

Reveniserăm la nivelul iniţial al discuţiei şi ceva îmi spunea că nu era imposibil să fiu băgat iar în corzi. Gino

nu renunţase decât pentru o clipă la dulcea ispită a răzbunării. Acum însă îşi încărcase bateriile şi era din nou gata să mă sfâşie, conştient până-n măduva oaselor că îi eram cel mai antipatic om din lume.

Ridicând nevinovat din umeri.

— Dacă ţi-aş spune că Archie Koechell avea o poponeaţă atât de primitoare că i-ai fi putut înfige şi un satelit pentru Saturn, ai fi în stare să-mi explici de unde curiozitatea asta pe tine?

— Nu fac decât să caut indicii legate de viaţa socială a lui Bert, nimic altceva. Omul a început să arunce cu bani în stânga şi-n dreapta, după cum ştii prea bine. Partenerii mei au intrat la idei şi mi-au cerut să dau de el, am spus.

— Dacă-l găseşti, vreau să ştiu şi eu. În cazul în care mă lămureşte care-i treaba cu Kam, e liber la program. Dar dacă te ţii de porcării, Malloy, să ştii că ţi le pun pe toate-n cârcă: efracţie, fraudă bancară, falsă identitate, tot. O să te jupoi de viu, mălai mare ce eşti, şi află că o să mă ungă pe suflet.

Doar nu eram fleţ să-i dau apă la moară. Dewey a deschis uşa furgonetei din interior şi am ieşit fără să mai stau pe gânduri, bucurându-mă de lumina zilei şi de aerul rece de afară. Două miracole unul după altul, mi-am spus în gând. I-am mulţumit din suflet lui Elaine, convins că datorită ei Pigeyes îmi dăduse drumul.

Articol XX.

XV. BRUSHY ÎMI SPUNE CE ARE CHEF, IAR EU PRIMESC CE MERIT

Secţiune 20.01 A. Brushy îmi spune ce şi cum

Pentru prânzul de vineri, Brushy alesese The Matchbook, un local de modă veche a cărui ambiţie era să păstreze, măcar parţial, o atmosferă destinsă în folosul clientelei alcătuită prioritar din oameni de afaceri. De îndată ce intrai, direct de pe stradă, aveai sentimentul că erai acoperit de un văl protector şi moale. Tavanul era jos, iar absenţa ferestrelor era compensată de micile pete de lumină proiectate pe tapetul care imita marmura striată,

de undeva de deasupra coloanelor de ghips ce împărţeau încăperea. Ospătarii erau îmbrăcaţi în sacouri negre, purtau papion, nu-ţi dezvăluiau care le era numele de botez şi nici nu se purtau atât de prieteneşte încât să te facă să crezi că erau în stare să-ţi facă cinste.

După aventuroasa întrevedere cu Pigeyes, avusesem parte de o dimineaţă relativ calmă, în care mă gândisem îndelung la cadavrul dispărut din frigiderul lui Bert. Voiam nespus demult să cred că dispariţia nu avea nicio legătură cu vizita pe care o făcusem în apartament, însă îmi venea tare greu să mă conving.

În cele din urmă, am găsit-o pe Lena la bibliotecă. Îşi pusese picioarele pe un scăunel din lemn de stejar şi era absorbită de un impresionant raport federal pe care îl citea cu nesaţ, ca pe un roman, având acel aer uşor distant al tuturor femeilor isteţe. Am întrebat-o dacă avea paşaport şi un weekend liber şi dacă dorea în continuare să lucreze la acel caz legat de curse şi meciuri, pe care îl descoperise interceptând codul de comunicare al agenţilor de pariuri prin Infomode. S-a arătat entuziasmată. Am procedat pe cale ierarhică, aşa cum se face de obicei în firmele de avocaţi (ca să eviţi urechelile şi să-l expui pe altul), şi i-am spus să sune la agenţia de voiaj de la m şi să tragă toate sforile necesare ca să putem pleca duminică spre Pico Luan şi să ne rezervăm locuri la un hotel cumsecade, dacă se poate chiar pe plajă. M-a ascultat în linişte şi chiar a luat notiţe.

— Iată-ne şi aici, am spus, după ce m-am aşezat lângă Brushy într-un separeu situat în fundul localului.

Şeful de sală o întâmpinase pe Brushy spunându-i pe nume şi ne condusese într-un colţ mai retras, unde încăperea avea o mică terasă şi unde existau o coloană şi o plantă exotică menite să ne confere ceva mai multă intimitate. Masa era împodobită cu nişte şervete mari de pânză, cu o lumânare splendidă, ca un suvenir priapic, şi cu o faţă de masă uriaşă, apretată ca un guler de prelat şi care ajungea până la podea. M-am uitat în jur şi m-am

minunat. Pentru zona în care ne aflam, The Matchbook era un local a-ntâia. Cu câţiva ani în urmă aş fi cedat bucuros ispitei şi aş fi băut una mică în timpul pauzei de prânz, chiar dacă asta m-ar fi scos din circuit pentru tot restul zilei. Am întrebat-o pe Brushy când fusese aici ultima oară.

— Ieri, mi-a răspuns ea. Cu Pagnucci.

Uitasem cu desăvârşire.

— Şi cum a fost?

— Ciudat, a declarat Brushy.

— Ce-a vrut? Să afle bârfe sau să discute despre bani?

— Câte puţin din fiecare. Dacă stau să mă gândesc bine, cred că a încercat să afle de ce prânzesc atât de des cu Krzysiński.

— Dumnezeule, sper că i-ai tras două perechi de palme.

Mi-a strâns un genunchi suficient de puternic ca să mă apuce durerea.

— N-a sărit peste cal. A fost o problemă de afaceri, atâta tot.

— Pagnucci? Ce surpriză. Şi de fapt ce a dorit să ştie?

— Mă rog, mi-a zis că e o perioadă tulbure pentru firmă şi m-a întrebat ce cred din punctul de vedere al practicii şi experienţei personale. Mi s-a părut că vrea să provoace o discuţie despre administraţie în general. Şi nu numai.

— A încercat să vadă dacă se poate baza pe tine în cazul unei crize sentimentale?

— Într-un fel. Am impresia că s-a străduit să creeze un context. Mai cu seamă că se apropie şi împărţeala, ştii povestea. Însă din felul cum a pus problema la sfârşit, cred că îl interesa dacă relaţia mea cu Tad e suficient de statornică pentru ca în să rămână clientul meu, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Indiferent ce s-ar întâmpla?

— L-am citat din memorie.

Am căzut pe gânduri câteva clipe. Brushy şi

Pagnucci, cei doi italieni în ascensiune, expertul în litigii şi tartorul finanţelor, ar fi putut face o echipă redutabilă.

— Chiar a spus chestia asta? Că se gândeşte să-şi facă bagajele şi să te ia cu el?

— Mack, acum vorbim de Pagnucci. Ştii că abia poţi să-i scoţi câte un cuvânt cu cleştele. A dat impresia că vorbeşte dintr-un fel de curiozitate dezinteresată.

— Ca un joc de societate, gen „cum ar fi dac-ar fi”?

— Exact. Iar eu i-am tăiat macaroana. I-am spus că ţin la parteneri, că sunt mândră de ceea ce fac şi că nu-mi pierd timpul gândindu-mă la chestii de soiul ăsta.

— Bravo ţie. Nici Leotis nu s-ar fi descurcat mai bine. Măcar i-a fost ruşine?

— A fost întru totul de acord şi a îngăimat un fel de aprobare, ca şi cum povestea asta nu l-ar fi afectat deloc.

— Carl crede în mod sigur că, dacă nu dau de Bert, ne putem lua adio de la bani. Iar în cazul ăsta în ne-ar saluta din mers, iar firma s-ar duce de râpă, nu?

— Poate. Probabil că în clipa asta se rezumă să fie precaut şi să privească problema din toate unghiurile. Doar îl ştii pe Carl.

— Poate că *ştie* că n-o să-l găsesc pe Bert.

— Cum ar fi cu putinţă?

N-am ştiut să răspund logic şi la întrebarea asta. Mai cu seamă după ce Carl fusese de acord cu deplasarea mea în Pico.

Am profitat de sosirea ospătarului şi am comandat nişte ceai de la gheaţă, după care Brushy s-a răzgândit şi a cerut vin alb. Am studiat apoi meniurile legate într-o imitaţie de piele şi cu un cotor împodobit la ambele capete cu câte un ciucure, zăbovind câtva timp asupra paginilor veline, acoperite cu un scris caligrafic şi ordonat. Eram în continuare nedumerit de jocul făcut de Pagnucci, însă când am revenit asupra subiectului Brushy nu mi-a lăsat loc de întors.

— Mack, chiar crezi că am vrut să luăm prânzul împreună ca să vorbim de Pagnucci?

I-am răspuns că, dacă aş fi crezut aşa ceva, probabil că nici n-aş fi venit.

— Vreau să încerci să fii serios faţă de un anumit lucru, a continuat ea. Ieri mi-ai rănit sentimentele.

Nu m-am putut abţine şi, în forul meu lăuntric, m-am retras sub carapace, acţionând în virtutea unui vechi mecanism retractil. Urma o nouă predică din partea unei femei pe care o dezamăgisem şi care găsea de cuviinţă să-şi exprime nemulţumirea. Eram în pericol de a recurge la o reformulare feministă a impertinentelor mele remarci legate de modul în care schimba aşternuturile şi odată cu ele şi partenerii.

— Uite ce-i, Brush, am crezut că am depăşit faza asta. E vorba de tine, de mine şi de prietenia noastră veşnică.

— Exact aici e buba.

S-a întors spre mine cu un aer aparent degajat, făcând în aşa fel încât să ne apropiem şi mai mult şi să ni se atingă genunchii. Stătea cu spatele la peretele cel mai apropiat, îşi proptise un braţ de partea superioară a banchetei şi îşi sprijinise chipul plin şi părul moale de o mână, într-o postură cât se poate de ademenitoare. Părea sinceră şi prietenoasă, ca o adolescentă după prima întâlnire amoroasă.

— Am crezut că, în clipa când o să te apuci iar de prostii, o s-o faci cu mine, Malloy.

A trecut ceva vreme până să înţeleg unde bate.

— Chiar aşa?

Se pare că era vorba de unul dintre acele acorduri tacite dintre bărbat şi femeie pe care nu le sesizam niciodată.

— Chiar aşa, a răspuns ea, bosumflându-se şi arătând şi mai atrăgătoare ca până atunci.

— Am crezut că am pierdut trenul, Brush, asta a fost. Am fost convins că era un capitol încheiat.

— În ce mă priveşte, am crezut că abia l-am început.

Ochişorii ei erau luminoşi, plini de viaţă şi gata să

treacă prin mine ca un sfredel. Aidoma unei instituţii măreţe, indiferent dacă era vorba de o universitate renumită sau de preşedintele Statelor Unite, Brushy avea darul de a putea fi foarte rar refuzată în mod categoric. Potrivit atotştiutorilor alături de care lucrasem ani de zile, de-a lungul anilor Brushy îşi rafinase invitaţia până când o adusese la formula ideală: „Mă întreb dacă s-ar cuveni să-ţi dau voie să faci dragoste cu mine”. Buimacii sau cei sincer neinteresaţi de o asemenea perspectivă puteau da înapoi fără ca vreuna dintre părţi să fie efectiv prejudiciată. Eram înduioşat de faptul că era dispusă să-şi asume riscul şi totodată derutat atunci când eram părtaş la o emoţie autentică. În timpul în care am încercat să-mi revin, brushy a preluat iniţiativa, ca de obicei.

— Asta în cazul că există, totuşi, o scânteie, a spus ea.

În aceeaşi clipă i-am simţit degetele prinzându-mi una din coapse în menghina lor seducătoare, iar apoi, fără să-şi dezlipească privirea de a mea, şi-a desfăcut palma şi mia acoperit punctul sensibil. M-am trezit că îmi umblă la ciocănitoare şi că o învredniceşte cu ceea ce aş putea numi, date fiind împrejurările, o strângere afectuoasă. Mă lămurisem definitiv de ce voia să stea într-un loc unde faţa de masă ajungea până la pământ.

Cum ar fi trebuit să reacţionez? Adrenalina şi şocul resimţit mi-au inspirat o stare de spirit cu totul aparte, un fel de nebunie pe care acum o pun pe seama conştiinţei faptului că jucam pe o miză cu adevărat importantă! După cum ştiusem dintotdeauna, Brushy era o femeie pe cinste, iar eu m-am amuzat în sinea mea de asemănarea izbitoare cu tabloul pe care mi-l imaginasem în legătură cu ea şi Krzysiński. Numai că Brushy avea acel talent (indispensabil tuturor femeilor seducătoare) de a identifica fanteziile erotice ale bărbaţilor şi de a se comporta în consecinţă, fără a se simţi înjosită în vreun fel.

— Aş zice că o scânteie există în mod sigur, i-am declarat, fascinat în continuare de privirea ei fixă, de ochii

aceia verzi şi de licărul şăgalnic şi cochet pe care nu puteam să nu-l observ. Aş mai zice şi că ai fi un cercetaş pe cinste.

— Un cercetaş?

— Păi sigur, fiindcă dacă mai cercetezi mult pe ce-ai pus mâna, o să te alegi şi cu altceva decât cu o scânteie.

— Asta şi sper.

Ajunseserăm nas în nas şi ochi în ochi, însă în atmosfera respectabilă de la The Matchbook îmbrăţişările erau nelalocul lor. Prin urmare, m-am mişcat puţin pe banchetă, i-am mângâiat genunchiul şi vârful degetelor şi pe urmă, aplecându-mă şi mai mult în faţă, ca şi cum aş fi vrut să-i spun o glumă în şoaptă, mi-am furişat mâna printre pulpele ei calde până la punctul zero al feminităţii, insuficient protejat de chiloţeii subţiri şi moi la pipăit. Am privit-o ţintă, am continuat s-o pipăi şi la un moment dat am strâns-o tare, făcând-o să tresară spasmodic. A continuat să mi se uite în ochi, extrem de amuzată, în vreme ce am reuşit să sfâşii materialul chiloţeilor şi să-mi strecor vârfurile a două degete între labiile deschise ca prin farmec.

— Oare nu asta înseamnă egalitatea în drepturi? a întrebat ea.

— Posibil. Dar vezi tu, Brush, am ajuns mai departe ca tine. Trăim în continuare într-o lume a bărbaţilor.

— Aha, a făcut Brushy şi s-a lăsat un pic pe spate, prinzându-se cu mâinile de faţa de masă şi acoperindu-mi astfel mâna care dispăruse deja sub şerveţelul de pânză pe care şi-l pusese deasupra fustei.

Şi-a deschis meniul şi l-a proptit între propria-i talie şi marginea mesei, asigurându-se în acest fel că gradul de intimitate dintre noi era şi mai mare. După aceea şi-a mişcat şoldurile şi şi-a depărtat genunchii, aprinzându-şi o ţigară şi ridicându-şi paharul cu vin. A rămas în faţa mea în aceeaşi poziţie având privirea intensă a unei femei care iubea viaţa redusă la esenţă.

— N-aş zice că sunt întru totul de acord, a rostit ea.

Secţiune 20.02 B. Ce ziceţi, am dat lovitura?

În camera de la Dulcimer House, lucrurile au decurs binişor până când mi-am dat jos chiloţii. În clipa aceea Brushy a scos un ţipăt şi şi-a acoperit gura cu amândouă mâinile.

— Ce-i aia?

A arătat spre mine şi mi-am dat seama că n-o făcuse fiindcă fusese peste măsură de impresionată.

— Ce anume?

— Spuzeala aia.

M-a luat de mână şi m-a dus până în faţa oglinzii. Iată-mă cu o semi erecţie caraghioasă şi cu o erupţie care pornea de undeva de lângă şold, se lăţea ca o insulă văzută din avion şi dispărea în imediata apropiere a părului pubian. M-am holbat preţ de câteva clipe, simţind că se pune la cale o conspiraţie mârşavă împotriva mea. Abia după aceea mi-am dat seama ce se întâmplase.

— Afurisita aia de Baie Rusească.

— Hopa, a făcut Brushy.

Când am vrut să mă apropii de ea, s-a dat înapoi ostentativ.

— E o dermatită, am explicat. Nimic grav. Nici măcar n-am ştiut c-o aveam.

— Aşa spun toţi.

— Brushy.

— Ai face bine să te duci la doctor, Mack.

— Ai inimă, Brushy.

— Suntem în anii nouăzeci, Mack.

A făcut câţiva paşi prin cameră, aşa goală cum era. A scotocit printre haine şi m-am temut că voia să se îmbrace, însă mi-am dat seama că, de fapt, căuta o ţigară. S-a aşezat la o oarecare distanţă de mine pe un scaun tapiţa t cu brocart şi a început să fumeze goală, proptindu-şi un călcâi de materialul delicat al scaunului şi lăsând anumite substanţe lichide să se scurgă încet pe mobilierul de calitate. Probabil că siluetele stil coadă de mătură sunt bune pentru vitrinele magazinelor de îmbrăcăminte, însă o

femeie despuiată şi dispunând de proporţiile rubensiene ale lui Brushy reprezintă, fără dubiu, o privelişte reconfortantă. Eram în continuare excitat şi gata de atac, însă din felul în care se uita la mine am priceput că zenitul activităţii sexuale fusese deja atins la prânz. M-am întins pe pat şi am început să gem, ferm convins că aveam tot dreptul s-o fac.

— Mack, nu te purta aşa, mi-a reproşat Brushy. Mă faci să mă simt prost.

— Asta şi vreau, zău dacă nu.

— N-o să dureze decât câteva zile, m-a consolat ea.

Mi-a dat numele unui medic şi mi-a spus că mi-ar fi putut prescrie cele cuvenite şi la telefon. A adoptat un ton autoritar, aşa că am renunţat la celelalte întrebări pe care aş fi vrut să-l le pun, ştiind că nu i-ar face deloc plăcere.

În cele din urmă, m-am potolit, recufundându-mă relativ iute în starea de spirit iniţială a unei tristeţi funciare şi incomensurabile. Mi-am aţintit ochii în tavanul frumos împodobit de la Dulcimer House, unde, ca o ironie a sorţii, ornamentele din ghips preluau în lumina difuză forma unor mădulare alburii şi erecte. Cum am spus deja, mai veniserăm aici o dată şi realizaserăm o performanţă asemănătoare. Simţisem de la bun început că făcuserăm o greşeală intrând în acelaşi hotel, plimbându-ne la fel de încet pe trotuar, uşor crispaţi la gândul că urma să facem un lucru care nu se cuvenea, încercând din nou, înainte de a ajunge la recepţie, să părem altceva decât doi oameni care vor să se reguleze, dând cu ochii de acelaşi recepţioner sicofant şi alegând acelaşi gen de cameră cu un mobilier încărcat, puţin prea vechi ca să mai corespundă gusturilor actuale. Ce era asta dacă nu o nouă expresie a neputinţei de a te integra? Mă simţeam prizonierul propriilor cicluri de viaţă.

— Acum două seri m-am îmbătat, Brush, am spus deodată. Ce părere ai de asta?

— Nu tocmai grozavă.

Am fost convins că nu voise să spună că nu prea îi

stătea în obicei să aibă păreri. Când mi-am întors capul ca s-o văd stând pe scaun goală şi fumând în continuare, am înţeles din expresia ei netulburată că nu reuşisem s-o iau prin surprindere.

— Ieri arătai destul de rău, a spus ea, întrebându-mă apoi dacă îmi făcuse plăcere.

— Nu în mod special, am răspuns. Dar am impresia că nu mai pot să scap de gustul ăla din gură.

— Crezi c-o s-o mai faci încă o dată?

— Nu, am spus, adăugând apoi, ca şi cum asta mi-ar fi putut oferi un ascendent asupra ei: Deşi n-ar fi exclus.

Am rămas tolănit, simţind întreaga greutate a corpului meu hiperdolofan, pântecul rotund ca o minge medicinală şi pungile de grăsime care mi se depuseseră pe spate şi deasupra şoldurilor.

— Încă nu te-ai săturat? am întrebat-o pe Brushy. Iarăşi un avocat irlandez, iarăşi un beţiv irlandez. Eu, unul, m-am plictisit să fiu eu însumi şi să dau atâtea rateuri în stilul meu caracteristic. E o oboseală care nu dispare în somn şi care, după ce mă trezesc, parcă se accentuează. Nu pot să nu mă gândesc ce frumos ar fi să pot începe totul de la capăt. Să nu mai am trecut, e singurul lucru care mă mai atrage la ora asta.

— Mă mâhneşti când vorbeşti aşa, a rostit Brushy. Nu-ţi stă bine deloc. Nu faci decât să cerşeşti cuvinte frumoase din partea celorlalţi, în ideea că până la urmă o să găseşti pe cineva care să-ţi spună că nu e nimic în neregulă cu tine.

— Nu, nu-i adevărat. Nici n-aş putea să cred aşa ceva.

— Eşti un tip cumsecade, Malloy. Şi pe deasupra un avocat bun.

— Nu, am răspuns, te contrazic în ambele cazuri. Drept să-ţi spun, Brushy, nici nu cred că mai sunt potrivit cât de puţin cu statutul de om al legii. M-am săturat de dosare, rapoarte şi facturi. E o viaţă în alb şi negru, iar eu sunt genul de om căruia îi plac culorile.

— Haida de Mack. Eşti unul din cei mai capabili avocaţi ai firmei, când îţi pui mintea.

Am scos un sunet nelămurit.

— Pe vremuri, erai mereu în priză. E imposibil să nu-ţi fi plăcut, măcar în parte.

În perioada când beam vârtos, munceam în draci, adunând între două mii două sute şi două mii patru sute de ore lucrate efectiv pe an. Stăteam la birou până la opt seara şi în baruri până la miezul nopţii, după care, la opt în dimineaţa următoare, eram înapoi la Needle. Lucinda îmi aducea şi nişte Bufferin odată cu cafeaua. Acesta a fost unul din obiceiurile la care am renunţat când m-am dus la dezalcoolizare, decis să-mi modific cursul vieţii. Am început să ajung acasă la ora şase în fiecare zi şi să am mai mult timp pentru soţie şi copil. Iar la niciun an după aceea am divorţat. Nu trebuie să fii Albert Einstein ca să-ţi dai seama ce dovedeşte acest lucru.

— Vrei să ştii adevărul? am întrebat. Nu mai ţin minte. Nici măcar nu mai am habar cum e să fii ocupat. De asemenea, nu-mi mai aduc aminte ce poziţie ocupam în cadrul firmei înainte ca Jake să ajungă la concluzia că nu eram bun de nimic.

— Ce vrei să spui? Eşti supărat fiindcă nu-ţi dă de lucru chiar în momentul ăsta? Crede-mă, Mack, ai în faţă un viitor strălucit dacă te gândeşti la clientul ăla. Krzysiński te respectă. E nevoie doar de timp şi după aceea lucrurile o să se aranjeze.

Iar Krzysiński. Am rămas pe gânduri câteva secunde, după care m-am decis să dau cărţile pe faţă.

— Uite ce e, Brush, nu există niciun fel de viitor. Jake nu mi-a mai dat de lucru fiindcă ştie că, dacă cineva de la G & G o zbârceşte, oalele se sparg în capul lui şi fiindcă e de părere că nu sunt bun nici să prind o măslină în farfurie.

— Nu-i adevărat.

— Ba este, am spus. Şi probabil că are dreptate. Nu mă înţelege greşit, îmi place să mi se încredinţeze cazuri,

să mă ridic şi să vorbesc în faţa unui mare juriu să fac gesturi cât mai expresive şi să văd dacă reuşesc să-i determin să mă iubească. Dar nimeni nu mai e sigur – nici măcar eu însumi – că pot să rezist la stres şi să rămân cu mintea trează. Dincolo de toate astea, nu prea văd ce trebuie să-mi placă. Mă gândesc la bani, atâta tot.

Nu mă simţeam deloc în largul meu, în timp ce stăteam întins pe pat şi rosteam aceste adevăruri în gura mare. Însă ştiam că atinsesem un alt punct vulnerabil. Banii reprezentau un lucru chiar mai rău decât băutura sau cocaina. Dumnezeule, când începeai să cheltuieşti simţeai că pur şi simplu nu mai poţi să pui frână. Te duceai la croitor, îţi cumpărai un automobil Beemer şi eventual îţi alegeai o căsuţă la ţară şi găseai unul sau două cluburi care să nu fie atât de exclusiviste încât să-ţi refuze accesul. Iar la scurt timp după aceea, te trezeai că începi să cotrobăi prin sertare şi să cauţi niscai mărunţiş cu care să-ţi plăteşti taxa de la bridge. Asta ca să nu mai pomenim de situaţia când, beat fiind, îţi întorceai buzunarele pe dos sub felinarul de la intrarea în casă ori de câte ori te întorceai de la bar, întrebându-te detaşat unde naiba s-or fi dus toate acele bancnote de douăzeci (precum şi cheile de la casă, pe care mi-am dat seama la un moment dat că le aruncasem în cutia de tablă a unui cerşetor). Acum ajunsesem să am o fostă soţie cu o maşini de fabricaţie germană şi o casă la ţară, fiindu-i recunoscător lui Dumnezeu fiindcă îmi dăduse ocazia să plătesc pensie alimentară şi că nu câştigam bani nemunciţi.

— Asta e valabil şi pentru ceilalţi, a spus Brushy. Toţi ne gândim la bani într-o oarecare măsură. E un lucru care face parte din viaţa de zi cu zi.

— Ba nu, am răspuns. Ai vorbit serios când i-ai spus chestia aia lui Pagnucci. Îţi place. Îţi place la nebunie la G & G. Ai lucra şi gratis dacă ar fi nevoie.

A făcut o grimasă, dar şi-a dat seama că o prinsesem la cotitură.

— De unde ţi se trage? am întrebat-o. Zău aşa, eu n-

am simţit asemenea chestii niciodată. Toate procesele astea în care fiecare îşi arată muşchii m-au lăsat rece. Ce te excită în halul ăsta? Legea?

— Exact, legea, a răspuns ea, dând din cap, mai mult pentru sine. Toate lucrurile astea, binele şi răul. E ceva şic.

— Şic?

Brushy s-a apropiat de pat şi s-a întins lângă mine, cu faţa în jos. Avea picioarele niţeluş strâmbe şi pielea departe de a fi perfectă, dar chiar şi în aceste condiţii mi se părea că arată grozav. Am bătut-o uşor pe fund şi a zâmbit. Am simţit din nou că nu-mi mai încap într-o anumită parte a pielii, dar am înţeles că era inutil. În plus, mintea i se fixase deja asupra legii şi, aşa cum tocmai îi spusesem, asta era marea iubire a vieţii ei şi nu alta.

— E vorba de o grămadă de lucruri, a continuat ea. Toate la un loc. Banii. Munca în sine. *Lumea*. Ştii cum e când eşti copil: vrei să trăieşti într-o poveste şi să-ţi împarţi căminul cu Albă ca Zăpada. Exact aşa mă simt şi eu ori de câte ori mă trezesc lângă toţi oamenii ăştia despre care am citit în *Journal* şi în pagina economică din *Tribune*.

Brushy, Martin, Wash şi toată gaşca nu scăpau din ochi mişcările şi evoluţia corporaţiilor-gigant ale Americii – indiferent că era vorba de finanţe, câştiguri, profituri sau promovări – şi se dovedeau la fel de lacomi ca amatorii de seriale lacrimogene, devorând întregul *Journal* şi toată presa locală în fiecare dimineaţă, cu o râvnă pe care eu o simţeam doar pentru paginile de sport.

— Ca Krzysiński.

Brushy mi-a aruncat o privire în care se ghicea un avertisment nerostit, dar mi-a răspuns netulburată:

— Întocmai. Ca Krzysiński. Iar acestor oameni le *place* de mine. Ce-i drept, şi mie de ei. Vreau să spun că nu pot să uit ce fleaţă eram când am ajuns aici. Eram singurul avocat de sex femeiesc de la litigii şi eram speriată de moarte. Ţii minte?

— Mi-ar fi imposibil să uit.

Se arătase la fel de înflăcărată ca soarele care arde calm, deşi se îndreaptă inevitabil spre apus. Ştia foarte bine că era o femeie pusă să trăiască într-o lume a bărbaţilor – cu puţin timp înainte ca semenele ei să declanşeze goana după aurul Facultăţii de Drept – şi îşi analiza perspectivele cu un amestec emoţional exploziv, compus dintr-o hotărâre exemplară şi o nelinişte devastatoare. Era singura fată a unei familii cu alţi patru copii, cu toţii băieţi, doi mai mari, alţi doi mai mici, iar situaţia ei de la firmă era cvasi comparabilă cu cea de acasă, unde micile sau marile dileme nu conteneau defel. De îndată ce făcea un lucru sclipitor, dădea fuga la unul din confidenţii ei – indiferent că eram eu sau altcineva – şi explica, sinceră până la absurd, că fusese vorba de o întâmplare ce nu avea să se repete niciodată, având grijă totodată să se declare supliciată chiar de exigenţele sporite pe care le determinase succesul recent repurtat. Simplul fapt că stăteai s-o asculţi era o experienţă obositoare şi incomodă, dar chiar şi în acele condiţii m-am simţit atras de ea, având o reacţie greu explicabilă, aidoma moleculelor libere de care vorbesc savanţii. Presupun că încă de pe atunci aveam tendinţa să împărtăşesc acest gen de a trece de la o stare de spirit la alta, simţindu-mă fie curajos, fie temător, fie dornic să mă arăt singur cu degetul.

— Iar acum toţi aceşti oameni… *au nevoie* de mine. La un moment dat ţin minte că am învins într-un litigiu în care fusese implicată societatea Nautical Paper. Taică-meu lucrase acolo cândva, cu zeci de ani în urmă, însă după ce am câştigat am primit o scrisoare de la Dwayne Gondolph, preşedintele executiv, în care mi se mulţumea fiindcă făcusem o treabă atât de bună. Am simţit că mă ia cu ameţeală, de parcă aş fi inhalat benzedrină. Am venit la ai mei cu scrisoarea şi i-au trecut-o din mână în mână. Toată familia a fost impresionată de ceea ce făcusem şi recunosc că până şi eu am fost mândră de mine.

Am înţeles poate chiar mai bine decât ea ce voia să

spună: intrarea în această lume fusese câştigată cu prea multă trudă pentru a nu fi apreciată la adevărata ei valoare şi era un simbol prea drag pentru a fi perceput drept altceva. În clipa aceea, am surprins-o surâzând, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de un lucru pierdut în negura vremii. Dumnezeule, ce-mi plăcea de ea. Era grozavă şi – mai mult decât atât – avea conştiinţa valorii. O admiram enorm pentru drumul parcurs şi pentru felul cum ştiuse să ia viaţa în piept. Am săruta i-o şi pe urmă ne-am giugiulit vreo zece minute, goi amândoi şi scăldaţi de lumina zilei ce pătrundea în nenorocita aia de cameră de hotel, pupându-ne oarecum cu sfială şi atingându-ne cu mâinile. Am ţinut-o strâns câteva clipe, iar apoi mi-a comunicat că trebuia să plecăm. Aveam de lucru şi treburile de la G & G nu suportau amânare.

Am râs amândoi când şi-a vârât pumnul prin gaura pe care i-o făcusem în chiloţei. Oricum, şi i-a pus şi m-a întrebat ce progrese făcusem în găsirea lui Bert.

— N-o să-l găsesc, i-am răspuns.

S-a arătat nedumerită, aşa încât i-am mărturisit ceea ce nu spusesem încă nimănui – că eram convins că Bert murise.

— Cum adică? a făcut ea. Şi atunci, cine are banii?

Am observat că avusese nevoie doar de o secundă ca să ajungă la întrebarea care mie îmi venise în minte abia după o săptămână.

— Se deschid nişte posibilităţi interesante, nu?

Brushy se aşezase între timp din nou pe scaun, pe jumătate îmbrăcată şi sprijinindu-se de brocartul elegant, îmi plăcea la nebunie să mă uit la ea.

— Vrei să spui că, dacă ar şti cineva că Bert a murit, ar putea să dea vina pe el? m-a întrebat după o scurtă pauză.

— Întocmai.

M-am dat jos din pat şi mi-am pus pantalonii.

— Însă ar trebui să *ştie*, am adăugat. N-au cum să meargă pe ghicite. Dacă Bert şi-ar face la un moment dat

apariţia, ar fi puşi într-o situaţie foarte proastă.

— Şi, mă rog, cum ar putea să fie siguri?

Am privit-o câteva clipe fără să scot o vorbă.

— Te gândeşti că l-a lichidat cineva? Din cadrul firmei? Nu se poate să crezi una ca asta.

Sincer să fiu, nici nu credeam. Deşi gestul ar fi avut o oarecare logică, nu se încadra în context, lucru pe care am avut grijă să i-l spun şi lui Brushy.

— E vorba de simple teorii, nu? Toată povestea asta cu Bert care ar fi murit nu înseamnă nimic altceva, aşa-i?

Era limpede că mai voia şi alte probe, pe lângă confirmarea mea. O recunoşteam perfect în modul în care încerca să demoleze ideea asta nepotrivită, ca şi cum i-ar fi zdrobit capul unui şarpe care-i ieşise în cale.

— E adevărat că sunt doar teorii, i-am spus, dar ascultă mai departe.

I-am povestit în fine şi despre întrevederile avute în cursul zilei precedente, mai întâi cu Jake şi apoi cu membrii Comisiei. De data asta am surprins-o cu garda deschisă. A rămas tablou, iar buzele cărnoase au format un cerc al mirării şi perplexităţii. Era prea distrusă ca să se mai obosească să facă pe viteaza.

— Nu se poate, a spus în cele din urmă. Nici în ruptul capului n-o să ajungă la o asemenea înţelegere şi n-o să muşamalizeze totul în stilul ăsta. Au un caracter prea bine conturat.

— Wash? am întrebat-o. Pagnucci?

— Dar Martin? mi-a întors-o Brushy.

Veneraţia pe care o manifesta faţă de Martin o întrecea chiar şi pe a mea.

— O să vezi că o să facă exact ce se cade, a rostit ea.

Am ridicat din umeri. Nu era exclus să aibă dreptate, dar, chiar dacă nu avea, părerea superlativă pe care o nutrea faţă de parteneri îi făcea cinste. Cu toate acestea, şi-a dat seama că nu reuşise să mă convingă.

— Şi Jake… Doamne, ce porcărie, a mai spus Brushy. El ce ţi-a mai făcut?

— Nu-l cunoşti pe Jake. Dacă ai fi crescut lângă el, i-ai fi văzut şi cealaltă faţă.

— Asta ce mai înseamnă?

— Mai ştiu şi eu câte ceva.

Am căutat la ea în poşetă după o ţigară. Eram tentat să-i povestesc episodul cu examenul de barou, dar, gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că şi-ar fi schimbat în primul rând părerea despre mine şi abia după aceea despre Jake.

— N-ai încredere în el, nu? Asta vrei să sugerezi. Că încă nu e demn de încredere, aşa-i?

— Îl cunosc, atâta tot.

A rămas aşezată pe scaunul tapiţat cu brocart verde, iar neliniştea pe care o încerca i-a potolit considerabil cheful de vorbă.

— Nu-ţi place de Jake, este? Toată camaraderia aia de suprafaţă e praf în ochi. Aşa e?

— Cui nu i-ar plăcea de Jake? E bogat, arată bine, are farmec. Tuturor le place de Jake.

— Se vede de la o poştă că ai ceva cu el.

— În regulă. Am ceva cu o groază de lucruri, nu doar cu el.

— Să nu te-aştepţi să zic că nu-i aşa.

— Sunt un amărât care umblă după mize mici, nu?

Brushy şi-a dat seama imediat la ce mă gândeam: mai auzisem şlagărul ăsta. Textul fusese acelaşi, doar interpretarea era alta.

— N-aş zice mize mici. Uite ce-i, Mack, are noroc şi basta. Aşa se întâmplă în viaţă, unii au noroc. N-ai voie să-i dispreţuieşti pe oameni pentru simplul fapt că şansa le-a surâs.

— Jake e un laş. N-a avut niciodată curaj să privească lucrurile în faţă. Iar eu i-am dat voie să mă transforme şi pe mine într-un laş, asta mă supără cel mai mult.

— Ce tot îndrugi?

— Îţi spun cum e cu Jake.

Am ţintuit-o cu privirea. În clipa aceea mi-am dat

seama că devin meschin – moştenirea maică-mii – şi sunt convins că Brushy a observat şi ea acelaşi lucru. S-a încălţat şi şi-a închis poşeta cu un gest ultimativ. Oricum, fusese prevenită.

— Rămâne ca de la client la avocat, bine? a întrebat în cele din urmă. Mă refer la toată povestea, inclusiv la faptul că Jake vrea să nu zicem pâs.

De data asta, din voce îi dispăruse orice urmă de bună-dispoziţie, iar mesajul era cât se poate de clar: informaţiile acestea trebuiau să rămână confidenţiale. Nu avea voie să le repete în faţa celor de la m şi nici a altcuiva. În acest fel, Comisiei de Disciplină i-ar fi fost imposibil s-o critice pentru tăinuire şi pentru refuzul de a face un lucru pe care, din punct de vedere etic, nu aveam cum să-l omitem.

— Aşa e, Brushy eşti acoperită. N-ai cum să intri în rahat.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ba da, am contrazis-o, făcând-o să renunţe să mai zică şi altceva.

Am simţit chiar în clipa aceea că sunt copleşit de o formă cunoscută de melancolie, pornită de undeva din regiunea inimii. Nu-i aşa că viaţa era minunată? Fiecare pentru el şi la naiba cu toţi ceilalţi. Mi-a venit să mă fac una cu cuvertura brodată şi grea de pe pat, pe care nici măcar nu apucaserăm să o dăm la o parte, şi n-am reuşit să-mi întorc privirile spre Brushy.

Într-un târziu, tot ea a fost cea care s-a aşezat lângă mine.

— Nu vreau să-mi mai spui nimic despre toate astea. Mă faci să mă simt ciudat şi să fiu derutată. Seamănă mult prea mult cu ce am trăit acasă. Şi habar n-am ce să fac şi cum să reacţionez. Să ştii că nici chiar eu nu sunt perfectă, a adăugat, atingându-mi mâna.

— Ştiu.

A tăcut câteva clipe, după care şi-a continuat ideea.

— Cred că lucrul ăsta e înfricoşător şi ne-a scăpat

tuturor de sub control. În proporţie de sută la sută. Şi îmi fac griji pentru tine.

— Nu te nelinişti. Chiar dacă vorbeşte gura fără mine, Brush, până la urmă reuşesc să-mi port singur de grijă. Sunt la fel ca tine, am adăugat, privind-o.

Nici eu şi nici ea nu ne-am putut da seama cât adevăr conţineau cuvintele astea. S-a apropiat de scaun şi şi-a luat poşeta, după care, reflectând mai atent, s-a aplecat asupra mea şi m-a sărutat. Se hotărâse să mă ierte, convinsă că încă se puteau rezolva toate. I-am ţinut mâna într-a mea preţ de o clipă, înainte să iasă pe uşă şi să mă lase singur pe patul din camera aceea de hotel.

Articol XXI.

XVI. ANCHETA SE APROPIE DE PUNCTUL CULMINANT, ANCHETATORUL MAI FACE UN PAS

După-amiaza petrecută cu Brushy a lăsat urme adânci înăuntrul meu, iar dorinţa pătimaşă şi neprefăcută m-a copleşit cu o forţă nebănuită. Am petrecut o bună bucată de timp negăsindu-mi locul, ca un adolescent ieşit din pubertate. Eram fermecat de însăşi amintirea calităţilor impresionante ale lui Brushy ca persoană, de mirosul plăcut al parfumului ei uşor şi al cremei de piele, precum şi de transmiterea în stare pură a unei forme încă nenumite de impuls electromagnetic emis de corpul omenesc, care continua să-mi ţină pieptul şi şalele într-o tensiune de care aproape că uitasem. În aceeaşi noapte, am sunat-o acasă imediat după ce am ajuns la mine, însă a răspuns robotul. Mi-am spus că era foarte posibil să fi rămas la serviciu şi n-am avut curajul să formez numărul de la firmă.

L-am sunat pe medicul recomandat de ea şi acesta mi-a prescris un unguent, după care m-am dus la toaletă ca să-mi ofer un altfel de tratament *manu propria*. Pradă amintitului fior erotic, m-am trezit în scurt timp în mijlocul altor activităţi, pe care îmi vine greu să vi le descriu în amănunt. Am transpirat în baie, închipuindu-mi că făceam dragoste nebuneşte cu o femeie pe care o ţinusem goală în

braţe cu doar câteva ore în urmă, şi m-am întrebat din nou ce-o să se aleagă de viaţa mea.

Tocmai mă reîmpachetasem când am sesizat zgomotul unui motor care torcea discret sub fereastră. Am simţit imediat un fel de junghi al vinovăţiei care pe maică-mea ar fi făcut-o cel mai fericit om de pe planetă şi am îngheţat la gândul că Lyle şi amicii lui mi-ar fi putut vedea forma nedesluşită prin geamul de la baie. Oricine m-ar fi zărit luminat din spate şi cântând la propriul saxofon s-ar fi distrat pe cinste. Am auzit uşa de la intrare trântindu-se şi m-am gândit preţ de o clipă să rămân încuiat în closet, însă nu acesta era modul meu de a-l aborda pe Lyle. Indiferent de situaţie, simţeam că era de datoria mea să-l fac să-şi coboare primul privirile.

Am dat nas în nas cu el în timp ce urca în grabă scările. Deşi părea la fel de şleampăt ca de obicei, am avut, totuşi impresia că era puţin mai îngrijit. Am bănuit că venise cu o fată. Îşi pieptănase claia de păr şi-şi pusese pe el o jachetă de piele a poliţiei din Kindle County; nu era cea pe care o purtasem eu cu ani în urmă, ci una pe care o cumpărase de la magazinul poliţiştilor, situat pe Murphy Street, şi pe care o îmbrăca ori de câte ori simţea nevoia unui comentariu nerostit asupra vremurilor când i se păruse că dusesem o viaţă cât de cât autentică. A trecut valvârtej pe lângă mine, mormăind ceva de neînţeles.

— Mama e jos, a repetat, văzând că nu prinsesem mesajul.

— Mama?

— N-o mai ţii minte? Nora? A venit să-şi scoată odorul în oraş.

M-am întrebat dacă faptul că Lyle începuse să trateze cusururile părinţilor cu umor în loc de tradiţionalul dispreţ nediluat era un semn bun. Rămăseserăm pe coridorul slab luminat în care dădeau dormitoarele de la etaj şi, după ce a mai făcut câţiva paşi, nepreţuitul meu fiu s-a întors spre mine şi mi-a adresat un rânjet de rău-augur.

— Ia zi, tipule, ce dracu’ făceai la closet adineauri?

Era cât pe-aci să punem pariu.

— Tu şi maică-ta? am întrebat.

Am recurs la toată demnitatea pe care ştiam cândva s-o probez în instanţă şi i-am spus că îmi suflam nasul. Sincer să fiu, nici nu l-a interesat răspunsul meu, dar, de îndată ce a ajuns la capătul coridorului şi a ieşit din raza mea vizuală, mi-a fost atât de ruşine, încât am crezut că o să-mi pierd echilibrul şi o să vin de-a dura pe scări. Eterne umilinţe şi rare mântuiri. Oare gândul că sexul te bagă întotdeauna în bucluc e de provenienţă strict catolică? Dumnezeule, mi-am spus. Dumnezeule, ce episod penibil – un băiat şi mama lui făcând pariu că tatăl s-a închis în baie şi s-a apucat de lucru manual. Am coborât scările în cea mai convenabilă stare de spirit pentru o întrevedere cu fosta mea soţie.

Nora stătea în lumina intensă a intrării din faţă, încadrată de ornamentele albe în relief şi de uşa dublă, ţinându-şi poşeta în mână şi neîndrăznind să mai facă vreun pas. Am sărutat-o pe obraz şi a primit gestul cu un stoicism legendar.

— Cum îţi merge? m-a întrebat.

— La fix, am rostit. Ţie?

— La fix.

Serviciu-voleu. Iată-ne la fel de înstrăinaţi ca un eschimos şi un aborigen, deşi trecuseră douăzeci şi unu de ani. După tot felul de coafuri, care mai de care mai fistichii, Nora îşi lăsase părul drept fără să-i mai facă ceva, semănând într-o oarecare măsură cu fetişcanele alea din Japonia care dau impresia că şi-au înconjurat mutriţele cu o masă de abanos lăcuit. În plus, renunţase şi la farduri. O vedeam suficient de rar ca să mi se pară că începuse să arate altfel. Dat fiind că nu ne mai întâlneam în fiecare zi, eram în stare să observ mai uşor cum lucrase timpul asupra ei. Avea deja un început de guşă, iar ochii începuseră să i se înfunde în orbite. Oricum, în general arăta bine, deşi se vedea cât de colo că nu era deloc în largul ei venind aici.

Nora începuse o viaţă nouă, pe care o considera incomparabil mai bună şi mai adevărată decât deceniile petrecute alături de mine. Alţi amici, alte preocupări, pulsul marilor oraşe, tot tacâmul. Fără îndoială că asista la o sumedenie de prelegeri şi lua parte la nenumărate întrevederi şi recepţii, având deja un cerc de prietene intime. Sunt convins că treceau multe zile până să se gândească la mine sau la Lyle. Cu toate acestea, îi fusese suficient să pună piciorul în casa mea ca să se simtă năpădită de ceva ameninţător – bănuiam că nu era vorba nici pe departe de nostalgie, ci de teroarea produsă de gândul că ar putea fi închisă din nou aici, departe de eul adevărat pe care tocmai şi-l descoperise.

— Poţi să stai jos, am invitat-o, făcând un gest larg spre camera de zi.

— Nu durează mult. Lyle a vrut să se oprească şi să caute nişte bani. Vrea să mergem undeva.

— Bani?

Nici n-am apucat să rostesc cuvântul fatal şi am şi auzit nişte paşi deasupra mea. Lyle intrase la mine în cameră şi începuse să cotrobăie. Nora şi-a dat şi ea seama şi a recurs la una din grimasele acelea fals contrariate pe care le vezi atât de des în serialele de televiziune.

— Să nu crezi că s-a schimbat, i-am declarat. Nici vorbă.

Firescul acestei observaţii a părut să ne prindă pe amândoi nepregătiţi. Am recunoscut acel fior tragic care şi în trecut fusese cât pe-aci să ne doboare de fiecare dată când discuţia ajunsese la subiectul în cauză. În ce-l priveşte pe Lyle, nu-ţi puteai imagina sub nicio formă ce anume îi rezerva viitorul. Felul lui de-a fi îndemna la bănuieli sumbre, făcându-ne să credem că nu aveam pur şi simplu un copil nefericit, ci o fiinţă – aşa cum am întâlnit deja cu toţii în viaţă – ce se dovedeşte a fi mutilată sufleteşte şi incapabilă până şi de meschinele funcţii ale existenţei, cum ar fi angajarea la un loc de muncă sau găsirea unui partener de viaţă, care până la urmă ne

îngăduie anumite satisfacţii zilnice, indiferent cât de mărunte. În acel moment al recunoaşterii, nici Nora şi nici eu nu puteam face abstracţie de dovada tristă că vieţile noastre dăduseră naştere nu doar unui destin ratat, ci şi unei relaţii cauză – efect ale cărei consecinţe nefericite nu aveau cum să fie anulate de lege sau de voinţa individuală, urmând totodată să afecteze încă o generaţie sau două.

— Şi cine crezi că e de vină, Mack? m-a întrebat Nora.

Dacă am fi fost cinstiţi – lucru cu desăvârşire imposibil – am fi recunoscut că era foarte greu de dat un răspuns pe loc. Am fi putut porni de la bunicul şi bunica, dar n-ar fi avut niciun rost. O cunoşteam bine pe Nora. N-am fi făcut altceva decât să începem un joc al geografiei matrimoniale, în care fosta mea consoartă mi-ar fi arătat cum toate drumurile de pe harta vinovăţiei duceau la mine şi nicăieri altundeva.

— Hai să suspendăm şedinţa, i-am propus. Să ne luăm în beţe pentru ceva mai puţin previzibil. Ceva nou. Sari peste Lyle, peste bani şi peste mine.

— Uită-te la viaţa ta, Mack. Eşti statuia entropiei, aşa că ce poţi să aştepţi de la Lyle?

Se părea că lucrurile observate dincolo de fereastra de la baie îi dăduseră curaj, deşi, din câte-mi aminteam, nu avea obiceiul să aştepte întăriri de acest gen pentru a spune ce gândea.

Statuia entropiei, mi-am zis. Ce odihnitor e să ştii că nimeni nu e vinovat, în afară de tine. Dumnezeule, aproape că uitasem cât de repede ştia Nora să se facă nesuferită.

— E cu treizeci de ani mai tânăr ca mine şi n-are nicio scuză, spre deosebire de taică-său, care a înghiţit destule de la viaţă.

I-am adresat un zâmbet subţire, iar ea mi-a răspuns schimonosindu-şi mutra în fel şi chip şi dându-mi de înţeles că n-o indispunea deloc o controversă chiar în clipa aceea. Ne-am privit câtva timp fără să mai scoatem vreo vorbă, până când Lyle s-a întors de sus, a trecut ca vântul pe

lângă mine, a remorcat-o pe maică-sa şi dus a fost.

Rămas singur, m-am instalat în faţa televizorului din camera de zi. The Hands jucau împotriva celor de la UW-Milwaukee şi, ca de obicei, aveau o primă repriză excelentă, înainte ca încrederea în forţele proprii să-i părăsească, antrenorul şi rezervele să se ia cu mâinile de cap şi echipa să-şi reconfirme rolul de ciucă a bătăilor în campionat. Deşi cu ochii aţintiți asupra ecranului, am continuat să spumeg în gând. Dar-ar dracii în Nora Goggins. Auzi vorbă, entropie. Cine ştie de când clocise chestia asta. Te puteai aştepta întotdeauna să aibă la dispoziţie un focos de o sută de megatone.

Când m-am lăsat de băut, Nora a început să-mi spună din ce în ce mai des că nu mai am niciun haz, afirmaţie care i-a servit drept principiu călăuzitor în noul gen de relaţii la care aspira şi prin care era în stare nu doar să mă pună cu botul pe labe, ci şi să aibă o scuză. Dacă eu nu mai aveam niciun haz, nu-i rămânea decât să se distreze în altfel. Am trecut la un moment dat printr-o perioadă de şapte weekenduri când a fost invitată fără excepţie la diverse convenţii interne şi internaţionale, după care m-am trezit că, în plin mijloc al săptămânii, soţia mea de nouăsprezece ani încoace pur şi simplu n-a mai venit acasă.

În seara imediat următoare, de îndată ce am ajuns acasă, am văzut că în locuinţă se făcuse curăţenie, am simţit în nări mirosul unei mese calde, lucru destul de rar întâlnit, şi am înţeles fără mari probleme ce voia să însemne asta: viaţa îşi urma cursul firesc. Mesajul implicit era că nu trebuia să pun întrebări. Niciunul din noi nu avea destule degete la mâini şi la picioare ca să numere ocaziile de-a lungul celor nouăsprezece ani când recursesem, sub o formă sau alta, la acelaşi procedeu, în celebrele nopţi când eram atât de beat, încât uneori îmi venea să mă prind de firele de iarbă ca să nu alunec cu totul de pe suprafaţa pământului, deşi de cele mai multe ori barmanul avea atâta minte cât să-i dea Norei un telefon

şi s-o anunţe. În orice caz, pe la nouă şi jumătate mi-am luat inima în dinţi şi am deschis discuţia.

— Am fost cu Jill, a răspuns ea.

Era vorba de Jill Horwich, directoarea şi vecina ei de tejghea de după orele de program, când colinda barurile.

— Ştiu că ai început prin a ieşi cu Jill. Vreau să ştiu cu cine ai mai fost în afară de ea.

— Cu nimeni.

— Nu-mi vinde gogoşi, Nora.

— Nu-ţi vând. Nu-mi vine să cred, zău aşa, a rostit ea, văzând că încerc s-o fixez cu o privire sfredelitoare, după o reţetă preluată tot de la ea.

S-a ridicat în picioare, mişcându-şi verigheta pe deget, şi s-a oprit într-un colţ al camerei de zi, lângă un frumos aranjament floral alcătuit din gladiole şi alte câteva flori mai puţin cunoscute. Recunosc că în clipa aceea am fost frapat de modul în care te poţi lăsa orbit de frumuseţe.

— Mack, lasă lucrurile aşa cum sunt. Ştiu că n-am dreptul să ţi-o cer, dar n-am încotro.

— Se respinge, i-am răspuns. Te ascult. Adevărul gol-goluţ.

— Nu cred că ţi-ar plăcea să-l afli.

— Ai perfectă dreptate, dar vreau să ştiu.

— De ce? m-a întrebat ea, aruncându-mi o privire înnegurată.

— Păi, cred că e ceva important, de-aia.

A urmat o tăcere pe care tot eu am destrămat-o.

— Ia zi, cine-i individul?

— Nu există niciun individ, Mack.

— Nora, cu cine ai fost?

— Ţi-am spus, Mack, am fost cu Jill.

Dacă ştiţi răspunsul corect, apăsaţi pe buton. Abia în după-amiaza următoare, în timp ce mă aflam la birou şi, conform obiceiului, nu eram de folos nimănui, mulţumindu-mă să discut ceva cu Hans Ottobee, un decorator interior angajat de firmă ca să-mi schimbe parţial mobilierul din încăpere, mi-am dat seama ce voise să-mi spună Nora.

Trec nouăsprezece ani de trai în comun, eşti convins că omul de lângă tine nu mai are nimic necunoscut şi pe urmă un individ îţi zice o chestie despre o piesă modulară şi te trezeşti că-ţi pică fisa, fiindcă imaginea pe care o ai în minte îţi sugerează altceva. Întotdeauna mi-a plăcut cubismul. Ce frumoasă e iluzia că poţi să vezi toate dimensiunile în acelaşi timp.

Întors acasă în seara aceleiaşi zile, n-am mai aşteptat mult, mai ales că gătise iarăşi. Mi-am luat porţia de friptură din cuptor şi am atacat frontal.

— Şi de când zici că eşti aşa?

— Cum adică „aşa”?

— Scuteşte-mă. Când ai început?

Am izbutit, într-un târziu, s-o privesc în ochi, ceea ce însemna că eram foarte aproape de sfârşitul jocului.

— A existat dintotdeauna, a răspuns Nora, clipind ceva mai des decât de obicei. Din câte ştiu, a adăugat după o scurtă pauză.

— Dintotdeauna?

— O mai ţii minte pe Sue Ellen Tomkins?

— De la clubul studentelor?

Nora s-a mulţumit să încuviinţeze din cap.

— Nu cred că femeile sunt la fel ca bărbaţii, a explicat ea. N-ai nicio vină dacă nu înţelegi.

— Dumnezeule, am apucat să îngaim.

— Mack, să ştii că e nevoie de un curaj incredibil pentru aşa ceva.

Se părea că nici nu-i trecuse prin cap că şi mie îmi venea destul de greu să ascult asemenea destăinuiri. Oamenii căsătoriţi şi dispuşi să petreacă o mare perioadă de timp împreună sunt nevoiţi să accepte o sumedenie de lucruri neplăcute din partea partenerului conjugal: ciudăţenii, obiceiuri personale, probleme de sănătate. Pentru unii e o chestiune de toleranţă, pentru alţii de devotament, iar pentru o a treia categorie (din care fac parte) motivul îl constituie teama de necunoscut. A existat o perioadă când am vrut să văd dacă eram capabil să mă

adaptez şi la această nouă întorsătură. Există oameni – am cunoscut şi eu destui – a căror căsătorie poate face abstracţie de raporturile sexuale. La urma urmei, am primit o solidă educaţie catolică. Şi nici măcar nu s-a pus vreodată problema unei abstinenţe totale. În ce mă priveşte, n-am privit niciodată lucrurile din punctul de vedere al unei norme statornicite. Nu eram preocupat de faptul că aveam de-a face cu o perversiune sau cu o anomalie care ar fi făcut-o să leşine pe sfânta de maică-mea şi nici nu mă arătam dispus s-o felicit pe Nora fiindcă era la curent cu ultima modă în domeniu. Pur şi simplu mi s-a părut că rămăseseră îngrozitor de multe lucruri pe care încă nu le ştiam despre ea. Eram şocat atât de faptul că nu-mi spusese nimic până atunci, cât şi de propria neputinţă de a-mi da seama că se schimbase ceva.

Şi atunci, cum de rezistase atâţia ani alături de bătrânul Mack cel beţiv, ale cărui pânze erau rareori umflate de vântul poftelor trupeşti şi care, în acele clipe de extaz, se prăvălea pe ea aidoma valurilor ce spală puntea în furtună, urcând-o pe creasta înspumată a unui orgasm imaginar şi semeţindu-şi catargul în faţa portului ei tainic şi înmiresmat? Ce fusese în mintea ei în asemenea momente? în ce măsură simulase plăcerea? Minţile iscoditoare vor să ştie. Am rămas singur în seara aceea mohorâtă, al cărei întuneric era destrămat de lumina schimbătoare, răspândită de micul ecran pe care meciul se desfăşura în continuare, şi a cărei linişte era sfâşiată din când în când de istericalele comentatorului. Am încercat să-mi dau seama ce se întâmplase în toţi aceşti ani şi am ajuns la concluzia că mă arătasem admirabil de bun la suflet. Mă îndoiesc că Nora ştiuse ce să creadă. Mai mult ca sigur că nu fusese deloc în apele ei, fără a se crampona de resentimente şi fără a avea o atitudine mai angajată decât era normal. E adevărat că îţi vine să te întrebi cum era cu putinţă să nu ştie. Actele sunt guvernate de lege, nu doar de reaua intenţie, iar asta e o lecţie pe care, vrem nu vrem, trebuie s-o învăţăm. În ciuda teologiei catolice, în

viaţa aceasta suntem ceea ce facem. Probabil că Nora se gândise din când în când la prietena ei de studenţie şi constatase cu surprindere că amintirea ei o stimulase. E foarte posibil să fi pus totul pe seama tinereţii aventuroase şi a acelui tip de îndrăzneală exaltată care o făcuse să accepte sexul oral cu diverşi indivizi pe care îi văzuse o dată sau de două ori în viaţă, nevrând să admită că aceste aluviuni ale memoriei fac parte din universul incontrolabil şi respingător din mintea oamenilor obişnuiţi. În mod cert, avusese perioade când îşi pusese pe şleau întrebarea decisivă – *Oare chiar sunt aşa ceva*? – şi apoi momente când se consolase, făcând apel la existenţa certitudinilor: soţul, legăturile din trecut, relaţiile prezente, copilul. Nu-i deloc exclus să fi fost mirată de plăcerea simţită atunci când Jill Horwich îi pusese pentru prima dată mâna pe umăr şi când., prefăcându-se că nu-şi dă seama, îi atinsese uşor sânii. În ce mă priveşte, asta cred. Nu am ştiut, indiferent de neîncrederea cu care este întâmpinată această stare – de graţie – a ignoranţei. Vedem o persoană, auzim o voce şi suntem atraşi intim de ele, dar, cu toate acestea, extrem de multe lucruri rămân necunoscute. Indiferent cât de sârguincios căutăm şi explorăm, misterele persistă. Aşa cum ar spune Nora însăşi, nu ştim precis nici măcar când ne uităm în oglindă.

În timp ce mă dedam păcatului originar al bărbatului, s-a întâmplat ca mintea mea necuviincioasă să se gândească la imaginea celor două femei împreună; chipul lui Jill era îngropat până-n sprâncene în părul pubian al Norei, în vreme ce soţia mea era răsturnată pe spate şi trăia un extaz la care nu putuse decât să năzuiască în clipele când fusese alături de mine. Recunosc că văd aceste clipe cu o exactitate indecentă a detaliilor, imaginându-mi totul cu ochii Norei şi conştient că mi-ar fi fost imposibil să pictez ceea ce mi se derula în minte. După ce mă liniştesc şi lucrurile revin la normal, am o stare de spirit proastă şi mă simt copleşit de suferinţă. Şi totuşi, se întâmplă destul de des ca, în acea clipă incendiară a

paroxismului, când am în faţa ochilor imaginea Norei eliberată în sfârşit şi trăindu-şi senzaţiile ca şi cum ar asculta o muzică diafană, am la rândul meu impresia că mă înalţ, de parcă ar fi posibil să am şi eu parte de ceva asemănător.

Iată la ce mă gândeam pe când îmi aţintisem ochii asupra televizorului, năpădit brusc de amintirea zilelor când îmi plăcea să trag la măsea şi de ura faţă de tot ce aveam în jur. Refuz să cred că există decoratori mai caraghioşi ca irlandezii, care au grijă să-şi umple casele cu obiecte mărunte şi închise la culoare, cu o grămadă de milieuri şi fotografii de familie, cu zeci şi zeci de flecuşteţe acoperite de praf şi din cauza cărora n-ai loc nici să-ţi pui paharul cu băutură pe o policioară. La fel arăta şi casa maică-mii, iar asta chiar e de mirare, fiindcă Nora o detesta pe Bess şi atunci când îşi strângea buzele dispreţuitor şi emitea judecăţi de valoare care te secau la linguriă, dar şi în perioadele când, dimpotrivă, se înclina cu o admiraţie idolatră în faţa bărbaţilor din familie. Mă minunez cu atât mai mult cu cât – pe măsură ce trece timpul şi închid din nou ochii – am sentimentul că ele două ocupă împreună acelaşi spaţiu interior la care eu singur am acces.

În clipa aceea, pe ecranul televizorului a apărut în prim-plan mutra arbitrului. Uitându-mă la imaginea care se derula sub ochii mei, am încercat deodată acea senzaţie extraordinară a descoperitorului, devenind imediat atent şi ştiind că aveam să fiu salvat şi până la urmă liber.

— Tipul ăsta! am urlat în casa pustie, convins că îl cunoşteam şi că îi mai văzusem chipul.

Apoi mi-am amintit şi unde. În desenul arătat de Pigeyes.

Individul era Kam Roberts.

Articol XXII.

NICI DACĂ AR FI CÂŞTIGAT THE HANDS N-AŞ FI FOST ATÂT DE SURPRINS

Secţiune 22.01 A. Fantoma din sala de sport

Printre numeroasele instituţii nobile care se străduiseră să-şi asigure, cu ani în urmă, serviciile de consilier ale lui Leo tis Griswell se număra şi Universitatea. Pentru partenerii lui, această relaţie era nepreţuită, întrucât le permitea să facă rost de bilete de favoare la meciurile de fotbal sau de baschet şi să efectueze vizite în cerc restrâns ca să vadă principalele dotări ale amintitei instituţii, printre care magazia de echipamente şi sala de sport, unde îşi disputau jocurile cei de la The Hands. Avusesem deja prilejul să păşesc pe parchetul lăcuit al sălii, în mijlocul căruia trona imaginea emblematică a doua mâini ce străjuiau un coş de baschet al cărui inel era de un roşu aprins, să străbat tunelurile de acces şi să arunc un ochi prin vestiare. Iar lucrul care, în condiţiile date, devenea cel mai important era vizita efectuată în vestiarul arbitrilor, unde conducătorii meciurilor se echipau înainte de primul fluier, îşi petreceau pauza şi, după finalul partidelor, făceau un duş rapid, se îmbrăcau în haine de stradă şi îşi puneau ochelari de soare, preferând să se amestece printre spectatori decât să aştepte sosirea inoportună a vreunui certăreţ care voia să ceară socoteală pentru cine ştie ce decizii discutabile.

Am ieşit din casă în viteza a cincea, având timp să-mi pun pe mine o haină sport din tweed, şi am străbătut podul de peste râu şi încă vreo câteva cvartale, până am ajuns înapoi în centru, enervat deja de încercările eşuate de a prinde meciul la radioul din maşină. Am fost nevoit să cobor geamurile ca să scap de mirosul din dimineaţa precedentă, aşa încât Chevroletul a devenit în scurt timp primitor ca o banchiză. La fiecare semafor pe care-l prindeam pe roşu îmi suflam pe vârfurile degetelor ca să le încălzesc. S-a fluierat pauza şi cei de la The Hands încă aveau un coş avans. Voiam neapărat să ajung la sală înainte de începerea celei de-a doua reprize, ca să am o şansă cât de mică să pun mâna pe acest Kam.

Indiferent care era numele adevărat al individului, abordarea lui avea să fie extrem de spinoasă. Din punctul

meu de vedere, agenţii de pariuri puteau să aranjeze orice cu sprijinul lui, însă eram sigur că nu s-ar fi arătat dispus să se destăinuie unui necunoscut şi că l-aş fi pus pe ghimpi chiar dacă n-aş fi intrat de la bun început în fondul problemei. Bineînţeles că eram curios, deşi nu-ţi trebuia o imaginaţie debordantă ca să înţelegi modul în care cumpărarea unui arbitru putea fi, cum se spune în terminologia de specialitate, aducătoare de venit: un fault ici, un altul colo, o călcare a tuşei, o dublă, o sprijinire pe adversar în săritură, o greşeală tehnică, paşi, trei secunde, se puteau fluiera o grămadă de chestii. Probabil că nu era cine ştie ce filosofie să înclini balanţa cu vreo douăzeci treizeci de puncte fără să ieşi în evidenţă, mai ales în condiţiile în care ai de-a face cu un sport unde toată lumea e în continuă mişcare, iar arbitrul, fiind şi el om, nu poate să le vadă chiar pe toate. Nu începea discuţie că Archie era pe mână cu acest Kam, numai că eu plecasem din poliţie cu ani în urmă. Nu voiam să ştiu decât dacă Bert trăia sau nu; de asemenea, în cazul că încă n-o mierlise, mă interesa să aflu cum puteam da de el. Făcând abstracţie de propriile impulsuri de a-mi băga nasul unde nu-mi fierbe oala, am decis că trebuia să am grijă să nu intru în bucluc şi să nu manifest niciun fel de curiozitate legată de rolul lui Bert în toată povestea asta.

Sala de sport, cunoscută şi sub numele de „Casa Hands”, semăna destul de bine cu vechile structuri universitare, având un aspect impresionant şi fiind construită din aceeaşi cărămidă roşie pe care o întâlneai la majoritatea clădirilor de acest gen. Sala se salva de la monotonia absolută prin turnuleţele, crenelurile şi orificiile de tragere cu armament greu existente în imediata apropiere a acoperişului. Cineva va trebui să-mi explice la un moment dat motivul pentru care planurile arhitecturale ale atât de multor universităţi par împrumutate de la Clausewitz. Mai ştii, poate că venise vreun isteţ cu ideea că, dacă Sudul se mai revolta o dată, clădirile astea puteau fi transformate în depozite de armament.

Ajuns aici, mi-am dat seama cât de bine mi-ar fi prins legitimaţia de poliţist de odinioară, întrucât altfel nu prea aveam cum să găsesc un loc unde să-mi parchez maşina. Paznicul care avea în grijă toată parcarea a refuzat ferm cele două bancnote de douăzeci de dolari pe care am încercat să i le vâr în buzunar ca să intru cu Chevroletul, aşa că a trebuit să dau ocol clădirii, transpirat şi furios nevoie mare, fiindcă simţeam cum pierd minute preţioase, în afara sălii, vânzătorii ambulanţi de steguleţe, ceşcuţe de cafea, insigne şi alte asemenea obiecte se plimbau agale de colo-colo, fără să-i bage în seamă pe puştanii negri cu hanorace şi haine bălţate care căscau gura pe lângă ei, mulţumindu-se să prindă măcar ceva din atmosfera meciului. Ci ţi va spectatori care se hotărâseră să plece mai devreme au ieşit câte doi, câte trei pe porţile păzite cu stricteţe. Din pauză rămăseseră cel mult cinci minute. În scurt timp, echipele aveau să iasă din nou la încălzire, iar jucătorii aveau să încerce să pară joviali şi indiferenţi, în timp ce făceau tot felul de şmecherii cu mingea, de data asta fără a întâmpina niciun fel de opoziţie. Nici arbitrii nu aveau să se lase aşteptaţi. În cele din urmă, m-am hotărât să las maşina într-o zonă unde parcarea era interzisă. Dacă aveam un dram de noroc şi dădeam de individul ăsta, puteam să mă întorc în zece minute.

Nu mi-am dat seama că nu aveam bilet decât în clipa când l-am văzut pe omul de ordine de la intrare. Toate uşile erau păzite straşnic pe întreaga durată a meciului din cauza puştanilor de afară, a căror ingeniozitate în înşelarea vigilenţei nu cunoştea limite. Am dat fuga la ghişeele de bilete din faţă, însă când am ajuns acolo toate erau închise. A trebuit să conving un ţânc îmbufnat să aducă o vânzătoare bătrână care a ridicat pe jumătate geamul de protecţie, mi-a aruncat o privire senină şi m-a informat:

— Îmi pare rău, am vândut toate biletele.

— Nu-i nimic, iau unul fără loc.

— Nu se poate, am primit dispoziţie din partea

comandamentului de pompieri.

Geamul a fost coborât la loc, iar bătrânica s-a îndepărtat agale, indiferentă la încercările mele disperate de a-i atrage din nou atenţia.

M-am întors în faţă, unde am dat peste un tip cu trei copii mici, nevoit să plece ca să-i culce frumuşel acasă, şi căruia i-a convenit să-mi vândă mie biletul în schimbul a zece dolari. M-am dus la o altă intrare, unde oamenii de ordine erau doi studenţi, un băiat şi o fată. Erau îmbrăcaţi amândoi într-un echipament roşu, aveau un număr considerabil de kilograme în plus şi erau fără discuţie îndrăgostiţi. Din însuşi comportamentul lor îţi dădeai seama că erau încă sub impresia primului fior al iubirii şi a uimitoarei noutăţi că zborul prin viaţă, dus până la un punct pe cont propriu, presupunea la un moment dat apariţia unui copilot. Uitându-mă la ei, m-am gândit deodată la Brushy, deşi mulţumirea de moment a fost înlocuită imediat de o jenă întru totul explicabilă. Am urcat în grabă scările care porneau de lângă uşă, clătinând din cap, zâmbind şi explicându-le celor care, eventual, s-ar fi obosit să mă bage în seamă cât de bine îmi părea că îmi adusesem aminte că lăsasem maşina cu farurile aprinse. În timp ce mă grăbeam, am auzit zgomotul asurzitor al câtorva sirene şi mi-am dat seama că asistenţa se trezise brusc la viaţă: începea repriza a doua. Ajunsesem în coridorul întunecat şi am bombănit nişte înjurături, fiindcă mi se părea că toată mulţimea aia isterizată se pregătea să se prăvălească peste mine. Pe de altă parte, nu era exclus să fiu confundat cu unul dintre năbădăioşii care invadează suprafaţa de joc când nu le convine ceva, situaţie în care mă puteam alege cu o plimbare la cea mai apropiată circă de poliţie sau chiar cu vreo câteva bastoane pe spinare.

Mi-am văzut de treabă şi am parcurs agale labirintul coridoarelor cu pereţi de cărămidă, încercând să-mi aduc aminte unde se afla vestiarul arbitrilor. Toate încăperile fuseseră zugrăvite într-un roşu aprins care reflecta lumina spectrală şi care corespundea culorii echipamentului celor

de la The Hands. În aer plutea un fel de iz sărat, produs nu atât de transpiraţie, cât mai cu seamă de emoţia momentului, semănând într-o oarecare măsură cu aroma uşor înţepătoare a ozonului după producerea unui fulger. Rumoarea publicului începuse deja să se domolească, semn că baschetbaliştii de la The Hands dădeau semne serioase de oboseală. Trecând prin dreptul unei mici căi de acces spre sală, am apucat să arunc o privire tabelei de marcaj de formă cubică, având scorul afişat pe fiecare din cele patru laturi dinspre tribune, stând suspendată de câteva cabluri de o grosime apreciabilă şi pe jumătate cufundată în norii de fum de ţigară ce se ridicau din rândurile asistenţei. Abia ieşiţi de la vestiare, cei de la Milwaukee apucaseră să înscrie şase puncte în patruzeci de secunde. Poate că The Hands încă nu-şi făcuseră apariţia pe parchetul sălii de joc.

În cele din urmă, am găsit ce căutam – o uşă simplă din lemn, vopsită în acelaşi roşu ca pereţii de cărămidă şi având pe ea o tăbliţă pe care scria „Accesul permis doar persoanelor autorizate”. Am reuşit să produc singura breşă în dispozitivul advers. Omul de ordine îmbrăcat în jacheta roşie de sport care abia îl încăpea se afla la o distanţă de cel puţin cincizeci de metri de mine, se deplasa ţinându-şi un aparat de emisie-recepţie la ureche şi probabil că tocmai voia să profite de terminarea pauzei ca să se ducă să-şi facă nevoile. Am pus mâna pe clanţă şi am intrat pe uşă, ca şi cum aş fi fost cel mai îndreptăţit să mă aflu acolo. Am dat peste nişte scări metalice, urmate de un pasaj de trecere luminat de câteva becuri simple şi în sfârşit de un coridor îngust, paralel cu ţevile şi cu instalaţiile de încălzire, la al cărui capăt se găsea vestiarul arbitrilor. Mi-am dat seama imediat că mă aflam la un subsol.

Era destul de ciudat să stai acolo şi să ştii că deasupra ta se disputa un meci de baschet. Atmosfera redevenise sărbătorească, iar podeaua sălii lucea în lumina extraordinară a reflectoarelor. Majoretele, aceste

sfâşietoare simboluri ale tinereţii, de o graţie şi simplitate vegetală, îşi agitau fustiţele şi se zbânţuiau de mama focului. În tribune, acel lucru vechi de când lumea, căruia mai nou îi spuneam sport şi care existase la început sub forma primitivă a fugăririi în grup, izbutise să electrizeze optsprezece mii de cetăţeni sobri, preschimbaţi într-o adunătură de isterici. Fel de fel de oameni cu fel de fel de probleme – un copil handicapat sau o ipotecă pe care nu erau în stare s-o rezolve – urlau ca din gură de şarpe, fără a ţine cont că a doua zi la serviciu n-o să mai poată scoate un cuvânt şi fiind preocupaţi exclusiv de abilitatea unor vlăjgani în maiouri şi şorturi de a arunca o minge de piele într-un coş situat la o înălţime de doi metri jumate.

Tot acolo se aflau şi arbitrii, îmbrăcaţi în alb şi negru şi făcând notă discordantă în acel ocean de culori care mai de care mai stridente. Cei doi întruchipau puterea raţiunii, a legii, a regulilor şi regulamentelor care aveau grijă ca jocul să nu degenereze în bătaie. În timp ce aici, unde stăteam eu în clipa aceea, era locul unde se echipau şi se pregăteau sufleteşte pentru ce avea să urmeze. Vă rog să mă credeţi că mirosea mai rău ca în cocină. Fără niciun fel de exagerare. Izul pătrunzător de transpiraţie domina indiscutabil vestiarul şi părea a se fi impregnat în pereţii interiori din lemn, vopsiţi într-un galben ţipător, pe jumătate scorojiţi şi luminaţi destul de slab de câteva becuri de două parale. În încăpere mai fuseseră prevăzute două mici despărţituri, un duş și un closet jegos, acoperite fiecare în parte de o pânză albastră de calitatea a cincea şi gata să-ţi ofere acelaşi grad de confort şi intimitate dintr-o închisoare latino-americană.

La celălalt capăt al coridorului se afla un fel de tunel care urca într-un unghi destul de abrupt şi ajungea direct pe suprafaţa de joc. Zgomotul şi lumina difuză se amestecau în mintea mea şi, în clipa când m-am apropiat de uşa vestiarului, am văzut picioarele şi poalele jachetelor sport ale celor doi oameni de ordine care aveau în grijă această parte a sălii. Mulţimea de deasupra, furia jocului,

zgomotul surd al mingii de baschet la contactul cu podeaua, fluierăturile, urletele şi toate celelalte emisii sonore îmi ajungeau la urechi aidoma unei muzici exotice.

Uşa vestiarului semăna destul de mult cu precedenta, fiind la fel de veche şi vopsită în acelaşi roşu semi scorojit. Dacă oamenii de ordine aveau un dram de creier, trebuia s-o găsesc încuiată. În caz contrar, aveam să mă ascund înăuntru şi să mă pun pe aşteptat. Am încercat să deschid, dar nu s-a putut; am tras de clanţă încă o dată, cu acelaşi rezultat, aşa încât mi-a scăpat o înjurătură. Nu-mi rămânea decât să stau la pândă la câţiva metri de pasajul de trecere şi să sper că o să am ocazia să-i prind pe arbitri pe coridor imediat după terminarea meciului. Oricum, era foarte posibil să mă trezesc înhăţat de oamenii de ordine şi să fiu târât de acolo, în timp ce aş fi strigat ceva stupid de genul „Kam! Kam Roberts!”

Încă nu-mi dezlipisem mâna de pe clanţă când am simţit-o că se mişcă. Inima a început să-mi bată nebuneşte în piept, iar uşa s-a deschis spre exterior.

M-am trezit măsurat din cap până în picioare de Bert Kamin.

— Salut, Mack. Dumnezeule, zău dacă nu mă bucur că te văd, a spus el.

Mi-a făcut semn să intru şi, imediat după ce m-am conformat, s-a zăvorât la loc. Pe urmă mi-a mărturisit un lucru pe care îl ştiam deja.

— Am dat de dracu’ rău de tot.

Secţiune 22.02 B. Cu inima-n piuneze

Bert nu reuşea niciodată să facă gesturi binevoitoare fără a fi interpretat. În clipele nedemne când l-am bănuit de porniri ciudate, am crezut că îi venea greu să-ţi pună o mână pe umăr de teamă ca acest lucru să nu fie taxat drept altceva. Însă adevărul e că Bert are pur şi simplu o fire bizară şi o atitudine vag conspirativă. Mestecă gumă în permanenţă şi-ţi vorbeşte din colţul gurii, făcându-te să crezi că ai în faţă un cinic iremediabil. N-am fost niciodată sigur cine anume se crede; se comporta ca şi cum n-ar fi

prins în direct anii ’60 şi şi-ar fi dorit să ia parte la cele întâmplate atunci, în ciuda durităţii înnăscute, care-l împiedica să devină sentimental fie şi pentru o clipă. Din când în când îmi aduce aminte de primul borfaş pe care l-am găbjit în carieră, un şobolan dat naibii pe nume Stewie Spivak, care era student şi părea mult mai atras de traficul de droguri decât de consumul propriu-zis.

În clipa aceea, Bert se pornise să dea din cap şi să-mi spună că arăt grozav, dându-mi timpul necesar să-i măsor la rândul meu şi să-mi fac o părere. Părul negru şi des crescuse mai mult decât îl văzusem vreodată, motiv pentru care şi-l aranja mereu cu mâinile. Era neras, iar licărul şmecheresc din priviri părea mai intens ca de obicei. În rest, era îmbrăcat bine, cu o haină neagră de piele şi cu tot ce trebuia pentru a da impresia că era cât mai în largul lui: un pulover italian cu un model interesant, o pereche de pantaloni cu pliuri în faţă, după ultima modă, pantofi eleganţi şi şosete asortate. Oare asta să fi fost ţinuta unui om fugărit? E drept că nu avea un aer prea liniştit, dar asta nu era ceva nou.

— Ia zi, cine te-a trimis? m-a întrebat el, destrămând liniştea.

— De *mine* te roade grija? i-am întors-o, gata să-mi ies din pepeni. Haide, Bert, pe cine naiba vrei să prosteşti? Unde-ai fost? Ce cauţi aici?

A dat niţel înapoi şi şi-a îngustat privirea, încercând să înţeleagă de ce eram atât de agitat şi semănând cu un copil dispus să ierte năzbâtiile celor mari. Era în continuare fericit fiindcă vedea o mutră cunoscută.

— Îl aştept pe Orléans, a răspuns el într-un târziu.

— Orléans? Şi cine Dumnezeu e Orléans ăsta?

În clipa aceea ochii lui Bert au lucit cu patimă, ca şi cum ar fi fost stăpâniţi de aura unui mister galactic. Parcă l-aş fi întrebat care era secretul universului sau al vieţii. Neînţelegerea care ne despărţea în momentul acela era atât de mare, încât aveam sentimentul că făceam parte din două dimensiuni diferite. Când liniştea s-a reinstalat în

încăpere, mi-am dat seama că undeva exista un aparat de radio care mergea. Deşi se ascunsese în această cazemată improvizată, Bert continua să fie conectat la tensiunea meciului, ascultând transmisiunea radiofonică. Tavanul era atât de jos, încât se văzuse nevoit să stea puţin cocoşat, luându-şi parcă o măsură de prevedere care îmi întărea impresia că nu mai aveam în faţa ochilor omul tare ca o stâncă pe care-l cunoşteam. N-am mai avut nevoie de răspunsul la întrebarea pe care i-o pusesem, întrucât mi-am dat seama singur despre cine era vorba.

— Arbitrul, am rostit.

— Exact, a confirmat Bert, dând din cap cu un aer relativ satisfăcut. Aşa e. Iar locul meu nu e defel aici. Şi nici al tău.

Kam Roberts era una şi aceeaşi persoană cu Orléans, aşa după cum începusem să desluşesc încetul cu încetul. Orléans, arbitrul, era omul lui Archie şi totodată prietenul lui Bert. Archie murise şi petrecuse o bucată de timp în frigiderul lui Bert, în vreme ce acesta din urmă trăia şi se ascundea de cineva, poate chiar de anumite oficialităţi implicate în organizarea meciurilor. Cu toate acestea, rămâneau câteva lucruri care nu se legau. Am mai făcut o încercare, în speranţa că o să-l aduc pe Bert cu picioarele pe pământ şi o să-l conving să-mi furnizeze informaţii mai precise.

— Bert, ce se petrece aici? Poliţia vă caută şi-n gaură de şarpe şi pe tine şi mai ales pe Orléans.

Acesta a fost momentul când Bert şi-a pierdut stăpânirea de sine. Catedra care fusese, probabil, adusă cu forţa dintr-una din sălile de curs şi pe care se sprijinise până când am pomenit de poliţie s-a mişcat vizibil, iar radioul care stătea pe ea a fost cât pe-aici să se dărâme.

— Aoleu, vai de mine, pe Orléans? a făcut Bert. Poliţia îl caută pe Orléans? De ce? Ai idee de ce?

În clipa aceea mi-am dat seama ce se schimbase la el – începuse să-şi dea frâu liber emoţiilor. Dacă înainte adoptase atitudinea unui adolescent îmbufnat, acum părea

ca un copil. Era incomparabil mai nervos decât îmi aminteam, dar în acelaşi timp făcea dovada unei sincerităţi îmbucurătoare. Aveam impresia că stau de vorbă cu un frate mai mic.

— Bert, aici nu e vorba de informaţii rutiere, poliţia nu-i obligată să dea explicaţii. Atâta doar că am pus nişte lucruri cap la cap şi concluzia la care am ajuns e că prietenul tău Orléans e bănuit de aranjarea unor meciuri în folosul agenţilor de pariuri.

A primit destul de rău chestia asta. Şi-a pus degetele lungi la gură şi a căzut pe gânduri. Din câte ţineam minte, condiţiile din vestiarul arbitrilor erau cu totul nesatisfăcătoare. În partea opusă a sălii, acolo unde se echipau baschetbaliştii de la The Hands, gospodarii bazei sportive puseseră la dispoziţie mochete, câteva bazine cu apă încălzită, cântare pentru verificarea greutăţii şi un mini club *country*. Aici însă nu era nici urmă de aşa ceva. În mijlocul camerei se afla o banchetă veche de când lumea, fără spătar, din lemn de stejar, vopsită cu zeci de ani în urmă şi ciobită la un capăt, în timp ce lângă perete şi în faţa uşii erau înşirate unul lângă altul trei dulapuri ca vai de ele. Ruginiseră pe ici pe colo, iar unul dintre ele fusese puţin strâmbat de pumnul sau şutul unui arbitru care auzise ce spuseseră spectatorii despre maică-sa, despre cât era de chior, despre dimensiunile liliputane ale propriului penis şi despre alte asemenea lucruri, dar care aşteptase să părăsească suprafaţa de joc ca să-şi poată răcori sufletul în voie.

— Se întâmplă o grămadă de porcării, Bert. În frigiderul de la tine din apartament stă bine mersi un cadavru. În orice caz, stătea. Şi cred că e vorba tot de-un amic de-al tău. Ştiai de chestia asta?

Şi-a ridicat privirile pentru o fracţiune de secundă, a părut extrem de preocupat şi a dat din cap imperceptibil.

— Miroase-a puşcărie, nu? a întrebat apoi.

Nu puteam să cred că se referea la crimă.

— Trucarea meciurilor de baschet? Mda, poţi să fii

sigur că n-o să te felicite.

A tras o înjurătură şi a făcut un pas spre uşă, după care s-a oprit.

— Trebuie să-l scot de-aici.

— Stai puţin, Bert. De ce-a ajuns individul ălà la tine-n frigider?

— Cum crezi că au aflat sticleţii? Despre Orléans?

Ori de câte ori stai de vorbă cu Bert, se întâmplă acelaşi lucru: subiectul lui e mai important decât al tău. Trebuie să te ţii de fiecare dată după el, ca un căţeluş sau un copilaş de trei ani.

— N-am idee, Bert. Sincer să fiu, se pare că au aflat de Orléans înainte de-a afla de tine. Tipul după care umblă, de fapt, e unul pe care-l cheamă Kam Roberts. Ăsta e?

De data asta chiar am primit un răspuns.

— E complicat.

S-a lovit cu pumnul în coapsă, continuând pe acelaşi ton:

— Drace, tot nu înţeleg. Cum de l-au găsit pe Archie? Nimeni nu ştia că era acolo.

Nimeni nu ştia că Archie era acolo, ceea ce lui Bert părea să-i convină. Am simţit un fior rece, de parcă aş fi fost atins de aripioarele moi ale unui fluture de noapte. L-am privit atent pe Bert, doar – doar oi depista şi altceva în comportamentul lui, în timp ce-i explicam cum de văzusem eu cadavrul şi nu poliţiştii.

— Când au ajuns ei, cineva făcuse deja o scamatorie cu cadavrul. Poate ai idee cine.

A avut tupeul să se mai dea puţin înapoi şi să se uite la mine ca şi cum mi-aş fi pierdut minţile, după care s-a concentrat din nou asupra socotelilor pe care el singur le ştia, întrebându-mă la un moment dat:

— Dacă poliţiştii nu l-au văzut pe Archie, atunci cum de au ajuns la Orléans?

— De unde Dumnezeu vrei să ştiu, Bert? S-au dus la Baia Rusească şi au pus întrebări. Crezi că e posibil să fi auzit acolo de Kam Roberts?

— Asta e, a spus Bert. Asta e, asta e, asta e.

A pocnit din degete de câteva ori şi s-a plimbat puţin prin încăpere.

— Dumnezeule, eu sunt de vină. Eu şi gura asta mare şi afurisită.

S-a oprit în loc, marcat de revelaţia recent obţinută. După ce şi-a deschis ochii, s-a uitat imediat la mine.

— Dacă păţesc ceva, Mack, poţi să ai grijă să i se facă rost de un avocat? Îmi promiţi, tipule?

— Îţi promit, Bert, dar spune-mi şi mie ce se întâmplă. Ce te temi c-o să păţeşti? De ce anume ţi-e frică?

La auzul acestor ultime întrebări, Bert a redevenit pentru scurt timp cel pe care-l ştiam, nebunul de neoprit, mereu pe punctul de-a se prăbuşi în vulcanul pe care el însuşi îl plămădise. Chipul i s-a schimonosit imediat de furie.

— Haide, Mack! Parcă ziceai că ai văzut ce i-au făcut lui Archie.

— De cine vorbim? De Mafia locală?

A binevoit, în cele din urmă, să încuviinţeze din cap.

— Şi ce vor? Bani?

Primul meu gând a fost că voiau să-şi recupereze pierderile înregistrate din cauza lui Archie.

S-a uitat din nou la mine şi mi-a răspuns scurt:

— Pe Orléans.

— Cum ai zis?

— Îl vor pe Orléans. Ştii povestea, bătrâne. Cine e şi cum să dea de el. Vreau să spun că asta au vrut şi de la Archie.

— Şi le-a spus?

— De unde? Habar n-avea de unde veneam cu materialul. Singurul lucru pe care-l ştia era că aveam un om pe nume Kam.

Bert începuse între timp să aibă un joc de scenă de mai mare dragul. Nu mai putea să stea pe loc şi se învârtea prin vestiar ca un hamster în cuşcă. Însă am înţeles că eram pe punctul de-a afla unde bătea. Bert îl

informa dinainte pe Archie în legătură cu rezultatul meciurilor, iar parola aceea misterioasă de pe calculator nu era „Special pentru Kam”, ci „Special *de la* Kam”. Dincolo de acest stadiu, Archie era total în ceaţă.

— Archie le-a pomenit de tine?

— A zis că n-o s-o facă. Măcar la început. Însă când am vorbit ultima dată cu el, mi-a spus… era al naibii de agitat, îţi dai seama. Mi-a spus că îl ameninţaseră că îl lichidează dacă nu le spune de unde provin informaţiile. Îl voiau pe Kam. Cică îi dăduseră douăzeci şi patru de ore ca să-l scoată de unde-o şti. Ce mai, m-a implorat şi alta nu.

Bert a îndrăznit să-şi ridice ochii spre mine pentru o clipă, ca să vadă cum făceam faţă situaţiei şi cum mă descurcam în faţa cuiva care mă ruga să păstrez un secret şi să-i salvez viaţa. Numai că încă nu era pregătit să-mi dezvăluie secretul, motiv pentru care nici nu avea curaj să mă privească în ochi, mulţumindu-se cu căutături furişe.

— Ştiam că o să mă dea-n gât şi nu eram tâmpit să nu-mi dau seama că trebuia să mă cărăbănesc. Înainte s-o şterg din oraş, am dat o fugă până acasă, am deschis frigiderul şi am crezut că o să fac pe mine când am dat cu ochii de el. Dumnezeule, ce i-au făcut…

Bert Kamin cel fără de frică s-a oprit, de parcă i s-ar fi pus un nod în gât, şi pentru o vreme cuvintele pur şi simplu n-au vrut să-i mai iasă din gură. Şi-a frecat ochii cu mâinile, ca un copil căruia i s-a furat prăjitura. Imaginea era într-un contrast atât de mare cu ceea ce ştiam eu despre Bert, încât preţ de o clipă am simţit din nou o umbră de bănuială întunecându-mi judecata. Cine ştie, poate că juca teatru. La urma urmei, era avocat pledant şi pentru o asemenea meserie erai obligat să deprinzi la perfecţie arta simulării. Cu toate acestea, chipul lui prelung şi întunecat părea efectiv chinuit şi înspăimântat.

— Ce i-au făcut. Iar următorul pe listă sunt eu, îţi spun precis. Indivizii ăştia nu ştiu de glumă.

Zilele când am lucrat la poliţie m-au făcut să nu am nici cea mai mică urmă de respect pentru Mafie. Să nu mă

înţelegeți greşit, există şi poliţişti care trec de partea lor, încep să-şi joace lefurile şi să se ţină de pariuri, iar în cele din urmă ajung datori vânduţi şi la mila barosanilor. Existau, din câte ştiam, chiar unul sau doi italieni care intraseră în rândurile poliţiei fiindcă unchiul lor era cine ştie ce mahăr şi voia să-şi infiltreze oameni şi acolo, ca să ştie în permanenţă care – i mersul. Însă, dacă-i iei la bani mărunţi, cu cine ai de-a face? Cu o şleahtă de meridionali bruneţi care nici măcar nu şi-au terminat liceul. Mafiotul clasic seamănă, dacă te uiţi bine, cu precupeţii care vând fructe în piaţă; atâta doar că au o groază de bijuterii şi le-a fost lene sau n-au avut chef să se apuce de o muncă cinstită. Pornind de la premisa că specia umană e compusă din indivizi de toată jena, cine altcineva dacă nu o creatură cu un caracter la fel de mare ca libidoul Simţului Francisc se excită atunci când reuşește să-i facă pe alţii să se scape în pantaloni? Pe de altă parte, e vorba de cel mai mediatizat grup din istoria omenirii. Un oraş de mărimea asta are cincizeci, maximum şaptezeci şi cinci de mafioţi veritabili, în jurul cărora mişună o liotă de spurcăciuni care speră să le rămână şi lor câteva firimituri. Asta-i toată povestea cu grupările de soiul ăsta. Locuiesc în nişte bungalouri din South End fiindcă nu vor să le vină Fiscul pe cap şi să-i întrebe de unde au bani pentru huzur, beau cafea şi Amaretto, se laudă unii pe alţii cât sunt de duri şi se întreabă mereu care din ei e omul FBI-ului şi are un minicasetofon lipit de piele sau înfipt în fund. Nu încape discuţie că sunt borfaşi şi că nu e prudent nici să-i inviţi la masă, darămite să le treci pe dinainte, însă în ultimul timp au cam început să-şi restrângă sfera de activitate. Traficul de droguri e controlat de bandele organizate, în vreme ce prostituţia a ajuns să se confunde cu pornografia care, fiind aceeaşi peste tot, se identifică din ce în ce mai mult cu perversiunile de genul urinării peste partener după ce tocmai te-ai culcat cu el. Singurele domenii în care se mai pot face bani fără riscuri sunt jocurile de noroc şi pariurile.

— Şi ce vor să-i facă lui Orléans? Să-l ucidă?

— Posibil. Habar n-am. Ştii tu mai bine? Ei zic că nu, dar tot aşa au zis şi când a fost vorba de Archie. Au promis că n-o să-i facă nimic.

— Păi, în cazul ăsta ce vor? am întrebat.

Mi-am răspuns singur în aceeaşi clipă. Orléans era găina care făcea ouă de aur, iar făpturile acestea nu erau niciodată lichidate. Aveau nevoie de el ca să le transmită informaţiile pe care i le pusese la dispoziţie lui Archie. Şpiluri, rezultate, diferenţe de puncte, pariuri avantajoase.

— Vor să-l pună la treabă, nu? l-am întrebat pe Bert.

— N-o s-o facă, nu-i genul lui. Chiar dacă ar fi de acord, tot ar zbârci-o până la urmă, iar mai devreme sau mai târziu i-ar veni de hac oricum.

— Şi din cauza asta te-ai ascuns? Uite, vezi tu, Bert, asta nu pricep. Care-i rolul *tău* în toată tărăşenia?

Nu mi-a răspuns, dar pe chipul lui s-a întipărit, timp de câteva clipe, o expresie îndurerată şi copleşită de emoţie. Iar eu, Elaine, sunt exact cum a zis antrenorul în liceu: mă moşmondesc, dar până la urmă tot ajung unde-mi propun. Bert era îndrăgostit de el. De Orléans. Codul bunelor maniere nu te învaţă cum să te comporţi într-o asemenea situaţie, dar mi-am dat seama că nu se făcea să-i spui amicului tău homosexual că ai bănuit de la bun început că aşa stăteau lucrurile. Prin urmare, am tăcut amândoi câteva secunde, după care tot eu am deschis gura primul.

— Oricum ai da-o, înseamnă că îl protejezi.

— Corect. Nici n-am încotro.

— Aşa e, am aprobat.

S-a întors lângă catedră, cu aceeaşi privire bântuită, neştiind cum avea să pună capăt atât de multor necazuri. A spus de câteva ori „Doamne, ce-o să mă fac?” iar apoi, fără să mă pună în gardă, şi-a concentrat atenţia asupra mea.

— Şi ce te priveşte pe tine? m-a întrebat el. Nu pricep nici în ruptul capului ce cauţi aici. Cine te-a trimis, tipule?

— Păi… cum să-ţi zic, partenerii noştri, Bert.

A dat din nou din cap, a închis un ochi şi şi-a

continuat interogatoriul.

— De ce?

— Vor banii înapoi, Bert. Fără tămbălău.

Mi-am dat seama foarte clar că îl luasem prin surprindere. A rămas în aceeaşi poziţie şi a deschis încet gura, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele, în clipa când m-am apropiat de el cu un pas, m-am trezit că mă minunez de ceea ce tocmai îmi trecuse prin minte. Dacă nu m-aş fi controlat la timp, aş fi apucat să-i strecor o aluzie la o eventuală împărţire a banilor pe din două. Am avut sentimentul acut că încercasem să văd ce anume conţin pe dinăuntru şi că rezultatele avuseseră darul să-mi ridice stomacul în gât. Eram la fel ca şi până atunci, aşa încât n-am mai scos o vorbă.

Chiar atunci, afară s-a pornit un tărăboi de nedescris. S-au auzit în acelaşi timp zgomote de paşi, nişte sunete înfundate şi o grămadă de voci. Primul meu gând a fost că mingea se rostogolise prin tunelul de trecere şi că jucătorii se hotărâseră să mute meciul în faţa uşii. Cineva a început să bată puternic în uşă, ca şi cum ar fi vrut s-o demoleze. Dar toate astea s-au întâmplat abia după ce Bert m-a privit ţintă, a clipit des de câteva ori şi a înghiţit în sec, făcând ca mărul lui Adam să i se mişte spasmodic în sus şi în jos. Pe chipul lui s-a aşternut o expresie de o sinceritate dezarmantă, care s-a păstrat şi după ce m-a întrebat pe un ton fără inflexiuni:

— Ce bani?

Articol XXIII.

XVIII. FUGARUL

— În regulă, rahat în ploaie, deschide.

Am recunoscut vocea ca fiind a lui Pigeyes.

— Hai, Malloy, las-o baltă. Balul s-a terminat, a insistat el.

Mă prinsese din nou în cursă. Vina era a mea, fiindcă nici măcar nu mă mirasem că reuşise să facă rost de o maşină de urmărire ca să se ţină după mine. Fusesem ţinut sub observaţie şi muşcasem din momeală ca un prost. În

plus, acum eram considerat şi periculos.

Bert a dat să spună ceva, dar am avut timp să ridic un deget şi să-l fac să tacă. Când i-am mimat cuvântul „poliţie”, şi-a dat ochii peste cap şi muşchii feţei au început să-i joace nervos.

Pigeyes a continuat să bată în uşă, iar eu m-am mulţumit să aştept. Era imposibil să se fi ţinut cineva scai după mine, fiindcă aş fi auzit un cât de mic zgomot de paşi în urma mea pe coridor. Asta însemna că cei de afară mergeau pe ghicite. Ce-i drept, intuiţia lor funcţionase cum nu se putea mai bine, dar nu era deloc exclus ca la un moment dat să se care.

Mi-am scos carneţelul din buzunar şi i-am scris în grabă două-trei rânduri lui Bert: „Dacă reuşesc să scap de ăştia, pune mâna pe amicul tău imediat după meci şi dispăreţi”. Am început să ne agităm prin cameră, în căutarea unui locşor în care Bert să se poată ascunde, în vreme ce Pigeyes continua să facă box cu uşa şi să mă spurce cu tot felul de porcării. În cele din urmă, ne-am uitat la compartimentul unde se afla duşul şi l-am ajutat pe Bert să se ascundă acolo în aşa fel încât să nu poată fi văzut. Am tras uşor perdeaua albastră, mulţumind cerului că niciunul din inelele metalice ruginite nu a scos vreun sunet. Din locul unde stăteam, totul părea în regulă.

Între timp, cineva se apucase să-şi facă de lucru cu ţâțânile uşii. Am auzit zgomotele făcute de un ciocan şi apoi de o şurubelniţă.

— Cine e? am întrebat cu o voce mieroasă.

— Wilt Chamberlain. Deschide ca să facem una mică, unu contra unu.

Pigeyes era îmbrăcat la fel ca în ziua precedentă. Alături de el se afla umbra lui învelită în piele de reptilă, Dewey, care ţinea în mână ciocanul şi şurubelniţa, iar în spate stăteau cei doi oameni de ordine pe care îi văzusem ducându-se să se uşureze când ajunsesem la capătul coridorului.

— *Voilà* de vezi, a rostit Gino, îndreptându-şi apoi un

deget în direcţia mea şi continuând: înapoi.

Era cum nu se poate mai mulţumit. Mi-o făcuse de două ori, dacă puneam la socoteală şi episodul de la U Inn. Nu-l puteai face să renunţe la chestiile astea sub nicio formă. Îi plăcea la nebunie să vâneze un borfaş până punea mâna pe el şi asta doar de dragul aventurii în sine. O grămadă de forţoşi intră în poliţie exact pentru asta; cuvântul lor de ordine e aventura, iar în minte n-au altceva decât urmăriri cu maşina, scene de stradă, uşi buşite cu piciorul şi pipiţe care stau la agăţat în barurile sticleţilor şi abia aşteaptă să vadă că li se scoală. Cu toate acestea, cea mai suculentă parte a activităţii se dovedeşte a fi legată de politica secţiei, adică de compătimirea celor care o încasează pe la spate în urma unor târguri şi învoieli dubioase. Ei bine, asta e culmea satisfacţiei abstracte. Altminteri, te duci la serviciu zi de zi şi, undeva în străfundul fiinţei tale, ceva îţi spune că există posibilitatea să nu te mai întorci acasă. Însă de obicei toată lumea se întoarce. Pe de altă parte, munca de poliţist cuprinde şi ore interminabile de stat cu nasul prin hârţoage, nopţi în care auzi un puhoi de bancuri proaste şi-ţi frigi limba de la cafeaua care arde şi luni de zile când ştii precis că locul tău nu mai e pe stradă, unde sunt trimişi doar meseriaşii, ci la umbra tocului, unde principala grijă e să nu adormi. O mulţime de oameni, printre care mă număr, îşi fac plinul şi merg mai departe, ştiind prea bine că asta-i viaţa şi că aventurile nu au loc la comandă. Indivizii însetaţi de întâmplări palpitante şi care rămân la munca de birou – cum ar fi chiar Pigeyes – ar putea da impresia că nu prea ştiu ce fac. Însă tot o aventură se cheamă şi faptul că faci mereu pe deşteptul, că te dai mare şi că încerci să-i înfunzi pe alţii. Ei, cel puţin, aşa cred. Acesta e, de fapt, unul din motivele pentru care se comportă în felul ăsta.

Cei doi oameni de ordine au intrat în încăpere după Pigeyes, uitându-se în jur şi părând peste măsură de supăraţi. Aşa cum îmi spusese Bert, aici nu avea voie să se afle nimeni. Dewey a rămas la uşă. În ce mă priveşte, am

început să discut cu oamenii de ordine. Unul era alb, celălalt de culoare; amândoi aveau ditamai burdihanele şi erau echipaţi cu aceleaşi jachete sport roşu aprins, pe a căror parte din stânga sus se găsea emblema universităţii, aceiaşi pantaloni din poliester şi aceiaşi pantofi ieftini. Faptul că erai plătit ca să te uiţi la meciurile de baschet era un chilipir prea mare ca să mai merite măcar să mă gândesc ce învârteau ăştia pe timp de zi. Dacă nu erau poliţişti ieşiţi din tură, atunci pe maică-mea n-o chema Bess.

— Sper că nu te-ai lăsat păcălit de şmecheria aia veche de când lumea, cum că tocmai căuta pe cineva, nu? am întrebat. L-am văzut împingându-se şi în Frank Sinatra. E în stare de orice, numai să intre pe gratis.

Pigeyes mi-a aruncat o privire încărcată de duşmănie, în timp ce se învârtea în continuare prin cameră. A deschis larg uşile celor trei dulapuri lipite de perete, fără să se aştepte să găsească într-adevăr ceva înăuntru.

— Care-i treaba, Malloy?

— Mă ascund.

— Ciudat loc ţi-ai ales.

I-am îndrugat nişte poveşti legate de faptul că reprezentam Universitatea, că făceam turul clădirii şi că eram interesat de toate cotloanele.

— Billy Birken de la relaţiile cu absolvenţii m-a condus în persoană, i-am explicat lui Gino, dându-mi seama că pomenirea acestui nume m-a ridicat vizibil în ochii oamenilor de ordine.

— E un căcănar fără pereche, mi-a tăiat-o Pigeyes care, vrând să-şi susţină punctul de vedere, şi-a îndreptat unul din degetele cât cârnaţii spre mine şi m-a întrebat: De cine te ascunzi?

M-am apropiat de uşă şi am pus mâna pe clanţa care era atât de veche, încât stratul subţire de alamă de pe ea se cojise aproape de tot. M-am aplecat în faţă pe lângă Dewey, care mi-a pus o mână-n piept, în timp ce cercetam

holul. Şi acesta şi tunelul de acces în sală erau pustii.

— De tine, am răspuns, întorcându-mi privirea spre Pigeyes.

L-am împins cu o mişcare scurtă pe Dewey, ca să nu fie lovit la închiderea uşii pe care am trântit-o înainte de-a o lua la fugă. M-am mai întors o dată, ca să fiu sigur că veneau după mine.

Am ajuns mult mai departe decât aţi putea crede. E adevărat că eram urmărit de patru sticleţi îndârjiţi, însă erau cu toţii fumători mai mari ca mine, aşa că au început să gâfâie după nici douăzeci de metri. Mi-am adus aminte că voiam să fiu numit Mack cel iute de picior şi am cotit brusc la ieşirea din tunel, îndreptându-mă spre rândurile de jos ale tribunelor şi urcând câte trei trepte dintr-odată. Când am ieşit la lumină, mirosurile şi coloritul mulţimii dezlănţuite mi s-au părut copleşitoare, făcându-mă să am impresia că am căzut în ghearele unei sălbăticiuni uriaşe, care mă învăluia în răsuflarea ei fierbinte. Pigeyes începuse să strige diverse chestii caraghioase, de genul „Puneţi mâna pe el”, dar nimeni nu părea dispus să-l asculte. Puţinii oameni care nu se mişcau din loc ca să nu piardă nicio secundă din meci ne priveau cu aceeaşi curiozitate amuzată cu care ar fi asistat la o paradă. Toată urmărirea noastră făcea parte din spectacol şi nu avea nimic neobişnuit din punctul lor de vedere. Deşi lucrul ăsta îmi încetinea viteza de deplasare, nu m-am putut opri să nu râd, mai ales la gândul că între timp Bert putea să se furişeze bine mersi din cameră fără să aibă nimeni grija lui. La un moment dat, un individ îmbrăcat într-un tricou pe care scria Milwaukee a urlat la noi: „Staţi jos, clovnilor”.

Când am ajuns la mezanin, genunchiul mă durea înfiorător din cauza efortului, dar îmi menţineam avansul obţinut. Pufăind din greu, am ieşit pe una din numeroasele căi de acces, am trecut pe lângă un stand de băuturi răcoritoare deasupra căruia se afla o reclamă la Coca-Cola şi am cotit pe lângă tejgheaua din oţel inoxidabil, urcând

rapid scările de beton ce duceau la rândurile de sus. În spatele meu, am auzit nişte voci intersectându-se în casa scărilor. Ajuns dincolo de ultimul rând de scaune, m-am furişat în toaleta bărbaţilor, am intrat tiptil într-una din cabine şi m-am pus pe aşteptat. Mai rămăseseră cam cinci minute până la terminarea meciului, aşa încât aveam ocazia să ies odată cu restul spectatorilor şi să trec neobservat. Însă asta însemna că trebuia să mă aştept la o vizită la domiciliu din partea lui Pigeyes. În plus, dacă urmăritorii mei nu reuşeau să mă dibuie, se puteau întoarce la vestiar, unde nu era deloc exclus să-l găsească pe Bert, care la rândul lui îl aştepta pe Orléans. Prin urmare, am stat ascuns vreo două minute, iar apoi mi-am potrivit haina sport şi am găsit un loc liber la al doilea balcon.

Ceasul de control al tabelei de marcaj arăta că mai erau patruzeci de secunde până la ultimul fluier al arbitrului în clipa când Pigeyes s-a aşezat lângă mine. Jucătorii de la The Hands erau conduşi cu optsprezece puncte şi încercau în disperare să înscrie din aruncări de trei puncte, însă adversarii recuperau mai de fiecare dată. Gino mai avea puţin şi-şi dădea duhul, iar fruntea lui era perlată de broboane mici de transpiraţie.

— Eşti arestat, dar-ar dracii, mi-a comunicat el.

— Pe ce bază? S-a dat vreo lege împotriva alergatului prin săli?

— Împotrivire.

— Împotrivire? Păi, uite că stăm amândoi de vorbă aproape ca şi cum am fi doi buni prieteni.

În clipa aceea, şi-a făcut apariţia şi Dewey. Şi-a pus mâinile pe genunchi preţ de câteva clipe, ca să-şi recapete suflul, după care s-a aşezat pe celălalt loc ne ocupat de lângă mine. Sala începuse să se golească, dar încă erau destul de mulţi oameni ca să mă simt în siguranţă.

— Voiam să văd sfârşitul meciului.

Pigeyes m-a trimis la origini cu o expresie lipsită de orice urmă de ambiguitate.

— Mi-ai zis cumva că sunt arestat, Gino? Să nu-mi spui că ai şi mandat.

— Ba da, a rostit scurt Pigeyes, privindu-mă în ochi.

— Perfect, am răspuns. Arată-mi-l. Staţi puţin, domnişoară, am adăugat, adresându-mă unei studente grăsane aflată la două locuri de mine şi prinzând-o de mânecă. Vreţi, vă rog, să fiţi martoră?

Fata n-a avut reacţie şi s-a holbat la noi timp de câteva clipe.

— Nu te da balenă-n lighean, Malloy.

— Atacarea unui ofiţer de poliţie în exerciţiul funcţiunii, a decretat Dewey.

— Dacă nu mă înşală memoria, tu ai pus primul mâna pe mine.

Cei doi sticleţi au avut un schimb de priviri urâte. Mi-am adus imediat aminte cât de mult îi detestam pe avocaţi pe vremea când lucram în poliţie. În clipa aceea s-a auzit bâzâitul strident care anunţa încheierea partidei. Podeaua sălii a fost invadată ca la un semn de tot felul de oameni, majorete, fotografi, echipe ale televiziunii, oameni de ordine şi plasatori, precum şi jucătorii celor două formaţii. Bert Kamin se afla chiar la marginea suprafeţei de joc, în mijlocul unui grup de cam o sută de suporteri pătimaşi. I-a făcut un semn lui Orléans şi s-a luat rapid după el, coborând în tunelul de trecere.

— Cred că ar putea să joace şi la anu' în divizie dacă-şi fac rost de-un pivot mai ca lumea, am spus.

— Uite ce e, putregai obraznic, nu te mai forţa să faci pe hazosul că nu te-ascultă nimeni.

— Am uitat ceva, Gino? Am făcut duş împreună şi nu mai ţin minte?

— Ciocul mic, Malloy, mi-a tăiat-o Pigeyes, ţintuindu-mă din nou cu un deget butucănos. Ne ţinem după fundul tău de la ora şase. O ştergi de-acasă ca struţul care fuge după conservă şi te-opreşti abia aici, unde începi să adulmeci de zici că eşti o iapă-n călduri. Mie-mi sună a întâlnire, oricâte braşoave mi-ai turna. Ţi s-a dat telefon, ai

pus măgarul la sanie şi te-ai înfiinţat.

— Şi cu cine ar trebui să mă întâlnesc?

— Gata cu joaca, Malloy. Tu pe cine crezi că aş putea să caut?

Încă nu avea nici cea mai mică idee despre cine era Kam Roberts. Fireşte că era suspicios; doar era vorba de un meci de baschet, adică exact de domeniul de acţiune al lui Archie. Numai că nu ştia cum se desfăşurau operaţiunile. Bineînţeles că până la urmă avea să-şi dea seama ce semnificaţie avea prezenţa mea în vestiarul arbitrilor, însă deocamdată fusese prea ocupat să mă vâneze ca să se mai gândească şi la altceva.

— O să-ţi mai spun poezia o dată, Pigeyes, şi dacă mint, nu te sfii să mă bagi după gratii. Aşa să-mi ajute Dumnezeu. Nu m-am întâlnit în viaţa mea cu acest Kam Roberts şi n-am avut ocazia nici măcar să-l fluier.

— Atunci e vorba de celălalt, cum îl cheamă… Bert.

— Sunt amator de baschet şi atât.

— Am avut mult de furcă şi am în continuare, Malloy. Mi-ai făcut destule belele şi te ştiu ca pe-un cal breaz. Vreau să-mi ciripeşti ce şi cum!

— Lasă-te păgubaş, Gino, am replicat, ţuguindu-mi buzele şi dându-i de înţeles că nu avea să mai scoată altceva de la mine.

În clipa aceea am înţeles că i se umpluse într-adevăr paharul. S-a schimbat cât ai clipi din ochi. Uitându-mă la el, mi-am dat seama că n-aş fi fost deloc surprins dacă mi s-ar fi spus că oamenii sunt carnivori.

— Ridică-te.

La început n-am vrut să mă conformez, numai că, în secunda când a repetat comanda, m-am prins că nu era bine să-l mai supăr. Mi-a scotocit prin toate buzunarele şi mi le-a întors pe dos, lăsându-le să-mi atârne afară din pantaloni. Mi-a aruncat cheile şi banii pe jos. Şi-a înfipt mâinile în haina mea sport şi mi-a găsit carneţelul pe care l-a răsfoit pagină cu pagină, până când a ajuns la bileţelul pe care i-l scrisesem lui Bert. I-a dat carneţelul lui Dewey

şi s-a arătat atât de înfierbântat, încât am avut impresia că buzele încep să i se mişte singure, fără a mai putea fi controlate. În cele din urmă, neavând altceva mai bun de făcut, a tras un ditamai scuipatul pe podea.

— Percheziţie ilegală, i-am spus. E drept că nu există decât vreo două-trei sute de martori. Unde mai pui că au cu toţii abonamente, aşa că nici măcar n-o să fie nevoie să caut nume.

Gino a smuls carneţelul din mâinile lui Dewey şi l-a aruncat cât a putut de tare spre tabela de marcaj suspendată deasupra suprafeţei de joc. Acesta a zburat peste rândurile de scaune, pe urmă s-a deschis singur la mijloc şi a arătat ca o vrabie în zbor, pentru ca într-un târziu să piardă din înălţime şi să dispară undeva între reflectoare. Pigeyes s-a ridicat, s-a apropiat parcă şi mai mult de mine şi şi-a coborât vocea.

— Mă întorc cu o citaţie.

— Faci cum crezi. Dar dacă te apuci să citezi un avocat în instanţă, Pigeyes, ştiind de cât de multe privilegii beneficiază, o să te prindă revelionul de la intrarea în mileniul patru şi tot n-o să rezolvi nimic.

— Malloy, e a doua oară că nu te jupoi de viu, aşa cum meriţi. Aş fi putut să te-nfund de la bun început, când te-am prins cu cartea aia de credit, şi cred şi în clipa asta exact ce am crezut când am dat prima dată cu ochii de tine. Că eşti o jigodie patentată şi că habar n-ai să-i mulţumeşti ăluia care-ţi face-un bine.

— Mulţumesc, Pigeyes.

Niciodată nu fusesem atât de aproape de-a o încasa ca în clipa aceea. Gino nu mai avea mult şi făcea una nefăcută. Deşi era vorba de un loc public, unde existau sute de martori, nu cred că i-ar fi păsat. Ar fi fost în stare oricând să inventeze o insultă pe care, chipurile, i-aş fi adresat-o în legătură cu propria bărbăţie, cu maică-sa, cu locul lui în poliţie sau cu orice altceva, fără să clipească. Ce-i drept, nici eu nu am făcut vreo mişcare. Mai aveam puţin şi dădeam în primire, dar m-am arătat gata să-mi

primesc porţia. Ia gândiţi-vă cum trebuia să arătăm. Pigeyes şi cu mine ne-am confruntat de fiecare dată în situaţii când deciziile trebuiau luate fulgerător. Nu-mi puteam permite nici să dau înapoi şi nici să-i las loc de întors. Cred că şi pe patul de moarte prima grijă a fiecăruia ar fi fost ca celălalt s-o mierlească primul.

Pe de altă parte, nici Gino nu prea avea cum să se dea în stambă şi nu dispunea de spaţiul de manevră care i-ar fi convenit. Presupun că explicaţia trebuia căutată în trecutul lui în rândurile poliţiei; acesta era motivul pentru care mă simţeam mai în largul meu în faţa lui decât dacă aş fi dat cu ochii de o haită de câini vagabonzi. Au trecut câteva secunde înainte ca Gino să reuşească să se controleze. Pe urmă a recurs la procedeul lui favorit, şi anume proferarea de ameninţări.

— Asta nu înseamnă că nu cred în continuare că eşti amestecat în toată porcăria. Ieri, când te-am luat la întrebări, era să-ţi iasă transpiraţia prin umbrelă. Şi tot o să aflu de ce. Poţi să fii sigur că o să mă ţin de tine ca pârţul de cur, aşa că ar fi bine să ai grijă ce faci. Fiindcă atunci când o să pun laba pe tine, Malloy, o să dai de dracu' garantat, mi-a promis el, având elementara prudenţă să mă atingă abia simţit cu vârfurile degetelor pe reverul de la haină.

L-a luat pe Dewey şi amândoi au început să coboare scările. După câţiva paşi Gino s-a întors.

— Era să uit. Am tras pe video ce făceai în dreptul ferestrei de la baie. O minunăţie, nu alta. Să te cruceşti cu limba-n cerul gurii. Dacă eşti curios, vezi că mâine am oră de proiecţie cu băieţii mai pe seară. Eşti invitatul meu.

Pe mutră i se lăbărţase din nou zâmbetul acela unsuros şi mârşav pe care îl arbora ori de câte ori savura răul făcut vreunui seamăn.

După ce au binevoit să se care, mi-am strâns lucrurile şi am ajuns la concluzia evidentă că treburile nu prea mergeau aşa cum mi-ar fi plăcut. În scurt timp şi-a făcut apariţia unul dintre oamenii de serviciu, care a

început să adune ambalajele şi resturile de pe jos, aruncându-mi nişte priviri sumbre şi sperând că o să mă retrag urgent, cu sau fără torţe. Din păcate pentru el, am rămas pe loc, gândindu-mă intens la Bert. Avea sau nu banii? Şi dacă nu, atunci la cine erau? Pierdut în mijlocul imensei săli depopulate, am simţit junghiul atât de familiar al îndoielii, care nu ne ocoleşte aproape niciodată. Viaţa asta nu era defel croită din certitudini.

În cele din urmă, mi-a trecut prin minte că trebuia să găsesc un mod de a ajunge acasă. Am ieşit din sală, nutrind o speranţă deşartă, însă realitatea s-a dovedit şi de data asta implacabilă. Băieţii de la circulaţie îmi săltaseră maşina.

Sâmbătă, 28 ianuarie

Articol XXIV. XIX. SÂMBĂTĂ

Secţiune 24.01 A. Legături posibile

Sâmbătă dimineaţă m-am dus la serviciu. Nu aveam mare lucru de făcut. La drept vorbind, trebuia doar să particip la un dejun de lucru organizat de subcomisia de recrutare şi să răspund la o serie de scrisori lipsite de importanţă, însă îmi făcusem un obicei din a veni la lucru şi în zilele de sâmbătă. Împuşcam doi iepuri dintr-o lovitură: evitam scandalurile cu Lyle şi-i impresionam pe acei parteneri care aveau curiozitatea să cerceteze fişele de pontaj. Zilele acelea îmi plăceau pur şi simplu fiindcă puteam să mă plimb în voie pe străzile aproape goale din centru, alături de alţi avocaţi care mergeau la lucru fără să se grăbească, îmbrăcaţi în blugi, ţinând în mână câte o servietă şi având aruncat un pardesiu pe braţ. Totul se desfăşura în ritmul vizibil încetinit al unui vis în care acţiunea se petrece undeva sub apă. Scăpasem de telefoanele care sunau întruna, de secretarele ce stăteau mereu cu ochii pe ceas, de gălăgia permanentă, de zumzăială, de coada la condică şi de tinerii stresaţi şi aferaţi care se învârteau mereu în jurul meu. M-am trezit devreme şi mi-am controlat mesajele de pe robotul telefonic şi poşta electronică, în speranţa că o să primesc

vreun semn de la Bert, dar nu am dat decât peste vocea Lenei, care mă ruga să iau legătura cu ea imediat după ce ajungeam la birou.

Înainte de-a apuca s-o sun, a părăsit incinta bibliotecii şi a coborât la mine, îmbrăcată într-o rochie cu nasturi până jos şi cu nişte dungi late şi verzi. M-a anunţat că făcuse rost de biletele de avion şi de camere la un hotel din Pico a cărui faţadă dădea spre plajă.

— Ce-o să facem acolo? m-a întrebat după ce mi-a dat raportul.

— O să investigăm. O să ne întâlnim cu un avocat pe nume Pindling. Şi o să încercăm să aflăm cât mai multe despre un cont deschis la Banca Internaţională a Finanţelor.

— Splendid, a făcut ea, părând satisfăcută şi de perspectiva deplasării şi de compania mea.

După plecarea Lenei, am scos din fişet dosarul lui Toots şi m-am apucat să trec în revistă probele pe care le puteam pune la dispoziţie în sprijinul apărării, după ce Woodhull avea să-l facă ferfeniţă pe Toots prin întrebările pe care avea să i le pună. Însă mintea mi-a rămas la Bert şi la problemele lut, care păreau să devină din ce în ce mai grave. La ora asta, probabil că şi Gino adunase doi cu doi şi-i dăduse tot patru. Văzuse bileţelul din carnet şi mă surprinsese în vestiarul arbitrilor. Era la mintea cocoşului că avea să priceapă că unul din arbitri era implicat şi că avea să se lanseze în urmărirea lui. Voiam neapărat să-l previn pe Bert şi cu această ocazie să punem punct şi discuţiei despre bani.

Am găsit un exemplar din ediţia de dimineaţă a ziarului *Tribune* într-una din cabinele de la closet, însă numele arbitrilor nu fuseseră trecute în caseta tehnică a meciului. După ce am stat pe gânduri câteva secunde, am sunat la secţia de relaţii cu mijloacele de informare în masă a Universităţii. N-am crezut că o să am succes, ţinând cont că era sâmbătă, dar am dat peste o femeie plină de bunăvoinţă. După ce m-am prezentat drept

detectivul Dimonte de la poliţia din Kindle County, m-am aşteptat la o reacţie negativă de genul „Iar dumneata? 4, însă femeia nu a avut nici cea mai mică bănuială.

— Brierly, Gleason şi Pole, a rostit ea, dând citire numelor arbitrilor aşa cum apăruseră în programul pus la dispoziţia presei în seara meciului.

— Mi-aţi putea spune şi prenumele şi adresele?

— De asta se ocupă cei din Detroit.

— Vreţi să mă faceţi să vin cu o citaţie?

— Veniţi cu ce doriţi, a râs femeia. Nici nu deţinem asemenea informaţii. Organizatorilor de competiţii nu le place să dezvăluie nici numele de familie. Acum vreo doi ani am avut un avocat care a vrut să-l dea în judecată pe unul din tipii ăştia fiindcă a tamponat maşina cuiva în parcare şi a avut nevoie de mandat. Vorbesc serios, să ştiţi. Dacă nu greşesc, o să vă trebuiască într-adevăr o citaţie. Puteţi să sunaţi luni la Detroit, dar sunt incredibil de strânşi la pungă când e vorba de asemenea informaţii.

Mi se părea logic. Nu exista niciun fel de scurgere care să facă posibilă cumpărarea arbitrilor. După ce am pus receptorul în furcă, am început să caut în cartea de telefon a oraşului. Am găsit un anume Orlando Gleason, dar nimic altceva. Probabil vă Bert făcuse cunoştinţă cu Orléans în altă parte. Una peste alta, Pigeyes trebuia să depăşească mai multe obstacole decât mi-aş fi imaginat.

La puţin timp după aceea, şi-a făcut apariţia Brushy, echipată complet în hainele de weekend, adică blugi şi pantofi de tenis. Arăta frumuşel, purta o pălărie mare şi ducea pe lângă servieta care era aproape cât o desagă din cele ce se atârnă de şaua calului un teanc de rufe de la curăţătorie, ambalate într-o hârtie albastră strălucitoare. A deschis uşa de la biroul meu şi a făcut un pas timid înăuntru.

— A fost frumos ieri, a spus ea.

— Auzi vorbă.

— Eşti supărat? Pentru chestia cu erupţia?

— Las-o baltă, i-am spus, adăugând că vorbisem şi cu

medicul.

— Cum merge?

— Vrei să controlezi?

— O să ţin minte că te-ai oferit.

A rămas acolo, închisă până la ultimul nasture al bluzei şi neîncercând să pară mai înaltă decât era, dar totodată păstrându-şi în priviri licărul şăgalnic pe care i-l cunoşteam atât de bine. M-am întristat puţin gândindu-mă de câte ori mai intrase Brushy aici şi de câte ori încercase acel fior tainic al unui lucru de care ceilalţi nu aveau habar, într-un loc rezervat îndeobşte unor amănunte şi date exasperant de logice şi de banale. Toţi ceilalţi deschideau uşa având în minte clauze contractuale şi cazuri de referinţă, pe când ea ieşea din lift conştientă că urma să împărtăşească un zâmbet misterios şi blând, anticipând nebănuite plăceri şi evocând lucruri despre care nu se cuvenea şi nu era prudent să vorbeşti cu uşa deschisă larg spre coridor.

— Te-am sunat aseară, i-am spus.

— Am rămas aici până târziu. Şi eu te-am căutat când am ajuns acasă, dar nu te-am găsit.

— Ghici peste cine am dat?

Când i-am rostit pe muteşte numele lui Bert, a scăpat punga cu haine curate pe jos şi şi-a împreunat strâns mâinile.

— Trăieşte?

I-am făcut semn să închidă uşa.

— Unde e? m-a întrebat Brushy. Ce Dumnezeu a făcut?

I-am reamintit ceea ce-mi spusese cu o zi în urmă, referitor la faptul că era bine să practicăm mersul pe burtă.

— De acord, dar începem de mâine, a fost reacţia ei, în urma căreia m-am hotărât să-i dezvălui un minimum necesar – respectiv că Bert se ascundea de băieţii răi.

— Dar ce-a spus despre bani?

— Nu prea m-am lămurit. N-am reuşit să negociem

cine ştie cât, am mărturisit, explicându-i lui Brushy că fuseserăm întrerupţi de detectivul Dimonte.

— Am impresia că tipul ăsta chiar se ţine scai de fundul tău, a spus ea.

Am scos un sunet nedefinit. Dumnezeule, câtă dreptate avea!

— Şi când o să mai primeşti vreun semn de la Bert?

— Aştept un telefon, am răspuns, atingând demonstrativ cu mâna aparatul negru de formă lunguiaţă, ultimul răcnet în tehnologie, furat parcă dintr-un laborator de cercetări spaţiale. Între timp, mâine plec în Pico Luan să văd care-i treaba.

— Mâine? Păi, marţi, avem o nouă audiere în cazul Toots.

— Comisia mi-a dat un răgaz de două săptămâni, n-am încotro. Dar încerc să rezolv în două zile şi să mă întorc luni seară. Cât despre Toots, suntem blindaţi, nu?

Am ridicat de pe masă mapa din plastic maro cu unică folosinţă, ca să-i arăt că fusesem preocupat de conţinutul dosarului.

— O iau şi pe Lena, am adăugat.

— Cine-i Lena?

— E în primul an de serviciu. A absolvit de curând.

— Roşcata aia drăguţă?

— Aş zice mai degrabă stilată.

— Şi ce nevoie ai de ea? a întrebat Brushy, încruntându-se.

— Pe post de mâna a doua, i-am explicat, având de fapt în minte o persoană calificată şi care ar fi putut depune mărturie în instanţă, dacă ar fi fost nevoie. Avocatul ăsta cu care trebuie să mă întâlnesc cică e destul de alunecos.

Brushy m-a ameninţat cu degetul şi m-a pus în gardă pe un ton lălăit:

— Ai grijă să nu cumva să uiţi cine-i prietena ta acum, Malloy.

— Sunt măgulit, Brush.

— Hm, a făcut ea.

Încă nu eram sigur dacă Brushy simţea nevoia să facă pe deşteaptă în general, indiferent cu cine stătea de vorbă, sau dacă atitudinea asta era valabilă doar pentru discuţiile cu mine. Oricum, reuşiserăm împreună să străpungem o armură pe care o credeam impenetrabilă, deşi pe chipul ei se mai ghiceau din când în când urmele unei trecute neîncrederi. Puţinele iluzii pe care le simţeam reverberând atunci între noi şi preluând diverse forme, unele vesele, altele melancolice, m-au determinat chiar în clipa aceea să trec la subiect fără ocolişuri.

— Crezi că eşti gata să ai o relaţie cu un singur bărbat, Brush? am întrebat-o, făcând cea mai străvezie aluzie cu putinţă la adresa lui Krzysiński.

— Întotdeauna i-am luat pe rând, Mack. Atâta doar că unora le-a venit rândul mai repede.

A schiţat un surâs, dar mi-am dat seama intuitiv că vorbea serios. În mintea ei, fiecare distracţie de o noapte era un crâmpei din viaţa Cenuşăresei, o speranţă că de data asta condurul avea să i se potrivească. Chiar şi atunci când sunt morbide sau banale, închipuirile oamenilor au ceva înduioşător; bănuiesc că e vorba de vulnerabilitate şi de faptul că şi vieţile, ca şi bucăţile de carton, au nişte linii anume în funcţie de care se modifică.

— Ştii ceva, am zis, dacă fetele o să-mi frângă iarăşi inima, nu cred că o să mai găsească nimeni bucăţelele.

— Ai niţică încredere, Malloy, bine? Te ştiu foarte bine şi crede-mă că o merit.

S-a uitat la uşă, ca să fie sigură că rămăsese închisă, după care s-a apropiat de masa de lucru, şi-a scos pălăria şi s-a apucat să mă sărute. Recunosc ci încă nu eram pregătit pentru asemenea consolări.

— Câţi ani ai, Brush?

— Treizeci şi opt, a răspuns ea.

Pe urmă s-a gândit mai atent la sensul întrebării şi mi-a aruncat o privire cruntă. Dumnezeule, da ştiu că se pricepea al naibii de bine să-ţi bage frica-n oase. A vrut să

ştie ce importanţă avea, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama şi singură. Refrenul preferat al persoanelor independente este „n-am nevoie de nimeni”, lucru pe care am avut ocazia să-l aud şi din partea unor foşti poliţişti. Numai că Dumnezeu a rânduit în aşa fel lucrurile, în cât o asemenea afirmaţie nu este valabilă pentru nimeni în proporţie de sută la sută. Într-un fel, îmi părea şi rău pentru Brushy. Era clar că nu mă credea cel mai seducător mascul din galaxie şi că ştia precis ce fire aveam şi în ce măsură se putea baza pe mine. Însă impresia mea era că se convinsese că nu putea aspira la nimic mai bun, eventual că nici nu merita. Cu toate acestea, ştiam amândoi că aveam şi anumite calităţi. În plus, eram gata să fac ce-mi spunea, aveam nevoie de îndrumările ei. Era mai isteaţă ca mine şi nu înceta să-mi producă emoţii care mai de care mai plăcute.

— Tocmai mă gândeam la tine, i-am spus.

— Şi ce gândeai?

— Îmi imaginam cum trebuie să fie, am răspuns. Ştii ce vreau să spun. Focurile tinereţii domolindu-se treptat, trupul care începe să se simtă singur.

— Foarte literar.

— Aşa-s irlandezii, i-am declarat, pipăindu-mi pulsul. Au poezia în sânge.

— Ai şi o latură dezagreabilă, Mack.

— Mi s-a mai spus.

— N-ai dreptul să te uiţi de sus la alţii doar fiindcă ţi-ai dat seama prin ce trec. Să ştii că nici tu nu eşti un mister chiar atât de mare.

— Am înţeles.

— Eşti un nenorocit, în cazul în care crezi că mai există cineva care n-a observat.

I-am spus s-o lase mai moale şi m-am ridicat în picioare. Am prins-o de umeri cu un gest ferm şi am strâns-o la piept, unde s-a cuibărit cuminte, făcându-mă să-mi dau seama încă o dată că eram cu vreo treizeci de centimetri mai înalt.

— Prânzul? m-a întrebat.

— Cu subcomisia de recrutări, am răspuns.

A scos un geamăt prin care îşi exprima compasiunea pentru faptul că aveam să mănânc în echipă.

— Diseară? m-am interesat la rândul meu.

— Ai mei îşi sărbătoresc ziua cununiei, m-a informat Brushy, înseninându-se imediat. Ai putea să vii şi tu. Să vezi cum arată o familie de italieni calzi şi primitori.

— Nţ.

— Mda, ai şi tu dreptate.

Am petrecut câteva clipe uitându-ne unul la altul.

— Atunci, pe marţi, am spus. Pentru Toots.

— Pentru Toots, a confirmat ea.

Din pragul uşii, mi-a aruncat o privire mohorâtă, parcă interzicându-mi să mă mişc de lângă birou. Cine ştie, poate că într-adevăr e imposibil să te combini într-o deplină armonie cu cineva dacă ai depăşit pragul adolescenţei. Nu e exclus ca toate acele structuri tribale, cum ar fi indienii sau iudeii, să procedeze corect punând pe toată lumea să se căsătorească înainte de-a împlini treisprezece ani. Mai târziu totul se transformă într-o loterie, iar spiritul, deşi înaripat, se vede nevoit să treacă dincolo de limitele eului celuilalt, indiferent că e vorba de o persoană agreabilă sau nu.

— Las deschis sau închid? a întrebat Brushy din uşă.

Am făcut un gest nepăsător.

— Mi-e totuna, oricum rămân aici.

Secţiune 24.02 B. Diverse socoteli

Pentru a face o temenea la adresa democraţiei şi pentru a ne uşura, chipurile, munca, de-a lungul anilor Comisia a înfiinţat un număr mai mare de subcomisii decât întregul Congres al Statelor Unite, atribuind fiecăreia dintre ele o putere limitată asupra unui minuscul segment al vieţii noastre în cadrul firmei de avocaţi. Avem la ora asta subcomisii care se ocupă de chestiunile etice, de angajarea personalului salariat, de folosirea computerelor, de orele suplimentare şi de refolosirea hârtiei. Într-un

regim de această natură, recrutarea este considerată drept o activitate de frontieră. Ea conferă o autoritate veritabilă, dat fiind că presupune atât angajarea unor salariaţi provizorii pe timp de vară, cât şi primirea avocaţilor boboci care vin la G & G în fiecare toamnă, imediat după examenul de barou, însă în acelaşi timp necesită un mare volum de muncă şi un efort pentru care de multe ori săptămâna de lucru pare insuficientă. În virtutea unei înţelegeri la care ajunseserăm cu mult timp în urmă, ori de câte ori e nevoiene întâlnim sâmbăta pentru un aşa-numit dejun de lucru. În această perioadă a anului, când ne desfăşurăm activitatea într-un ritm considerabil mai lent, întâlnirile au loc doar o dată pe lună şi, după ce trecem în revistă lista definitivă a angajaţilor pe timp de vară şi programăm întrevederile preliminare pentru toamna următoare, ne abandonăm toţi cinci – Stephanie Plotzky, Henry Sommers, Madge Dorf, Blake Whitson şi cu minetradiţionalelor bârfe care ne pigmentează existenţa.

— Ce-aţi mai auzit? a întrebat Stephanie. L-am văzut de dimineaţă pe Martin. A trecut pe lângă mine şi a zis „Mai nasol ca niciodată”. Părea dărâmat şi era abia oră nouă.

Ne aflam la două cvartale de Needle, într-un mic restaurant condus de Max Heimer, o bombă în care se servea mâncare de mâna a doua şi unde condiţiile sanitare îţi evocau ţările din lumea a treia. Stephanie ne făcuse această dezvăluire aplecându-se deasupra mesei şi apropiindu-şi nepermis demult chipul rotund şi plin de farduri chiar şi într-o zi de sâmbătă de borcanul de murături murdar pe margini.

— Barosanii încep s-o ia în barbă. S-au dus frumoşii ani 80, a completat Henry.

Specialitatea lui ca avocat o constituia falimentul şi se părea că trecea printr-o perioadă deosebit de prielnică din punct de vedere profesional. Madge, experta în activitatea agenţilor de vânzări, nu s-a arătat întru totul de acord, aşa că ne-am văzut cu toţii prinşi câtva timp în

această controversă, ca şi cum concluzia la care ajungeam ar fi avut vreo importanţă.

În aceeaşi zi, membrii Comisiei se găseau la Clubul Belvedere, într-una din elegantele lui săli de conferinţe, umezindu-şi creioanele cu vârful limbii şi pregătindu-se să calculeze beneficiile. Împărţeala – a şa-zisa Groundhog Day – era programată pentru marţi. Partenerii mei încercau aceeaşi nelinişte pe care o simţeau toţi băieţii silitori în timpul şcolii, când erau trimişi acasă că să le Vadă părinţii carnetele de note. În ce mă priveşte, nu eram câtuşi de puţin îngrijorat şi ştiam exact ce mă aştepta – o apreciere excelentă a activităţii propriu-zise, dublată însă de un mare semn de întrebare la capitolul atitudine în muncă.

Nu eram însă la fel de sigur pe ceea ce urma să fac de-acum încolo în cadrul firmei. Aveam impresia că ajunsesem la o înţelegere cu membrii Comisiei, în aşa fel încât încercarea de a da de Bert să mă scutească de eventualele reduceri ale sumelor încasate, însă nimeni nu formulase acest lucru într-un mod explicit. Cei patru colegi din subcomisia de recrutări erau oameni cu o experienţă limitată şi îmi dădusem deja seama că Pagnucci stătuse de vorbă cu fiecare, încurajându-i şi spunându-le că aveau să se descurce fără probleme, fiind capabili ca, în cursul anului următor, să câştige şi mai mult. Cât despre mine, am priceput din privirile oblice ale celorlalţi că fiecare avea sentimentul, neîmpărtăşit în gura mare, că porţia mea avea să sufere din nou reduceri semnificative. Loviturile acestea nu erau niciodată decisive. În fiecare an te trezeai că primeşti cu cinci la sută mai puţin şi asta era tot. Oricum, după prânz m-am întors singur la serviciu şi am căzut din nou pe gânduri.

Ei bine, sunt gata să recunosc că aceste diminuări anuale mi-au dat o lovitură destul de puternică. Mai cu seamă că viaţa din ziua de azi te obligă să judeci în funcţie de bani. Dintotdeauna mi s-a părut plin de tâlc modul în care ne referim la procentajul care ni se cuvine din veniturile firmei folosind termenul de „puncte”. În acest

fel, partenerii îţi comunică în fiecare an ce punctaj ai obţinut, cu alte cuvinte cam cât consideră ei că valorezi. Iar eu m-am obişnuit să renunţ la o grămadă de lucruri fiindcă nu mi le pot permite, însă nu pot să fac abstracţie de faptul că am început să decad în propriii mei ochi.

Ajuns la mine în birou, m-am aşezat pe un scaun şi m-am uitat pe geam. Soarele miezului de iarnă se străduia să răzbată de dincolo de perdeaua de nori; razele lui se răsfrângeau în apele râului, destrămând într-un mod ciudat siluetele reflectate ale clădirilor înalte ce se ridicau în apropierea malurilor. Am încercat să nu mă mai gândesc la frustrările care mă amărau din ce în ce mai mult şi să mă concentrez asupra problemelor lui Bert, dar n-am ajuns la niciun rezultat. Singura întrebare care-mi umbla nestingherită prin minte era: Cât? Cât aveau să-mi mai taie din bani anul ăsta? Mare batjocură, nu ştiu cum să scap mai bine de sticleţi şi ei mă penalizează. Am continuat să mă gândesc la asta până am simţit că mă înfurii de-a binelea. Începeam să cad pradă uneia din bine cunoscutele mele stări proaste, în care nu m-aş fi dat în lături să-i calc pe alţii pe bătături, demonstrând cu prisosinţă că eram băiatul lui Bess Malloy. Am ieşit de la mine din birou şi am urcat scările, fără să ştiu exact unde aveam de gând să merg, după care mi-am aruncat ochii şi într-o parte şi în alta pe coridorul străjuit de rafturi cu cărţi şi m-am furişat în biroul lui Martin. Speram să fi lăsat în sertar o ciornă a grilei de punctaj, aşa cum făcuse şi cu trei ani în urmă, când avusesem ocazia s-o studiez pe ascuns timp de câteva clipe. Nu mă temeam deloc că ar putea să dea cineva peste mine. Să mă prindă. N-aveau decât, lua-i-ar dracii pe toţi. Oricum voiam să le zic vreo câteva de la obraz. Lucram acolo de optsprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu, iar ei îl plăteau pe Pagnucci din munca mea.

Cele mai importante documente din biroul lui Martin erau încuiate într-o comodă amplasată în spatele străvechii mese de lucru din lemn de stejar. Îl văzusem pe posesor de mii de ori deschizând sertarul, împingând pântecul de

cauciuc al micuţei dansatoare care împodobea ceasul acela ciudat şi dând la iveală cheiţa de aur. Ca de fiecare dată când rămâneam singur la serviciu şi nu aveam ceva precis de făcut, încercam un sentiment apăsător de însingurare. Marea cameră de pe colţ în care se găseau atâtea obiecte neobişnuite – tablouri, sculpturi, piese ciudate de mobilier – era destul de întunecoasă şi am avut o ezitare, neştiind dacă era înţelept să aprind lumina. Dar dacă n-o făceam, ce căutam acolo? m-am întrebat. Voiam cumva să-mi fac nevoile în dulap, aşa cum s-ar fi exprimat un spărgător de mâna a treia? Pe de altă parte, aveam vreun motiv să mă plâng? Era posibil să am. Existau foarte mulţi oameni care se tăvăleau pe jos şi gemeau când se apropia Groundhog Day, sau care se duceau la serviciu dând impresia că erau gata să-i strângă de gât pe toţi cei ce le-ar fi trecut prin faţă. Oricum însă, nu prea avea mare importanţă. Mă comportam necorespunzător şi mă simţeam ca un copil care n-a fost cuminte. Adevărul e că mă mai simţisem aşa şi cu alte ocazii, iar faptul că acţionasem spontan mă făcuse să am sentimentul unei purificări cu totul stranii.

Dulapul personal al lui Martin era vraişte. Am fost efectiv şocat când am descoperit acest lucru cu ocazia ultimei vizite. M-aş fi aşteptat, dimpotrivă, la o ordine teuton-cazonă. Martin e genul de om a cărui prezenţă e atât de copleşitoare, încât încerci întotdeauna o anumită nelinişte când îţi dai seama cât de mult din sufletul lui rămâne inaccesibil celorlalţi. Bănuiesc că se ocupa el însuşi de îndosariere, dat fiind caracterul strict secret al documentelor. Aşa se şi explica haosul care domnea nestingherit în dulap, profitând şi de accesul interzis oricărei secretare. O mică parte din acte erau stivuite în ordine sau aşezate în mape dispuse pe verticală; majoritatea fuseseră trântite alandala pe rafturile de jos. Mă aflam în faţa unui mare număr de secrete intime ale firmei. Scrisori de la un psiholog care ne avertiza că unul din noii angajaţi ameninţase că avea să-şi taie gâtul în cazul în care ar fi fost concediat (ce-i drept, nu a fost).

Câteva proiecte financiare pentru sfârşitul de an care arătau destul de rău, precum şi un dosar care includea evaluările scrise în legătură cu nivelul de competenţă atins de fiecare partener. Am fost tentat preţ de o clipă să parcurg comentariile dispreţuitoare care nu mă îndoiesc că abundau la adresa mea, dar m-am decis să caut o sursă şi mai importantă de auto chinuire. În cele din urmă, am dat peste o mapă pe care fusese scris „Punctaje”.

Înăuntru se afla fotocopia unui proiect mai vechi, pe care Carl Pagnucci îl scrisese de mână în legătură cu planul de distribuire a punctelor pentru anul în curs. Nu l-am studiat în amănunt, însă alături de el am găsit o notă de serviciu. Fusese împăturită în patru, dar iniţialele caligrafiate în partea de sus risipeau orice urmă de dubiu în privinţa autorului. J.A.K.E. John Andrew Kenneth Eiger. Jake îşi iubea iniţialele la nebunie, motiv pentru care şi le presărase peste tot: pe manşete, pe paharele de bere, pe sacul de golf. Eram în stare să le imit atât de bine, ca de altfel tot ce ieşea de sub stiloul lui, încât nici măcar nu mai aveam nevoie de procură ca să demonstrez că dispuneam de drept de semnătură în locul lui. Cum însă nimeni dintre ceilalţi nu manifestase talente asemănătoare, puteam fi sigur că mă aflam în faţa unui document autentic.

STRICT CONFIDENŢIAL

18 noiembrie

CĂTRE: Robert Kamin, Gage & Griswell

DE LA: John A.K. Eiger, Consilier principal.

Trans National Air.

DESPRE: Primele depuneri în contul 397

Voiam să-ţi atrag atenţia asupra unei nereguli referitoare la plăţile din contul 397, care a survenit în timp ce erai ocupat cu rezolvarea reclamaţiei în cazul Grainger. Ca de obicei, avocaţii reclamanţilor se bat între ei pentru cheltuielile de judecată. Se pare că Peter Neucriss a apelat la serviciile unei firme din Cambridge, Massachusetts, pe nume Litiplex, pentru ajutor în caz de litigiu – din câte am înţeles, firma asigură reconstituirea accidentului, asistare

pe calculator, ingineri consultanţi, puncte de vedere exprimate de experţi, analiză procedurală şi administrarea probelor. Litiplex are o serie de facturi care se ridică la un total de 5, 6 milioane de dolari. Neucriss declară că a recurs la serviciile firmei cu acceptul tuturor avocaţilor implicaţi şi că aş fi fost de acord, la data când s-a încheiat acordul, ca Litiplex să fie plătită din contul 397. Avocaţii susţin că nu există o asemenea înţelegere, fapt deloc surprinzător, dat fiind că, dacă Litiplex ar fi plătită la plafonul maxim, aşa cum cere Neucriss, onorariul lor s-ar diminua cu o jumătate de milion de dolari. Ambele părţi ameninţă că vor supune cazul atenţiei judecătorului Bromwich. Mă tem că Bromwich, la rândul lui, va solicita o expertiză contabilă, iar asta va duce la descoperirea surplusului de numerar. Decât să-mi asum un asemenea risc – şi acceptând posibilitatea unei prealabile înţelegeri cu Neucriss – prefer să autorizez achitarea facturilor prezentate de Litiplex conform documentelor şi să evit depistarea surplusului. Te rog să faci să-mi parvină următoarele cecuri.

Nota de serviciu era însoţită de o listă a numerelor facturilor expediate de Litiplex şi a sumelor datorate.

Nu mai era nevoie să caut ceea ce-i transmisese Bert Glyndorei. *„A se vedea prezenta, referitor la înţelegerea cu Peter Neucriss…”* Era clar ca bună ziua că despre asta era vorba. Cu toate acestea, am mai citit nota de trei sau patru ori, aşezându-mă pe un scaun în biroul pustiu al lui Martin şi având sentimentul că cineva îmi prinsese inima într-o strânsoare rece ca gheaţa. Mi-am pus la nesfârşit aceeaşi întrebare, dându-mi seama că vocea mea lăuntrică suna aidoma glasului firav şi derutat al unui copil: Ce aveam să fac acum?

Articol XXV.

XX. PRINTRE MEMBRII CLUBULUI

Clubul Belvedere este cea mai veche instituţie socială de acest gen din Kindle County şi a fost ridicat în anii de glorie ai oraşului. În acest loc, membrii adevăratei elite din

regiune, comercianţi şi oameni cu buzunarul bine garnisit, iau masa împreună şi joacă *squash* de peste o sută de ani. Nu vorbim aici de politicienii prost-crescuţi, a căror putere este trecătoare – şi, mai rău decât atât, împrumutată – ci de persoanele ce dispun de veritabile averi, proprietari de bănci şi de concerne industriale, familii ale căror nume pot fi admirate pe frontispiciul clădirilor vechi, care vor avea aceeaşi greutate şi după trei generaţii şi ai căror copii au toate şansele să se căsătorească între ei. Există şi oameni cărora, în general vorbind, le place lumea aşa cum e şi nu se dau în vânt după schimbări; din punctul lor de vedere, practic toate realizările în domeniul progresului social au produs un scandal de pomină printre membrii clubului, dintre care unii s-au opus cu încăpăţânare primirii la început a catolicilor, iar ulterior a evreilor, a negrilor, a femeilor şi chiar a unui armean necăsătorit. Credeţi, probabil, că oamenilor cu scaun la cap le repugnă acest gen de atmosferă, numai că distincţia pe care o conferă Clubul Belvedere pare să învingă orice scrupule. Aşa se face că Martin Gold, de pildă, vorbeşte de o lună încoace, în toate discuţiile particulare şi relaxate pe care le are, doar de „club” – cât de bună era mâncarea şi cât de elegante vestiarele cu un deceniu în urmă, când devenise membru.

Clubul în sine este o structură de opt etaje, construită în stil renascentist şi ocupând suprafaţa unei jumătăţi de cvartal în zona centrală a oraşului, nu departe de Needle. Am dat fuga acolo, având în buzunar nota de serviciu semnată de Jake, şi am trecut în grabă pe lângă portar. Dotările clubului sunt splendide. Primul etaj este lambrisat în întregime cu lemn de nuc. Acesta a fost prelucrat până a ajuns la o nuanţă sobră, care dă impresia că reflectă discret lumina intimă a becurilor şi care îmi aminteşte inevitabil atât de sclavii cu pielea închisă la culoare care au tăiat copacii, cât şi de urmaşii lor în livrea, care au avut grijă în permanenţă ca suprafaţa lemnului să fie la fel de lucioasă ca pantofii unui om de afaceri britanic.

O impunătoare scară dublă de marmură albă se înalţă la capătul îndepărtat al holului, împodobită cu emblema clubului şi cu câţiva îngeraşi înaripaţi, simboluri ale perioadei în care americanii erau convinşi că, supravieţuind Marii Crize, republica lor avea să atingă din nou măreţia Greciei antice.

Fireşte că, abia intrat în incinta clubului, nici n-am avut timp să-mi potrivesc haina şi am şi dat peste Wash, fir-ar să fie. Ducea în mână nici mai mult, nici mai puţin decât o crosă de golf, o bucată de lemn pe care o ţinea ca pe o gâscă moartă de gât, la câţiva centimetri de capul vopsit în culoarea prunei uscate. Habar n-aveam ce urmărea. Afară erau câteva grade sub zero şi terenul era îngheţat bocnă. S-a arătat la fel de surprins să mă vadă şi mi-a înregistrat prezenţa acolo cu acel aer vag dispreţuitor pe care îl arborează orice membru serios când se întâlneşte cu un intrus pe care, totuşi, îl cunoaşte. Purta o haină sport dintr-un material pe care nu l-am putut identifica, nişte pantaloni cadrilaţi şi nişte pantofi de sport care sclipeau de curăţenie. Cămaşa descheiată destul de larg la gât lăsa să i se vadă parţial o lavalieră imprimată cu un model bizar, la care Wash nu renunţa, deşi era dispus să recunoască oricând că era vorba de o preţiozitate uşor ridicolă. N-aveam nici cea mai mică idee ce aveam să spun după cuvenitul salut, dar am fost salvat de propriul instinct.

— S-a terminat şedinţa? am întrebat.

Wash este mult prea laş ca să vrea să discute cu mine despre hotărârile pe care le ia Comisia în legătură cu punctajele, mai ales cu al meu. În fiecare an, sarcina asta îi revenea lui Martin care, după formalităţile prilejuite de Groundhog Day, mă onora neabătut cu o vizită în birou, unde îmi punea mâna pe umăr şi mă bătea uşor, lăsând să se înţeleagă că el, cel puţin, îşi păstra părerea despre adevărata mea valoare. Chipul lui Wash a suferit modificări bruşte, compunându-şi imediat expresia nătângă a celui care ar vrea să-ţi facă pe plac, dar nu ştie cum. Dacă te uiţi

mai atent la Wash, îţi dai seama că manierismele lui amabile sunt în mare măsură studiate. Dacă-l strângi cu uşa, nu are niciun fel de instincte. Funcţionează ca un fel de colecţie a gesturilor celorlalţi, preocupaţi mereu să le aleagă pe cele care i se par convenabile şi lipsite de pericolul de a jigni pe cineva.

— Nu tocmai, a răspuns el. Martin şi Carl au avut nevoie de o pauză ca să dea nişte telefoane. O să reluăm discuţiile la patru. Mi-am zis că n-ar fi rău să profit de ocazie şi să-mi limpezesc niţel mintea.

Wash şi-a ridicat crosa de golf şi şi-a pus-o pe umăr; n-am vrut să-l reţin şi de aceea nu i-am mai spus că-mi părea bine că aflam şi eu, în fine, la ce servea toiagul ăla. La rândul lui, Wash s-a descotorosit bucuros de mine şi s-a îndreptat spre uşile frumos împodobite ale liftului.

N-am plecat din hol. După ce mi-am verificat ţinuta, m-am aşezat pe un scaun cu spătar înalt dintr-un mic separeu lambrisat care se afla în imediata apropiere a garderobei şi a telefoanelor. Încă nu-mi dădeam seama ce căutam aici. Dădusem fuga la club ca să-l înfrunt pe Martin, dar iată că mă mişcam de parcă mi s-ar fi triplat greutatea şi – fapt şi mai grav – începusem să gândesc la fel de încet. Ce rezultat ar fi avut o asemenea confruntare? Planifică-ţi mişcările, gândeşte-te bine, mi-am spus. Spre marea mea surpriză, genunchiul pe care îmi sprijinisem o mână căzuse deja pradă unui tremur îngrijorător.

Cu câţiva ani în urmă, Buck Buchan, un bun prieten al lui Martin, care era pe atunci autoritatea supremă în First Kindle, a intrat în nişte încurcături şi a dat câteva telefoane, dispunând angajarea lui Martin pe post de consilier principal. Cei doi se cunoşteau de ani de zile, din vremea Războiului din Coreea şi chiar a studenţiei, când încercau asiduu să intre pe sub pielea şi pe sub chiloţii aceloraşi fete. Există undeva o fotografie care-i înfăţişează pe amândoi în şosete albe şi cu papion. Ei bine, eram cu Martin în dimineaţa când a trebuit să-i comunice lui Buck că-l eliberau din funcţie. Pentru el acesta era punctul

terminus, încheierea unei existenţe plină de împliniri, în care ştiuse, zi de zi, că mergea pe sârmă fără plasă dedesubt, în vreme ce ochii mulţimii erau aţintiți asupra lui, iar el îşi simţea corpul electrizat de plăcerea erotică a puterii. Ora astrală a lui Buck trecuse; viaţa îl obliga să renunţe şi să se cufunde în smârcurile urât mirositoare ale scandalului şi ruşinii. Călcase pe bec şi era de datoria lui Martin să-i spună, privindu-l în ochi, ca de la bărbat la bărbat, că, în ciuda zilelor de glorie petrecute împreună şi a destinului care-i adusese de atâtea ori aproape unul de altul, nimeni nu-i putea cere lui Martin Gold să abdice de la nobilele tradiţii ale vieţii lui profesionale. Martin se dusese la întrevederea respectivă cu o expresie gravă, de om mâhnit şi deziluzionat. Toţi ceilalţi îi admiraseră stăpânirea de sine şi principialitatea – ca de altfel şi consiliul din First Kindle, care din acel moment apelase din ce în ce mai des la serviciile lui. Însă cât mai valorează aceste principii când tu şi firma de avocaţi la care lucrezi trec printr-o asemenea perioadă? Răspunsul – nota de serviciu pe care Martin o pusese la păstrare – se afla în continuare ascuns în buzunarul meu de la cămaşă.

Bineînţeles că ar fi trebuit să am atâta minte şi să nu mă duc după Wash. E un tip slab, care nu-ţi e de niciun ajutor în caz de criză. Dar, în clipa când lucrurile au început să se precipite, mi-am dat seama că nu eram în stare să-l înfrunt pe Martin – vorba aia, trăisem în aceeaşi casă cu taică-meu până la douăzeci şi şapte de ani şi nu avusesem niciodată curajul să-i spun că ştiam că era un hoţ. Pe de altă parte, nu voiam să am de-a face nici cu calculele reci ale lui Pagnucci. Aş fi avut nevoie de o viclenie şi de un sânge rece care pe moment îmi lipseau. Prin urmare, m-am apropiat de unul din angajaţi, genul de însoţitor pe care te aştepţi să-l găseşti într-un asemenea loc, probabil un fost militar, echipat cu un blazer albastru închis şi cu o pereche de mănuşi albe, şi l-am întrebat dacă avea idee unde s-ar fi putut duce domnul Thale, dat fiind că ţinea în mână o crosă de golf.

Mi s-a recomandat să mă duc la al doilea subsol, o încăpere uriaşă şi întunecoasă, care probabil că servise şi drept sală de sport cu câteva decenii în urmă, înainte de reamenajarea ei pentru alte scopuri. Am observat că betonul iniţial fusese acoperit de o suprafaţă de plastic verde şi că un număr de oameni se chinuiau să lovească nişte mingi de golf. Mulţi dintre ei erau îmbrăcaţi în tricouri, deşi temperatura era foarte scăzută. Covorul sintetic acoperea porţiunea delimitată de o plasă de protecţie care fusese suspendată din tavan şi care atârna în falduri, aidoma unui văl misterios. Dincolo de această perdea se întindea o suprafaţă cufundată în beznă, unde nu puteai să desluşeşti nimic. Probabil că existau şi câteva instalaţii electrice, fiindcă deasupra fiecărui jucător fusese montat direct în contraforturi câte un dispozitiv asemănător unei minitabele de marcaj ale cărei semne erau compuse din beculeţe verzi. M-am uitat la lovitura individului aflat cel mai aproape de mine şi pe urmă am cercetat tabela de deasupra lui, unde au apărut o serie de puncte care, aşa cum mi-am dat seama imediat, reproduceau traiectoria mingii. După aprinderea ultimului beculeţ, pe tabelă a fost afişată numeric distanţa estimată pe care a parcurs-o mingea pornită din crosa concurentului.

Într-un târziu, l-am depistat şi pe Wash, care dădea de zor din mâini. Avea lângă el o grămadă de mingi şi-şi dăduse jos haina elegantă, împăturind-o frumos şi punând-o undeva în spate. Făcea nişte mişcări cum nu se poate mai stângace. Probabil că jucase golf toată viaţa, fără a ajunge să priceapă vreodată esenţa jocului.

Văzându-mă că mă apropii, Wash s-a schimbat la faţă. Am ştiut chiar în clipa aceea că îşi imagina că venisem ca să-l implor să-mi crească punctajul pentru împărţirea banilor şi începuse deja să se pregătească pentru discursul pe care avea să mi-l ţină netulburat, având grijă să-mi amintească, pe tonul cordial cu care îşi trata toţi subalternii, că nu era momentul să discutăm asemenea

lucruri şi că aveam o atitudine deplasată. În loc de asta, special pentru a-l dezarma, i-am înmânat nota de serviciu pe care o aveam în buzunar şi m-am uitat la el cum o despătureşte. A citit-o exact în locul unde se afla, fără să se aşeze. Ochii au început la un moment dat să ia distanţă de restul capului, iar tâmpla a avut un zvâcnet pe care nu cred că-l mai observasem şi cu alte prilejuri. În jurul nostru, mingile se întretăiau în aer şi sunetul croselor care loveau ajunsese să aibă o stranie ritmicitate. După ce a terminat de citit, Wash mi-a aruncat o privire de om care habar nu are pe ce lume trăieşte.

— E Jake, i-am spus.

S-a dat înapoi, ca şi cum ar fi călcat pe un şarpe. S-a uitat peste umăr la ceilalţi jucători de golf, după care m-a împins spre uşa metalică pe care intrasem, înspre zona unde lumina era din ce în ce mai slabă şi unde întunericul subsolului începea să vină spre tine, însoţit de straniile sunete subterane ale clădirii.

— Faci presupuneri nefondate, a rostit Wash. Spune-mi de unde ai chestia asta.

I-am spus. N-am ştiut ce explicaţii să dau gestului meu, aşa că m-am abţinut. Însă până şi Wash a recunoscut că, într-o asemenea situaţie, buna mea credinţă era o problemă secundară. Rezultatele căutării demonstrau cu vârf şi îndesat că avusesem un motiv întemeiat ca să-mi bag nasul în biroul altuia.

— Nota asta e un fals, Wash. Nu-ţi aduci aminte că nu există niciun Litiplex? Şi nici la în nu există vreun document de acest fel. Jake a pus la cale toată povestea; poate că e implicat şi Bert, cine ştie? Există un milion de întrebări. Însă Jake e amestecat în mod sigur.

Wash s-a uitat urât încă o dată şi pe urmă şi-a întors din nou privirea peste umăr. Avea o expresie dezaprobatoare, însă era prea manierat ca să-mi spună să vorbesc mai încet.

— Îţi repet, faci presupuneri nefondate.

— Pe dracu’. Explică-mi tu chestia asta.

Era limpede că provocarea pe care i-o aruncasem nu-i făcuse niciun fel de plăcere. Nu-i convenea să fie pus la colţ. Apoi am observat că figura lui palidă şi blândă a devenit brusc hotărâtă, semn că se fixase asupra unei noi idei.

— Poate că e Neucriss, a spus Wash. O fi vreo şmecherie de-a lui şi o fi avut motive să inventeze şi să falsifice.

Ce-i drept, Peter era în stare de orice. Însă în tot timpul petrecut în biroul lui Martin înţelesesem de ce acesta luase legătura cu Peter. Martin avea în posesie raportul. El voia să ştie ce se întâmpla, fiind totodată curios să afle dacă documentul era autentic sau falsificat şi dacă, printr-un concurs de împrejurări relativ improbabil, Neucriss era în stare să furnizeze explicaţii. Numai că persoana care ne ducea cu preşul nu era Neucriss, ci Jake.

— Sigur, cum să nu, i-am spus lui Wash. Cu alte cuvinte, crezi că, dacă îl ducem pe Jake în birou la Martin şi-i spunem că nu există niciun Litiplex, Jake o să răspundă „Dumnezeule, dar Neucriss mi-a spus că există”? Pe naiba. O să se comporte ca şi cum toată povestea asta ar fi un veritabil şoc pentru el. „Cum de-ndrăzneşte Bert? Şi, că tot veni vorba, dacă nu daţi de el, hai să îngropăm chestia asta şi să nu mai pomenim niciodată de ea”. Cam aşa ceva o să-i iasă pe gură. Ceea ce nu poate însemna decât un singur lucru. Jake a fost cel care i-a scris afurisitul ăsta de raport lui Bert, iar Bert i-a dat banii, care acum sunt la Jake. Încearcă să-şi acopere urmele, Wash. Şi Martin îl ajută.

— Nu fi absurd, a rostit el imediat.

A avut o reacţie foarte puternică la ideea că Martin ar fi putut fi corupt. A făcut fel de fel de mărunţele cu gura, ca şi cum ar fi încercat să scape de un gust extrem de neplăcut.

— Absurd? Eu zic să te mai gândeşti, Wash. Cine a spus că a luat legătura prin telefon cu banca din Pico? Cine te-a informat că directorul general, Smoky ăla sau cum l-o fi chemând, a lăsat să se înţeleagă că era vorba de

contul lui Bert? Cine ţi-a servit toate rahaturile astea?

Wash e mult mai scund decât tine, aşa încât înălţimea mea – un avantaj pe care de cele mai multe ori nu ştiam cum să-l folosesc – mi s-a părut că mă face inaccesibil interlocutorului care tare ar fi vrut să mă pună la punct.

— Gândeşte-te la tot circul pe care l-a făcut Martin ieri, când l-a târât pe Jake cu el şi a dat cu copita în hârdău după ce tu şi Carl luaserăţi deja o hotărâre, am spus. Ce concluzie ai tras atunci?

— Am rămas cu gura căscată, a recunoscut Wash. I-am spus-o şi lui Martin după aceea. Numai că faptul că a simţit nevoia să vorbească nu prea poate fi un indiciu pentru mai ştiu eu ce conspiraţie obscură.

— Haida de Wash. Vrei să ştii de ce l-a adus Martin pe Jake? Fiindcă *voia* ca Jake să ştie. Voia chestia asta, Wash. Ţinea neapărat să-l facă pe Jake să priceapă că îşi ţine gura, dar că îl are la mână.

Pe măsură ce se gândea mai atent la toate cele aflate, Wash a început să fie cuprins de o stingherealã inconfundabilă, mişcându-se şi reacţionând din ce în ce mai lent.

— Nu pui problema cum trebuie. Sunt singur că Martin a dat cumva peste nota aia şi bănuiesc că şi-a dat seama că deocamdată era preferabil să nu se afle nimic. Faci ca totul să pară sinistru.

— Exact aşa şi este, Wash.

S-a încruntat şi s-a răsucit pe jumătate pe călcâie, aruncând încă o privire în direcţia celorlalţi jucători de golf. Am simţit că felul brutal în care abordasem problema şi proasta mea creştere avuseseră, în cele din urmă, darul de a-l face pe Wash să se considere insultat.

— Uite ce-i, omule, mi s-a adresat el, punând cât mai mult dispreţ în cuvântul „omule”, n-a făcut altceva decât să se conformeze imperativelor logice ale momentului. Nu te grăbi să desconsideri sau să condamni. Gândeşte-te bine şi nu te pripi. Firma asta nu poate să funcţioneze fără Jake nici măcar pe termen scurt. Dar ia spune-mi, Mack, că tot

eşti atât de isteţ, ce planuri ţi-ai face tu dacă ai călca pe bec şi ar trebui s-o iei din loc?

Ochii lui spălăciţi şi aproape înfundaţi în orbite s-au fixat asupra mea cu o intensitate pe care o observasem foarte rar până atunci. Planurile pe care îmi cerea să le fac cunoscute nu erau nicidecum o strategie de investigare. Wash se referise, de fapt, la planurile pe care aş fi putut să mi le fac pentru a mă descurca fără Jake. Am pierdut câteva clipe, pentru a-mi pune în ordine paşii impuşi de logica bunului-simţ. Ştiam prea bine că nimeni nu avea să-mi răsplătească virtutea dacă îi înfigeam un cuţit în inimă lui Jake. Eram conştient de ani de zile de această realitate. Nimic nu se schimbase cu adevărat. Singura realizare cât de cât notabilă era că aş mai fi crescut în propriii mei ochi.

— Aşa, deci? Trebuie să stau cuminte pe coada mea şi basta, nu? Păi, asta e soluţia lui Martin. Să-l lăsăm pe Jake să ne buzunărească liniştit, numai să ne dea de lucru. „Uite ce e, Jake, ştii că ştiu, aşa că scuteşte-mă de bazaconiile cu firma aia din Columbus şi hai să ne continuăm goana după aur”. Să fim sobri, Wash. Mi-e o silă de nu pot să-ţi spun.

În clipa aceea s-a auzit un zgomot neaşteptat şi puternic deasupra noastră şi am tresărit amândoi. Unul din jucătorii de golf trimisese o minge care lovise una din ţevile de încălzire din tavan. Deşi acestea fuseseră învelite într-un material de protecţie, impactul sonor era cât se poate de neplăcut. Clipa aceea de teamă a părut să-l facă pe Wash mai dispus la sinceritate.

— Uite ce-i, Mack, nu pot să citesc ce are Gold în scăfârlie. E clar că preferă să nu împărtăşească nimănui planul pe care îl are, indiferent despre ce e vorba. Dar îl cunoşti pe omul ăsta de ani de zile, nu de azi, de ieri. Au trecut o groază de ani. Vrei să-mi spui că nu ai încredere în Martin Gold?

Ascunşi în subsolul amenajat, vorbind în şoapte grăbite şi înghesuiţi unul în altul ca doi îndrăgostiţi, am cugetat amândoi la această întrebare. Wash făcea exact

ceea ce îi stătea în caracter, ceea ce făcuse şi cu o zi în urmă, când Comisia analizase propunerea lui Jake de a păstra liniştea în cazul în care Bert nu s-ar mai fi întors. Bătrânul Wash îşi juca rolul, bătând apa în piuă şi căutând soluţia care să-l implice cel mai puţin. Ştia în general cum stăteau lucrurile, deşi, la fel ca mine, nu era la curent cu toate detaliile. În ce mă priveşte, încă nu puteam să-mi dau seama care era locul lui Bert în toată afacerea şi pe ce se bazase Martin când dăduse vina pe el, convins că nu avea să-şi mai facă apariţia. Oricum însă, Wash prinsese esenţa celor întâmplate: era o treabă jegoasă şi urâtă. Ştia din instinct toate aceste lucruri, dat fiind că şi el ar fi procedat exact la fel, fără să stea pe gânduri – i-ar fi dat banii lui Jake în schimbul supravieţuirii firmei. În plus, se abţinea să rostească un asemenea adevăr necurat, susţinând că era foarte posibil ca Martin să aibă intenţii mult mai onorabile.

— Eşti un prost, Wash, i-am spus pe neaşteptate.

Am plecat din subsolul cufundat în penumbră, animat de emoţii dintre cele mai puternice şi simţindu-mă de-a dreptul grozav. Eram cuprins de o plăcere pură şi primitivă. De ani de zile simţeam nevoia să-i spun chestia asta.

Reuşisem să iau nota informativă de la Wash fără mari eforturi. Am împăturit-o din nou şi am vârât-o în buzunar, după care am urcat agale scările cenuşii şi metalice pe care coborâsem. Acum totul era limpede. În momentul când am ajuns iar în încăperea aceea impunătoare, înconjurat de pereţii lambrisaţi şi de minunatele ornamente de cristal, începusem deja să mă simt motivat şi puternic, ştiindu-mă în stare de cele mai mari meschinării din lume. Cu alte cuvinte, eram eu însumi, încetasem să fiu băieţelul nemulţumit. Redevenisem bărbatul între bărbaţi. Când am ieşit hotărât pe uşa turnantă şi am dat de aerul rece al iernii, planurile pe care le croiam în minte prindeau din ce în cel mai mult contur.

Duminică, 29 ianuarie

Articol XXVI. XXI. INVESTIGAŢIA SE TRANSFORMĂ ÎNTR-O PROBLEMĂ INTERNAŢIONALĂ

Secţiune 26.01 A. Un zbor internaţional

Agenţia de voiaj în interes de serviciu de la ÎN, unde am aşteptat-o pe Lena duminică dimineaţa, îţi dădea ocazia să arunci o privire dreaptă asupra unei lumi strâmbe. Locul arăta nemaipomenit. Tipii de la decoraţiuni interioare produseseră exact genul de efect plin de bun-gust pe care mi l-aş fi dorit şi eu pentru biroul personal, dacă mi-aş fi dat vreodată silinţa să renovez – o sumedenie de piese de mobilier rotunjite, ferestre mari, fotolii confortabile din piele, scaune mobile şi mese de granit pe care se aflau acele telefoane speciale de la care poţi să vorbeşti pe bază de carte de credit şi cărora li se pot ataşa oricând un modern sau un fax portabil. Doamnele elegante care stăteau la uşă îi cercetau cu privirea pe cei care intrau şi care, în cea mai mare parte, îşi prezentau legitimaţia de membru cu aerul triumfător al celor care au reuşit în viaţă şi care ar vrea să se uite toată lumea la ei, ca să vadă cât sunt de mari şi de tari. Oameni de afaceri japonezi care zburaseră vreo treizeci de ore aţipiseră în fotoliile comode şi arătoase, câţiva directori executivi care dăduseră lovitura lucrau de zor la minicalculatoarele pe care le aveau la ei, iar vreo două-trei perechi stăteau de vorbă, părând întrucâtva neliniştiţi de perspectiva unui nou zbor cu avionul. Un ospătar îmbrăcat cu un sacou alb se plimba printre cei aflaţi în încăpere ducând în mână o tavă, ca să vadă dacă voia cineva să comande ceva de băut, în timp ce dinspre bar se auzeau vocile redactorilor care prezentau ştirile de duminică dimineaţa.

Ceea ce v-am descris aici este aşa-numita clasă a zburătorilor, un grup din ce în ce mai mare, alcătuit din oameni care îşi petrec ziua de muncă în înaltul cerului, care au în loc de birou un loc rezervat la bordul unui avion DC-10 şi care au călătorit atâtea milioane de mile în interes de serviciu, încât li s-ar putea oferi un zbor gratuit

până pe Jupiter. Aceştia sunt orfanii capitalei, bărbaţii şi femeile care au renunţat la viaţa personală pentru a se contopi cu destinul unei corporaţii şi care încearcă să extindă dominaţia acesteia cât mai mult cu putinţă, în numele banului atotstăpânitor. Am avut şi eu un anume unchi Michael care era comis-voiajor şi care ducea mereu în mână o valiză urâtă de culoare maro, de care nu se despărţea niciodată, ca şi cum i-ar fi fost sudată de podul palmei! Pe vremea aceea, soarta lui era cea a unui neadaptat. Astăzi eşti cineva dacă reuşeşti să fii plecat de acasă patru zile pe săptămână. Însă vin şi vă întreb, în această mare grădină a lui Dumnezeu există oare ceva mai deprimant decât o cameră pustie de hotel la ora zece seara şi gândul că munca, privilegiile şi cerinţele economice nu numai că-ţi consumă orele din timpul zilei, ci te şi pun – indiferent cât de puţin – în faţa acestor clipe de singurătate îngrozitoare în care eşti departe de toate lucrurile mărunte, dragi şi familiare, care fac ca viaţa să merite să fie trăită?

Ia fiţi atenţi ce bine ştiu să bat câmpii. Tocmai eu m-am trezit să vorbesc! Ce mi-ar fi lipsit mie, în afară de scaunul cu spetează, televizor şi clipele când trebuia să am de-a face cu Lyle? Unde mai pui că urma să beneficiez şi de compania tinerească a Lenei. Îmi ţineam între genunchi servieta şi geanta de voiaj. Aveam un bagaj redus – lenjerie, un costum sobru, pentru întâlnirile de serviciu, costumul de baie şi câteva lucruri de care aveam neapărată nevoie: paşaportul, dictafonul, un teanc de hârtie de scris cu antetul companiei Transnaţional Air, pe care îl luasem de la birou, o scrisoare veche având pe ea semnătura lui Jake Eiger şi trei copii ale bilanţului de la în Plus nota de serviciu pe care o găsisem în biroul lui Martin şi care nu avea să-mi mai dispară niciodată din faţa ochilor. Ca şi Kam, luasem şi un avans în numerar de două mii cinci sute de dolari cu ajutorul noii cărţi de credit care-mi fusese expediată pe adresa de la serviciu în cursul zilei de vineri. În cea mai mare parte a nopţii făcusem planuri,

motiv pentru care şi acum am închis ochii, gândindu-mă la vântul din Pico, la palmierii care se înfiorau la adierea lui şi la sarea de mare şi loţiunile de plajă al căror miros avea să-mi gâdile nările.

— Iu-hu.

Deşi vocea era familiară şi avea în ea ceva plăcut şi blând, am tresărit puţin când în i-am deschis ochii.

— Brushy Bruccia, să n-am parte de datorii.

— I-auzi, a spus ea, arătând mai tânără şi veselă ca de obicei.

Am avut impresia că era fericită şi mulţumită de sine. Avea o geantă atârnată pe umăr şi-şi ducea pardesiul pe mână. Era îmbrăcată în pantaloni.

— Unde te duci? am întrebat-o.

— Vin cu tine.

— Zău? Ce s-a întâmplat cu Lena?

— A primit o urgenţă. O să stea la bibliotecă toată noaptea.

Abia atunci m-am prins şi i-am spus lui Brushy că nu mai trebuia să întreb cine-i încredinţase urgenţa.

— Fata asta arată flămândă rău.

— De arătat, arată, de acord cu tine, am rostit.

Brushy mi-a tras un pumn zdravăn în braţ, însă eram prea stingherit ca să continui în acelaşi fel în faţa tuturor acelor oameni. Ne-am îndreptat spre fotoliile de piele, fără ca vreunul din noi să mai scoată o vorbă.

— Normal ar fi fost să-ţi pară bine, a spus ea într-un târziu.

— Cum să nu-mi pară?

Aveam sentimentul că se atentase la drepturile mele individuale. Îmi făcusem nişte planuri pentru Pico, iar ele depindeau de un însoţitor mai credul decât Brushy.

— Hai să mai facem o încercare.

S-a îndepărtat şi a dat ocol unui panou din lemn de trandafir, pe care erau afişate plecările şi sosirile zborurilor CRT, după care s-a apropiat din nou de mine.

— Mack! ghici unde merg?

— Cu mine, sper.

— Aşa mai vii de-acasă.

I-am mărturisit că era o fiinţă ciudată.

— Apropo, a spus ea, ce facem acolo?

— „Apropo”, nimic, i-am răspuns. Renunţă la plural. Ai uitat că avem o înţelegere? Fără întrebări şi fără răspunsuri. Nu faci parte din echipă.

O tânără cu voce de redactor radio ne-a anunţat să ne pregătim pentru zbor, în timp ce Brush a tratat superficial felul în care o pusesem la punct. Şi-a înclinat capul într-o parte, a clipit des şi m-a întrebat ingenuu:

— Vai de mine, dar ce-ai de gând să-mi faci?

Secţiune 26.02 B. Vechiul pas de dans

Acest vârf de sezon nu era nici pe departe perioada preferată a unei şederi în Pico Luan. Ultima dată când fusesem acolo în timpul verii, capitala, Ciudad Luan, semăna izbitor cu un oraş al fantomelor, însă în acest anotimp călătorii care se întorceau acasă, adulţi şi copii deopotrivă, îmbrăcaţi cu haine colorate exotic, erau înghesuiţi în incinta aeroportului aidoma pasagerilor care se mulţumesc cu clasa a patra a navelor transoceanice. Chipurile lor bronzate erau la fel de surprinzătoare ca adierea blândă a aerului cald pe care am simţit-o când am coborât scara avionului pus la dispoziţie de in Chiar dacă lumina zilei nu mai era chiar atât de puternică, soarele tropical se dovedea intens şi atât de prezent, încât iarna de acasă s-a transformat urgent într-o tristă amintire.

— Dumnezeule, a spus Brushy, mişcându-şi mâinile în aerul blând.

Ne aştepta o maşină închiriată. Ca de obicei, în ne asigurase o cazare fără cusur chiar pe Regent’s Beach, o fâşie de nisip lungă de nouă mile, albă şi neaglomerată, care se afla chiar la poalele Munţilor Maya. Imense şi înverzite, colinele subalpine se profilau undeva deasupra ţărmului. În plin sezon, când o sumedenie de oameni veneau aici în concediu, drumurile înguste erau extrem de aglomerate, aşa încât am preferat să ieşim din aeroport pe

o cale secundară de acces. Brushy a deschis geamurile maşinii, şi-a scos pălăria şi şi-a lăsat părul scurt şi brunet în bătaia vântului. Am trecut în goană pe lângă chioşcurile cu acoperişuri metalice şi pe lângă căsuţele ale căror firme scrise de mână ofereau specialităţi culinare de prin partea locului. Pe marginea drumului se vedeau pâlcuri de plante uriaşe, cu frunze mari şi late ca nişte urechi de elefant. Locuitorii din Luan, neschimbaţi de când îi văzusem ultima oară, se plimbau netulburaţi pe mijlocul străzilor înguste, fără să păţească nimic, făcând loc maşinii atunci când era cazul, iar apoi revenind pe mijlocul drumului şi mergând chiar pe dunga de vopsea ce despărţea benzile de circulaţie, adeseori desculţi.

Luândezii sunt oameni plăcuţi, care ştiu că au repurtat un mare succes, adaptându-se lăcomiei albilor. Au văzut primii bancheri când piraţii din Golful Barataria au început să-şi depoziteze aurul în peşterile aflate mai sus de Ciudad Luan – C. Luan, cum îi spun localnicii – iar urmaşii lor din ziua de azi îi privesc cu aceiaşi ochi pe toţi clienţii. Traficanţi internaţionali de narcotic», oameni de pretutindeni care s-au stabilit aici după grave acte de evaziune fiscală la ei în ţară şi bancheri de suprafaţă care convieţuiesc pe acest teritoriu unde restricţiile sunt aproape inexistente, amestecându-se cu o naţie mică şi cu un popor poliglot, prin ale cărui vine curge şi ceva din sângele americanilor, al sclavilor africani şi al unor tipuri de fugari europeni – portughezi, englezi, olandezi, spanioli şi francezi. Pico a supravieţuit despoţilor, cuceritorilor indieni şi stăpânirii spaniole de două secole, care a luat sfârşit în 1821, când ţara a preferat să devină protectorat britanic decât să accepte pretenţiile de suveranitate exprimate de vecina ei, Guatemala. În 1961, când Pico şi-a dobândit independenţa, parlamentul a adoptat o serie de legi stricte referitoare la secretul bancar, preluând într-o bună măsură modelul elveţian şi întrucâtva şi pe cel englez.

În condiţiile accelerării economiei cu profil maritim şi

ale existenţei unor bogăţii inestimabile, aflate în posesia piraţilor contemporani care trăiesc în ţările latine din apropiere, Pico a trecut prin prefaceri uimitoare în cursul ultimilor treizeci de ani. Tot mălaiul depus aici e scutit de impozite, motiv pentru care e foarte puţin probabil să părăsească vreodată aceste locuri. Există o taxă de o sută de dolari pentru recurgerea la serviciile aeroportului, un tarif de zece dolari pentru orice transfer de post telefonic şi un TVA fix de 10% pentru tot ce se vinde sau se cumpără. E adevărat că, dacă o familie din C. Luan vrea să mănânce cârnaţi la un restaurant, distracţia poate să-i coste şi o sută de dolari. Însă absenţa impozitului pe venit, combinată cu inviolabilitatea mijloacelor financiare individuale, are ca rezultat un comerţ dezvoltat şi un mare număr de locuri de muncă. Luândezii rămân nişte persoane discrete, cordiale, ba chiar şi corecte, aşa cum i-a învăţat disciplina britanică, fiind totodată pe deplin încrezători în principiul de a şti să te mulţumeşti cu puţin. Din cauza mersului grăbit şi a mâinilor care seamănă cu nişte bucăţi de şuncă, europenii au statutul unor curiozităţi ale naturii, deşi sunt priviţi cu egală bunăvoinţă.

Hotelul nostru, situat în capătul îndepărtat al plajei, la trei-patru mile distanţă de C. Luan, era formidabil. Aveam două cabane cu acoperiş de stuf care, deşi erau amplasate una lângă alta, puteau funcţiona şi independent, având fiecare câte o bucătărie, un bar şi un dormitor ce dădea chiar spre apă. Brushy a trebuit să-i telefoneze secretarei ca să-şi reprogrameze întâlnirile de afaceri de a doua zi, iar eu am ieşit pe mica terasă a cabanei mele, auzindu-i din când în când vocea indignată şi nemulţumită de încetineala cu care se obţinea legătura cu Statele Unite.

Între timp, soarele începuse să apună, transformându-se într-o minge roşiatică şi mare, care continua să ardă spectaculos pe cerul senin. Avuseserăm amândoi parte de o călătorie cum nu se poate mai plăcută, în timpul căreia dezlegaserăm cuvinte încrucişate în avion, ne ţinuserăm de mână şi vorbiserăm despre partenerii

noştri şi despre diverse articole din ediţia de duminică a ziarului *Times*. Pe plajă, câteva mame pe care ziua reuşise să le obosească îşi strigau copiii cu o bună dispoziţie care scădea vertiginos. După atâtea decenii în care în i-a făcut o reclamă indirectă, dar binemeritată, Pico s-a transformat într-un ţinut ideal pentru vacanţele petrecute în familie, deşi iniţial fusese locul unde debarcau indivizii cu bani, care nu-şi lăsau valiza din mână nici pentru o secundă, sau puţinii arheologi ce se lăsaseră atraşi de monumentele uriaşe pe care le construise civilizaţia Maya sus, în creierul munţilor, şi totodată în imediata apropiere a oceanului. Pe calea aerului, Pico e cu o oră mai departe decât insulele, dar e mai puţin aglomerat şi are peisaje mai frumoase. M-am uitat la copiii care se chinuiau să iasă dintre picioarele părinţilor, cei mai mici dintre ei apropiindu-se cu teamă de valurile minuscule de la mal sau alergând încoace şi-ncolo pe plajă. Un băieţel construia o piramidă din nuci de cocos, învelite în coaja lor cafenie şi netedă, dând impresia de la distanţă că expunea o colecţie de capete strânse pe post de trofee de luptă. Bărcile cu pânze erau în continuare în larg, însă apa începuse să-şi piardă culoarea din timpul zilei. În lumina calmă a soarelui, ea era acum de un albastru strălucitor, poate că şi datorită depunerilor de sulfaţi feroşi care acopereau parţial stratul de mărgean, obţinându-se o nuanţă despre care credeai că există doar în reclamele pentru filmele fotografice color.

— Gata.

Brushy terminase de vorbit la telefon şi îşi pusese o rochie de plajă. Ne-am dus la hotel şi am cinat pe verandă, uitându-ne la uriaşele degete roz care cuprindeau cerul şi la apa ale cărei limbi înspumate lingeau nisipul alb al plajei. Având deplina mea aprobare, Brushy a băut două pahare, în vreme ce eu am dat pe gât tot atâtea măsuri de ceai de la gheaţă. Părea fericită şi în largul ei. În timpul mesei, o formaţie de muzicieni indigeni a început să cânte la barul aflat ceva mai încolo, iar muzica şi râsetele ajungeau până la noi pe uşile larg deschise ale localului.

Ritmul şi temele melodice reveneau obsesiv, iar sunetul era tipic muzicii latinoamericane, în care flautul şi fluierul se împleteau în nişte cântece ce se auzeau aidoma ecoului dintre munţi.

— Ce loc, a rostit Brushy, aruncând o privire pofticioasă spre apa oceanului.

— Cred că e un lucru încântător, am spus. Faptul că ai venit după mine.

— Cineva trebuia să facă până la urmă ceva, a declarat ea.

Am fost la fel de parşiv ca de obicei şi m-am prefăcut că nu pricep unde bătea. Brushy a început să studieze atent fundul propriului pahar.

— M-am gândit mult la ce-am vorbit ieri. La birou, ţii minte? Oamenii au dreptul la o schimbare, să ştii că aşa e.

Când şi-a ridicat ochii spre mine, avea din nou expresia aceea şmecheră şi îndrăzneaţă.

— Fireşte.

— Şi ai dreptate în privinţa mea. Dar nu e cazul să-mi cer scuze. E ceva normal. Cu cât înaintezi în vârstă, cu atât începi să te interesezi de lucrurile care sunt…

S-a oprit cu o ezitare, nevenindu-i să continue.

— Cum?

— De durată.

Am avut o tresărire care nu i-a scăpat. Şi-a dus imediat o mână la ochi.

— Ce naiba fac? s-a întrebat după o tăcere care a durat câteva clipe.

Deşi flacăra lumânării pâlpâia tremurat pe masă, am observat că se roşise brusc, poate din cauza băuturii sau a căldurii care se adăugase emoţiei puternice pe care o simţea.

— Dumnezeule, oare ce văd la tine?

— Sunt cinstit, i-am sugerat.

— Nu, nici vorbă, m-a contrazis ea. Eşti autoironie. E o diferenţă.

Am fost nevoit să-i dau dreptate.

— Meriţi ceva mai bun, i-am spus apoi.

— Nu glumeşti?

— Vorbesc foarte serios.

Am fost cât se poate de hotărât şi vă jur că nu mi-a venit deloc uşor. Însă trăiam chiar atunci una din acele clipe de luciditate în care intuiam exact cum aveau să stea lucrurile. Brushy avea să-mi reproşeze întotdeauna că n-am încercat să fiu mai bun, autocondamnându-se totodată fiindcă se mulţumise cu atât de puţin.

— Nu-mi spune tu ce-mi face bine şi ce nu, ne-am înţeles? Nu pot să sufăr obiceiul ăsta. Parcă ai fi Lazăr care a ieşit pe furiş din peşteră ca să scrie editorialele în locul lui Ann Landers timp de o săptămână.

— Dumnezeule mare, Ann Landers, am apucat să îngaim.

— Încerci să-i faci pe oameni să te antipatizeze, Mack, mi-a spus ea. Îi atragi spre tine, după care îi îndepărtezi. Dacă crezi cumva că asta e vreo formă de melancolie irlandeză care-ţi aduce victorii după victorii, te anunţ că nu-mi face nici cea mai mică plăcere. E o chestie împuţită, de om sărit de pe fix.

Şi-a aruncat şervetul de pânză în farfurie şi pe urmă şi-a îndreptat privirile spre apa oceanului, încercând să se adune. După câtăva vreme m-a întrebat dacă era prea târziu pentru o partidă de înot.

— Suntem în plin flux, iar apa e mică la un sfert de milă de ţărm. Pericolul de înec e minim, i-am spus, încercând să zâmbesc.

A scos un sunet nedefinit, după care s-a interesat dacă îmi adusesem costumul de baie. S-a ridicat în picioare şi mi-a întins mâna.

Aleea care ducea la plajă mergea printre ierburile înalte şi sălbatice şi era luminată de beculeţe fixate pe coloanele ridicate în dreptul fiecărui grup de trepte. Duminică seara era linişte chiar şi în Pico. Pe plajă se vedea o oarecare agitaţie, dar ăsta se întâmpla mai aproape de C. Luan, unde erau grupate marile hoteluri.

Aici, unde predominau căsuţele, în jur plutea un aer văratic şi liniştit, singura notă discordantă venind din partea formaţiei care îşi mai făcea simţită prezenţa din când în când, de la barul din incinta hotelului. Am înotat puţin, ne-am sărutat de câteva ori şi am rămas pe loc, în timp ce apa se mişca uşor în jurul nostru. Eram doi oameni de vârstă mijlocie şi ne comportam ca doi adolescenţi. De fiecare dată când mă gândeam la asta, îmi venea să urlu.

— Înoată cu mine, mi-a cerut Brushy, îndreptându-se spre un loc unde apa era ceva mai adâncă.

În apropierea ţărmului, scoicile care se strânseseră laolaltă erau tari când călcâi pe ele, însă la vreo patruzeci de metri mai încolo nisipul era moale. Brushy s-a oprit şi s-a sprijinit de mine. Luna ieşise mai demult pe cer, dar abia acum începuse să lumineze mai puternic, răspândind o aură albăstrie care învăluia treptat şi cele câteva bărci trase la mal pe durata nopţii. Hotelul, clădirile scunde din faţa lui şi copacii a căror siluetă semăna cu cea a unor girafe se profilau întunecate dincolo de fâşia de plajă.

— În apele astea sunt şi peşti, i-am spus lui Brushy. Nişte creaturi nemaiîntâlnite. Peşti-felinar, peşti – papagal şi o groază de peştişori cu dungi galbene sau Indigo. Au nişte culori cum nu vezi nici în vise.

Gândul acestor frumuseţi nevăzute, care se mişcau undeva sub mine, a avut darul să mă impresioneze. Brushy m-a sărutat o dată, după care şi-a lipit chipul de pieptul meu şi a început să se legene în ritmul melodiei cântate de formaţia care între timp prinsese viaţă din nou. Apa se ridică şi cobora încet în jurul nostru.

— Vrei să dansezi? m-a întrebat ea. Cred că e chiar cântecul nostru.

— Zău? Care-i ăla?

— Frichi-frichi.

— Nu mă-nnebuni.

— Păi sigur, nu-l auzi? a făcut Brushy.

Şi-a păstrat sutienul, dar şi-a scos slipul şi pe urmă a făcut acelaşi lucru şi cu al meu. A ţinut ambele costume de

baie într-o mână, iar cu cealaltă m-a apucat de cornul abundenţei.

— E rost de vreo salvă? m-a întrebat ea.

— Am luat un medicament miraculos, i-am răspuns.

— Şi cum zici că se dansează frichi-frichi ăsta? Eu, una, am uitat.

— Bagi piciorul drept.

— Da…

— Scoţi piciorul drept.

— Aşa…

— Şi-ţi pui mâinile pe piept.

— Grozav. Mai departe? m-a întrebat Brushy şi m-a sărutat fără să se grăbească. Ce urmează după piciorul drept?

S-a ridicat sprijinindu-se de umerii mei şi, cu graţia controlată a unui gimnast, şi-a desfăcut picioarele care intrau în apa întunecoasă şi s-a oprit în noua poziţie, făcându-mă într-un fel să ara impresia că miros o floare ciudată.

— Nu cred c-o să meargă.

— O să meargă precis, m-a liniştit Brushy, demonstrând o încredere familiară în tot ce ţinea de sex.

Şi iată-ne pe Brushy şi pe mine făcând frichi-frichi şi străbătând apele tropicale împreună, prin puzderia de peşti care mai de care mai frumoşi, în timp ce luna argintie îşi revărsa lumina maiestuoasă asupra noastră. „Şi-ţi pui mâinile pe piept”.

Mă rog, aici lucrurile stăteau un pic altfel.

Articol XXVII.

CASETA 5

Dictată pe 1 februarie, ora 1: 00

Luni, 30 ianuarie

Articol XXVIII. XXII. SECRETUL BANCAR

Secţiune 28.01 A. De unul singur

Având o femeie alături, bănuiesc că ar fi trebuit să dorm bine, însă eram departe de casă şi lângă inima întunericului, aşa încât nu am putut trece pe sub portalul

care ducea la visurile mele tulburate. Mă simţeam străbătut de o nelinişte de înaltă tensiune, ca o reţea atinsă de un fulger rătăcit. Am rămas pe marginea patului, cu chipul schimonosit în întuneric, şi m-am implorat să nu fac ceea ce aveam de gând, adică să mă duc la barul unde formaţia continua să cânte cu intermitenţe şi să-mi cumpăr de cinci dolari whisky. Să ştiţi că faptul că băutura te face curajos nu este o simplă iluzie, ci adevărul gol-goluţ, fiindcă atunci eşti cel mai greu de rănit. Am o listă a accidentelor semnificative cărora le-am căzut victimă când eram pilit – arsuri de gradul doi de la ţigări şi de la diverse chestii puse la fiert şi care au dat pe de lături, entorse, luxaţii şi câteva insulte substanţiale din partea unei soţii furioase, care au avut asupra mea impactul unor ghiulele de tun. Le-am supravieţuit tuturor doar cu un strop de mercur crom sau cu o scurtă vizită la urgenţă. Aveam tot dreptul să cred că de asta aveam nevoie şi acum.

M-am ridicat în picioare şi, ca un copil care se ataşează de o păturică sau de ursuleţul de jucărie, am plecat de pe verandă şi m-am întors în cabană, unde m-am aşezat în faţa dictafonului. Am petrecut o oră povestindu-mi mie însumi cele întâmplate şi, deşi vorbeam în şoaptă, vocea mea părea purtată pe aripile vântului blând de seară şi mă făcea să mă tem că ar putea să audă şi Brushy.

Tata era cel la care mă gândeam – ca să fiu sincer, îmi adusesem aminte nu doar de el, ci şi de mama. Am încercat să-mi imaginez cum se împăcase cu ideea că soţul ei era un hoţ. Multe dintre micile comori pe care le ducea în buzunar îi fuseseră oferite ei mai întâi. Poate că nu fac altceva decât să-i înfrumuseţez amintirea, dar trebuie să declar că de fiecare dată părea foarte stânjenită. „N-avem nevoie de chestii din astea, Tim”. Aş spune că încerca, de fapt, să-l încurajeze şi să-l ajute să-şi depăşească propria condiţie. O singură dată a purtat o broşă care lui i-a făcut mare plăcere – o piatră mare, de culoarea rubinului, montată în mijlocul unor pietricele lucrate cu grijă şi care dădeau impresia că erau foarte vechi – însă de obicei

refuza toate cadourile de acest gen, fapt care provoca numeroase discuţii şi chiar certuri, îndeosebi când soţul ei băuse ceva înainte.

O singură dată am stat efectiv de vorbă cu mama despre ce se întâmpla. Ţin minte că aveam şaisprezece ani şi nu exista domeniu în care să nu am o părere.

— Nu e cu nimic mai rău ca alţii, mi-a spus ea.

— Sunt hoţi.

— Fiecare om e un pic hoţ, Mack. Toată lumea are ceva pe care ar vrea să-l fure. Cei mai mulţi se jenează doar fiindcă ştiu că există alţi oameni care se uită la ei.

Am fost convins la vremea aceea că nu îşi propusese să-l apere pe soţul ei, ci mai degrabă să se situeze pe poziţia firească a părintelui care ştie mai bine decât copilul. bricum ar fi stat lucrurile, tot n-am crezut-o. Eram încă la vârsta la care voiam să fiu mai bun decât taică-meu. Era ca un fel de sete imposibil de potolit. Unul din numeroasele impulsuri de acest fel, pe care ulterior am încercat să-l satisfac cu ajutorul paharelor de tărie. N-am vrut niciodată să fiu privit de o femeie cu dezamăgirea resemnată pe care o manifesta mama faţă de tatăl meu. Dar ştiţi cum e, viaţa e lungă, omul cât trăieşte învaţă, iar eu îl iubeam şi pe el, gândindu-mă mai ales la cântecele alea irlandeze pline de tristeţe şi la afecţiunea pe care o simţea faţă de mine şi dincolo de care se ghicea o profundă nefericire. Însă taică-meu nu mi-a spus niciodată să fiu mai de ispravă ca el. Ştia ce ştia despre viaţă.

Am adormit stând în capul oaselor pe canapea, cu servieta în poală. M-a trezit Brushy, care orbecăia prin cameră după mine. Deşi eram oarecum ameţit, mi-am dat seama din felul morocănos în care s-a apropiat de mine că aveam de-a face cu o femeie care se trezise chiar înaintea mea şi descoperise că era dezamăgită şi singură, aşa că m-am grăbit s-o consolez, ştiind din proprie experienţă cum e când te scoli dimineaţa şi te simţi singur. Am petrecut câteva ore minunate, atât în pat, cât şi pe terasă, unde am şi luat în cele din urmă micul dejun, uitându-ne chiorâş la

soarele care strălucea şi transpirând abundent. Cam pe la ora unsprezece, m-am ridicat în picioare.

— Mă duc să mă întâlnesc cu avocatul ăla, am spus.

Îmbrăcată în continuare doar într-un halat, Brushy m-a rugat s-o aştept.

— Rămâi aici, i-am cerut. Du-te pe plajă şi închiriază o barcă sau un scuter şi pe urmă mai fă o plimbare printre peşti. Sunt sigur că merită.

— Vorbesc serios, a spus ea. Ştiu că n-ai venit aici să te distrezi.

— Ascultă, nu e cazul să ştii mai mult. Aşa ne-a fost înţelegerea, ţii minte?

— Am minţit.

— Uite ce-i, i-am spus, aşezându-mă la loc lângă ea. Într-un fel sau altul, o să se-mpută treaba. Fă bine şi stai deoparte.

— În ce fel o să se-mpută?

Expresia de pe chipul ei mi-a dat de înţeles că precizia avocăţească avusese câştig de cauză. A vrut să mă mai întrebe şi altceva, dar nu am lăsat-o. Am sărutat-o repede, mi-am luat servieta şi am ieşit din cabană.

Secţiune 28.02 B. Băncile străine

Banca Internaţională a Finanţelor, a cărei ştampilă apare pe versoul tuturor celor optsprezece cecuri emise pentru Litiplex în baza contului 397, are un sediu micuţ, uşor de confundat din afară cu o prăvălie oarecare, însă, odată pătruns înăuntru, interioarele frumoase din mahon te lămuresc despre ce e vorba. Era o instituţie cu o reputaţie solidă încă de pe vremea când lucram la delicte financiare. Ca de fiecare dată, şi în acest caz adevăratul proprietar al băncii este necunoscut, dar există nişte relaţii de colaborare impresionante cu câteva dintre cele mai importante bănci din Anglia şi America, iar zvonurile lasă să se înţeleagă că în spatele ei a stat dintotdeauna una din marile familii americane, Rockefeller, Kennedy sau cineva de genul ăsta, cu o perfectă cunoaştere a legăturii strânse dintre bogăţie şi corupţie. Însă nu ştiu nimic precis.

Am spus că vreau să deschid un cont şi, cu zâmbetul pe buze, aşa cum se întâmplă mai toate lucrurile în Luan, şi-a făcut apariţia în scurt timp şi directorul, un negru uscăţiv, îmbrăcat cu un blazer albastru şi care răspundea la numele de domnul George – un tip elegant, care vorbea cu acel accent specific celor din Luan, în care se îmbina tărăgănarea uşoară a insularilor cu felul de a rosti cuvintele şi chiar cu dialectul locuitorilor de pe ţărm. Biroul lui George era mic, dar frumos lambrisat, cu coloane din lemn şi câteva corpuri de bibliotecă. I-am spus că veneam din Statele Unite şi că voiam să discut despre un cont din şapte cifre. Lui George nu i s-a clintit nici măcar un muşchi pe figură. Pentru el, chestiile astea erau deja o problemă de rutină. Încă nu-i spusesem cum mă cheamă şi ştiam la fel de bine amândoi că era puţin probabil să fac acest lucru vreodată. Banca era situată într-un oraş unde termenul de act de identitate era cu desăvârşire necunoscut. N-aveam decât să mă dau drept Joe Blow sau Marlon Brando dacă aveam chef. Carnetele de conturi de-aici au în interior doar fotografia titularului, fără niciun nume.

— După depunere, dacă vreau să efectuez un transfer de fonduri în timp ce sunt în State, care e procedura? am întrebat.

— Prin telefon. Sau prin fax, a răspuns domnul George.

Purta nişte ochelari rotunzi şi negri şi avea mustăcioară, precum şi nişte degete lungi, pe care şi le împreună ori de câte ori vorbea. Mi-a explicat că, pentru transferurile prin telefon, clientul trebuie să furnizeze numărul de cont şi parola, iar anterior tranzacţiei banca telefonează întotdeauna pentru confirmare. Mi s-a părut improbabil ca Jake să stea în biroul de la ultimul etaj de iN Needle şi să primească telefoane de la bancherii din Pico Luan. M-am interesat în legătură cu faxul.

— Trebuie să avem instrucţiuni scrise, inclusiv un specimen de semnătură sau o altă specificaţie de

retragere, a spus domnul George.

Isteţ, foarte isteţ, mi-am zis. Specificaţie de retragere. Pentru toţi cei care aveau alergie la rostirea numelor.

— Şi cât timp trece până la efectuarea transferului?

— Luăm legătura cu instituţiile deservite de Luan într-un interval de două ore. Dacă primim instrucţiuni înainte de ora prânzului, promitem că fondurile în cantităţi însemnate pot ajunge în Statele Unite în jurul orei trei după-masa.

Mi-am recapitulat toate aceste detalii gândindu-mă la mai multe lucruri deodată, după care l-am întrebat pe domnul George de ce aveam nevoie ca să deschid un cont şi dacă puteam s-o fac şi prin poştă. Directorul a răspuns printr-un gest enigmatic, tipic celor din Luan: omul alb poate face ce vrea. Pe urmă a deschis un sertar pentru acte şi hârtii.

— Deţinătorul contului trebuie să aibă amabilitatea de a aduce două fotografii format mic. Una pentru carnetul de conturi, cealaltă pentru evidenţa noastră. Iar aici, în acest spaţiu liber, trebuie să avem specimenul grafologic propriu sau orice formă de specificaţie de retragere din partea clientului.

Domnul George a folosit formula „deţinătorul contului”, presupunând că fusesem trimis în numele cuiva prea important ca să se arate în persoană prin C. Luan. Şi bineînţeles că a evitat cuvintele „semnătură” sau „nume”, în clipa aceea mi-am dat seama că Martin vorbise mai mult ca sigur cu individul ăsta. Descrierea pe care mi-o făcuse cu câtva timp în urmă se potrivea de minune: „parcă ar încerca să prindă fum cu mâna”.

Biroul avea o singură fereastră mică, mascată discret de nişte jaluzele, iar dincolo de ea puteai să vezi cum se desfăşura circulaţia pe stradă. Nu exista niciun fel de plasă de protecţie, fiindcă de această parte a munţilor gândacii sau alte insecte se întâlnesc deosebit de rar. În acel moment, pe pervazul ferestrei a aterizat o păsărică despre

care la început am crezut că e o pitulice în miniatură, dându-mi seama ulterior că era o specie total necunoscută pentru mine. Creatura s-a plimbat niţel pe pervaz, după care şi-a fixat privirea asupra mea preţ de o clipă. Mărturisesc că acest reflex păsăresc de scrutare m-a făcut să râd, ca de altfel şi ideea că nu trebuia să fii nici măcar mamifer ca să pricepi că era ceva în neregulă cu acest domn Malloy. George a făcut un semn brusc cu dosul palmei şi a pus zburătoarea pe fugă.

Odată intrat în posesia actelor, am ieşit din nou în stradă. Soarele se afla chiar deasupra capului şi era extrem de strălucitor, chiar sălbatic, găsindu-se într-un contrast desăvârşit cu săptămânile hibernale din Middle West. Ori de câte ori veneam aici, înţelegeam imediat cum era posibil ca oamenii să se închine în faţa soarelui ca în faţa unui zeu. Zona comercial-financiară este alcătuită doar din câteva blocuri, construite foarte aproape unul de altul şi având fiecare câte trei sau patru etaje, precum şi acoperişuri din ţiglă. Turiştii se plimbau agale printre oamenii de afaceri. O sumedenie de fete arătoase, purtând pălării de pai şi rochiţe de plajă, se amestecau printre bărbaţii îmbrăcaţi în costume şi ducând în mâini serviete pentru întâlnirile de afaceri la care urmau să participe.

Am căutat şi alte bănci şi le-am descoperit numele afişate în lateral, cât mai discret cu putinţă, atât în engleză, cât şi în spaniolă, fiindcă ambele aveau statutul de limbi oficiale. Erau prezente multe nume cu greutate din lumea finanţelor, care îşi deschiseseră în Luan filiale ale căror sedii erau tot de buzunar, ca şi în cazul lui International Bank. În acest fel prosperă o economie cu o valoare de o sută de miliarde de dolari, în timp ce corporaţiile şi trusturile deservite de băncile din Luan şi finanţate de aşa-numiţii bani itineranţi împrumută, cumpără şi investesc pretutindeni în lume, cu ajutorul unor resurse fără ţară, care au toate motivele să rămână aşa.

Am găsit biroul uneia dintre băncile mari din Chicago, al cărei nume îl cunoşteam deja – Fortune Trust –

şi am declarat că voiam să deschid un cont personal. A urmat aceeaşi procedură ca pe trotuarul opus, numai că de data asta am trecut efectiv la fapte. Am pus jos o mie de dolari americani în bancnote, iar ei mi-au făcut două fotografii la un aparat pe care-l aveau la îndemână. După ce fotografiile s-au uscat, mi-au lipit una pe carnetul de conturi, iar pe cealaltă deasupra semnăturii de pe cartea de credit. Am preferat să menţin toate depunerile în dolari – aveam de ales între paisprezece valute diferite – şi am spus că nu voiam să am de-a face cu nicio declaraţie de credit, fapt care m-a scutit de obligaţia de a le furniza o adresă. Dobânda avea să-mi fie trimisă prin poştă imediat după ce îmi prezentam carnetul de conturi. I-am autorizat totodată să opereze un debit de douăzeci de dolari ori de câte ori avea loc câte un transfer de numerar.

— Şi care va fi metoda de identificare? m-a întrebat tânăra fermecătoare care se ocupa de mine.

Judecând după accent, am presupus că era din Australia. Probabil că venise aici ca să-şi trăiască viaţa şi să scape de ceva sau de cineva: părinţi, vreun prieten sau forţa înăbuşitoare a propriilor ambiţii. Toată aşezarea respira libertate şi motivele de atracţie erau numeroase şi variate: peştii superbi care populau apele călduţe, soarele, romul şi sentimentul că multe din regulile ce funcţionau pretutindeni în lume erau complet trecute cu vederea aici. Abia într-un târziu mi-am dat seama că voia să-mi afle parola.

— Fiul lui Tim, i-am răspuns.

M-a rugat să fiu amabil şi să aştern pe hârtie parola şi m-am conformat. Din acel moment, eram liber să transfer bani în orice direcţie doream şi puteam să-mi verific depunerile prin telefon.

Potrivit calculelor pe care mi le făcusem anterior, aveam nevoie de încă un cont. Pentru asta nu a trebuit nici măcar să plec din clădire. La etajul doi se afla o bancă elveţiană pe nume Züricher Kreditbank, unde am fost nevoit să ascult o nouă predică despre procedurile

specifice, care includeau accesul la fondurile din Pico sau din Elveţia şi beneficiul deplin al secretului bancar din partea ambelor ţări. Am depus încă o mie de dolari şi am plecat ducând în servietă două carnete de conturi noi.

Afară am oprit un bărbat pe stradă şi l-am întrebat dacă ştia vreun loc de unde puteam să trimit o scrisoare prin fax. M-am îndreptat spre unul din hotelurile aflate în imediata apropiere a plajei, conform instrucţiunilor primite. Îmi scosesem haina şi o ţineam sub braţ, la fel ca pe servietă. M-am uitat la o grămadă de vitrine, ca şi cum aş fi avut de gând să cumpăr ceva, dar de fapt nu făceam altceva decât să mă întreb cine eram şi ce avea să se aleagă de mine. Aşa cred că se simt tipii care tocmai se pregătesc să-şi înşele soţiile. Cercetează din ochi toate obiectele de artizanat şi de artă populară, precum şi cămăşile şi costumele viu colorate, privesc fără să vadă şi îşi dau seama că propriile lor simţuri se concentrează asupra inimii, întrebându-se de ce e nevoie de aşa ceva, ce înseamnă foamea asta pe care trebuie s-o potolească şi cum o să se simtă după aceea, mai ales că o părticică din ei se înfioară ori de câte ori cineva din jur rosteşte cuvintele fatidice „fidel” sau „adevărat”.

Cred că ştiu la ce vă gândiţi: e vorba de efectul obişnuit al educaţiei catolice, unde dragostea trupească este singurul păcat ce nu se poate ierta. Numai că viziunea mea e ceva mai mare. Mă rog, sunt de acord că cei mai mulţi oameni au secrete de natură sexuală şi că pe acest tărâm trăiesc cele mai numeroase suflete despre care încă nu ştim mare lucru. Nu trebuie decât s-o întrebaţi pe Nora. Sau pe Bert. Când dorinţa se transformă în realitate, ne spunem unii altora că nu are nimeni de suferit, că suntem oameni în toată firea şi că s-a procedat de comun acord, numai că nici Lyle şi nici eu nu suntem dispuşi să înghiţim asemenea explicaţii. Se mai întâmplă ca unul sau altul să fie rănit, dar fiecare are în continuare anumite nevoi. Aici e şpilul. Indiferent de ce ar fi vorba, sex, droguri sau furtişaguri, cu toţii avem nişte păsărele care ne fac să

intrăm în priză de îndată ce ne trec prin minte. Nora, Bert şi iată că de curând şi eu facem parte dintr-o minoritate curioasă, alcătuită din oameni care au reuşit să-şi satisfacă dorinţele dubioase şi inavuabile. Pentru cei mai mulţi, lucrurile stau exact pe dos, iar ei preferă să se cramponeze de un punct de sprijin nu foarte stabil şi să constate că marea deznădejde nu provine din posibilitatea de a-ţi da seama dacă eşti nefericit fiindcă ai prea mult sau fiindcă nu ai deloc. Numai că, în ce mă priveşte, acest tip de echilibristică nu mă interesa defel.

Între timp ajunsesem la Regency. Am intrat în hotel şi am străbătut holul împodobit cu plante exotice şi mângâiat de răcoarea aerului condiţionat. M-am aşezat într-un fotoliu de trestie ca să mă gândesc mai bine, dar aproape că îngheţasem şi nu mai aveam reacţii normale. L-am rugat pe portar să mă conducă la secretariat, unde i-am fost prezentat responsabilului centrului executiv. Îl chema Raimondo şi era un bărbat scund, ars de soare şi îngrijit. I-am spus că aveam nevoie de o maşină de scris şi de un fax, după care i-am dat cincizeci de luani. M-a dus undeva în spate, într-o zonă învecinată cu birourile hotelului, iar apoi m-a instalat într-o cabină minusculă, care semăna cu unul din lifturile pentru cărţi din biblioteca firmei mele. În cabină se afla o vechitură de maşină de scris marca IBM, care stătea acolo ca o pasăre cuibărită pe craca unui pom. Raimondo s-a oferit să cheme şi o dactilografă, însă l-am refuzat, iar el m-a lăsat singur, nu înainte de a-mi arăta două telefoane şi de a-mi spune că toaleta era imediat după colţ.

M-am dus acolo şi m-am privit pentru ultima oară în oglindă. Tot eu eram, un pămpălău solid şi încărunţit, într-un costum boţit ca nişte genunchi de elefant şi cu o mutră de-ţi venea s-o iei la goană. Mi-am dat seama însă că nimic nu mă putea opri să fac ceea ce-mi pusesem în gând.

— Măi să fie, domnule Malloy, mi-am spus, uitându-mă imediat în jur, ca să văd dacă nu era nimeni care să tragă cu urechea şi să mă audă.

După ce m-am întors în liftul cu pretenţii de cabinet dactilo, am scos din servietă o foaie de hârtie cu antetul firmei ÎN, pe care am scris următoarele:

CĂTRE: Banca Internaţională a Finanţelor, Pico Luan.

Rog transferaţi imediat depunerile din contul 476642 la Fortune Trust din Chicago, filiala din Pico Luan, numărul de cont final *896 – 908*.

John A.K. Eiger

Am căutat în servietă până am găsit scrisoarea de la Jake pe care o adusesem cu mine. N-am scos-o dinăuntru, ci am lărgit la maximum marginile servietei ca să mă uit mai bine şi să-mi obişnuiesc ochii şi mâna, după care l-am semnat pe Jake aşa cum fac de obicei, adică reuşind o imitaţie perfectă. Examinându-mi rezultatul muncii, am simţit o mândrie ciudată. Zău dacă nu eram un artist de clasă mondială. Ce ochi! într-o bună zi, de dragul distracţiei, va trebui să încerc şi semnătura lui G. Washington de pe bancnota de un dolar şi eventual s-o pun în ramă şi să i-o fac cadou lui Wash. Am zâmbit la acest gând şi am adăugat „J.A.K.E”. imediat sub semnătură. Sigur că mergeam pe ghiceală, dar n-aveam încotro. Jake ar fi putut folosi numele maică-sii sau ce era scris pe tatuajul de pe umărul ultimei iubite pe post de parolă, dar îl cunoşteam de treizeci şi cinci de ani şi nu mi se părea că merita să-mi asum riscuri inutile. Dacă de o parolă avea nevoie, soluţia era una singură: J.A.K.E.

I-am înmânat scrisoarea lui Raimondo şi l-am văzut cum introduce hârtia în fax, moment în care am simţit brusc cum îmi zvâcneşte inima-n piept.

— Primul rând, am reuşit să îngaim.

Raimondo n-a înţeles. Am încercat să-i adresez un zâmbet şi am descoperit că aveam gura uscată. I-am explicat că pe fax exista un prim rând prin care se identifica maşina cu ajutorul căruia fusese expediat documentul. Unii dintre oamenii cu care făceam afaceri trăiau cu impresia că eram în Statele Unite, aşa că voiam să ştiu dacă era posibil să şteargă acel prim rând.

Raimondo a căscat în egală măsură gura şi ochii. Ne aflam în C. Luan, nimeni nu avea nume sau loc de origine. S-a mulţumit să clatine din cap fără să scoată o vorbă, asigurându-mă că nimănui de aici nici măcar nu i-ar trece prin cap să reproducă rândul buclucaş. Cei care urmau să primească scrisoarea nu aveau cum să ştie dacă expeditorul se afla după colţ sau în Bombay.

După ce am văzut hârtia dispărând în maşină cu sunetul de rigoare, am simţit nevoia să beau ceva. Am ieşit, am străbătut agale grădina din imediata apropiere a hotelului, m-am aşezat pe un scaun de lângă piscină şi mi-am pus sacoul în poală. Tânăra de la bar care a venit să-mi ia comanda era îmbrăcată în echipament de safari, cu şapcă şi pantaloni scurţi kaki. Am cerut un punci şi am rugat-o să nu pună rom deloc, ceea ce era cu totul lipsit de logică. M-am întrebat dacă aş fi putut să suport până la sfârşitul vieţii să rămân într-o asemenea comunitate de beţivani, arheologi, triburi semi evoluate şi exilaţi care stau toată ziua cu burta la soare.

La ora aceea, în jurul piscinei animaţia nu era prea mare, locul fiind populat doar de câteva negrese planturoase şi de nişte piţipoance pe care grangurii cu parale le agaţă de cum pun piciorul în hotel şi le părăsesc doar când se duc la locurile secrete unde îşi ţin averile. Fetişcanele acestea, dintre care cu greu ai putea să spui care era mai drăguţă, mi-au atras atenţia, cum era şi normal, numai că au făcut-o într-un mod oarecum abstract. Îşi petreceau toată ziulica îngrijindu-şi pielea perfectă, ungând-o cu fel de fel de alifii, bronzându-se, citind sau ascultând muzică în căştile minicasetofonului portabil, iar când căldura era prea mare mergeau alene până la duş şi se răcoreau, lăsând apa să le ude şi să le întărească sfârcurile care li se vedeau prin costumele făcute cu maximă economie de material. Îi excitau pe puţinii bărbaţi rămaşi prin preajmă – indivizii care închiriau materiale de plajă şi bătrâniturile de genul meu – iar apoi, după ce se convingeau că farmecele lor rămăseseră aceleaşi, se

întindeau la soare încă două ore. N-am mai fost în viaţa mea într-un loc care să semene cât de puţin cu acest C. Luan, unde fătuţele stăteau la plajă ca la comandă şi se întorceau în acelaşi timp, ca la un semnal nevăzut, făcându-te să te întrebi ce gândesc acum aceste persoane de douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani, cine se cred şi de unde vin? Cum e posibil ca o fiinţă omenească să se împace cu condiţia unui bibelou? Ce-ţi spui într-o asemenea situaţie? E nemaipomenit, boşorogul ăsta mă ia la frământat doar o dată la două săptămâni, iar în rest sunt bogată, liberă şi-mi văd de viaţa mea? Oare chiar au toate nevoie de câte un tătic? Sau or fi vrut să aibă baftă şi parale ca să apuce să termine dreptul? Se întreabă vreuna ce-o să se aleagă de ea când o să ajungă la patruzeci şi trei de ani? Sau trage nădejde că tipul o să-şi trimită nevasta la plimbare, aşa cum le spune tuturor, ca s-o aducă pe ea, să-i facă doi copii şi s-o instaleze în casa lui frumoasă din New Jersey? îşi închipuie frumuseţile astea de serviciu că se pot inspira din viaţa atleţilor, care sunt la mare preţ până când începe să-i trădeze organismul? Sau sunt de părere – la fel ca mine, de altfel – că viaţa nu e nici rezonabilă şi nici corectă şi că această soluţie, oricât de mare ar fi nefericirea pe care o atrage după sine, dacă priveşti lucrurile în mod obiectiv, este preferabilă la orice oră, mai cu seamă că, după ce o să te bucuri de prezent, o să ai suficient timp să suferi în cursul vieţii?

Am rămas acolo cam o jumătate de oră, adică până n-am mai rezistat, după care m-am întors la centrul executiv ca să sun la sediul băncii Fortune Trust, unde fusesem ceva mai devreme.

— Fiul lui Tim. Verific un transfer telegrafic în contul 896 – 908.

Mi s-a părut că vocea de la celălalt capăt al firului aparţinea prietenei mele, fermecătoarea tânără despre care presupusesem că venise aici din Australia. Imaginea ei, părul lung şi moale, chipul bronzat şi ochii atât de deschişi la culoare, încât băteau la un moment dat în

galben au stăruit câtva timp în mintea mea… Nu am fost recunoscut de nimeni şi mi s-a spus să aştept, după care am rămas în suspensie câteva clipe care mi s-au părut interminabile, având la un moment dat sentimentul caraghios că aşa trebuie să te simţi undeva sus, între stele. Până atunci fusesem stăpân pe situaţie şi trăisem o zi ca atâtea altele în viaţa mea. Însă în stadiul la care ajunsesem atunci, când aveam doar speranţe şi niciun fel de legături reale, am simţit cum îmi îngheaţă sângele în vine şi am fost convins că îmi pierdusem minţile. Ştiam precis că nu avea să meargă. Te rog, te rog, *te rog*, am implorat în gând, nedorindu-mi altceva decât să nu fiu prins. Mi-am dat seama, cu luciditatea proprie clarvăzătorilor, că singurul motiv pentru care făcusem toate acrobaţiile astea ilegale fusese dorinţa de a-mi oferi mie însumi teama în stare pură. La fel ca prizonierul care e treaz în puterea nopţii şi le spune torţionarilor: Nu vă mai chinuiţi să mă torturaţi, o s-o fac chiar eu.

În clipa aceea, mi-au venit în minte o serie de variante capabile să mă dea de gol. Era foarte posibil ca Jake să fi folosit o parolă diferită sau să fi transferat deja banii în altă parte. Poate că nu îmi făcusem socotelile cum trebuia şi mălaiul nici măcar nu-i aparţinea lui Jake. Nu era exclus să fie banii lui Bert. Sau ai lui Martin. În orice caz, probabil că la ora asta domnul George, directorul general de la International Bank, ieşise deja pe stradă şi încerca prin orice mijloace să atragă atenţia poliţiei. Asta nu era deloc o infracţiune oarecare, motiv pentru care oamenii legii aveau să treacă prin filtru întreaga naţiune. Secretul bancar era o avuţie naţională şi cheia modului de viaţă al unui popor. Mi-am amintit de cuvintele lui Lagodis cu o claritate foarte dureroasă, ca şi cum cineva mi-ar fi pus fierul roşu chiar pe inimă: Ai grijă ce faci, tipule.

Fireşte că aveam şi planuri de evadare. Sâmbătă seara, când nu putusem să adorm, mă gândisem la câteva şi mi-am produs o mângâiere cât de mică acum, amintindu-mi-le fără mari eforturi. Puteam să spun că anchetam o

fraudă de proporţii şi că încercasem să încalc secretul bancar doar ca să am certitudinea comiterii delictului, urmând să restitui banii posesorului de drept. Puteam s-o pun pe Brushy să sune la ambasadă şi la prietenul ei, Tad. Acesta m-ar considera un erou dacă ar afla cum economiseam banii de la ÎN, după care ar lua legătura cu cei de la guvern şi cu tipii influenţi care cunoşteau jumătate din poliţia de aici, urmând să mă scoată din ghearele lor în mai puţin de o oră. Şi la urma urmei, cine avea să mă prindă? Secretul bancar era un lucru sfânt în ţara asta, chiar dacă prin el erau protejaţi în primul rând hoţii, şi nimeni nu-mi ştia numele. Nu dădeam doi bani pe motivele pe care le-ar fi invocat ca să mă facă să mă duc iar la vreuna din băncile acelea, indiferent dacă mi-ar fi spus că aveau probleme cu serviciile telegrafice sau că australianca aia focoasă voia să bem ceva împreună. N-aveau să mă mai vadă la faţă. Mă gândisem bine de tot la ce aveam de făcut. Era simplu ca bună ziua. Floare la ureche.

Stând aici însă, îmi dădeam seama că se îngroşase gluma. Mă distrasem copios croind planuri şi lăsându-mă în voia propriei imaginaţii. Dar iată că se dovedea că, de fapt, nici prin cap nu-mi trecuse să glumesc. Nici Martin, nici Wash şi nici altcineva nu mă îndemnase să fac aşa ceva. În schimb, mi-au revenit în minte cuvintele bătrânului Leotis: Extrem demult din viaţă ţine de voinţă. Aşadar, alesesem deja şi habar n-aveam unde aveau să mă ducă toate astea. Mă simţeam ca eroul principal dintr-o povestire ştiinţifico-fantastică, astronautul care din greşeală pierde legătura cu baza, nu mai are cum să se întoarcă şi pluteşte în spaţiu pentru tot restul vieţii. În clipa aceea, dacă Raimondo ar fi intrat peste mine, i-aş mai fi dat cincizeci de luani din ăia caraghioşi doar ca să-i ating mâna şi să mă conving că există.

— Confirmăm depunerea, Fiul lui Tim. Cinci milioane, şase sute şaisprezece mii, nouăzeci şi doi de dolari americani.

Iac-aşa, cât ai clipi din ochi. Tinerica nici măcar nu mi-a dat bună ziua când a venit la telefon. Din cabina unde mă aflam, m-am uitat pe geamul fumuriu şi am văzut un palmier impunător, câteva tufe înflorite şi nişte plante cu frunzele ca suliţele. O fetişcană în costum de baie tocmai îşi muştruluia copilul. Portarul căra bagajul cuiva, iar o păsărică de prin partea locului, poate chiar cea pe care o văzusem la domnul George în birou, deşi şansele erau foarte mici să fie tot ea, sărea veselă pe alee, sperând că nu avea s-o ajungă nimeni din urmă. Toate aceste lucruri – obiectele, oamenii şi chiar şi vietatea asta minusculă – îmi apăreau în faţa ochilor ca şi cum ar fi fost bine fixate în timp, distincte ca faţetele unui diamant. Indiferent cum ar fi arătat, viaţa mea era diferită.

Am dat să vorbesc, m-am oprit, iar apoi am început din nou.

— Pot să vă încredinţez un alt transfer de fonduri, cu confirmare prin fax?

Tânăra mi-a răspuns că era perfect. Am citit din carnetul de conturi. Către Züricher Kreditbank, filiala din Pico Luan. Pe urmă am repetat numărul de cont.

— Ce sumă? m-a întrebat ea.

— Cinci milioane de dolari americani.

Mi s-a părut mai sigur să las ceva şi în primul cont, o sumă suficient de mare ca Fortune Trust să continue să creadă că eram un client care merita să fie protejat de inevitabilele cercetări. Fireşte că, odată operat transferul, nimeni din cei de acolo nu avea să se mai gândească la el. Faptul că banii circulau dintr-un loc în altul în permanenţă era un lucru obişnuit aici. Nimeni nu punea întrebări. Toată lumea ştia motivul. Erau bani ascunşi de cineva. De cei de la Fisc, de creditori, de o soţie strânsă la pungă. Eu însă voiam un al doilea transfer ca să mi se piardă urma. Sigur că Jake avea să facă un scandal monstru la International Bank, în momentul când avea să i se arate că banii fuseseră trimişi la Fortune Trust la indicaţiile lui. Dar secretul e secret, iar cei de la Fortune nu vor fi dispuşi să-l

informeze unde s-au dus banii de acolo şi nici în al cui cont fuseseră depuşi în prima fază.

Am aşteptat mai bine de o oră până să sun la Züricher Kreditbank şi să confirm al doilea transfer. Totul era în regulă. Banii mei erau în siguranţă şi intraseră deja pe mâinile elveţienilor. Eram gata să mă întorc la Brushy. Voiam să beau vin cu ea şi să mă las în voia degetelor ei puternice şi îndemânatice. M-am uitat la ceas, ca să mă asigur că aveam timp să mai facem dragoste o dată înainte de a pleca la aeroport. Avea să mă întrebe unde fusesem şi ce făcusem, dornică să afle toate secretele. Însă nu aveam să-i spun. Pe urmă avea să se intereseze în legătură cu Pindling, imaginându-şi tot felul de scenarii şi aducându-şi în faţa ochilor un personaj în genul lui Long John Silver, cu un papagal ara pe umăr şi cu un cârlig în loc de mână. Mă rog, treaba ei. Principiul meu dintotdeauna a fost nu mă-ntrebi şi nu te mint. Începusem să am sentimentul că sunt o persoană periculoasă şi greu de prins. Mă simţeam uşor ameţit şi mândru de propria iuţeală de mână. În acelaşi timp, eram amuzat. Ieşind din hotel, mi-am mai băgat o dată capul pe uşa toaletei şi m-am uitat repede în oglindă, ca să văd exact cum arătam.

Marţi, 31 ianuarie

Articol XXIX. XXXIII. REZULTATE PROASTE

Secţiune 29.01 A. Toots ne face jocul

Marţi la ora două, când era programată audierea lui Toots în faţa Comisiei de Disciplină, din partea apărării eram prezenţi doar Brushy şi cu mine. Membrii grupului de anchetă continuau să arate impasibili, aşa cum făcuseră şi până atunci, însă, în ciuda aerului lor neutru şi cuminte, mi-am dat seama că auziseră destule şi că erau sătui până peste cap. După propunerea de excludere din barou pe care aveau s-o formuleze, aveam dreptul să ne adresăm Comisiei de Apel. Cu toate acestea, în mai puţin de un an licenţa de practicare a avocaturii deţinută de Toots avea să fie ceva de domeniul trecutului, devenind o amintire de genul celor care îi împodobeau deja pereţii.

Şcoala veche în care se desfăşoară lucrările Comisiei de Disciplină este tipul de structură căreia nu-i observi austeritatea până nu faci abstracţie de prezenţa plină de culoare a copiilor. Ne aflam într-o sală de clasă antică şi mohorâtă, cu podea din scânduri şi pereţi acoperiţi de plăci de faianţă menite să reziste în faţa deteriorărilor şi a acţiunii tocurilor cu cerneală. Ori de câte ori cineva târa un scaun sau îşi dregea vocea, sunetul se reverbera în întreaga încăpere.

După ce a trecut de zece, am simţit că se întâmplase ceva grav. Din capul lungii mese de şedinţe la care eram aşezaţi, Tom Woodhull ne-a luat la întrebări în legătură cu absenţa clientului nostru. Distinsul funcţionar guvernamental, garant al aplicării legilor şi bărbat cu pielea albă şi netedă, fără aluniţe, negi sau pete – cu alte cuvinte, Tom – nu avusese niciodată o părere grozavă despre mine şi nu fusese de acord cu beţiile pe care le trăgeam, cu zilele în care eram întors cu fundu-n sus şi cu afirmaţiile pe care le mai făceam din când în când, cum că manevrarea fondurilor clienţilor nu era nici pe departe un delict comparabil cu trădarea. Bănuiam de multicel că insistase să se ocupe de acest caz pentru satisfacţia pur personală de a-mi freca ridichea.

Brushy a cotrobăit în poşetă şi a dat la iveală o fisă de telefon.

— Ai face bine să-l găseşti.

Iisuse, încă una, mi-am spus în gând.

Chiar în timp ce mă îndreptam spre ieşire, clientul meu şi-a băgat capul pe uşă. Toots abia mai respira şi m-a tras imediat după el pe coridor.

— Trebuie, a rostit el, repetând precipitat cuvântul de câteva ori. Trebuie să-ţi prezint neapărat pe cineva.

Lângă scara plină de praf, sprijinit de unul din stâlpii de susţinere, se afla un omuleţ rotofei cam în aceeaşi condiţie cu Toots, roşu ca un glob de Crăciun din cauza efortului, respirând din greu şi leoarcă de transpiraţie. Am văzut atunci că Brushy ieşise după mine.

— N-o să vă vină să credeţi. Spune-le, a rostit Toots, făcându-i un semn cu bastonul noului venit şi îndemnându-l să-şi înceapă relatarea.

După ce s-a aşezat pe una din banchetele de lemn de pe coridor, bărbatul şi-a scos pardesiul, dându-şi la iveală gulerul alb şi scrobit pe care-l purtau de obicei preoţii catolici. Omuleţul era aproape chel, cu excepţia unei borduri caraghioase de păr alb şi a câtorva şuviţe rebele.

— Părintele Michael Shea, a spus el, întinzându-mi mâna.

Părintele Michael era fratele mai mic al judecătorului Dan Shea, plecase de la parohia din Cleveland unde stătuse ani de zile şi intrase într-una din mănăstirile de aici. Ajunsese în oraş săptămâna trecută ca să-şi viziteze neamurile – pe fiul lui Dan Shea, Brian, care era în acelaşi timp nepotul părintelui – şi, tot vorbind de una sau de alta, auzise că domnul Nuccio aici de faţă încă avea necazuri din cauza acelei poveşti vechi.

— L-am sunat imediat pe domnul Nuccio. Am vorbit de multe ori cu Daniel despre treaba asta şi de fiecare dată mi-a spus că nu avea habar de nicio dovadă de generozitate din partea domnului Nuccio. Cât despre cotizaţiile de la Country Club, nici nu se mai gândise la ele. Trebuie să vă spun că am fost sceptic de la bun început. Daniel nu a fost nici pe departe uşă de biserică şi mi-a mărturisit nişte lucruri cumplite, în calitate de frate şi de preot. Dar s-a jurat pe memoria lui Bridget că nu au existat matrapazlâcuri făcute de el şi de Colonel. Sub nicio formă, a încheiat părintele Shea, mângâindu-şi cu un gest absent cruciuliţa de la gât.

Partenera mea şi iubirea vieţii mele, domnişoara Bruccia, a ascultat cu maximă atenţie. Frumoasa noastră aventură tropicală era deja de domeniul trecutului. La ora asta elaţiunea sentimentală se domolise, la fel ca avântul de care dăduserăm dovadă amândoi la ea în apartament în tot cursul nopţii. Ne aflam din nou într-un Middle West rece şi neprimitor, în ţinutul unde lumina discretă a zilelor

de iarnă, mohorâtă ca o cană de cositor, îi face pe unii oameni s-o ia prin mirişte şi unde necazurile te pândesc la tot pasul. Brushy avea un milion de preocupări, printre care se numărau persoana mea, informaţiile pe care încă nu eram dispus să i le dezvălui şi Groundhog Day, care se apropia din ce în ce mai mult. Acum însă Brushy redevenise avocatul pledant gata de proces. În imaginara sală de spectacole din mintea ei, toate biletele îi fuseseră vândute lui Toots, inclusiv locurile în picioare de pe interval. Puterea ei de a se concentra era fenomenală şi putea fi întâlnită doar la sportivii şi actorii de primă mărime. Iar în clipa când am încercat s-o analizez, am observat că nu avea deloc un aer supus şi cuminte. Ba chiar aş spune că am sesizat o anumită bucurie, luminată de flacăra unei apropiate sărbătoriri. Îşi muta mereu privirile de la Toots la părintele Shea şi la mine, pregătită să câştige o cauză pe care toată lumea o considera pierdută şi gata să demonstreze lumii întregi acel lucru la care năzuieşte în taină orice membru al breslei, şi anume că nu era doar un avocat sau un purtător de cuvânt, ci un magician în carne şi oase.

Între timp, Toots îşi recăpătase răsuflarea şi – admiţând că aşa ceva era cu putinţă – părea chiar mai fericit decât Brushy. Chipul lui mulţumit dansa în jurul focului ritual.

Ridicând din umeri, am făcut câţiva paşi cu ei pe coridorul şcolii vechi. Pe ambele părţi existau în continuare acele dulăpioare metalice de niciun metru înălţime şi prevăzute cu lacăte, pe care diverşi tineri întreprinzători îşi zgâriaseră iniţialele, adăugând o inimioară sau, după caz, câteva măscări – simboluri pe care acum ameninţă să le acopere rugina.

— Îţi vine să crezi? m-a întrebat Brushy. E fenomenal.

— Absolut, am răspuns. Fenomenal e cuvântul potrivit. Chiar în ultima clipă. La drept vorbind, *după* ultima clipă. A venit atât de târziu, încât nimeni n-a mai apucat să-i sufle o vorbă.

Brushy mi-a aruncat o privire ciudată.

— Spune-i şi ei, Toots, i-am cerut Colonelului.

Bătrânul s-a uitat la mine cu nişte ochi lipsiţi de expresie. Apoi s-a şters la gură cu dosul palmei.

— Cred că ţi-a fost şi ţie greu, Toots, dacă ai ajuns să angajezi pe cineva care seamănă mai degrabă cu Barry Fitzgerald sau Bing Crosby.

— Mack, a spus Brushy.

Toots nici măcar nu s-a prefăcut că ar fi insultat.

— Nu te mai gândi nici la mine, nici la tine, i-am spus Colonelului. Însă *ea* ar putea fi dată afară din barou pentru o chestie ca asta. Şi gândeşte-te că, spre deosebire de alţii, are, totuşi, o carieră.

A afişat mutra acră la care recurgea de fiecare dată când îl puneam la punct. Se aşezase pe o altă banchetă de lemn şi-şi pironise ochii undeva pe coridor, mişcându-şi bastonul şi făcând tot posibilul să nu mă privească. Undeva se auzea zgomotul inconfundabil al unui radiator care trebuia să fie reparat. Încă nu reuşisem să scap de senzaţia de frig care mă luase în primire chiar din clipa când coborâsem din avion.

După ce şmecheria fusese dată în vileag, lui Brushy îi pierise sângele din obraji.

— Măcar e preot?

— Preot? Pariez pe tot bugetul că îl cheamă Markowitz. Se vede de la o poştă că joacă un rol.

— Eu chiar am crezut, a rostit Brushy.

Şi-a atins capul cu degetele ei scurte şi cu unghiile vopsite cu o ojă strălucitoare, iar pe urmă s-a aşezat lângă Toots, pe care l-a ţintuit cu o privire rece şi totodată tristă.

— Chiar am *crezut*, a repetat ea.

— Sigur că ai crezut, am spus. Probabil că ar fi crezut şi ameţitul ăla de Woodhull. Dar până la urmă cineva tot şi-ar fi dat seama. Fie aici, fie la Comisia Juridică. Dacă s-ar trezi careva să ceară amprentele individului ăstuia, aş întinde-o din oraş cu prima ocazie.

Bătrânul continua să tacă mâlc. Fusese pus la colţ de

un specialist în materie şi învăţase lecţia: ai fost prins, ţine-ţi pliscul. Faptul că-ţi recunoşteai vina nu-ţi aducea nimic bun. M-am gândit la expresia luminoasă pe care o arborase când văzuse că Brushy căzuse în cursă. Probabil că încerca o satisfacţie de nedescris ori de câte ori punea ceva la cale. Descurcarea şi încurcarea de iţe alcătuiau simfonia lui secretă, iar el era dirijorul ascuns, singurul care ştia exact cum stăteau lucrurile. Într-un fel, trebuia să recunosc că o asemenea manevră ar fi însemnat o veritabilă lovitură de graţie. Ia închipuiţi-vă ce efect ar fi avut coruperea acelor persoane pe al căror simţ etic se presupune că s-ar fi bazat Toots de la bun început. Ei bine, asta chiar că ar fi fost ceva bun de dat la ziar. La urma urmei, l-au silit, bietul de el. Din punctul lui de vedere, nu-şi dorea decât să fie lăsat să facă în continuare avocatură.

Woodhull şi-a făcut apariţia pe coridor chiar în clipa aceea, rămânând lângă uşa de la sala de audieri.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Părul drept şi des, de un blond închis, îi căzuse peste un ochi, făcându-l să semene cu un membru al tineretului hitlerist.

— Acum ce-ţi mai coace bila, Malloy? Cine-i individul ăsta? s-a mai interesat el, apropiindu-se ceva mai mult şi referindu-se la părintele Markowitz, care rămăsese aşezat pe banca aflată la câţiva paşi.

— Cine-i individul? a repetat Tom. E martor?

Brushy şi cu mine ne-am uitat unul la altul, fără ca vreunul din noi să răspundă.

— Ai adus un martor nou? Acum?

Lui Tom nu-i trebuia mai mult ca să se înfurie pe mine. Adusese cu el un carneţel galben pe care a început să-l agite prin aer, în timp ce enervarea lui creştea de la o clipă la alta.

— În ceasul al doisprezecelea ne trezim cu un martor surpriză? Despre care n-am auzit rostindu-se o vorbuliţă? Şi asta acum? în condiţiile în care nici măcar n-am avut ocazia să-i punem vreo întrebare?

— Stai de vorbă cu el, a spus deodată Brushy.

Am vrut s-o prind de braţ, iar acest gest prin care aş fi vrut s-o opresc a fost suficient de încurajator pentru Tom.

— Chiar aşa o să fac, a rostit el şi a trecut pe lângă noi trei.

Am tras-o pe Brushy după colţ şi am întrebat-o concis dacă îşi pierduse minţile.

— E lipsit de etică să-l pui să depună mărturie, ştiu asta, a spus ea.

— Aici nu mai e vorba doar de lipsă de etică, Brush. Pentru o chestie de genul ăsta intri la puşcărie.

— În regulă, a aprobat ea. Dar parcă ziceai că Woodhull o să-l creadă.

— Şi ce-i cu asta? Doar nu crezi că o să-l convingă cineva să renunţe la acuzaţii. Woodhull nu ştie ce înseamnă să te răzgândeşti, îi lipseşte cuvântul din vocabular. Iar o asemenea mărturie e totuna cu a vorbi din auzite. Şi chiar admiţând că ea ar fi luată în considerare, Woodhull ar susţine că nu valorează nimic şi că judecătorului îi era prea ruşine ca să discute cu cărţile pe faţă cu fratele lui. Cunoşti scenariul.

— Dar o să-l creadă, nu? Asta ai spus.

— Probabil. Bănuiesc că în clipa asta se scapă pe el de draci.

— Asta înseamnă că o să-i fie frică să nu piardă brusc un caz despre care toată lumea era sigură că avea să-l câştige.

Brushy nu găsea altceva decât să-mi prezinte lucrurile într-o succesiune logică forţată, care îmi demonstra că nu mă înşelasem când o caracterizasem drept isteaţă şi vicleană.

— O să fie de acord să cadă la învoială pentru o sancţiune mai puţin aspră decât excluderea din barou. Iar noi exact asta urmărim, corect?

Într-un târziu, mi-am dat seama ce urmărea. Dar, chiar şi aşa, tot am fi avut probleme.

— Brush, gândeşte-te bine. Tocmai i-ai făcut cunoştinţă vicepreşedintelui Comisiei de Disciplină cu un presupus martor despre care clientul tău ţi-a mărturisit că e un impostor.

— Clientul meu nu mi-a mărturisit nimic, iar eu n-am făcut rost de niciun fel de amprente. Sunt avocat, nu altceva. Pe de altă parte, n-am formulat speculaţii şi n-am efectuat prezentări. Tom a procedat prin liberă asociere. Ce să fac? Am cumva obligaţia să-l apăr de sine însuşi?

S-a uitat la mine preţ de o secundă, după care a continuat.

— Eu, una, l-am crezut pe tipul ăsta. Dacă alţii n-o să-l creadă, treaba lor. Oricum martorul n-o să depună mărturie. Cu alte cuvinte, Mack, n-avem ce să păţim.

Toots se îndrepta chiar atunci spre noi. Se distra de minune şi era evident satisfăcut de faptul că figura cu părintele prinsese atât de bine. Nu avea absolut niciun sens să-l prevenim pe Colonel în legătură cu eventualele consecinţe. Trăise o viaţă întreagă expunându-se riscurilor şi escaladând înălţimi primejdioase. În clipa aceea am auzit vocea lui Woodhull ridicându-se de undeva de după colţ.

Înţelegerea la care am ajuns reprezenta ceva unic. În condiţiile actualelor legi ale statului, avocaţii puteau fi excluşi din barou pe o perioadă de cinci ani. După aceea aveau dreptul să solicite reînscrierea, iar Comisia Juridică avea – exasperant de des, din punctul de vedere al Comisiei de Disciplină – tendinţa de a-i reprimi, pe considerentul că, pentru majoritatea acestor bărbaţi şi femei, aceasta era singura profesiune pe care o cunoşteau, la fel cum pantofarii nu se pricep să facă altceva decât încălţări. Ceea ce ofeream noi în numele lui Toots reprezenta o propunere cât se poate de atrăgătoare: Toots promitea că nu avea să mai practice niciodată avocatura. Fireşte că, la drept vorbind, concesia nu era spectaculoasă, întrucât Colonelul oricum nu mai practica, însă bătrânul se angaja să-şi scoată numele de pe uşa

firmei, să renunţe la biroul pe care îl avea acolo şi să nu mai primească niciun ban din veniturile firmei. În cazul în care ar fi încălcat vreodată această înţelegere, Toots ar fi acceptat dispoziţia de excludere din barou. În schimbul acestei concesii, acuzaţiile împotriva lui aveau să fie retrase, dovedindu-se fără temei. Nu se găsise nimic compromiţător, iar dosarul lui Toots avea să rămână imaculat, neexpunându-l pe posesor riscului ruşinii publice.

Conformându-se măreţei tradiţii a clienţilor de pretutindeni, Toots a refuzat să fie recunoscător, arătându-se reticent de îndată ce înţelegerea a fost adusă la cunoştinţa membrilor comisiei.

— Şi eu cum o să mă întreţin? ne-a întrebat el pe coridor, după ce ne-am pus cu toţii pardesiele.

L-am privit chiorâş amândoi. Toots n-ar fi reuşit să cheltuiască tot ce pusese la ciorap nici dacă ar fi trăit o sută de ani.

— Exact de asta ai nevoie, Toots, i-am spus.

— Îmi place biroul, a răspuns el.

Fără îndoială că asta era adevărat. Biroul însemna secretarele care i se adresau spunându-i „Colonele”, zecile de convorbiri telefonice şi poliţiştii care îl vizitau.

— Păi, închiriază-ţi un birou la etajul ăsta. Ai ieşit la pensie, atâta tot. Ai optzeci şi trei de ani, Colonele, e cum nu se poate mai firesc.

— În regulă, a acceptat el cu jumătate de gură.

Mi-am dat seama că nu-i căzuse deloc bine. Părea efectiv un om bătrân şi posac, pământiu în obraji şi cu o piele zbârcită aidoma cojii unei portocale pe care ai uitat-o în fructieră. Întotdeauna e trist să observi cum poate să decadă fiinţa umană.

— Toots, n-au mai făcut aşa ceva pentru nimeni până acum, i-am spus. Eşti prima şi ultima excepţie. Trebuie să jurăm în faţa lui Dumnezeu şi a guvernatorului că n-o să suflăm nimănui o şoaptă despre înţelegerea asta. Celor din comisie le va fi imposibil să recunoască public că au

renunţat la o decizie de excludere din barou.

— Zău? a întrebat el, oarecum înviorat de faptul că făcea parte dintr-o categorie aparte. Şi mă rog de ce sunt un tip atât de deosebit?

— Fiindcă ţi-ai angajat avocaţii de care aveai nevoie, i-am spus.

În sfârşit, asta l-a făcut să râdă.

Secţiune 29.02 B. Ultime socoteli

Întorşi la birou, Brushy şi cu mine am efectuat ceea ce se cheamă turul stadionului intrând în camerele mai multor confraţi specialişti în litigii şi descriind pe un ton indiferent cele întâmplate şi rezultatul obţinut. Elogiile au fost unanime şi, în clipa când am ajuns la masa de lucru a secretarei noastre, Lucinda, eram deja înconjuraţi din toate părţile de admiraţie, lucru pe care l-am primit cu o însufleţire oarecum surprinzătoare, întrucât trecuse ceva timp de când nu mai simţisem ceva asemănător.

Brush şi cu mine am rămas pe loc câtăva vreme, trecând în revistă mesajele şi corespondenţa primită. Anul fiscal al firmei se încheia chiar în ziua aceea şi toţi partenerii primiseră o înştiinţare oficială de la Martin, în care se preciza că, până şi în eventualitatea unor noi încasări înainte de miezul nopţii, venitul fiecăruia avea să fie mai mic cu 10%. Asta însemna că pontajul care urma să fie calculat peste două zile, de Groundhog Day, avea să se dovedească dezastruos pentru partenerii inferiori de genul meu, întrucât Pagnucci nu era dispus să permită reducerile pecuniare pentru partea superioară a ierarhiei, în timp ce ne deplasam vioi de la un birou la altul, atmosfera începuse deja să devină apăsătoare. Brushy şi-a notat mesajele telefonice şi a luat-o din loc, dând impresia că uitase de succesul recent repurtat şi că mintea ei se concentra din clipa aceea exclusiv asupra eventualelor izbânzi viitoare. Eu am mai rămas câtva timp lângă masa de lucru a Lucindei. Ca de obicei, nu prea aveam de făcut mare lucru.

— A tot sunat un tip, mi-a spus Lucinda. M-a întrebat

de fiecare dată când o să te întorci.

Apucase deja să-mi povestească despre aceste apeluri în cursul dimineţii, adăugând că începuseră cu o zi înainte.

— A lăsat vreun nume?

— A închis de fiecare dată.

Brushy, Lena şi Carl erau singurii oameni care ştiuseră că urma să plec. Nici măcar lui Lyle nu-i spusesem altceva decât că era posibil să lipsesc de acasă o noapte sau două. Lucinda mi-a mai zis că, din câte îşi dădea seama, părea să fie acelaşi tip care sunase la serviciu vineri dimineaţă, înainte ca Pigeyes să mă găbjească în plină stradă. Lucrurile se legau. Probabil că Gino sau cineva din echipa lui îmi supraveghease locuinţa şi poate chiar mă urmărise până la aeroport, încercând să-l afle unde mă găseam în acel moment. Dacă Gino era un om de cuvânt, înseamnă că îmi pregătea un mandat de toată frumuseţea.

Pe de altă parte, ar putea fi Bert, mi-am spus. Dacă vorbise mai întâi cu Lyle, şi-ar fi putut da seama că plecasem. Însă în acest caz Lucinda i-ar fi recunoscut vocea în mod sigur. Dar dacă îl pusese pe Orléans să sune în locul lui?

Lucinda mă privea cu aceiaşi ochi plini de o indescriptibilă duioşie. Era o femeie bine făcută, frumoasă şi cu pielea măslinie, care ştia ce se cade şi ce nu, dar căreia i se rupea inima văzându-se pusă să lucreze în imediata apropiere a unui asemenea ratat. E o profesionistă sută la sută şi de multe ori m-a salvat din situaţii delicate. Manifestă aceeaşi loialitate faţă de mine şi de Brushy, deşi toţi cei din jur înţeleg fără eforturi că eu sunt băiatul de mingi şi Brush marea vedetă. Cu toate acestea însă, relaţiile rămăseseră neschimbare şi randamentul ei la fel. Într-un colţ al mesei se afla o fotografie a soţului ei, Lester, şi a celor trei copii. În centrul pozei şi totodată al atenţiei era mezinul, Reggie, fiindcă fotografia fusese făcută la serbarea lui de absolvire

a liceului.

— Sfinte Dumnezeule! am rostit de îndată ce mi-a picat fisa. Dumnezeule mare, Orléans.

Am apucat să cobor câteva trepte în goană şi abia pe urmă m-am întors şi i-am spus Lucindei că trebuia să mă duc la contabilitate.

Acolo haosul era deplin. Serviciul semăna cu un cartier general pentru campania electorală în ziua alegerilor: computerele lucrau de zor, maşinile electrice de calculat scuipau kilometri de hârtie şi o grămadă de oameni se învârteau de colo-colo, animaţi de intenţii precise sau pur şi simplu de disperare. Din cauza celor de la Fisc, tot ceea ce se încasase trebuia trecut în hârţoage în cursul aceleiaşi zile. Un număr destul de mare de secretare şi de curieri stăteau la coadă pentru a introduce în memoria computerelor onorariile smulse în ceasul al doisprezecelea din ghearele avare ale clienţilor. Banii – strângerea, numărarea şi câştigarea lor – încărcau atmosfera la fel cum, pe un câmp de luptă, aerul devine mai greu respirabil din pricina prafului de puşcă şi a sângelui.

Aşezată la biroul ei alb şi ordonat, Glyndora a tresărit şi a fost cât pe-aci să cadă pe scaun în clipa când m-a văzut, nutrind intenţia evidentă de a evita orice alte întrevederi între patru ochi cu mine.

— Glyn, am rostit, blocându-i calea. Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu fotografia fiului tău? N-o ţineai aici?

Poza cu pricina se găsea de ani de zile pe colţul biroului, precum şi pe consola de acasă, înfăţişând acelaşi băiat arătos, îmbrăcat în roba de absolvire.

— Adu-mi aminte, că am uitat, i-am spus. Cum îl cheamă? Orléans, nu? A refuzat să preia numele de Gaines. Îl poartă pe cel de familie al tatălui, aşa e?

Între timp, îmi amintisem unde îl mai văzusem pe Kam Roberts.

Adoptând o poză imperială, Glyndora m-a privit în linişte – un totem frumos, un chip întunecat ale cărui

trăsături erau încordate de furie. Numai că aveam sentimentul că mă aflu în faţa unui dulap a cărui uşă nu se poate închide din cauza a tot ce a fost îngrămădit înăuntru. Exista o nuanţă de stinghereală şi ceva rugător în expresia ei, care nu-i convenea şi chiar o necăjea, în orice caz mult mai rău decât tot ce i-aş fi spus eu.

— Nu vreau să fac rău nimănui, am anunţat-o aproape în şoaptă.

Mi-a dat voie să ies cu ea pe coridor, unde, prin comparaţie cu agitaţia zgomotoasă dinăuntru, părea raiul pe pământ.

— Pune-l pe Orléans să-i ducă un mesaj lui Bert, i-am spus. Trebuie neapărat să-l văd în carne şi oase. Cât mai curând cu putinţă. Bert nu are altceva de făcut decât să-mi transmită data şi locul. Spune-i că trebuie să lămurim toate lucrurile. Şi roagă-l să mă sune mâine aici.

Glyndora nu mi-a răspuns. Cerule, ce ochi avea! Negri, infernali, măsurându-mă din cap până în picioare, în timp ce se gândea enervată la cine ştie câte lucruri. Nu-ţi trebuia multă imaginaţie ca să-ţi dai seama care era cauza tuturor acelor scene de pe coridor dintre Bert şi Glyndora, în care amândoi aruncau cu tot felul de chestii şi se făceau reciproc albie de porci. „Să nu te prind pe lângă fiu-meu”. Nu era genul de manifestări care să-i facă plăcere ei, şefului şi băiatului ei, aşa cum se întâmpla la vechii greci. Probabil că Glyndorei îi părea bine că Bert o luase la picior.

— Glyndora, acum ştiu multe chestii. Inclusiv despre fiul tău. În plus, am la mine şi nota aia fantomă pe care i-ai strecurat-o lui Martin şi despre care, după cum observi, nici măcar nu te întreb. O să încerc să nu fac rău nimănui. Dar trebui să faci în aşa fel încât mesajul ăla să-i parvină lui Bert. O să fii nevoită să ai încredere în mine.

Aş fi putut să-i cer şi un sac cu lingouri din aur. Dispreţuia poziţia în care se găsea – faptul că era pusă în inferioritate, slăbiciunea şi ideea că ar fi fost nevoită să spună „te rog”. Mai presus de tot, simţea un lucru pe care

îl cunoşteam ca pe propriul buzunar, ca pe întunericul şi lumina care mă înconjurau rând pe rând – un lucru pe care, în urma unui simplu act de voinţă, Glyndora îl eliminase pur şi simplu din existenţa ei: conştiinţa faptului că era speriată. Şi-a încleştat maxilarele ca să se controleze, iar pe urmă s-a întors şi a aruncat o privire pe coridorul unde nu era nimic de văzut.

— Te rog, i-am spus.

Măcar atâta puteam să fac pentru ea. A clătinat din cap, făcând să i se mişte claia de păr negru, nu atât ca răspuns, cât mai cu seamă pentru a încerca să scape de temeri, după care s-a întors în birou şi s-a apucat iar să ne numere banii, fără să mai scoată un cuvânt.

Secţiune 29.03 C. O vorbă pentru ăla Mare

Cam pe la cinci am dat un telefon acasă, unde l-am trezit pe Lyle dintr-un somn adânc. Mi-a spus că primise acelaşi tip de apeluri ciudate de care pomenise şi Lucinda: „Mack e acolo? Când se-ntoarce?” însă nu a recunoscut vocea.

— I-ai spus?

— Ce dracu’, tată, nu sunt chiar aşa de prost.

Mândria afişată, presupunerile pe care le făcuse deja şi tonul folosit mi-au produs disperarea pe care numai Lyle ştia să mi-o stârnească. Era limpede la ce se gândea – rămăsese băieţelul de treisprezece ani, căruia mămica îi spusese să se ferească de străini. Fiul meu. În timp ce-l ascultam, am simţit pentru o clipă că o să mă sting de durere. Sentimentul acesta mi s-a mai diminuat când a început să-mi povestească despre Chevroletul pe care îl scosese dintr-un canal cu pană la două cauciucuri. Îl costase o sută optzeci şi cinci de dolari, plus amenda, şi voia neapărat banii înapoi. A avut grijă să-mi repete de câteva ori chestia asta.

În seara asta am condus-o din nou pe Brushy la ea acasă. Avuseserăm grijă să luăm nişte mâncare italienească la pachet, o şmecherie căreia îi zicea *rigatoni* cu brânză de oaie şi câteva mirodenii de care nu mai

auzisem, băgând la maţ în pauzele dintre lecţiile de călărie. Nici n-o să vă spun cum m-am înfruptat din tiramisù. Cam cu o oră în urmă, în timp ce ne pregăteam să moţăim împreună, Brushy mi s-a adresat, stând întoarsă cu spatele la mine.

— Dacă te-ntreb, îmi răspunzi, bine?

— Ce să-ntrebi?

— Hai că ştii. Ce se întâmplă. Cum stă treaba cu banii, cu Bert, toată tărăşenia. De acord? Ca de la client la avocat, ca de obicei. Trebuie să-mi spui.

— Nu cred că ar fi bine să afli. Sunt convins că viaţa ta ar fi mult mai frumoasă fără acest gen de informaţii.

— Sunt de acord cu tine, sincer, a răspuns ea. Ştiu că ai dreptate. Şi am încredere în tine. Dar, dacă o să hotărăsc că e neapărată nevoie să ştiu, indiferent de motiv, o să-mi spui, bine?

— Bine, am răspuns, căscând ochii mari pe întuneric.

Care vasăzică, aşa stau lucrurile. Măruntele mele visuri ciudate, pe care până acum le păstrasem doar pentru mine, au început să-mi străbată viaţa cu forţa unui vulcan. Poate că simpla existenţă a pericolului m-a făcut să fiu atât de potent când am făcut dragoste cu Brushy şi să rezist atât de mult. Acum ea doarme, aşa cum a făcut-o şi în nopţile precedente, abandonându-se propriilor fantezii improbabile şi aproape nemişcată, pe când eu sunt cuprins de deznădejde şi mă trezesc pe întuneric, alungind spiriduşii şi duhurile pe care le simt undeva în camera ei de zi, gata să se apropie de dictafon şi să înceapă să vorbească în şoaptă.

Parcă vă aud cum vă întrebaţi: ce Dumnezeu are de gând Mack Malloy ăsta? Credeţi-mă că şi eu îmi pun aceeaşi întrebare. Apartamentul este înconjurat de tăcerile ciudate ale iernii – ferestrele sunt bine închise, soba cu gaz scoate un tors discret în timp ce produce căldură, iar frigul îi alungă pe plimbăreţi de pe străzi. Întrucât eu sunt cel care a comis ticăloşia, jefuindu-i pe cei de la în să le meargă fulgii şi pregătindu-mă să dau vina pe altcineva,

am impresia că vocea lătrată şi acuzatoare a maică-mii mă însoţeşte pretutindeni. Din punctul ei de vedere, era o catolică ferventă, unul dintre cei mai devotaţi supuşi ai Papei, iar viaţa ei se învârtea ca o roată în centrul căreia se afla Biserica, dar, în ciuda religiozităţii afişate, gândurile ei păreau să se concentreze în primul rând asupra diavolului, care era invocat cu regularitate, mai cu seamă când mă prindea la cotitură şi îmi făcea morală.

Însă n-o făceam din cauza diavolului. Una peste alta, cred că pur şi simplu m-am săturat de viaţa pe care o duc. Iar ideea jafului mi s-a părut formidabilă. Însă a fost goanga *mea*, nebunia *mea*, escapada *mea*. Nu trebuie s-o împart cu nimeni. Se vede treaba că iadul înseamnă să fii obligat să-ţi petreci timpul ascultându-ţi propriile glume.

Şi atunci, la ce bun toate astea? Ce rost are să mai vorbesc? Elaine a nutrit şi ea aceeaşi speranţă. „Mack, n-ai voie să mori fără un preot la căpătâi”. Probabil că avea dreptate, însă eu sunt omul şanselor mici. Totuşi, poate că ăsta e primul act de penitenţă, parte componentă din ceea ce Biserica denumeşte astăzi procesul de reconciliere, când inima păcătosului, eliberată de poveri, se înalţă la Dumnezeu. Mai ştii?

Să-i dăm bătaie, în cazul ăsta. Entitate Supremă, Fiinţa Fiinţelor, ăla Mare sau cum ţi s-o mai fi spunând, dacă eşti acolo sus şi mă asculţi, presupun că o să crezi exact ce vrei. Dar te rog să mă ierţi. Am nevoie de absolvire chiar în noaptea asta. Am făcut ce-am vrut, iar acum îmi pare al dracului de rău. Ştim amândoi adevărul: am păcătuit în stil mare. Mâine o să capăt înapoi tot ce trebuie. O să fiu iarăşi posomorât şi o să am grijă să observe toată lumea. O să fiu un apostat şi un agnostic, iar mintea mea n-o să se mai gândească la Tine. Dar te rog să mă placi în noaptea asta şi să mă accepţi cu o clipă înainte ca eu să te resping, aşa cum fac cu toţi ceilalţi. Dacă eşti în stare să ierţi la nesfârşit, atunci iartă şi chestia asta şi ai un dram de milă pentru lepădătura care îţi vorbeşte acum şi pe care tot Tu ai creat-o, adică pe fiul lui Bess Malloy

cea tristă.

Articol XXX.

CASETA 6

Dictată pe 2 februarie, ora 21: 00

Miercuri, 1 februarie

Articol XXXI. XXIV. ANCHETATORUL SE ASCUNDE

Secţiune 31.01 A. Aşteptându-l pe Bert

Brushy avea o întâlnire la prima oră şi a intrat imediat în priză, punându-şi paltonul pe ea şi înşfăcându-şi servieta, după care şi-a vârât în gură o gogoaşă cu jeleu, ca s-o mestece pe drum. Eu rămăsesem în pat şi mă mulţumeam să zăbovesc printre posesiunile iubitei mele. Apartamentul lui Brushy avea un aer citadin şi supraaglomerat. Domnişoara avocat locuia la primul etaj al unei clădiri din piatră de construcţie care imita cu eleganţă stilul victorian, având câteva frize frumos lucrate şi nişte umflături de ipsos în tavan, ca nişte sâni de femeie, exact în locul unde fuseseră instalate conductele de gaz. La ferestrele care porneau de lângă podea şi ajungeau până în tavan fuseseră montate obloane din lemn de pin, iar apartamentul era ticsit de plante decorative, cărţi aranjate frumos în bibliotecile ce se întindeau pe lungimea câte unui perete întreg şi pe tot felul de policioare. Nu găseai nicio operă de artă propriu-zisă, ci doar câteva afişe strict descriptive, care nu se aventurau dincolo de nivelul unei fructiere. În dormitor, unde m-aş fi aşteptat poate să găsesc o oglindă sau o masă de toaletă, mobilierul era redus la minimum, rezumându-se la un pat dublu şi la un şifonier lângă care se afla un morman de haine murdare, în vreme ce cele curate stăteau frumos înăuntru. Brushy părea – şi asta pe bună dreptate – o persoană extrem de ocupată, cu o viaţă plină de evenimente.

Pe la nouă fără douăzeci, tocmai când mă pregăteam să ies din apartament, a sunat telefonul. Mi-am zis că era mai bine să nu răspund. Dacă era vreunul din membrii cortegiului de admiratori ai lui Brushy? Dacă dădeam peste Tad Krzysiński, care tocmai voia s-o invite pe Brushy

la prânz ca să-i dea vestea cea mare, împreună cu un plic? Am lăsat robotul să-şi facă datoria şi am auzit-o imediat pe Brushy cerându-mi pe un ton imperativ să ridic receptorul.

— Ai face bine să rămâi unde eşti, mi-a spus ea.

— Vii acasă pentru una mică în timpul pauzei?

— Tocmai m-am întâlnit cu detectivul Dimonte.

— Iisuse!

— Te caută. I-am spus că sunt avocatul tău.

— Avea cumva vreo citaţie din partea marelui juriu?

— De asta venise.

— Ai acceptat notificarea?

— I-am spus că nu eram autorizată.

— Isteaţo! Ce-a mai vrut să ştie?

— Unde eşti.

Am întrebat-o ce-i spusese, după care mi-am dat seama care era răspunsul inevitabil şi l-am repetat odată cu ea:

— Ca de la client la avocat.

— Pun pariu că avea chef de vânătoare, am adăugat.

— Te cred. I-am spus că o să iei tu legătura cu el.

— Când o să fiu pregătit.

— O să vină să te caute, nu?

— O face şi acum. Să nu te miri dacă ţi-a luat ţie urma. Iar dacă aş fi în locul tău, parcă n-aş mai vorbi atât de mult de la telefonul ăsta.

— Crezi că ar putea obţine aşa repede o aprobare pentru interceptarea convorbirilor?

— Pigeyes n-are noţiunea de aprobare din partea instanţei. Are un tip la telefoane pe care l-a prins cumpărând cocaină sau făcând laba printr-un closet public şi de atunci îl pune la treabă ori de câte ori are nevoie.

— Aha, a făcut Brushy.

— Simpatică persoană, nu găseşti?

— Dacă stau să mă gândesc bine, aşa e, a răspuns Brushy. Cred că e genul de mascul sută la sută.

— Nu-mi face una ca asta, Brush. Spune-mi că scoţi pe gură cuvintele astea doar pentru că s-ar putea să ne

asculte.

A râs, iar eu am profitat de ocazie ca să-mi fac rapid socotelile.

— Uite ce-i, ar fi bine să ne oprim. Nu de alta, dar poate îi dăm idei. Astăzi ar trebui să primesc veşti de la un anumit partener de-al nostru care s-a dat la fund. Ai grijă ca Lucinda să-ţi facă ţie legătura. Şi nu te-ntinde foarte mult când vorbeşti de la telefonul ăsta. Spune-i să-ţi dea informaţiile de care am nevoie la numărul 7384. Mă urmăreşti?

M-a asigurat că da. 7384 era numărul de fax de la G & G. Abia aşteptam să-l văd pe Gino cum asculta dialogul dintre doi roboţi telefonici, dat fiind că în acest caz nu avea cum să înregistreze nimic.

Mi-am luat servieta în care încă se găsea tot ce avusesem la mine în Pico Luan şi am mers vreo trei cvartale, până am ajuns la un alt salon de gimnastică de întreţinere al firmei Dr. Goodbody. Ştiam că până la urmă tot trebuia să am de-a face cu Gino. Dar voiam s-o fac abia după ce voi fi stat de vorbă cu Bert, ca să ştiu exact ce aveam voie să spun şi ce nu. Aveam o grămadă de planuri, de ordinul milioanelor, ca să zic aşa. Singura problemă era că în scurt timp trebuia să aleg!

Am petrecut o bună parte din zi la salonul de gimnastică, unde m-am zgâit la fetele în maiouri de balerină şi m-am jucat niţel cu câteva din aparatele din dotare. Mi-am mai petrecut şi cu alte ocazii timpul în felul ăsta. După atâţia ani de semnat condica în asemenea locuri, a început să-mi placă să mă apropii de oameni pe care nu-i cunosc. Cu un prosop în jurul umerilor şi îmbrăcat cu un trening gri, mă urc pe banda rulantă, fac câţiva paşi şi mă dau jos imediat după ce drăcovenia se pune în mişcare. Pe urmă fac un pic de forţă la haltere, iar în cele din urmă găsesc pe cineva cu care să stau de vorbă, angajându-mă într-una din acele discuţii fără rost cărora li se dedau cu atâta plăcere beţivanii şi reuşind să mă prefac că sunt cu totul alt om decât în realitate.

Astăzi însă am preferat să nu caut compania nimănui. Din când în când încercam să mă gândesc la toate posibilităţile care mi se deschideau, însă nu puteam să iau în calcul totul dintr-odată. Era prea mult. În schimb, m-am trezit la un moment dat că mă preocupa, într-un mod cu totul ciudat, nimeni alta decât maică-mea, după care m-am simţit exact ca în noaptea precedentă, pedepsit şi fără mari speranţe. Dădusem marea lovitură, oare de ce nu eram fericit? Am avut momente când mi-au revenit în minte toate văicărelile ei, retrăind zilele în care se plângea că viaţa era grea, aspră şi pustie, fără a oferi ceva cât de cât mulţumitor.

De câteva ori am sunat şi la birou. Brushy nu primise niciun semn de la Bert, aşa că s-a apucat să-mi descrie marile frământări din preajma lui Groundhog Day, anunţându-mă totodată că venitul total al firmei înregistrase o scădere de 12% în comparaţie cu anul precedent. Când am dat următorul telefon, pe la ora patru, a răspuns Lucinda în locul lui Brushy. Brush era la o întâlnire. Bert tot nu sunase, dar aveam alte două mesaje. De la Martin şi de la Toots.

Pentru început, i-am telefonat bătrânului. Bănuiam ce avea să urmeze: se gândise mai bine în cursul nopţii şi se hotărâse să anuleze înţelegerea cu Comisia de Disciplină, preferând să fie demolat, întrucât era oricum prea bătrân ca să se mai poată schimba. Numai gândul la aşa ceva i se părea insuportabil.

— Îmi place la nebunie înţelegerea, a fost primul lucru pe care mi l-a spus.

— Serios?

— Am vrut să ştii, atâta tot. Poate că ieri nu m-am arătat fericit din cale-afară, dar e un târg grozav. Pur şi simplu îmi place la nebunie. Le-am povestit câtorva băieţi şi mi-au zis că înseamnă că l-am angajat pe Houdini pe post de avocat. N-a mai auzit nimeni de aşa ceva până acum.

Am mormăit ceva, ce-i drept, o singură dată, despre

faptul că era şi meritul lui Brushy.

— Mi-aţi făcut amândoi un mare bine, Mack.

— Ne-am dat silinţa.

— Aşa că ştii care-i treaba: îţi dau tot ce vrei. Ai nevoie de ceva, îl suni pe Toots şi s-a aranjat.

Colonelul nu era genul de om care îşi dădea aere când promitea favoruri. La drept vorbind, era efectiv vorba de un privilegiu. Ca şi cum te-ai fi născut având-o la căpătâi pe zâna cea bună, însoţită de trei ursitoare. Dacă voiam, puteam să aranjez să i se rupă un picior unui duşman personal sau să chem anumiţi cântăreţi să se producă la eventuala şi improbabila nuntă a lui Lyle. Ăsta era capitolul preferat al lui Brushy, faptul că persoana în cauză mulţumea pentru ajutor şi spunea că nimeni altcineva nu s-ar fi descurcat atât de bine. I-am declarat cu toate înfloriturile posibile lui Toots ce mare plăcere ne făcuse că avuseserăm ocazia să-l reprezentăm şi, sincer să fiu, aşa şi era.

— Unde eşti? m-a întrebat Martin când a răspuns la telefon.

— Pe-aici prin zonă.

— Prin care zonă?

Am desluşit imediat ceva aparte în vocea lui, o asprime inconfundabilă şi nu întru totul nouă. Îl mai auzisem pe Martin, bărbatul crescut printre durii din oraş, vorbind la fel cu diverşi adversari.

— Cea unde mă aflu. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să stăm de vorbă.

— S-a făcut.

— Dar nu la telefon. Aş dori să vii până aici.

Deodată, mi-a trecut prin cap ideea nesănătoasă că

Martin îmi făcea un rău. L-am şi văzut pe Pigeyes stând lângă el, cu zâmbetul ăla şmecheresc pe mutră şi încântat de felul în care mentorul meu îmi întindea cursa vieţii. Pe urmă însă am respins acest gând la fel de repede cum îmi venise. Oricât de multe lucruri se întâmplaseră între noi, mă încăpăţânam să cred în continuare în acest

om. Nu există victime.

— Care e subiectul discuţiei? l-am întrebat.

— Cercetările tale. Se pare că ai dat peste un document.

Nota de serviciu. Asta însemna că vorbise în prealabil cu Glyndora şi că acum avea să interpreteze iarăşi un rol. Avea să fie Martin cel şarmant, bărbatul ale cărui puteri nebănuite îi dădeau posibilitatea să facă şi vrăji dacă voia. Folosindu-se de toată şiretenia de care era în stare, avea să mă roage să-i înapoiez nota de serviciu.

— Nu se poate, am spus aproape în şoaptă.

Sentimentele personale erau vrednice de laudă, dar nici prin cap nu-mi trecea să mă apropii de Needle ştiind că Pigeyes şi gaşca lui pândeau undeva în zonă.

— Măcar ţine lucrurile în loc, bine? a spus Martin. Vrei să-mi promiţi chestia asta?

Am pus receptorul în furcă, fără să-i dau niciun răspuns. Am sunat din nou la birou la cinci şi jumătate, iar de data asta a răspuns chiar Brushy.

— E gata să te vadă, m-a anunţat ea.

— Nu mai spune nimic.

— Bine. Dar atunci cum să fac să-ţi parvină mesajul?

— Poate că ar fi bine să vii să mă vezi, am spus, după ce m-am gândit câteva clipe.

— Şi dacă sunt urmărită?

— Dacă ţii minte, săptămâna trecută am luat prânzul împreună.

— Corect.

— Şi pe urmă ne-am dus undeva.

— În regulă, a spus ea, înţelegând că era vorba de hotel.

— Înainte de-a urca, te-ai dus undeva singură. Îţi aminteşti?

A râs scurt când şi-a dat seama ce voiam să spun.

— Acolo o să fii? Unde m-am dus eu?

— În cabina din mijloc. Peste o oră.

— Prea bine, a încuviinţat ea, respectându-mi întru

totul dorinţa.

Secţiune 31.02 B. Căutând iubirea unde nu trebuie. Partea a doua

Barul Hotelului Dulcimer House înfăţişează privirilor acea scenă ulterioară orelor de program în care tinerele angajate, secretarele, funcţionarele de la bănci, cele de la casierie şi toate celelalte nu ştiu dacă vor să se distreze sau să-şi descopere adevărata Viaţă, motiv pentru care se filează cu diverşi indivizi şi dau pe gât tot felul de băuturi la jumătate de preţ. În acelaşi timp, o multitudine de masculi care nu-şi mai încap în pantaloni, indiferent că sunt burlaci sau însuraţi, se aliniază frumos la bar şi trag nădejde că o să se îmbete suficient de repede ca să agaţe pe cineva şi să-şi ocupe timpul până la următoarea zi de lucru. În timp ce stăteam în holul elegant al hotelului, al cărui tavan semăna cu un tort onomastic împodobit cu panglici aurii, am încercat fără succes să fac abstracţie de fluxul sonor care venea din direcţia barului, la fel de bizar ca nişte semnale radio care coborau de undeva din spaţiu. Muzica de dans asurzitoare era însoţită de izul de usturoi al diverselor gustări calde şi de vocile petrecăreţilor care răguşiseră, deşi încă nu izbutiseră să-şi domolească pornirile lacome şi neruşinate.

Cabinele de toaletă se aflau la capătul unui mic coridor mochetat care pornea din hol. Am aşteptat în faţa W.C.-ului femeilor, pe care Brushy îl vizitase săptămâna trecută, înainte de-a ne lua în primire camera. Pigeyes n-ar fi lucrat nici în ruptul capului cu o poliţistă şi era prea învechit în concepţii ca să intre după Brushy. Probabil că avea să aştepte cuminte afară, ca o căţeluşă. Am stat cam cinci minute pe coridor, fără să scap din ochi vreuna dintre ieşiri sau intrări, după care am oprit o tânără care tocmai voia să păşească înăuntru.

— Ştii, nevastă-mea a intrat cam de multişor. Vrei să-mi spui dacă n-a păţit nimic când o să ieşi?

Tânăra s-a întors după câteva clipe.

— Nu-i nimeni înăuntru.

— Nu se poate, am spus.

Fata rămăsese în cadrul uşii pe care fusese lipită o siluetă feminină şi pe care am ţinut-o deschisă cu o mână, după care m-am furişat în vestibul, împingând uşor uşa uneia dintre cabine.

— Shirley? am făcut, având grijă să-mi feresc privirile, ca să nu pot fi acuzat că trag cu ochiul.

M-am întors puţin cu faţa spre centru, am strigat încă o dată şi mi-am auzit vocea reverberând între pereţii acoperiţi cu faianţă roz ai încăperii. Tânăra a ridicat din umeri şi s-a dus să-şi vadă mai departe de distracţia ei.

Imediat după ce a plecat, am intrat la loc şi m-am încuiat în cabina din mijloc. Punându-mi servietă deasupra suportului unde se afla hârtia igienică, m-am postat pe un prag ornamental situat la câteva zeci de centimetri de pardoseală, ca nu cumva să intre vreo fătuţă şi să înceapă să ţipe la vederea vârfurilor pantofilor. Am rămas chircit acolo, sperând că Brushy avea să se grăbească. La greutatea mea, nu eram deloc sigur cât aveau să-mi reziste coapsele în poziţia aceea.

Am descoperit că ochii mi se aflau la nivelul a două orificii făcute iniţial pentru nişte bolţuri care ar fi trebuit, probabil, să susţină un mini cuier sau altceva de genul ăsta. Dat fiind că se renunţase la destinaţia lor de început, ele puteau fi folosite la tras cu ochiul, mai ales din poziţia ciudată în care mă găseam atunci. Bineînţeles că un gentleman n-ar fi făcut pentru nimic în lume aşa ceva, dar n-am susţinut niciodată că aş fi Sir Galahad. Cam după un minut, o fetişcană care arăta grozav şi care era îmbrăcată într-o rochie neagră împodobită cu câteva pompoane a intrat în cabina alăturată şi m-am ales, ca de obicei, cu ce meritam. N-a umblat la fermoar şi nici nu şi-a ridicat poalele rochiei. În schimb, i-a trebuit aproape un minut să-şi scoată inelele, după care şi-a vârât cele trei degete mijlocii de la mâna dreaptă cât a putut demult pe gât. Şi le-a scos, a atins cu ambele mâini pereţii laterali ai cabinei, a scuturat din cap de câteva ori de ziceai că a lovit-o

damblaua şi pe urmă şi-a vărsat şi maţele din ea. Micul dejun, prânzul şi cina dintr-un foc. Forţa jetului a fost atât de mare, încât a trebuit să se lase în genunchi. A mai scuturat de câteva ori din capul acoperit cu un păr negru şi frumos, iar pe urmă şi-a dres vocea cu o tuse care ar fi înviat şi morţii. După o secundă m-am uitat peste marginea cabinei şi am văzut-o lângă chiuvetă, unde îşi împrospăta respiraţia cu ajutorul unui atomizor cu apă de gură. Şi-a trecut mâinile cu unghii lungi şi roşii prin pletele buclate şi şi-a potrivit ţâțele în sutienul care abia reuşea să le cuprindă, ţinându-şi câte o mână sub fiecare, după care a mai rămas câteva clipe în faţa oglinzii ca să admire rezultatul. Era abia miercuri seara, dar fata era gata pentru orice.

Încercam în continuare să înţeleg ce putea fi în mintea unei asemenea creaturi când am auzit-o pe Brushy rostindu-mi numele. A mişcat puţin uşa. După ce i-am deschis şi am băgat-o la un loc cu mine, am încuiat din nou, iar ea m-a luat în braţe şi m-a strâns zdravăn, la câţiva centimetri de vasul closetului.

— Cred că toată povestea asta e teribil de palpitantă, a şoptit ea.

Asta era Brushy. În acest fel se hotărâse să facă ocolul penisurilor în optzeci de paturi şi tot ăsta era motivul pentru care începuse să mă intereseze persoana ei. Era vorba de o curiozitate neprefăcută, de dorinţa de a cunoaşte viaţa sub toate aspectele şi de a trăi cele mai ciudate şi neaşteptate experienţe. Aşa am spus deja, întotdeauna consider că vitejia feminină este un lucru pe cât de remarcabil, pe atât de atrăgător.

— Ia zi, unde-i? am întrebat-o.

— Aşteaptă. Nu vrei să afli cum am scăpat de codiţă?

Brushy adoră limbajul argotic al sticleţilor şi al pungaşilor. Se credea într-un film în care aveam să fac ceva isteţ şi să rezolv situaţia, fără să-i treacă prin cap că aş fi putut să pun mâna pe bani şi să dispar cu ei. Mi-a descris un itinerar sinuos, printre fel de fel de clădiri din

centru, după care mi-a povestit cum s-a oprit şi la un client în drum şi cum a ajuns aici pe uşa din spate a barului. Ar fi reuşit să-l păcălească şi pe Joe Friday.

Tocmai căuta ceva în poşetuţa ei neagră când am auzit că se deschide uşa de la intrarea în toaletă. Am sărit imediat pe capacul closetului, aşa încât am ajuns să-mi frec efectiv fermoarul de nasul lui Brushy. Cunoscând-o atât de bine, nu m-am mai mirat că treaba asta a părut s-o amuze al naibii. Mi-am dus un deget la buze, iar Brushy, ca să-mi arate cât era de preocupată, mi-a mângâiat uşor ciocănitoarea şi a profitat de ocazie ca să înceapă să-mi descheie fermoarul. Am pocnit-o peste mână.

Cineva a dat drumul la apa de la chiuvetă, semn că se pregătea să-şi refacă machiajul şi aspectul general. Brushy s-a cramponat din nou de fermoar. M-am încruntat la ea şi am mimat tot fel de vorbe de ocară, numai că ei i-a plăcut ideea că eram neputincios şi nu ştiam ce să fac, aşa că a trecut serios la treabă şi în scurt timp a obţinut răspunsul cuvenit din partea mea. A reuşit să-mi elibereze şarpele fără clopoţei din tirania chiloţilor, l-a atins, l-a pipăit, l-a sărutat şi l-a luat la lins, cu ajutorul degetelor ei îndemânatice, ale căror vârfuri mi s-au plimbat încolo şi-ncoace pe ciomag. Cred că m-ar fi făcut să termin în câteva secunde, dacă o tinerică n-ar fi intrat chiar atunci în cabina de lângă noi. Prezenţa atât de apropiată a auditoriului mi-a diminuat entuziasmul, dar se părea că şoaptele, chicotelile şi mişcările furişe pe care le făceam amândoi n-au deranjat-o pe vecina noastră, care şi-a văzut liniştită de ale ei. Înainte de a ieşi, fata şi-a lipit un ochi de crăpătura dintre cadrul uşii şi ţâțâni şi a rostit un singur cuvânt:

— Ciudat.

— Asta eşti tu. Tu eşti ciudată, i-am spus lui Brushy, după ce am rămas din nou singuri.

— Va urma, a răspuns ea.

Eram îmbrăcat cu haina sport din tweed în care Brushy şi-a înfipt cu nădejde degetele când a văzut

expresia acră pe care o arborasem.

— Hai, Mack. E o nebunie. N-ar strica să fii şi tu nebun şi să te simţi bine.

M-am mulţumit să clatin din cap, după care am întrebat-o de Bert. Brushy mi-a înmânat biletul pe care mi-l trimisese prin fax: „În spate la Salguro 462. La zece seara”. Am recunoscut adresa şi m-a pufnit râsul.

— E Baia Rusească.

— Asta înseamnă că n-au închis?

— Bănuiesc că tocmai aici e şmecheria.

— O să treci pe la mine după aceea?

— O să-ţi supravegheze locuinţa, Brush. În orice caz, e o posibilitate.

N-a găsit altceva mai bun de făcut decât să mimeze o scenă melodramatică.

— Asta înseamnă adio?

Nu cred că i-a plăcut expresia fără echivoc care mi s-a lăbărţat pe mutră în loc de răspuns. Avea chef să facă nebunii şi declaraţii de dragoste într-o cabină de toaletă, crezând că s-ar fi putut rezolva toate problemele dacă ar fi cântat două-trei măsuri din *I Got You*, *Babe*.

— Vreau să te văd, mi-a spus. Vreau să fiu sigură că nu ţi s-a întâmplat nimic.

— O să te sun.

Mi-a aruncat o privire care putea ţine loc de înjurătură. La urma urmei, venise cu mine şi în America Centrală, aşa că am făcut împreună un plan. Nu era bine să se ducă acasă, fiindcă s-ar fi putut ca Gino s-o înhaţe chiar la intrarea în bloc. În loc de asta, avea să se urce într-un taxi şi să dea ocol blocului de două ori, ca să vadă dacă era urmărită. Poate că în filme poliţiştii reuşesc să se ţină după cineva zile în şir fără să fie depistaţi, dar în viaţa de zi cu zi e nevoie de cel puţin patru maşini, câte una pentru fiecare direcţie, iar în cazul că ţinta prinde de veste că are codiţe, în nouă cazuri din zece scapă de ele, le păcăleşte sau se face pierdută. Dacă Brushy se asigura că nu avea companie de la distanţă, am căzut de acord că

putea să se ducă la un hotel aflat la trei cvartale de locuinţa ei. Pe urmă nu mai trebuia decât să-şi rezerve o cameră până a doua zi, să lase cheia la recepţie şi să-mi cumpere o periuţă de dinţi.

I-am spus să plece prima. Am aşteptat în vestibul, între uşi, iar ea a bătut o dată scurt, dându-mi de ştire că nu se afla nimeni pe coridor. Pe urmă i-am dat un avans de câteva minute, în aşa fel încât eventualii curioşi să se ţină după ea. Bineînţeles că tocmai atunci a trebuit să apară o bătrânitură care venea în mod sigur de la coafor şi care mi-a aruncat o privire dispreţuitor-furioasă, ca şi cum tare ar fi vrut să ştie ce Dumnezeu căutam acolo. A trebuit să fac o piruetă şi să mă prefac că greşisem încăperea, crezând ca un prost că acea incintă în care totul era de culoare roz era toaleta bărbaţilor. Abia după aceea am reuşit să ies pe uşă afară.

Nu se vedea nici urmă de Pigeyes sau de vreunul din amicii lui. Mi-am pus pălăria, mi-am ridicat gulerul paltonului şi am ieşit din hotel ca să văd dacă reuşeam să conving vreun taximetrist de ocazie să mă repeadă în West End. Mă gândeam la Brushy. Îşi luase la revedere de la mine în cabina de toaletă, mă îmbrăţişase cu toată pasiunea de care era în stare şi-mi dăduse un sfat profetic înainte de-a pleca:

— Ai grijă să nu te mai alegi cu vreo erupţie.

Articol XXXII.

XXV. VIAŢA SECRETĂ A LUI KAM ROBERTS, PARTEA A DOUA

Am ajuns în West End cu mai bine de o oră şi jumătate mai devreme şi mi-am petrecut acest răgaz într-un băruleţ latin aflat la un colţ de stradă, în imediata apropiere a Băii, unde nu se vorbea aproape deloc engleza. Am dat pe gât câteva pahare cu sifon, convins că, dintr-o clipă în alta, aveam să cedez tentaţiei şi să comand o băutură adevărată. Mă gândeam la Brushy şi n-o făceam deloc cu plăcere, întrebându-mă unde o să ajungem şi dacă voiam sau eram în stare să-i ofer ce-şi dorea. Drept

urmare, mă aflam într-una din stările mele de spirit cele mai atrăgătoare, refuzând cu bună ştiinţă să-mi mişc coatele şi aşteptând să încerce cineva să mă facă să-mi mut prăpăditul ăla de anglofund cu doi centimetri mai încolo.

Numai că băieţii de aici păreau veseli din fire. Se uitau la înregistrarea unuia din meciurile de box care se disputaseră la México City şi pe care le puteau urmări la televizorul din bar, comentând *en español*, aruncându-mi din când în când câte o privire furişă şi ajungând până la urmă la concluzia că eram prea zdrahon ca să-mi caute ceartă, într-un târziu, m-am integrat în atmosferă, mi-am folosit cele patru sau cinci cuvinte pe care le ştiam în spaniolă ca să discut cu ei diverse chestii şi mi-am amintit că mă gândisem cu mult timp în urmă că un asemenea local de cartier ar putea figura liniştit printre cele mai simpatice locuri de pe pământ. Într-un fel, am fost crescut la Black Rose, lucru a cărui recunoaştere ar putea fi cumplită, ţinând seama ce pilangiu a ieşit din mine, însă într-o zonă plină de casc mici şi pensiuni înghesuite, oamenii tânjeau după un loc unde să se poată mişca în voie, fără să se teamă că ar fi suficient să ridice un deget ca să dărâme o glastră sau un bibelou. La Black Rose nu se întâmpla nimic rău dacă te trezeai că vine şi soţia; o groază de copii se fugăreau printre mese şi se fâţâi au pe lângă fustele mamelor, în timp ce oamenii mari cântau şi spuneau glume. Fiecare se simţea însufleţit de compania celuilalt. Numai eu, copil fiind, abia aşteptam să ies de acolo şi să nu mai fac parte din acel decor. Mi-am amintit de acest lucru cu amărăciune, dar am bănuit – din motive pe care nu mi le puteam explica deloc – că, dacă aş fi fost silit să mă întorc acum în mediul acela, m-aş fi simţit exact la fel.

La zece fix, am ieşit din bar şi am pornit pe alee. Localul făcea parte dintr-un cartier întins, unde, cu mult timp în urmă, poliţia şi primăria montaseră nişte becuri portocalii cu sodiu, a căror lumină părea să transforme

întreaga lume într-un ţinut colorat în alb şi negru. Cu toate acestea, pe alee se ghiceau tot felul de umbre ameninţătoare – cutii de gunoi şi tomberoane, alcovuri sinistre şi uşi cu grilaje metalice – ceea ce însemna că legendarul Străin cu Gând Hain avea la dispoziţie o sumedenie de locuri unde putea să stea la pândă şi să-şi pregătească atacul cu cuţitul la beregată. Am mers mai departe, simţind ca de obicei că îmi tremură genunchii şi că am un gust extrem de neplăcut în gură, ca şi cum aş fi mestecat o putreziciune uscată. Am auzit un zăngănit în spatele meu şi am încremenit. Cineva se ascunsese aici şi mă aştepta. Pe urmă mi-am adus aminte că era o situaţie normală, dat fiind că trebuia să mă întâlnesc cu cineva.

După ce m-am apropiat, am observat o siluetă care îmi făcea semn. Era Jorge, mexicanul care adunase în el revolta întregii lumi a treia şi care mă luase la întrebări în ziua când pusesem pentru prima dată piciorul acolo. Se oprise pe alee încălţat cu nişte papuci de baie şi îmbrăcat cu un halat fosforescent din mătase albastră. Îşi vârâse mâinile în buzunare, iar în lumina care se revărsa din cadrul unei uşi întredeschise în spatele lui am reuşit să desluşesc aburii pe care îi scotea pe nas şi pe gură când respira. Şi-a iţit faţa spre mine şi a scos un sunet pe care l-am perceput drept ceva asemănător unui „eh”.

Bert se afla înăuntru, dar era ascuns privirilor de uşa de la intrare. Se părea că ne găseam în zona unde se depozitau materialele, în spatele vestiarelor, iar Bert m-a întâmpinat la fel de nerăbdător ca în noaptea precedentă, între timp, Jorge a pus la loc zăvorul şi pe urmă s-a îndepărtat în linişte. Din câte-mi dădeam seama, avea de gând să se culce din nou. S-a oprit doar atât cât să scoată capul pe uşă şi să arunce o privire pe coridor.

— După ce terminaţi, aveţi grijă şi încuiaţi. Şi nu cumva să vă vadă careva. N-am chef de niciun fel de rahaturi pe-aici. Ţi-am spus demult de tot, *hombre*, eşti un bulangiu, un căcănar fără pereche.

I se adresase lui Bert, dar arătase spre mine.

— Şi ţie ţi-am spus la fel.

Bert mi-a explicat că Jorge trebuia să se scoale la patru, să aranjeze pietrele care stătuseră în cuptor toată noaptea şi să pregătească locul pentru clienţii care începeau să vină extrem de devreme, încă de la cinci şi jumătate dimineaţa. M-am întrebat în ce relaţii se afla Jorge cu mafioţii. Mulţi dintre ei îşi făceau apariţia aici ca să se dezbare de mirosul urât al corupţiei şi al ticăloşiilor comise. Bănuiala mea era că Jorge era depozitarul secretelor tuturor. Însă dacă exact în clipa aceea cineva ar fi bătut la uşa din faţă, înarmat cu un pistol sau cu un simplu umeraş, mexicanul ne-ar fi urat succes şi s-ar fi dus frumuşel la culcare. Era o viaţă dură, nu glumă.

I-am spus lui Bert că trebuia să stăm de vorbă.

— Ce-ar fi să mergem până la Baie? a întrebat el. Nu de alta, dar cuptorul funcţionează. E o căldură de faci pe tine şi-ţi explodează creierii. O să fie nemaipomenit. Unde mai pui că poţi să-ţi bagi în piele toate uleiurile şi şmecheriile alea. Ce zici?

Mi-au trecut prin cap câteva gânduri de om bigot şi prost despre ce însemna să stai la poveşti cu Bert dezbrăcat, chiar şi cu un halat de baie în jurul şalelor, după care am început să mă simt stupid, fiind convins că, dacă aş fi spus nu, ar fi bănuit imediat motivul. Prin urmare, ne-am atârnat amândoi hainele în dulăpioarele din vestiar şi apoi, încinşi cu cearşafurile bej pe care le purtam ca pe nişte fuste, ne-am îndreptat spre Baie, cu Bert în faţă, întrucât ştia drumul şi cu ochii închişi. Cu toate acestea, n-a îndrăznit să aprindă nicio lumină. Camera de lângă Baia propriu-zisă, unde se aflau duşurile, era cufundată în beznă, în timp ce sala de baie era luminată de un singur bec care producea o lumină mohorâtă, de culoarea ceaiului rusesc. Toate pietrele fuseseră împinse în cuptor şi aerul din încăpere era uscat, din cauza focului pârjolitor care asigura condiţii de saună. Chiar şi aşa însă, locul avea o mireasmă vag primăvăratică. Bert a deschis foarte puţin uşa cuptorului, iar pe urmă s-a aşezat pe una din băncile

de sus ale camerei cu pereţii lambrisaţi şi a scos nişte sunete entuziaste, bucurându-se de căldura care ofilea totul în jur.

Dacă l-ar fi auzit cineva trăncănind despre finala campionatului de fotbal american, ar fi zis că nu avea niciun fel de griji. La un moment dat însă i-am cerut să-mi povestească pe şleau cum se întâmplaseră lucrurile. Şi-a coborât privirile undeva între genunchi şi mi-a răspuns. Presupun că voia să-mi dea de înţeles că fuseseră nişte vremuri îngrozitoare. Iată că până şi acest om care îndeplinise atâtea misiuni de luptă ca pilot în timpul războiului şi care ştia ce înseamnă să fii gâtuit de frică avea momente când nu mai era sigur pe el. Însă vremurile se schimbaseră. În clipa când amintirile netrucate încep să se şteargă din memorie, intră în joc imaginaţia. Era cât se poate de limpede că durerea produsă de teamă îl luase prin surprindere pe Bert.

— Am mâncat prăjeli şi am băut apă cu impurităţi, omule. Habar n-am care o să-mi vină de hac, pricepi?

Mi-a adresat un zâmbet. Bătrânul Bert, cu surâsul lui cuceritor şi strâmb. Credea că are haz. Vezi, Doamne, plumbul de la robinet sau de pe ţeava unui pistol erau cam acelaşi lucru. Tot plumb.

— Şi unde naiba te-ai ascuns până acum? am vrut să ştiu.

La întrebarea asta l-a pufnit râsul.

— Ei, fratele meu, a spus el. Peste tot şi nicăieri. Am mai văzut şi eu nişte locuri noi. Am încercat să fiu mereu în mişcare.

— Păi, hai să ne oprim la ziua de azi, de pildă. De unde ai început?

— Azi? Din Detroit.

— Şi ce-ai făcut acolo?

A început să se mişte în loc, încercând să-şi găsească anevoie cuvintele.

— Orléans a avut un meci acolo aseară, a mărturisit el în cele din urmă.

În timp ce mi-a spus acest lucru, s-a uitat în altă parte şi după aceea n-a mai vrut să continue. Am înţeles cum stăteau lucrurile: Bert vedea toate locurile şi oraşele care meritau să fie vizitate, gen Detroit şi La Salle – Perú, ţinându-se scai de Orléans şi petrecându-şi noaptea de după meci cu el în moteluri dubioase cum erau Inn.

— Şi cum te-ai descurcat cu banii? Din ce-ai trăit?

— Am avut o carte de credit pe alt nume.

— Kam Roberts?

Asta l-a făcut să caşte gura preţ de o clipă. Uitase cât de mult ştiam.

— Exact. Am crezut că era mai bine decât să-mi dau numele meu, fiindcă le-ar fi venit mai greu să-mi dea de urmă. Dar văd că până la urmă tot au făcut-o.

— Am înţeles că Orléans se folosea de cartea aceea.

— Am avut fiecare câte una. La un moment dat le-am declarat nule. Oricum trebuiau să expire în scurt timp. Ce nevoi aveam? Dacă găseam un motel cu televiziune prin cablu, eram mulţumit. Dar indivizii ăia mă omoară, bătrâne. Au început să ne ia urma. Au intrat în magazinele unde şi-a folosit Orléans cartea de credit şi au luat lumea la întrebări, chestii de genul ăsta. Ne-au speriat de moarte pe amândoi, tipule. Şi zici că erau sticleţi? m-a întrebat el, privindu-mă în ochi.

— Au adulmecat sânge şi sunt turbaţi.

Rămăsesem în picioare. Mi-am făcut socoteala că, dacă rămâneam învelit cu cearşaful şi refuzam să mă aşez pe scândurile alea, o fericeam pe Brushy şi mă întorceam acasă fără alte erupţii.

— Asta-i problema noastră, Bert. Poliţiştii. Au aflat că te-am căutat, iar acum umblă după mine, mai ales după urmărirea de vineri, când au avut cei de la The Hands meci la sală. De patru nopţi nu mai dorm acasă. Trebuie să ne stoarcem creierii împreună şi să ne hotărâm ce le spunem, Bert, fiindcă poţi să fii convins că n-o să accepte să ridicăm din umeri şi să facem pe niznaiul. Aş vrea să aflu exact ce s-a întâmplat cu Orléans, ca să ştiu pe ce picior dansez.

Am avut grijă să nu stau cu faţa spre el, n-avea niciun sens. Dar, chiar şi aşa, am simţit că era… cum să spun, suspendat, atârnat de un cârlig nevăzut, pe care îl montase o mână nevăzută în cămăruţa asta de lemn în care aproape că nu mai puteai respira de cald.

— Păi, în parte ştii povestea, a spus el de undeva din spatele meu.

— Corect, am rostit, văzând că lucrurile începeau să meargă mai uşor. Te-ai întâlnit cu el când a venit s-o viziteze pe maică-sa la serviciu. Ceva de genul ăsta.

— Aşa e.

Din clipa aceea, dialogul dintre noi s-a desfăşurat fără mari opinteli, iar Bert mi-a spus povestea lui şi a lui Orléans în felul lui caracteristic, având grijă să sară peste anumite episoade delicate. Stăteam amândoi acolo ca doi crenvurşti fierţi, fără să ne uităm unul la altul – eram doar două voci care se desluşeau prin lumina mohorâtă şi prin căldura incredibil de mare. Bert nu era un povestitor înnăscut. De multe ori începea să bombăne şi recurgea la formule evazive, gen „ştii bine” sau „hai că eşti la curent”. Dacă stau bine să mă gândesc, cred că avea dreptate. Ştiam destule şi eram la curent cu o grămadă de chestii. În cele din urmă, am reuşit să-mi formez o imagine apropiată de realitate. Orléans îi schimbase cursul vieţii lui Bert cu o intensitate pe care o regăsim doar atunci când existenţa oamenilor obişnuiţi se vedea ameninţată de violenţa umană sau de calamităţile naturale – erupţii vulcanice, uragane sau taifunuri. Nu trece o lună fără să vedeţi imaginea vreunui amărât care stă în apă până la brâu şi se uită cu o neîncredere prostească la fostul acoperiş al fostei sale case, luată acum de apele negre care au măturat totul în cale. Cam la fel au stat lucrurile cu Bert după întâlnirea cu Orléans. Îl văzusem pe tip o singură dată – şi atunci pe un teren de baschet şi de la o anumită distanţă – şi nu puteam să spun absolut nimic despre el, cu excepţia faptului că era un tinerel arătos. Acum însă, punând lucrurile cap la cap, mi-am dat seama că era un personaj

instabil şi aflat într-o permanentă tensiune. Se pare că fusese o mare speranţă a fotbalului american în anii de liceu, până când a avut un accident la genunchi de pe urma căruia a suferit cumplit, ajungând să fie lăsat pe dinafara lotului. Pe urmă, când era încă la colegiu, începuse să arbitreze meciuri de baschet şi nu numai. La ora asta avea nişte ore la clasă şi continua să arbitreze în timpul liber, dar, din câte mi-am dat seama, principala lui ocupaţie era să se certe cu maică-sa. Itinerarul lui profesional era cât se poate de sinuos. Orléans pleca şi se întorcea mereu, petrecându-şi jumătate din timp acasă. Presupun că Glyndora ar fi vrut să aibă o altă atitudine şi că el s-a implicat în tradiţionalul conflict dintre generaţii, fiind mereu supărat pe ea şi dorind să fie acceptat aşa cum era – lucru care ni se întâmplă tuturor în relaţiile pe care le avem, la un nivel sau altul.

Ei bine, cert este că relaţia s-a închegat. Pentru Bert a fost ceva epocal. Am înţeles că era prima legătură serioasă din viaţa lui, motiv pentru care nutrea faţă de Orléans dragostea pe care i-ai arăta-o unui spiriduş dacă te-ar ajuta să descoperi lampa fermecată. În ochii lui Bert, Orléans era expresia libertăţii şi a destinului. Pe de altă parte, deşi pasiunea lui era fără margini, iar ataşamentul orb, Bert nu a uitat să fie recunoscător. Poate că e greu de crezut că se mai pot întâmplă asemenea lucruri în această perioadă şi la vârsta asta – e vorba de acei oameni care duc o viaţă aflată în totală contradicţie cu sentimentele pe care le au – dar instinctul meu de fost poliţist îmi spune că se întâlnesc zi de zi situaţii similare. Uitaţi-vă la Nora şi la mine. Te trezeşti deodată că ai ajuns la o vârstă când până şi propriile tale gânduri necurate încep să te obosească. Indiferent cât ai încerca să nu le bagi în seamă, ele rămân. Pecetea pe care ţi-o imprimă pe suflet nu se mai şterge niciodată. În aceste momente, parcă e preferabil să fii ceea ce zic alţii că eşti, fiindcă, până la urmă, tot acolo ajungi.

Revenind, Bert şi Orléans şi-au continuat zbenguielile împreună, iar Glyndora a prins de veste şi a simţit că-şi

pierde minţile. Mi s-a părut, din cele auzite, că pe Orléans nu l-ar fi deranjat faptul că stârnise o asemenea furtună.

Între timp, Bert începuse să se plimbe încolo şi-ncoace la nivelul aflat imediat deasupra capului meu, călcând cu picioarele lui mari, cu unghii lungi şi bătături produse de tenişii la care nu renunţa nici în ruptul capului. Din părul negru i se prelingeau broboane de transpiraţie, iar obrajii neraşi păreau şi mai închişi la culoare în căldura aceea infernală.

— Şi cum a început treaba cu pariurile? A cui a fost ideea?

— Ei, hai că ştii, bătrâne, a spus Bert, folosind formula magică pentru a suta oară. N-a fost niciun fel de idee. Vorbeam tot timpul despre meciuri şi despre jucători. Cunoşti figura, după ce stai mai mult cu cineva, ajungi să-ţi închipui ce-i în mintea lui. Vreau să zic că aproape că ştiam… Uite, înainte de meciul cu Michigan, mi-a spus: „O să-l ţin din scurt pe Ayres şi o să-l umplu de greşeli personale. N-am încotro, se crede pe maidan”. Altă dată mi-a zis ceva despre Erickson de la Indiana: „Trebuie să-l scot din joc cât mai repede. E tot numai coate”.

— Iar tu profitai de ocazie şi pariai, nu? Dacă Ayres lua cinci greşeli personale din prima repriză, era logic să pariezi împotriva lui Michigan.

— Mda, a încuviinţat el, cuprins de o ruşine care îl făcea să rostească anevoie cuvintele. Nu mi s-a părut ceva de speriat. Puţin acolo, cât să am după ce bea apă. Sincer să fiu, nici n-am stat prea mult pe gânduri.

— Orléans a ştiut?

— La început?

— La urmă.

— Tu ştii că am făcut pariuri la meciuri, tipule?

— Ştiu, i-am răspuns.

Ei bine, a vrut să-mi dea de înţeles Bert, aşa cum ştiam eu, ştia şi Orléans. Mi l-am închipuit preţ de o clipă pe Bert ca amator de pariuri şi om al riscurilor. Ce anume l-o fi împins la aşa ceva? Ce l-a atras atât de mult?

Prezenţa bărbaţilor sau sportul în sine? Să fi fost oare conştiinţa faptului că existau învinşi şi învingători şi că nu se putea face niciun compromis? Nu era exclus. După cum nu m-aş fi mirat ca toată povestea asta să facă parte din acel joc de-a v-aţi ascunselea pe care îl juca atât de des cu sine însuşi.

— Te-a întrebat dacă pariai la meciurile arbitrate de el?

— Nu sub forma asta. S-a interesat doar ce puneam la cale. Mă rog, i-am spus. El însă habar n-avea nici măcar unde o să fie până a doua zi la patru jumate.

Bert a făcut o pauză, după care a adăugat, pe un ton aproape şoptit:

— N-a spus niciodată că o să se ocupe el de o asemenea chestie. N-a făcut aşa ceva.

— Dar ai observat să se fi ocupat fără să-ţi spună?

Am îndrăznit să-i arunc o privire lui Bert, care continua să stea în picioare deasupra mea, cu capul cam la câţiva centimetri de grinzile de susţinere şi cu ochii negri şi îndureraţi.

— Vrei să ai de ce să râzi, fir-ar a dracului, nu? Când mi-am dat seama ce făcea, mă rog, când am priceput, am fost fericit. Al naibii să fiu dacă nu mi-a părut bine. Dumnezeule!

Bert a ridicat brusc o mână, s-a agăţat de grindă şi s-a legănat în aer câteva clipe, expunându-şi corpul musculos, schimonosindu-se din cauza efortului şi ţinându-şi cearşaful în jurul şalelor cu cealaltă mână. Crezuse doar că Orléans se îndrăgostise de el. De asta îi plăcuse toată povestea şi nicidecum din cauza banilor. Crezuse că i se făcuse dovada iubirii şi acum, văzând că nu aşa stăteau lucrurile, căzuse pradă durerii şi tristeţii.

— Ce stupizenie, să ţi se facă rău şi alta nu, a spus el.

Mi-am dat seama deodată că avusesem la rândul meu nişte motive personale pentru care dorisem să lămuresc lucrurile cu Bert. Amândoi eram bărbaţi între două vârste, repurtaserăm într-un fel nişte succese importante şi eram

borfaşi. S-ar putea să nu existe niciun soi de onoare în rândul hoţilor, dar, cu toate acestea, sunt convins că în comunitatea lor fiecare are conştiinţa faptului că nu e mai prejos decât ceilalţi. Bănuiesc totodată că îmi făcusem socoteala că, dacă îl încolţeam pe Bert şi-l sileam să se explice în faţa mea, găseam nişte răspunsuri pe care să i le pot arunca acelei voci pisăloage a maică-mii, pe care o auzeam atât de des. Dar iată că eram dezamăgit. Delictul comis de Bert era izvorât din pasiune. Iar asta nu însemna că obiectul pungăşiei era secundar, deşi poate că până şi eu aş fi văzut lucrurile tot aşa. Nu, pur şi simplu Bert şi Orléans nu-şi dădeau seama că făcuseră ceva ilegal. Pentru ei, gestul înfăptuit era o treaptă şi nimic altceva, o cale de acces spre locul unde râvneau să ajungă – mai ales Bert – şi unde noţiunea de „rău” nici măcar nu exista.

— Cum a aflat Archie? l-am întrebat.

— Dumnezeule, păi el se ocupa de pariuri. Am pariat hodoronc-tronc de trei ori pe acelaşi meci şi m-am ales cu o groază de bani. N-am vrut să se simtă jignit, aşa că i-am spus: Ai grijă de meciul ăsta. În plus, toţi aveau bani băgaţi în pariuri şi figurau în carneţelul lui Archie.

În doi timpi şi trei mişcări, Bert mi-a explicat cum lucra Archie prin sistemul Infomode, în care toată lumea avea o carte de credit căreia îi găsea cele mai neaşteptate întrebuinţări. Unul dintre beneficiari era Moochie, Hal Diamond îşi luase pseudonimul Slick, iar Bert era totuna cu Kam.

— Stăm aici şi vorbim ore întregi despre meciuri. Şi ştii ceva? în felul ăsta fiecare ştie ce mişcări fac ceilalţi. Lucrăm strâns, zău dacă nu. Ne cunoaştem unii altora buzunarele pe dinafară.

Aşa se face că în scurt timp a ajuns să ştie toată lumea, după care Bert a început să fie băgat la mijloc. „Pe ce-a pus mâna Kam Roberts azi?” Bert şi-a dat seama că făcuse o greşeală, dar abia după aceea. La momentul respectiv, tentaţia fusese prea mare ca să reziste. Aşa se întâmplase, din vorbă-n vorbă. Nimerise în mijlocul unor

lepădături cărora nici prin cap nu le trecea să se schimbe vreodată.

— Archie n-avea idee de unde obţineai informaţiile?

— Mi-am ţinut pliscul, habar n-am ce-a fost în mintea lor. Or fi crezut că aveam legături cu unii dintre jucători.

Am tăcut câteva clipe, ca să încerc să-mi pun ordine în gânduri.

— Şi aici că Orléans avea cartea de credit?

Ei bine, nu trebuia să spun chestia asta. Lui Bert i-a sărit muştarul. A coborât ca o pisică din locul unde se suise şi a aterizat chiar sub nasul meu, părând nebun de legat.

— Să te ia dracu', Mack, nu aşa a fost. Dumnezeule, are juma de normă. E profesor, arbitrajul e doar pentru timpul liber. Ştii povestea, ai bani, le dai şi prietenilor şi basta. Eu aveam o carte de credit şi bani de cheltuială berechet. Asta a fost tot, băiete. Nu încerca să-mi bagi alte rahaturi pe gât, n-a fost cum crezi.

Concluzia? Orléans nu se ocupa efectiv de trucarea meciurilor, Bert nu începuse să-i calce pe urme şi nici nu putea fi vorba de corupţie. Oricum, nu pentru ei. Din punctul lor de vedere, era dragoste şi nimic mai mult. Şi bineînţeles că, într-un fel, aveau dreptate.

În spatele meu am auzit că se umblă la un robinet şi că apa începe să curgă. Bert se chircise lângă una din vanele montate între scânduri şi tocmai umplea o găleată, pregătindu-se să facă vestita figură cu turnatul apei reci ca gheaţa peste scăfârlie.

Abia în clipa aceea mi-am dat seama că, fără voia mea, mă aşezasem. M-am ridicat ca împins de un resort şi am tras o ţopăială caraghioasă, înjurându-mi birjăreşte propria poponeaţă irlandeză, ca şi cum asta m-ar fi ajutat cu ceva. Bert s-a holbat la mine, însă nu i-am explicat nimic. Când am deschis gura din nou, a fost ca să-l fac să revină la subiect.

— Acum fă bine şi recită-mi toată poezia. Un naşparliu cu pumnul ca barosul începe să se dea la Archie

şi să-i spună că trebuie să-i dezvăluie cine se ocupă de aranjamente, iar singurul nume la care se gândeşte e al tău. După care tu îl găseşti pe Archie la tine-n frigider şi-ţi iei câmpii, corect?

— Cam aşa ceva. Ştiam că urma să mă cărăbănesc. Martin reuşise deja să mă convingă.

Hait! M-am uitat la transpiraţia care lucea pe părul încărunţit de pe piept şi la râuleţele de sudoare care îmi curgeau în jos pe burdihan şi umezeau cearşaful înnodat deasupra şalelor.

— Martin? am întrebat. Completează spaţiile libere, Bert. Unde intră Martin în toată afacerea?

Reacţia lui Bert a fost uimitoare. L-a pufnit un râs isteric.

— Auzi întrebare!

— Repet, unde intră Martin?

— Ştii ce? Răspunsul corect e „în Glyndora”, a rostit Bert şi, rânjind ca un tinerel căruia abia îi mijiseră tuleiele, şi-a unit degetul mare şi arătătorul de la o mână, penetrându-l apoi de câteva ori cu mijlociul de la cealaltă.

Gestul lui a fost atât de prostesc şi totodată de direct, încât am râs amândoi în gura mare. Ce viaţă! S-a găsit cine să se amuze pe socoteala păcatelor celorlalţi, Bert şi cu mine.

— MARTIN?

— Cum te văd, a răspuns el.

— Nu se poate.

— E o poveste veche. A început cu ani în urmă şi s-a terminat demult. Ţin minte că Orléans era încă la liceu. Cu toate acestea, au rămas în… cum să-ţi spun, când se-mpute treaba, Glyndora la el se duce şi nu la altcineva. Şi asta nu doar la firmă, tipule. În general, în viaţa de zi cu zi, a spus Bert, făcând un semn vag cu mâna.

— Martin şi Glyndora, am rostit în şoaptă.

Încă nu terminasem să mă minunez. De ani de zile sporovăiesc cu Nila, soţia lui Martin, la toate petrecerile la care ne întâlnim şi încă nu ştiu nimic despre ea, în afară de

ceea ce se vede cu ochiul liber: că e o persoană elegantă şi manierată. Am fost convins dintotdeauna că Martin era fericit în căsnicie, întrucât găsise pe cineva de nivelul lui. Ideea că ar fi putut avea o prietenă mi se părea că nu se potriveşte deloc cu imaginea pe care şi-o proiectase cu bună ştiinţă în ochii celorlalţi şi în care apărea ca un prototip al mulţumirii de sine.

— Şi, mă rog, cu ce problemă s-a dus Glyndora la el? am întrebat. Tot nu pricep de ce s-a amestecat.

Bert n-a răspuns. Abia atunci mi-am dat seama ce însemna tăcerea lui. Voia să-mi sugereze să nu dau buzna, întrucât eram oricum la subiect.

— Era necăjită de relaţia pe care o aveai cu Orléans?

— Exact, a rostit Bert, măsurându-şi cuvintele. La început a încercat să se vâre între noi şi să facă pe mediatorul, ceva de genul ăsta. Glyndora înnebunise de tot. O cunoşti, ştii bine că la capitolul ăsta o ia imediat pe arătură.

Şi-a ridicat spre mine o privire apoasă, iar eu am început, odată cu ultima lui remarcă, să înţeleg în linii mari care fusese dinamica familiei. Orléans îi atrăsese atenţia maică-sii nu doar prin ce făcea, ci şi prin anvergură. Mesajul nu fusese „Ăsta sunt şi n-am ce face”, ci „Ăsta sunt şi-o fac cu şefu’”. Ştiam că Bert n-ar fi putut recunoaşte niciodată aceste intenţii. Din punctul meu de vedere, semăna foarte bine cu o persoană care are probleme cu simţurile. Se lăsa atât de mult dominat de propriile emoţii, încât nici nu le mai băga în seamă pe cele ale altora.

— Pe urmă Martin a aflat de povestea cu pariurile. Băiete, a fost ca la spitalul de nebuni. S-a şucărit mai rău ca Glyndora. A venit la mine şi mi-a spus pe şleau că întrecusem măsura. Între timp, descoperise şi jocurile celorlalţi care făceau parte din grup. Mi-a zis că lucrul cel mai bun pe care aş putea să-l fac ar fi să spăl puţină. Să dispar. Ei bine, în clipa aia lucrurile au început efectiv să se aşeze mai bine, mă crezi? începeam o viaţă nouă cu tot

ce decurgea de-aici, cu singura condiţie de a mă face nevăzut. Cel puţin pentru o perioadă de timp. Asta însemna, firește, şi părăsirea firmei. Ai auzit vreodată de Pigeon Point?

— Nu.

— E în California, undeva în nord, chiar pe coastă. Am găsit un anunţ într-un ziar în legătură cu o fermă de anghinare. Am şi fost acolo. E o ceaţă, bătrâne, de-ţi bagi degetele în ochi. De două ori pe zi ceaţa se lasă peste toată cultura de anghinare, că aproape că nici nu mai e nevoie s-o stropeşti. Recoltele sunt grozave, iar alimentul în sine e fenomenal.

S-a apucat să-mi facă inventarul vitaminelor, dându-mi în cinci secunde mai multe informaţii decât aş fi putut găsi pe eticheta borcanului, iar eu l-am lăsat să turuie în voie, gândindu-mă la noţiunea de care pomenise Bert cu câteva clipe în urmă. O viaţă nouă. O lume nouă. Dumnezeule, simplul fapt că mă gândeam la ele îmi umplea inima de bucurie. Apoi, pe neaşteptate, mi-am adus aminte că aveam aproape şase milioane de dolari pe numele meu în două conturi din tot atâtea bănci din străinătate şi am simţit nevoia imperioasă de a pune o întrebare pe care aş fi putut la fel de bine să mi-o adresez mie însumi.

— Şi de ce n-ai plecat?

— *El* nu vrea să vină, a spus Bert, îndreptându-şi spre mine mâinile mari, cu degetele distorsionate de disperare. Nenorocitul nu se clinteşte din loc. L-am implorat şi mai multe nu. Şi acum mă rog de el de trei ori pe săptămână.

S-a uitat ţintă la mine, fără a fi tulburat de mărturisirea făcută, dar după aceea a preferat să-mi întoarcă spatele decât să ghicească în ochii mei că înţelesesem ce-l supăra atât de mult – faptul că el, Bert, renunţase la viaţa personală ca să-l apere pe Orléans, care, după înrăutăţirea situaţiei, nu părea deloc să manifeste acelaşi devotament. Poate că Orléans nu putea să-şi necăjească mama la fel de bine de la două mii de mile

distanţă. Sau poate că, până la urmă, nici măcar nu ţinea la Bert. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, cruciada lui Bert era o acţiune pe cont propriu. În acelaşi timp, mi-am dat seama de încă ceva din această aşa-zisă idilă dintre Bert şi Orléans, şi anume că relaţia lor nu avea nimic din dragostea pe care o cântă poeţii. Povestea lor era surpată de o forţă a răului, de ceva aducător de suferinţă: eram sigur că exista un motiv pentru care Bert începuse să recunoască acel adevăr la care până atunci refuzase pur şi simplu să se gândească.

Chiar şi aşa însă, l-am invidiat preţ de un minut. Oare eu iubisem vreodată pe cineva în felul ăsta? în căldura aceea sufocantă, sentimentele mele pentru Brushy mi s-au părut dintr-odată inconsistente. Şi timpul? mi-am spus. Poate că o să le aranjeze el pe toate. Se pare însă că viaţa are doi poli şi că fiecare om alege inevitabil unul dintre ei. Există o opţiune permanentă: pasiunea sau deznădejdea.

— I-am povestit şi despre poliţişti, a spus Bert. N-a vrut să mă creadă.

— Să ştii că o să fie foarte convingători dacă o să pună laba pe el.

— Poţi să stai de vorbă cu ei? m-a întrebat el în cele din urmă. Poliţiştii ăştia sunt prieteni de-ai tăi?

— N-aş zice, am răspuns, zâmbind uşor.

Era extraordinar ce plăcere îmi făcea ideea că puteam să i-o coc din nou lui Pigeyes. Aveam deja câteva idei.

Căldura şi ora târzie începuseră să mă aducă treptat într-o stare vecină cu leşinul. M-am întors spre robinetul cu apă şi mi-am umplut o găleată pentru mine, dar n-am avut curajul sau inconştienţa să mi-o torn în cap. Am rămas în picioare în faţă lui Bert şi mi-am udat chipul şi pieptul cu apă, încercând pentru o clipă să înţeleg ce însemnau toate acestea pentru mine. Am auzit un susur care venea dinspre cuptor şi de la pietrele care sfârâiau discret.

— Nu ştii nimic despre ce s-a întâmplat la firmă, nu?

Ai idee de chestia cu banii şi de toate celelalte?

Bert a clipit des de câteva ori, fiindcă sudoarea i-a intrat în ochi. Avea din nou expresia aceea de nepătruns a omului care nu înţelege şi n-o va face niciodată.

L-am întrebat dacă numele Litiplex îi era cunoscut.

— Jake? a rostit el.

Am încuviinţat din cap.

— Nu mi-a trimis Jake o notă de serviciu? Iar eu i-am completat nişte cecuri plătibile din contul 397, nu? Mda, asta e, a spus Bert, făcând nişte mişcări de dezmorţire şi începând să-şi aducă aminte. fost o treabă delicată. Ceva legat de o încurcătură cu nişte reclamanţi. Jake s-a temut că Krzysiński o să-l mănânce fript când o să afle că el, Jake, trebuia să suporte toate cheltuielile. A fost un secret desăvârşit, chestie serioasă, ce mai. Iar Jake a ţinut morţiş să nu transpire nimic. Ce e, a făcut-o careva de oaie? a întrebat Bert, după ce rămăsese câteva secunde pe gânduri.

— Poţi să-i spui şi aşa.

— Da, a rostit el, acum, când mă gândesc mai bine, parcă Martin m-a întrebat ceva cu o lună în urmă despre Litiplex ăsta. Dar n-a părut preocupat. Am crezut că era curios şi atâta tot.

Probabil că asta se întâmplase când Martin dăduse cu ochii de nota de serviciu şi de cecuri. Bineînţeles că Glyndora se dăduse mai întâi la el după ce observase că era ceva în neregulă.

— Şi care-i treaba?

I-am făcut un rezumat în câteva secunde, informându-l că nu exista niciun Litiplex şi spunându-i de numărul de cont din Pico Luan. Bert a dat impresia că e uşor amuzat de cele auzite, până am ajuns la partea unde Martin şi Glyndora trăseseră sforile în aşa fel încât banii să pară că sunt ai lui.

— Ai *mei*? Jigodii nenorocite! Pe mine m-au găsit? Nu pot să *cred*.

Spunând aceste cuvinte, s-a ridicat brusc în picioare.

Mi-am amintit brusc de procesele în care Bert apărea în faţa instanţei şi avea nişte accese de furie atât de pătimaşe cu privire la o întrebare decisivă formulată de avocatul părţii adverse, încât ai fi crezut că veniseră străinii şi ne cotropiseră pământul. Am aşteptat să se potolească.

— Răspunde-mi la întrebare, dar sincer, Bert. Nu există nicio înţelegere între tine şi Martin, ca să accepţi să se dea vina pe tine pentru dispariţia banilor?

— Îţi arde de bancuri? Nu, fir-ar a dracului.

— Nimic? Niciun semn discret?

— Absolut nimic. E un căcănar afurisit, asta e.

Începeam să-l recunosc din ce în ce mai bine pe Bert.

Înşelase milioane de oameni în legătură cu rezultatul final al unor întâlniri sportive, gândise cu păsărică şi pe deasupra mai obţinuse şi beneficii, dar ştia să se ţină mândru. Capra râioasă cu coada sus. Avea aceeaşi privire de om nebun pe care o observasem ori de câte ori vorbea despre otrăvurile secrete pe care „ei”, o bandă de ticăloşi fără identitate, i le strecurau în mâncare. S-a întors pe una din banchetele înnegrite de umezeală, şi-a turnat o găleată de apă rece pe cap şi a continuat să se uite cu nişte ochi încărcaţi de duşmănie. În clipa aceea, am avut ciudata impresie că Bert semăna foarte mult cu Glyndora.

Pe urmă am urcat scările şi ne-am dus să ne îmbrăcăm, destul de posomorâţi şi fără să mai avem multe să ne spunem. În dulăpiorul personal, Bert avea nişte deodorant şi alte câteva cosmetice pe care m-a lăsat să i le folosesc.

— Cine e? m-a întrebat el deodată. Cel care a tuns-o cu banii?

— Nu contează.

— Da, dar… a mai vrut el să spună, mulţumindu-se apoi să ridice din umeri.

Îmi petrecusem ultimele câteva zile încercând să pătrund în străfundurile minţii lui Martin Gold. Era ca şi cum aş fi coborât mereu în adâncurile unei peşteri fără sfârşit. Probabil că Martin îşi închipuise de la bun început

că, dacă avea să pună toată povestea în cârca lui Bert, nimeni nu avea să-l contrazică. Jake în niciun caz, bineînţeles. Nici Bert, care se afla într-un concediu permanent şi se ascundea de ucigaşi în mijlocul unei ferme de anghinare. Nici eu, care pe Vremea aceea nu aveam habar ce se petrece. Şi nici măcar consiliul de conducere de la în care, odată informat în legătură cu gaura din buget, n-ar fi avut nimic de câştigat dacă ar fi făcut scandal în faţa opiniei publice, fiindcă ar fi atras atenţia asupra surplusului contului 397. Dând vina pe Bert, Martin avea grijă ca totul să fie în ordine.

În ce mă priveşte, aş fi putut merge până în pânzele albe pe mâna lui Martin şi a planului său. Dacă nu era prins de Pigeyes, Bert nu avea să-şi mai facă apariţia la firmă. Jake, pe de altă parte, va descoperi dintr-o zi în alta că i se făcuse o ditamai gaura în buzunar prin intermediul contului din Pico Luan. Ei, şi? Instinctul de conservare îl va împiedica să facă o scenă şi să se compromită şi peste hotare. Îi va fi imposibil să înceapă să urle „Unde sunt toţi banii ăia pe care i-am furat?” Păcălit şi dus cu preşul, probabil că şi Jake va da vina tot pe Bert. Iar asta însemna că planul lui Martin putea foarte uşor să funcţioneze şi în folosul meu. După vreo câteva luni, n-aveam decât să părăsesc firma şi, la momentul oportun, să-mi petrec o vacanţă în Pico Luan.

Numai că în clipa când ieşisem pe uşile capitonate ale Clubului Belvedere în cursul zilei de sâmbătă şi îmi petrecusem toată noaptea făcându-mi tot felul de planuri, fusesem animat de veritabile impulsuri haiduceşti. Îmi intrase în cap că trebuia neapărat să-i vin de hac lui Martin şi să-i dau în vileag ticăloşia. Din clipa aceea, începusem să sper chiar şi atunci când lucrurile arătau cum nu se poate mai rău. Am ajuns aici dorind ca Bert să-mi spună că existau nenumărate bune intenţii la mijloc şi că unele fapte erau măcar scuzabile, dacă nu acceptabile cu totul, însă nu s-a întâmplat nici asta. Bert n-a putut să-mi spună aşa ceva fiindcă nu era cazul. Odată recunoscut

acest lucrul m-am trezit din nou pradă acelui impuls lăuntric care mă ghidase şi în trecut. Poate că rămăsesem în adâncul sufletului poliţistul de pe stradă, care ştie şi vrea să facă dreptate în felul lui aspru şi nerecomandat de regulamente. Dumnezeu mi-e martor că „n-am fost niciodată un bun om de echipă. Dar aveam să rezolv lucrurile în felul meu. Ce-i drept, într-unul din talerele balanţei trebuia s-o pun şi pe Brushy şi nu ştiu, zău, în care parte ar fi înclinat balanţa. Cu toate acestea, practic nu exista niciun motiv să dau greş. Avem grijă să-mi repet în permanenţă acest lucru.

— Jake, am răspuns în cele din urmă. Jake are banii.

Iată, deci, cum se aşezau toate. Mă hotărâsem să fiu şi eu la fel de ticălos ca ei. Dar, chiar şi în această situaţie, existau multe amănunte care mi se păreau de-a dreptul apăsătoare.

— Jake! auzi poveste.

Bert şi-a dus mâna lungă la falcă şi şi-a frecat-o, ca şi cum ar fi încasat o lovitură. Se aşezase pe bancheta din vestiarul slab luminat şi-şi ţinea ciorapii în mână, în vreme ce singurul bec din încăpere lumina cel mai bine closetul.

— Martin îl acoperă şi în felul ăsta protejează firma.

— Jake, a repetat Bert.

Abia atunci mi-am dat seama, cu o claritate care-mi fusese străină până în clipa aceea, că, dacă aveam de gând să joc aceeaşi carte, să-l uzurp pe Martin şi să arunc pisica moartă în curtea altcuiva, trebuia să mă gândesc şi la o modalitate de întoarcere pentru Bert. Dacă nu făceam aşa ceva; era foarte posibil să ne jucăm de-a arătatul cu degetul. Într-un fel, Martin şi Jake puteau şi acum să-l considere pe Bert drept marele borfaş. Altminteri, de ce ar fi fugit? Hoţul misterios se ascunde, ăsta era numele piesei. Dacă voiam ca versiunea mea să fie întru totul convingătoare, aveam nevoie ca Bert să fie de faţă şi să-şi spună povestea: cum a primit nota de serviciu de la Jake, cum i-a dat cecurile aceluiaşi Jake şi cum a băgat la cutie când mai sus amintitul Jake i-a spus că totul trebuia să

rămână secret. Cu toate acestea, nu-mi închipuiam cum putea fi regizată întreaga variantă de reprezentare. Am tăcut amândoi şi am stat puţin în atmosfera umedă a vestiarului. Într-un târziu, una din ţevile instalaţiei de încălzire a emis un sunet distinct.

— Uite ce-i, Bert, o să încerc să te ajut. Vreau neapărat să ieşi cu bine din toată aiureala asta, dar trebuie să-mi laşi ceva timp de gândire. Păstrăm legătura, bine? Şi ai grijă să mă suni în fiecare zi.

Ei bine, individul şi-a dat seama că era ceva în neregulă şi cu mine. N-a fost în stare să priceapă ce anume, dar a observat ceva. Că aveam şi eu un rol în toată povestea şi poate că şi un interes. Numai că nu i-a păsat nici cât negru sub unghie.

— Te rog, a spus el în şoaptă.

M-a privit cu chipul cufundat în umbră, dar însufleţit, totuşi, de o vagă urmă de speranţă. După ce ne-am îmbrăcat, m-a condus până la uşa din spate, pe care a descuiat-o odată cu grilajul metalic.

— Unde te duci? l-am întrebat.

— Păi, cum să-ţi zic, a venit Orléans în oraş, a rostit el, ferindu-se să mă privească în ochi.

Dumnezeule, zău că era pierdut. Până şi pe întuneric îşi dădeai seama că bărbatul acela zvelt şi oacheş nutrea în continuare aceeaşi dragoste tristă şi fără speranţă. Era torturat şi supus suferinţelor. Ca un fluture care se apropie de lumina lămpii, mi-am spus din nou în gând. Ce-o mai fi şi asta? Când dai cu ochii de un personaj ca Bert, primul lucru pe care ţi-l spui e că a luat-o razna. Dar mintea şi inima lui… asta-i bună, pe cine încerc să prostesc? Ceea ce pentru un om reprezintă ceva cu totul raţional poate însemna culmea nebuniei pentru cel de lângă el. Lucrurile nu se leagă niciodată fără cusur. Fie că premisele sunt greşite, fie că raţionamentul a fost prost formulat. Suntem cu toţii ca perniţele în care se înfig acele de cusut – ne lăsăm străpunşi de sentimente, iar corpul ne e plin de răni şi de durere. Raţiunea se confundă cu minciuna, cu

balsamul pe care îl aplicăm, prefăcându-se că, dacă am fi cât de cât deştepţi, am şti exact ce ne doare şi de ce.

Scosesem deja nasul în aerul rece al iernii, când mi-am dat seama că mai rămăsese o întrebare. Mi-am proptit mina pe care îmi pusesem paltonul în uşă.

— Şi atunci cine a mutat cadavrul, Bert? Cine l-a luat pe Archie? Orléans?

— Drace, nici poveste. Ar da ochii peste cap imediat, a spus Bert.

A clătinat puternic din cap, ca pentru a-şi alunga din minte un asemenea gând năstruşnic şi a repetat că Orléans nu era în stare de aşa ceva.

— Dar cine?

Am rămas amândoi în prag şi ne-am uitat unul la celălalt, înconjuraţi de bezna desăvârşită a aleilor lăturalnice şi de iarna aspră şi gândindu-ne atât la nerostitele surprize pe care probabil că ni le rezerva viitorul, cât şi la numeroasele lucruri pe care pur şi simplu nu le cunoşteam.

Marţi, 2 februarie

Articol XXXIII. XXVI. AL CINCISPREZECELEA PLAN DE REZERVĂ AL LUI MACK MALLOY

Secţiune 33.01 A. Faza întâi

Aşa, care vasăzică. Se făcuse miezul nopţii. Eram singurul alb pe o rază de o milă – un individ cu un palton, o servietă şi o dorinţă nestăvilită de a începe să facă planuri. Am străbătut acest cartier vechi, populat de oameni duri, şi m-am îndreptat spre centru cu viteza maximă a unui organism care a trecut de cincizeci de ani, lăsând în urmă, rând pe rând, lumina binevenită a mai multor felinare. În scurt timp, şi-a făcut apariţia un autobuz în care m-am urcat cu un sentiment de recunoştinţă, parcurgând apoi într-o relativă viteză străzile pline de beţivani şi de muncitorii care ieşeau din schimb. La câteva cvartale de Needle, am sărit jos din mers. Noaptea, Kindle County nu este un loc plin de viaţă. Felinarele rămân aprinse până dimineaţă, însă, cu excepţiile amintite, străzile sunt pustii.

Oraşul are un aer spectral propriu, semănând cu o clădire abandonată de proprietar, cu un loc din care au fugit până şi fantomele.

Am intrat în holul de la Travel Tepee, unde mă înţelesesem să mă întâlnesc cu Brushy. În holul încăpător se aşternuse liniştea; chiar şi muzica fusese oprită pe durata nopţii. M-am aşezat într-un fotoliu acoperit cu o husă imprimată cu un model oribil şi m-am gândit la viitor, într-un târziu, recepţionerul singuratic m-a întrebat din spatele tejghelei dacă poate să îmi fie de vreun folos. Din tonul vocii lui, mi-am dat seama că era sigur că eram doar un vagabond îmbrăcat ceva mai bine, pe care n-ar fi fost rău dacă l-ar fi luat paznicii la scărmănat. M-am îndreptat spre el ca să facem pace, i-am spus că o căutam pe ocupanta uneia dintre camere, respectiv pe o anume domnişoară Bruccia, şi mi-am luat cheia, după care m-am aşezat la loc în fotoliu, numărând atent etapele planului care îmi prinsese contur în minte. M-am gândit preţ de o clipă să aştept până dimineaţă şi abia atunci să pun lucrurile cap la cap, dar simţeam că nu mai am răbdare şi că trebuia să acţionez cumva chiar în clipa aceea. Eram oricum treaz şi mă gândeam cu strângere de inimă la întâlnirea cu Brushy, ţinând cont că ştiam ce urma să fac.

La vreo două cvartale distanţă se afla o drogherie deschisă non-stop, construită chiar lângă autostradă şi în apropierea căreia exista o staţie de autobuz plină de derbedei care n-aveau somn şi căutau distracţii nocturne. La câţiva paşi de ei era parcată o maşină de poliţie ale cărei roţi aproape că atingeau bordura trotuarului. Am cumpărat două stilouri care scriau diferit, nişte lipici şi o pereche de foarfeci. L-am întrebat pe vânzător dacă aveau un xerox care funcţiona pe bază de monede, dar răspunsul a fost negativ, aşa că m-am întors la hotel, i-am făcut semn recepţionerului şi până la urmă am găsit o cabină telefonică prevăzută cu un suport din laminate pe care îl puteam folosi drept măsuţă de scris.

În servietă erau toate celelalte lucruri de care aveam

nevoie – formularul primit de la Banca Internaţională a Finanţelor, scrisoarea lui Jake de care mă folosisem ca să-i imit semnătura pentru faxul expediat de la Regency şi copiile după bilanţul de la ÎN, pe care le cărasem după mine în Pico. Printre documente se aflau fotografii ale tuturor membrilor consiliului de conducere, inclusiv Jake Eiger. Le-am luat şi pe acestea, gândindu-mă că era posibil să am nevoie de poza lui Jake dacă eram pus în situaţia de a face anumite operaţiuni delicate pentru a pune mâna pe bani, cum ar fi falsificarea unui carnet de conturi sau a unui act de identitate.

Formularul era tipărit pe foiţă şi avea un antet caligrafiat cu grijă: „Banca Internaţională a Finanţelor, Pico Luan, N.A”. Existau doar patru sau cinci rânduri prin care se cereau informaţii şi care fuseseră traduse în toate limbile occidentale de circulaţie. Folosind unul din stilouri, am transcris numărul de cont care apărea pe versoul cecurilor eliberate pentru Litiplex, 476642. Am trecut firma Litiplex, Ltd. Drept posesoare a contului şi pe Jake Eiger ca preşedinte. Pe urmă, doar ca să mă mai uit o dată la semnătură, am scos din servietă scrisoarea trimisă cândva de Jake, i-am aruncat o privire şi i-am trecut numele pe formular cu celălalt stilou, reuşind pentru a nu ştiu câta oară o imitaţie apropiată de perfecţiune. După aceea am scos fotografia cu mutra rânjită a lui Jake dintre documentele de bilanţ de la m şi am lipit-o exact unde îmi arătase domnul George, în colţul din dreapta sus al formularului. În cele din urmă, în spaţiul liber al „desemnării”, cu alte cuvinte acolo unde trebuia trecută parola, am scris cât se poate de citeţ „J.A.K.E”.

Apoi m-am întors la recepţionerul care între timp începuse să se familiarizeze cu mine. Am scos un suspin de om excedat şi mi-am prins obrajii în palme cu deznădejde.

— Am de susţinut o prezentare de dimineaţă şi am uitat să fac nişte copii. Sunt doar două materiale, o singură pagină. Bănuiesc că aveţi un copiator în birou.

Avusesem grijă să ţin între două degete o bancnotă

de douăzeci de dolari, însă individul ăsta, un tinerel care poate că tocmai absolvise şi se pregătea să-şi croiască un drum în viaţă, n-a vrut să-i ia. Continua să se simtă stingherit fiindcă mă luase drept un derbedeu. S-a întors imediat cu copiile formularului şi pe urmă am discutat despre vreme şi despre cât de liniştit putea fi oraşul în timpul nopţii.

M-am întors în cabina telefonică. Am luat formularul original şi l-am făcut bucăţi, aruncându-l apoi în coşul de gunoi de lângă picioarele mele. Cele două fotocopii făcute de recepţioner au intrat la loc sigur în servietă. Apoi am sunat la informaţii, ca să obţin un număr din Washington. La apelul următor, mi-a răspuns ultima doamnă Pagnucci, o blondă de un metru optzeci. N-a găsit de cuviinţă să-mi spună nimic după ce i-am explicat cine sunt. În loc de asta, i-a transmis soţului, cu o voce pe care o auzisem în câteva rânduri şi la mine acasă – vocea plictiselii absolute – că „e unul din partenerii tăi”.

Secţiune 33.02 B. Faza a doua

Când am intrat în cameră, Brushy dormea. Era aproape trei dimineaţa. Avea şi acum poziţia fătului în somn, îşi ţinea o mână foarte aproape de gură şi nu m-aş fi mirat deloc dacă aş fi văzut că-şi suge unul sau două degete. Aşa cum arăta atunci, vulnerabilă şi lipsită pe durata nopţii de limba ascuţită şi de înţepăturile la care recurgea atât de des peste zi, mi s-a părut nespus de dragă, poate chiar preaiubită, cum spun poeţii, şi m-am simţit efectiv ca ultimul ticălos, având sentimentul că o mână nevăzută îmi frânge inima ca pe o rufă pe care încerci s-o storci după spălare. M-am dezbrăcat şi am intrat în pat lângă ea. După ce ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, mi-am dat seama că nu ne aflam tocmai într-un apartament nupţial. Tăblia de la capătul patului fusese scrijelită în câteva locuri, dând la iveală rumeguşul din care era alcătuită, iar străvechiul tapet începuse să se dezlipească de pe pereţi, ajungând să atârne deasupra patului ca limba scoasă a unui puşti obraznic. Mi-am trecut

o mână peste şoldul plin al lui Brushy, parcă pentru a mă simţi mai în siguranţă.

— Ce face Bert? m-a întrebat ea, fără să se mişte.

— E bine. Sau cel puţin la adăpost, i-am răspuns, cerându-mi scuze apoi fiindcă o trezisem.

— Te aşteptam.

A aprins lumina şi şi-a acoperit ochii cu dosul mâinilor, ca un copil. Cât timp a stat aşa, am atins-o în joacă, am dat puţin deoparte cearşaful şi mi-am lipit obrazul rece de sânii ei, dar Brushy m-a ţinut în loc şi ne-am încălzit imediat amândoi. Până atunci făcuserăm dragoste de fiecare dată altfel. Uneori începuserăm cu tot felul de jocuri erotice, ca în toaleta femeilor din incinta hotelului, şi mă convinsesem că aveam o parteneră plină de îndrăzneală şi imaginaţie, care ştia cum să-şi folosească mâinile şi să-mi sugereze că n-aveam voie să ratăm asemenea clipe de plăcere. Acum însă, în această cameră de hotel ieftină şi urâtă ca întregul centru al oraşului în care ne aflam, ne-am trezit brusc că suntem grăbiţi şi disperaţi, vrând să facem ceva care să ne ia gândurile de la alte lucruri. Ne-am dat frâu liber pasiunii şi, după ce, odată consumat actul în sine, mi-am lipit corpul de spatele ei cald, mi-am dat seama că, şi în aceste condiţii, lui Brushy tot i se păruse nemaipomenit. Am tăcut amândoi, lăsându-ne înconjuraţi de sunetele care se auzeau în hotelul aproape pustiu şi pe stradă – sirenele care zbârnâiau în depărtare şi strigătele beţivanilor şi ale adolescenţilor de teapa lui fiu-meu, care ar fi trebuit să fie acasă la ora aceea. Am întrebat-o pe Brushy dacă adusese ţigări şi pe urmă m-am ridicat în capul oaselor lângă ea, pe pat, trăgând pe rând din aceeaşi ţigară.

— Banii sunt la el? a întrebat ea.

— Haide, Brush.

— Doar atât. Banii sunt la Bert?

— Brush, nu suntem prea bătrâni pentru concursuri cu întrebări şi răspunsuri?

— Ca de la client la avocat, a spus ea. Sunt la el? Da

sau nu?

— Nu.

— Serios? Dar au fost vreodată?

— Nu are banii la el. Acum culcă-te.

M-am dus în baie, am găsit periuţa de dinţi pe care mi-o cumpărase ea şi am rămas acolo câtva timp, sperând că o s-o fure somnul.

După ce m-am furişat iarăşi lângă Brushy, am tras un somn fără vise, ca şi cum m-aş fi prăvălit pe fundul unei prăpăstii îmbrăcate în catifea. Cam în jurul lui şapte m-am trezit brusc, mi-am înăbuşit un strigăt şi, pradă unei inspiraţii de moment, m-am dat jos din pat, m-am îmbrăcat repede şi i-am lăsat lui Brushy un bilet în care o anunţam că o să mă întorc.

Am mers vreo şase cvartale, făcând şi un pic de jogging, şi am intrat în centrul propriu-zis al oraşului, înconjurat de cartiere dubioase, unde nu era înţelept să te aventurezi în puterea nopţii. M-am simţit învăluit de zgomotele dimineţii, de traficul din ce în ce mai intens, îngreunat de camioanele cu gabarit depăşit care parcaseră unde nu era voie, şi de armatele tăcute ale muncitorilor care se revărsaseră pe străzi. Era frig al naibii, termometrul arăta aproape – 10°C şi m-am înfofolit şi mai tare în palton.

Toots lua micul dejun în fiecare dimineaţă în compania aceloraşi bătrâni poliţişti, grefieri şi avocaţi la o masă din colţ a unui local grecesc pe nume Paddywacks. Era o masă cu valoare de eveniment sau chiar de legendă. Toots îi saluta pe jumătate din clienţii restaurantului şi le făcea tuturor semne cu bastonul. Odată ajuns în colţ, la masa obişnuită, el discuta cu ceilalţi despre o sumedenie de afaceri dubioase din diverse domenii – procese, construcţii, mafioţi. Cu câţiva ani în urmă, cei de la FBI le plasaseră un microfon într-una din solniţe, numai că, nu se ştie cum, Toots şi ceilalţi meseni fuseseră informaţi din timp. Se spune că unul dintre ei se plânsese în gura mare de gustul neplăcut al ouălor şi trântise enervat solniţa de

masă, spărgându-i timpanul agentului federal care asculta de undeva de la distanţă.

Paddywacks era un local decorat întrucâtva în exces – avea fel de fel de ornamente de alamă, banchete acoperite cu un material greu de identificat şi podele care erau spălate o dată pe săptămână. Tocmai începusem să mă tem că îl ratasem pe Toots în dimineaţa aceea, când, pe la opt şi un sfert, a intrat în local sprijinindu-se în baston şi escortat de doi indivizi care după mutre păreau italieni. Unul dintre ei, Sally Polizzo, fusese agent federal până în urmă cu şase luni. Toots m-a întâmpinat cu onorurile cuvenite regilor veniţi în vizită pe moşie. Am dat mâna cu toţi cei care îl însoţeau, după care m-am dus cu el până la o altă masă retrasă, unde s-a aşezat imediat, deşi eu rămăsesem în picioare.

— Când mi-ai spus ceva de un favor ai vorbit serios? l-am întrebat.

Ghemuit pe bancheta acoperită, Colonelul părea o fiinţă fragilă, care descreştea pe măsură ce înainta în vârstă, însă când i-am pus întrebarea amintită s-a îndreptat imediat de şale şi mi-a aruncat o privire atât de dură, încât ai fi crezut că era ucigaş de profesie. N-am avut încotro şi a trebuit să mă corectez singur.

— S-ar putea să fie prea mult ce-ţi cer. Dacă da, îmi spui şi mă opresc. Ţii minte că am vorbit cândva despre partenerul meu?

Am trecut lucrurile în revistă rapid, dar i-am spus adevărul lui Toots. I-am povestit de indivizii care îl căutau pe el şi pe prietenul lui şi i-am adus la cunoştinţă că omul se ascundea. Mi-am exprimat temerea că o să mai moară şi altcineva şi de data asta absolut de pomană. Agentul de pariuri plătise extrem de scump, motiv pentru care ceilalţi erau al naibii de speriaţi. Se făcuse deja dreptate după modelul îmbrăţişat de Toots, aşa că l-am rugat să-i convingă pe indivizii în cauză, care erau şi amicii lui, să-i lase în pace pe Bert şi Orléans. Serviciu contra serviciu.

Toots a tăcut câteva clipe, ţuguindu-şi buzele şi

aţintindu-şi privirile într-un punct. Parcă îi vedeam rotiţele învârtindu-i-se în cap. Dacă l-ar fi sunat pe tipul cu pricina şi i-ar fi adus aminte de toată povestea, atunci s-ar fi putut ca acesta, la rândul lui, să ia legătura cu altcineva. Pentru Toots, totul era o problemă de geometrie şi de putere, însă voia să vadă dacă merita să aibă încredere în mine.

— Poate, a rostit el. Depinde, dar cred că da. O să te anunţ în cursul după-amiezii. Tipul ăsta are ceva bani?

— Ceva, am răspuns, după care, gândindu-mă la Pico, am adăugat: Da, are bani. De ce?

— Chestia asta e o afacere. Iar cineva ţine morţiş la un anume lucru. La faptul că trebuie să fie plătit. Corect?

— Bănuiesc că da.

Toots mi-a promis că o să-mi lase vorbă la birou. După aceea l-am ajutat să se ridice, ca să se poată deplasa anevoie la separeul din colţ unde îl aşteptau ceilalţi meseni, în jurul mesei apăruseră deja două bătrânituri care aşteptau să-l salute.

Secţiune 33.03 C. Fiţi pe faţă

— M-am dus să-l văd pe Toots, i-am spus lui Brushy după ce m-am întors în cameră.

— Pe Toots?

M-a cercetat cu atenţie, aşezată lângă fereastră, în faţa unei măsuţe pe care se afla un mic dejun uşor, comandat prin serviciul la cameră – cafea, cornuri şi o jumătate de cantalup. Draperiile grele fuseseră date în lături, făcând loc luminii şi punându-i în evidenţă silueta plinuţă. Îşi pusese paltonul pe post de manta şi avusese grijă să se machieze. Când am intrat în cameră, tocmai citea ziarul.

— Mack, a spus ea, vreau să ştiu.

Nu i-am răspuns şi mi-am aruncat paltonul pe pat. Îmi era foame, iar Brushy s-a uitat la mine cum mănânc, încercând să-mi evalueze tăcerea.

— Am sunat la birou ca să anunţ că o să întârziem, m-a informat ea. Detectivul Dimonte a fost deja pe-acolo.

Am scos un sunet vag, care probabil că voia să

însemne că nu eram surprins.

— Iar Lucinda mi-a zis că te-a căutat Martin. Ţi-a lăsat două mesaje, a adăugat ea.

S-a uitat la telefon ca şi cum ar fi vrut să-mi dea o indicaţie scenică, însă nu m-am mişcat din loc.

— Uite ce-i, Mack, a spus ea, să ştii că pot să fac faţă situaţiei. Sunt om în toată firea. Nu-ţi face probleme, indiferent ce-ar fi. Pur şi simplu…

— Parcă te lăudai că o să-mi urmezi sfatul.

— E vorba şi de viaţa mea.

Detestam din suflet clipa asta, deşi ştiusem de la bun început că, la un moment dat, aveam să ajungem şi aici. Una dintre problemele pe care le prezintă acomodarea cu mine, cel niciodată suficient de bun, este sentimentul de primejdie pe care îl încearcă orice persoană pusă în situaţia de a-mi accepta îndrumările. Am rumegat în minte datele problemei cu ochii închişi, după care am pus mâna pe servietă şi m-am uitat înăuntru, trecându-i în revistă conţinutul aflat acolo în dezordine. Pe fundul ei se găseau câteva chitanţe făcute ghem, nişte bucăţi de hârtie şi nu ştiu câte agrafe de birou, în timp ce pe pereţi rămăseseră o serie de bileţele galbene care se lipeau unde le puneai. Am pescuit una din fotocopiile formularului cu semnătură pe care le făcusem în cursul nopţii trecute, aşezând-o grijuliu pe măsuţa din trestie. Litiplex, Ltd., Jake Eiger, exemplarul unu.

— Nu întreba cum de a făcut Pindling rost de el. E mai bine să nu ştim.

Brushy a studiat documentul cu o mână la frunte, în timp ce greutatea dovezii concrete începea s-o copleşească vizibil. Am cotrobăit după ţigările ei şi am fumat încă una împreună, lăsând fumul să se împrăştie în toată cămăruţa. Am crăpat uşor fereastra şi perdelele s-au umflat imediat, ca şi cum ar fi fost mişcate de nişte duhuri nevăzute.

— Jake? a întrebat Brushy.

— Aşa scrie.

— Ai ştiut de la început, nu? De-aia erai atât de

arţăgos în prezenţa lui Jake.

Cred că am avut o tresărire puternică la auzul acestor cuvinte, de parcă ar fi trebuit să îndur o suferinţă fizică. Deşi alarma se declanşase şi zbârnâia de-ţi ţiuiau urechile, Brushy aştepta în continuare să audă nişte lucruri bune în legătură cu mine.

— Am ştiut destul de mult, i-am spus.

— Ca de exemplu?

Navigam în derivă, fără busolă şi fără o direcţie precisă. Nu eram suficient de puternic ca să-i rezist şi faptul că o minţeam îmi stârnea o dorinţă copilărească de a izbucni în plâns. Am găsit în servietă nota de serviciu pe care o luasem din biroul lui Martin. S-a apucat s-o citească, îndepărtându-şi cu degetul un firicel de tutun care îi rămăsese pe limbă. Avea o expresie concentrată şi de nepătruns. Intrase automat în pielea avocatului.

— Nu înţeleg, a spus ea. Asta nu-i de la Pindling. E o notă de serviciu.

— Martin.

— Martin!

I-am spus şi ei povestea, de fapt selecţiuni din ea. I-am pomenit despre cum am găsit nota şi i-am relatat deplasarea făcută la Clubul Belvedere. Am fost impresionat de durerea resimţită de Brushy. Aşa cum îmi spusese de mai multe ori, îi plăcea de oamenii ăştia. De Martin, de Wash, de ceilalţi parteneri, de firmă. Era vorba de colegii care îi admiraseră calităţile, îi încredinţaseră cu ani în urmă lucruri de importanţă pentru ei, îi aplaudaseră numeroasele succese şi se bucuraseră de asistenţa ei cu o recunoştinţă care fusese adeseori extrem de intensă. Ştia că va supravieţui, fiindcă avea destui clienţi şi se bucura de o reputaţie din ce în ce mai mare. Nu asta o îngrijora. Problema care o frământa era cea a angajării depline, a loialităţii, a lucrului în echipă. Din acest punct de vedere, era bulversată.

— Adică i-au făcut-o lui Bert? Asta e? Din câte înţeleg, trebuia să preia asupra lui vina lui Jake. Nu aşa

pare?

— Aşa pare.

— Dumnezeule, a rostit ea, trecându-şi o mână prin păr.

Am deschis pentru o clipă fereastra-uşă ca să strivesc mucul de ţigară pe balconaşul de ciment, iar frigul de afară a intrat rapid în cameră. Soarele îşi făcuse apariţia pe cer, dar nu părea să ofere vreun dram de căldură, de parcă s-ar fi aflat acolo exclusiv ca obiect de decor. Brushy m-a întrebat unde era locul lui Bert în toată afacerea, moment în care i-am relatat ce se întâmplase cu el şi i-am explicat de ce mă dusesem să-l văd pe Toots. Cu toate acestea, mintea ei a rămas fixată asupra membrilor Comisiei.

— Ah, e atât de prostesc. O porcărie, a spus ea. Sunt amestecaţi toţi?

— N-aş putea să-ţi spun. Martin în mod sigur. Pagnucci nu pare să aibă vreun amestec. Cât despre Wash… mă rog, ţi-am zis care a fost atitudinea lui.

— Martin, a repetat ea ca un ecou.

Vrăjitorul din Oz, ca să vezi. Între timp, Brushy se aşezase pe pat şi-şi strânsese paltonul pe corp. Mi-ar fi plăcut să pun pariu că nu purta absolut nimic pe dedesubt, chiar dacă niciunul din noi nu s-ar fi putut gândi la aşa ceva în starea de spirit pe care o aveam atunci.

— Ce-ai de gând să faci cu toate chestiile astea, Mack?

Am ridicat din umeri, după care am mai aprins o ţigară.

— Probabil că o să fac ce trebuie făcut.

S-a uitat atent la mine, cântărindu-mă din ochi şi încercând să-şi dea seama ce ar fi putut însemna asta. Pe urmă s-a scuturat puternic, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă şi basta.

— E ceva în neregulă, a rostit ea. La Jake mă refer. De ce? E ilogic. Câştigă o groază de bani, iar taică-său e bogat. Ce rost are să facă aşa ceva?

M-am aplecat peste pat şi am privit-o în ochi.

— Fiindcă ăsta-i omul.

M-am simţit dominat de un impuls nestăvilit de a face rău, iar Brushy s-a uitat la mine ca şi cum ar fi asistat la un spectacol bizar. N-o interesa faptul că îi dădeam de înţeles că o pusesem deja în gardă în legătură cu el şi nu se temea. Însă avea grijă să mă ţină la distanţă şi să se minuneze.

— O să te-apuci să-l şantajezi, nu-i aşa?

Era cea mai afurisită şi mai trăsnită chestie pe care aş fi putut-o auzi. Mă simţeam de parcă mi s-ar fi tras un şut. Am rămas cu gura căscată şi am avut senzaţia că inima mi se strânsese ca un pumn încordat şi era pradă unei dureri fizice de nesuportat. Umilinţa căreia îi eram supus avea asupra mea efectul unei sticle de acid sulfuric aruncat în ochi.

— Am glumit, a spus ea.

— Rahat.

Am dat ocol patului şi mi-am luat paltonul.

— Mack, a rostit ea, încercând să mă prindă de mână. Nu-mi pasă ce faci.

— Nu eşti sinceră. Nici măcar să nu mă rogi să te cred. Ştiu cine eşti şi o ştii şi tu la fel de bine.

Aruncând o privire în servietă, am constatat că lăsasem hârtiile pe masă. Le-am ridicat de acolo şi i le-am fluturat prin faţa ochilor, detestându-mă pentru că apucasem să vorbesc.

— Ca de la client la avocat, i-am spus, ca să-i amintesc că ea nu avea voie decât să audă şi că eu eram singurul care aveam mai multe opţiuni şi totodată dreptul să acţionez.

Am ieşit din cameră şi am străbătut coridorul întunecos până la lift. Am apăsat pe buton şi m-am sprijinit de perete în aşteptarea cabinei, golit sufleteşte, lipsit de speranţă şi convins că n-o să reuşesc să mă înţeleg niciodată.

Articol XXXIV.

XXVII. EXECUTAREA PLANULUI

Secţiune 34.01 A. În nisip până la gât

— E dureros, a spus Carl.

Au fost primele cuvinte pe care le-a scos, după o tăcere de câteva minute. Citise nota informativă, iar apoi îşi aruncase ochii peste fotocopia formularului eliberat de Banca Internaţională a Finanţelor. Când m-a întrebat de Pindling, am folosit exact cuvintele lui Lagodis.

— Un veritabil îmblânzitor de şerpi, am spus. Dă-i un telefon şi-o să vezi că nici măcar n-o să-şi aducă aminte cum mă cheamă. A trebuit să-l plătesc cu bani gheaţă.

Dacă era vreodată nevoie s-o dovedesc, puteam să arăt reţinerea care îmi fusese operată cu ajutorul cărţii de credit.

Eram la aeroport şi ne găseam în foaierul rezervat celor de la ÎN, într-o mică sală de şedinţe în care abia încăpeau patru scaune adunate în jurul unei măsuţe din granit negru. Chiar între noi se aflau un telefon şi un termos cu cafea caldă, de care însă nu ne atinseserăm.

În seara precedentă îi spusesem lui Carl că era ceva urgent. Nu păruse extrem de surprins să mă audă la telefon. Faptul că primea telefoane care nu suportau amânare după miezul nopţii i se părea consonant cu felul lui de-a fi şi cu răspunderea pe care o avea în cadrul firmei. Probabil că se întâmpla destul de des ca un tânăr ambiţios şi genial să observe o neregulă într-un contract sau într-un prospect cu trei ore înainte de punerea lui în circulaţie. Existase clasicul timp de gândire la care recursese după ce-i sugerasem să vină cu un avion care ajungea mai devreme şi să-şi lase nişte ore libere înainte de recepţia care avea să încheie Groundhog Day. Îi promisesem să-l aştept la poarta de acces al pasagerilor. Acum era aproape unu.

Carl s-a uitat a doua oară şi apoi a treia oară la hârtii. Mintea lui se mişca într-un ritm fenomenal, încercând să absoarbă absolut totul, dar îmi dădeam seama din felul metodic în care trecea în revistă lucrurile că îi venea greu

să-şi imagineze tabloul general şi îndeosebi mişcarea următoare. A comparat scrisul lui Jake cu semnătura de pe cartea de credit şi pe urmă cu scrisoarea veche pe care i-o dădusem ca etalon. A sfârşit prin a clătina din cap cu mişcări abia controlate.

— Şi ce propui? m-a întrebat într-un târziu.

— O s-o rugăm pe una din doamnele acelea drăguţe de la secretariat să ne facă nişte copii după toate chestiile astea. Originalele rămân la mine.

— Da? a făcut Carl, stând cu ochii pe mine ca pe butelie.

— Pui mâna pe telefon şi-l suni chiar acum pe Krzysiński. Îi spui că trebuie să stai de vorbă cu el urgent, pentru nişte chestii de maximă importanţă. Pe urmă te duci cu documentele astea la el. Îl anunţi că acţionezi în numele firmei G & G şi ai grijă să simulezi sentimentele de rigoare: oroare şi părere de rău. După care îi spui că singura soluţie este, bineînţeles, darea în vileag.

— Şi chestia asta o fac fără să-i anunţ pe Martin şi Wash?

— Exact.

Pagnucci s-a făcut galben la faţă şi m-a privit cu nişte ochi mici şi cercetători, ronţăindu-şi mustăcioara cu un gest care-i trăda nervozitatea.

— Sunt băgaţi cu toţii?

M-am făcut că plouă.

— Wash, Martin şi Eiger, a insistat el. Sunt implicaţi în toată povestea?

M-am eschivat de la răspuns.

— Nu asta-i problema. Sunt ani buni de când lucrez la G & G. Mulţi oameni s-au purtat frumos cu mine.

Eram sigur că nu avea să împărtăşească un asemenea sentiment. Unul dintre lucrurile pe care mă bazam în cazul lui Pagnucci este că era exact atât de dur pe cât pretindea că este. Era genul de om care ar fi avut tupeul să te trimită la plimbare şi dacă s-ar fi aflat în nisipuri mişcătoare până la gât. Am cunoscut câţiva

poliţişti de calibrul ăsta, indivizi care erau convinşi că puteau de fiecare dată să demonstreze un lucru esenţial, cu condiţia să ştie să facă abstracţie de sentimente. Oamenii credeau în ceea ce credeau şi cu asta basta. Pagnucci a reuşit să rămână la fel de drept, în costumul lui albastru impecabil.

— Da, dar hai să facem lumină, a spus el, mângâinduşi cu un gest inconştient chelia din vârful capului. Partenerii mei mi-au zis că nota asta de serviciu n-a putut fi găsită.

— Uite că a apărut. A fost o surpriză.

— Şi cum rămâne cu întâlnirea de ieri, când ai trecut peste capul lui Jake, care ne sugerase să ne ţinem pliscul? Despre asta ce mai ai de spus?

— Vorbeşte cu Tad. E una din dovezi. Jake voia să se dea uitării toată tărăşenia. Numai că noi ne-am continuat cercetările şi acum tu te afli aici în numele Comisiei şi al firmei, aşa că eşti obligat să dai cărţile pe faţă. Uite ce-i, Carl, nimeni nu te-a acuzat vreodată că ai fi vorbit în plus. Poţi să te descurci fără probleme. Însă e de datoria ta să mergi până la capăt.

Amintindu-i lui Pagnucci de obligaţiile pe care le avea, mă simţeam la fel de caraghios ca şi cum i-aş fi urat o zi bună. Din mişcările imperceptibile ale ochilor lui negri mi-am dat seama că îşi făcea tot soiul de socoteli şi că mintea îi lucra în viteza a cincea.

— Dar la cine a fost nota de serviciu? a întrebat el. La Wash?

Nu i-am răspuns. Chiar dacă Pagnucci avea anumite întrebări, nu-i displăcea deloc ce vedea. Carl Pagnucci-omul curajos şi integru. Gata să accepte adevărul, deşi rostirea lui ar fi putut avea efecte devastatoare asupra firmei. Pagnucci îşi făcuse deja un plan secundar în care o prinsese pe Brushy, iar chestia asta îl servea de minune, înţelesese felul în care sinceritatea lui avea să fie răsplătită ulterior de Tad, când avea să-şi aducă aminte, mai cu seamă că în urma să devină un client mai uşor de

manevrat. Mergând cu un pas mai departe, avea să se ocupe de o parte din munca de la ÎN, chiar în perioada când G & G avea să intre la apă. Pentru cineva de genul lui Carl, amăgit deja de iluzia importanţei pe care urma să o dobândească, o asemenea conjunctură era efectiv irezistibilă.

— Şi nu mă sfătuieşti să discut cu Martin sau cu Wash înainte de a intra în acţiune?

Faptul că prudenţa lui îi depăşea lăcomia a avut darul să mă surprindă.

— După aceea n-ai decât să le comunici ce-ai făcut şi ce-ai vorbit. O să fie obligaţi să joace după cum le cânţi. Dacă le spui dinainte, o să încerce să te facă să renunţi. O să fie obligaţi şi o ştii foarte bine.

Carl a continuat să reflecteze în linişte. Bănuiam că lucrul care îl deranja cel mai mult era că trebuia să depindă de mine.

— N-ai încotro, Carl, i-am spus. Avem o datorie faţă de client. Cineva din cadrul Comisiei trebuie să se ducă ia Krzysiński; şi e vorba de cineva care să vorbească în numele firmei.

S-a uitat la mine cu nişte ochi sfredelitori. Ştiam amândoi că îl manevram fără pic de jenă. Însă îi oferisem lucrul de care avea nevoie – o scuză cum nu se poate mai valabilă. Totul părea făcut aşa cum se cuvine, pe baze absolut principiale şi dincolo de orice critici. În plus, lucrurile arătau grozav pentru Pagnucci, care putea să salute drapelul şi totodată să-şi fure clientul. Dincolo de toate acestea, nici nu mai avea vreo importanţă ce puneam eu la cale.

Am tras telefonul lângă mine şi am format numărul de la în A durat câtva timp să dau de Krzysiński, însă ne-a transmis că avea câteva minute libere pentru Carl înainte de ora două.

Secţiune 34.02 B. Unii mă vor, iar alţii nu

Am aşteptat până la trei ca să părăsesc aeroportul şi după aceea am luat un taxi care m-a dus până acasă. Cam

la aceeaşi oră, la în aveau loc meciuri mari, cu participarea extraordinară a lui Carl, a lui Tad şi a lui Mike Mathigoris, şeful serviciului de pază şi protecţie. Probabil că tocmai se întrebau cum să procedeze cu Jake – să-l ia la întrebări, să-l răstignească sau pur şi simplu să-l dea afară. Nu cred că le trebuia mai mult „de o oră ca să cheme FBI-ul.

Odată ajuns acasă, am rămas câteva clipe pe pragul de beton de la uşa din faţă, sub bolta de viţă de vie răzleaţă. Soarele scump la vedere continuase să strălucească, dar aerul rămânea rece şi vântul bătea cu putere. M-am uitat în toate părţile după eventualele maşini de supraveghere şi am făcut un semn cu mâna. Mi-am ridicat mâinile aşa cum făcea Nixon, mi-am întins câte două degete în formă de V şi m-am întors în jurul axei timp de un minut. N-a apărut rumeni. După ce am intrat în casă, mi-am pus smochingul pentru recepţia dată de Groundhog Day şi m-am dus cu maşina în centru. Lyle – incredibil, dar adevărat – făcuse ordine şi curăţase interiorul Chevroletului.

Am parcurs de trei ori cu pasul întregul cvartal în care se afla ÎN Needle, uitându-mă după urmăritori şi aşteptând să mă înhaţe, dar nu şi-a făcut nimeni apariţia, în cele din urmă, m-am hotărât să urc. Lucinda mi-a înmânat trei mesaje, toate de la Martin. Acesta voia să mă vadă imediat. Am intrat la mine în birou şi am pus mâna pe telefon.

— Delicte financiare, i-am cerut centralistului.

A răspuns chiar Pigeyes. Mărturisesc că am fost uşurat auzindu-i vocea. Mă temeam să nu-şi fi adunat oamenii de pe urmele mele fiindcă îl găbjise pe Beri, însă în vocea lui se citea tipica indiferenţă bovină a celor care au de gospodărit toate hârţoagele dintr-un asemenea serviciu.

— Ai renunţat la investigaţie? Parcă umblai după mine, nu?

— Cine dracu’ e? a întrebat el, după care, dându-şi seama, a completat: Crezi că numai grija ta o am?

— Sunt la birou. Sunt gata să-ţi spun tot ce vrei să ştii.

Pigeyes a căzut pe gânduri. Ceva – Dumnezeu ştie ce anume – nu-i dădea pace.

— În zece minute, a rostit el după un timp. Şi fă bine şi n-o mai lua la sănătoasa spre afurisita aia de faţă nevăzută a lunii.

Chiar când am găsit o ţigară într-un set tar al biroului, Lucinda a băgat capul pe uşă. Toots aştepta la telefon.

— S-a aranjat, mi-a declarat el. Treaba-i coaptă, iar tipii tăi nu mai au de ce să se ascundă. A trebuit să le amintesc câtorva dintre băieţi nişte chestii.

— Toots, eşti omul care face minuni.

Bătrânul nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Puteai să-l auzi prin telefon cum toarce de plăcere.

— Singura treabă care a mai rămas, a adăugat el, e cea a banilor. Trebuie să stăm de vorbă despre ea. Ştii, cred că o să fie nevoie de două sute şaptezeci şi cinci.

La auzul acestei cifre, am reacţionat ca la un pumn în plex. Nu-mi trecuse prin cap că trebuia să investesc atât de mult în funduleţul lui Bert, dar am început să pricep. Pentru mine, Bert era util, ba chiar esenţial. În plus, îmi părea bine că aveam ocazia să-mi dovedesc mie însumi că nu eram o jigodie, aşa cum sugerase Brushy la un moment dat.

— Am auzit că a fost vorba de o treabă serioasă de tot, a continuat Toots. Din cauza asta, mă-nţelegi… e cazul să sari cu două sute şaptezeci şi cinci.

Nu avea loc nicio negociere, ci pur şi simplu Toots fixa un preţ. Iar în clipa aceea mi-am dat seama – deşi poate că ar fi trebuit s-o fac de la bun început – că urma să aibă şi Colonelul partea lui. La drept vorbind, aranjarea lucrurilor şi rezolvarea pe căi neştiute a problemelor era nu doar o calitate, ci chiar profesia lui.

Am explicat cum voiam să aibă loc operaţiunea. Îmi trebuia un număr de cont la o bancă locală, întrucât în

următoarele şapte zile un transfer telegrafic avea să mute aici banii de la Fortune, din Pico Luan.

— Care sunt regulile de bază? am întrebat. E omul meu în pericol până soseşte mălaiul?

— Eu am vorbit cu tine, iar ei au vorbit cu mine. Din punctul nostru de vedere, totul e aranjat. Nu s-a întâmplat nimic. Dar spune-i omului tău că n-are voie să repete figura cu niciun preţ.

În încăperea alăturată, Brushy vorbea şi ea tot la telefon. Când m-a văzut şi-a schimbat brusc mimica şi mi-a trimis un pupic de la distanţă, făcând un gest de admiraţie cu mâna şi încercând să-mi spună cât de grozav arătam în smoching. Am încercat să zâmbesc, în timp ce ea i-a spus persoanei de la celălalt capăt al firului să aştepte.

— Pot să spun că-mi pare rău? m-a întrebat apoi.

— Cum să nu.

Am închis ochii. De ce trebuia să fiu supărat? Fiindcă mă bănuise că aş fi avut intenţii dubioase faţă de Jake?

— Ceva veşti de la Bert?

Brushy m-a anunţat că sunase cu o oră în urmă şi promisese să revină.

— Şi Toots? s-a interesat ea. A reuşit? Serios?

De data asta m-am ales cu un surâs panoramic. Eram un tip grozav. Uşa dinspre coridor era deschisă, aşa că m-a apucat de mână. Am rămas o secundă în poziţia asta, privindu-ne afectuos unul pe celălalt. Ne pregăteam de încheierea unui ciclu tumultuos: săbii scoase, răni şi mângâieri. Am văzut că ochii i se îndreaptă spre cadrul uşii, unde se ivise Lucinda. Veniseră cei de la poliţie, iar domnul Gold voia să mă prezint la dânsul în birou în zece minute.

— Pare furios, a adăugat Lucinda.

— Spune-i că sunt cu cei de la poliţie.

M-am întors spre Brushy, care între timp terminase de vorbit la telefon.

— Asta o să-l facă să meargă pe burtă, am adăugat.

Secţiune 34.03 C. Încerc să-i fac pe plac lui Pigeyes

— Bine, Gino, acum stai să văd dacă am înţeles bine. După ce-au vorbit cu soţia lui Archie, cei de la evidenţa populaţiei au făcut o deplasare la Baie, unde un individ mai limbut din fire v-a ciripit chestia asta cu trucarea meciurilor. Cei de la evidenţa populaţiei au făcut ce fac de obicei, adică au luat legătura cu altcineva, în cazul ăsta cu delictele financiare, v-au spus că aveţi parte de o investigaţie a-ntâia şi v-au rugat ca, dacă o să daţi peste un agent de pariuri sau un cadavru (admiţând că o să puteţi face diferenţa), să-i anunţaţi şi pe ei. Ce crezi, pân-aici am brodit-o?

N-a scos o vorbă. Alcătuiam un grup ciudat al naibii; ne strânseserăm în biroul mobilat după ultimele cataloage al lui Brushy şi ne arătam fiecare cât se poate de precauţi – eu, Brushy, Pigeyes şi Dewey. Gazda noastră se aşezase în spatele mesei de lucru acoperite cu geam şi împodobită pe ambele laturi cu ghiveciuri cu plante exotice. Eu eram singurul care stătea în picioare; mă plimbam dintr-un loc în altul, făceam tot felul de gesturi cu mâinile şi mă distram de minune. Mă îmbrăcasem la patru ace, cu smoching, o curea latră ca o centură şi o cămaşă pe care o aveam de douăzeci de ani şi era singura pentru asemenea ocazii, având nişte volănaşe caraghioase ce mă trimiteau cu gândul la moţul unui papagal. După ce intrase în cameră, Gino mă măsurase de câteva ori din cap până-n picioare, nevenindu-i să creadă, şi apoi ceruse ceva de băut.

— Cum ziceam, de asta îi cauţi pe băieţi, în primul rând pe Kam Roberts şi abia pe urmă pe Archie şi pe Bert. Eşti convins că ai prins urma unei chestii babane şi bagi în priză jumate din poliţie fiindcă ai auzit următoarele: A – câţiva indivizi de la Baia Rusească ziceau că au câştigat bani cu ajutorul lui Bert, care la rândul lui primea informaţii de la cineva pe nume Kam Roberts; B – Bert are o carte de credit pe numele sus-amintitului Kam Roberts; C – acelaşi Kam a fost văzut în fel de fel de locuri; D – Archie, agentul de pariuri, se numără printre cei dispăruţi. Numai

că, vezi tu, apar nişte întrebări. Prima: cine dracu' e Kam Roberts? A doua: cum e posibil ca un partener dintr-o mare firmă de avocaţi să trucheze meciuri de baschet? Trei: de ce se joacă de-a v-aţi ascunselea pe întreg teritoriul Americii de Nord? Şi patru: că tot veni vorba, unde-i Archie? Ce zici, sunt pe calea cea bună?

Pigeyes a avut o reacţie vagă la monologul meu, ridicând uşor din umeri şi făcând un gest aproape imperceptibil cu mâna. A continuat să se abţină să vorbească, învăţase că n-ai voie să explici nimic în legătură cu obiectul investigaţiei şi în orice caz nu înainte de a-i prinde pe făptaşi şi de a le spune de ce sunt acuzaţi. Cu paltoanele pe ei, Pigeyes şi Dewey stăteau unul lângă altul pe canapeaua cu margini cromate a lui Brushy. Îmi dădeam seama că Gino nu era în largul lui tocmai fiindcă eu mă distram atât de bine.

— Bine, hai să explicăm nişte chestii. Asta la modul ipotetic, fireşte; dacă eşti un afurisit de avocat care se pricepe la târguri, trebuie să ai grijă să nu strici căruţa cu Comisia de Disciplină şi să nu-ţi pierzi licenţa, motiv pentru care m-am şi hotărât să stau de vorbă cu tine. Dar hai să lămurim ceva de la bun început: nimeni nu s-a ocupat de trucări de meciuri. Nimeni dintre cei aici de faţă şi nici dintre prietenii lor.

Cuvintele mele au avut un oarecare ecou din partea lui Pigeyes.

— Serios? a făcut el, pe un ton destul de sceptic.

— Foarte serios. Hai să-ţi spun cum stau lucrurile. O fi Archie ciripitor, dar în cartea de muncă scrie că e actuar. Se pricepe la computere şi ştie să se joace de-a cifrele. Pe de altă parte, să presupunem că există anumiţi domni – cărora o să le zicem Valpolicella şi Bardolino, V & B – capabili, din câte se pare, să ghicească uneori rezultatele meciurilor din Mid-Ten. Să mai zicem că Archie observă. Numai că lumea e în aşa fel croită, încât Archie trebuie să nu sufle nimănui vreo Vorbă despre ce-i în mintea lui. V & B îşi bat joc de cine merită, iar Archie îşi dă seama că

există cineva care-i face pagubă. Dar hai să ne închipuim că el are şi un amic, un prieten intim în cel mai bun sens al cuvântului, am continuat, ţintuindu-l pe Pigeyes cu privirea, ca să fiu sigur că pricepe. Archie îi strecoară niscai informaţii, iar prietenul cu pricina, un partener cu idei creţe din cadrul unei mari firme de avocaţi, începe să parieze în funcţie de ce fac V & B şi dă lovitura. Limpede pân-aici?

Pigeyes făcuse rost la un moment dat de o fotografie a lui Bert, aşa că acum a dat-o la iveală dintr-unul din nenumăratele buzunare ale paltonului.

— Frumosu ăsta? De el e vorba?

— Ce limbaj ai, Gino. Hai să nu intrăm în detalii, bine? Ţine minte că tu mi-ai spus mie de Archie. Urme de ciocănitoare-n scorbură, nu asta a fost formula?

Şi lui şi lui Dewey expresia le-a plăcut la nebunie. Brushy şi-a dus mâinile la ochi.

— În orice caz, Bert – aşa cum o să-i spun în mod ipotetic acestui avocat – încearcă să fie discret, însă tipii de la Baia Rusească îşi bagă mereu nasul peste tot şi vor să ştie ce face fiecare. Lucrurile se leagă şi în scurt timp toată lumea îşi dă seama că Bert – sau Kam Roberts, aşa cum i se spune atunci când umblă cu parale – îşi umple serios buzunarele la anumite meciuri. Problema e că n-o să se apuce să explice nimănui de ce. Pe de altă parte, Archie şi i-a trecut în carneţel pe amatorii de pariuri, fără excepţie. Nu se face să favorizezi un anumit client şi dacă, totuşi se ajunge la aşa ceva, înseamnă că motivele sunt de natură pur personală şi extrem de delicate. Prin urmare, Archie şi Bert pun la cale un joc prin care lasă să se înţeleagă că persoana care dispune de informaţii direct de la; sursă este Kam Roberts. Dar adevărul e cu totul altul şi posesorul respectivelor informaţii este Archie.

Am făcut o scurtă pauză, am aruncat o privire celor din jur şi mi-am continuat prelegerea.

— Mai devreme decât şi-ar fi imaginat Archie, V & B află ce se întâmplă de la Baia Rusească şi se prind imediat

că informaţiile n-au cum să provină de la fantoma de Kam Roberts. Dat fiind că este vorba de informaţii strict confidenţiale, de afaceri şi care nu pot avea decât un singur proprietar (fapt contrazis de apariţia lui Archie, care le-a încălcat drepturile şi domeniul), cei doi anunţă că numi1 tul Archie urmează să fie deposedat de podoabele la care ţine cel mai mult şi pornesc imediat o vânătoare ce-i aduce în scurt timp la uşa lui Bert. V & B sunt generoşi cu Bert şi-l lasă să aleagă – ori îl scuipă pe Archie în termen de douăzeci şi patru de ore, ori o mierleşte el. În consecinţă, Bert dispare şi el din decor. Asta până când unul dintre partenerii lui curajoşi – care ştie un tip care ştie un al doilea tip care ştie un al treilea tip – reuşește să creeze condiţiile unei aşa-numite amnistii. La un preţ destul de săltat, ce-i drept. Nu e deloc exclus ca, iarăşi la modul ipotetic, Bert să-şi plătească profiturile la o rată a dobânzilor care depăşește plafonul maxim pentru uzufruct.

Când m-am uitat în direcţia lui Brushy, am văzut că se cufundase în scaunul de birou şi mă privea cu nişte ochi neliniştiţi. Bănuiesc că era tulburată de faptul că eram în stare să mint cu atâta elan.

— Şi? m-a întrebat Pigeyes.

— Şi ce?

— Şi unde-i piţigoiul de Archie? La ora asta.

— Să fiu în locul tău, aş căuta mai atent prin îngrăşăminte. Din câte-am auzit, V & B au pus mâna pe el şi i-au mai atârnat ceva de gât pe lângă cravată. Iar dacă oamenii pe care ţi i-ai plasat prin oraş au măcar jumătate din priceperea pe care-o aveau odată, Gino, sunt sigur că ţi-au ajuns şi ţie la urechi aceleaşi lucruri.

Nimeni nu se-apucă să se bată cu pumnul în piept că a lichidat pe cineva, dar, cu toate acestea, veştile se răspândesc imediat. Nici nu se poate altfel, e singura cale prin care li se poate atrage atenţia celor care nu stau cuminţi în banca lor.

Lucinda a bătut la uşă chiar în clipa aceea.

— Domnul Gold, a spus ea.

— Spune-i că peste cinci minute.

— Vrea să stea de vorbă cu tine chiar acum.

— Cinci minute, am repetat.

Lucinda s-a apropiat de masa pe care se afla telefonul şi a apăsat pe un buton, după care mi-a întins receptorul. De ani de zile, amărâta nu făcea altceva decât să mă apere de mine însumi.

— N-aş zice că m-am distrat, a rostit Martin după ce am dus receptorul la ureche.

— Sunt ocupat.

— Aşa am auzit şi eu. Ai bunătatea şi spune-mi ce discuţi cu poliţiştii?

— Detectivul Dimonte avea câteva întrebări legate de Bert, am spus, zâmbindu-i lui Gino în clipa când i-am rostit numele.

— Nu-i vorba de munţi de bani?

— Bert, am răspuns.

— A făcut acest Bert şi alte lucruri urâte?

— Nu vinde castraveţi la grădinar, Martin. Urc la tine peste un minut. Aproape că am terminat.

Am pus imediat receptorul în furcă, pentru a evita alte comentarii de la celălalt capăt al firului. Gino aştepta.

— Şi zici că figura asta cu Kam Roberts a fost doar praf în ochi? m-a întrebat el.

— Întocmai.

— Atâta doar că, vezi tu, chiar există un Kam Roberts, a ricanat Pigeyes.

— Nu. Există un anumit tânăr care a folosit de câteva ori cartea de credit a lui Bert. Asta însă nu înseamnă că este Kam Roberts.

— Nu? Şi-atunci cine-i?

— Un prieten de-al lui Bert.

— Altul? Da’ ştiu că are ceva energie Bert ăsta. Îl frige cumva în paralel cu ălălalt?

— Uite ce-i, Gino, spune-i cum vrei. Dar ţine minte că am mers împreună de câteva ori la călărie şi te-am văzut făcându-ţi mendrele cu trei piţipoance în acelaşi *schimb*.

Bineînţeles că evocarea acelei perioade a avut darul să-l măgulească. I-a aruncat o privire furişă lui Brushy, sperând că era impresionată. La un moment dat o să trebuiască să-i spun lui Pigeyes de *Nueve*.

— Oricum, hai să ne întoarcem la tânărul ăsta, am continuat. Bert mai are credit berechet, după cum arată cartea, aşa că are de unde să mai dea şi altora. Dacă recurgem însă din nou la ipoteze, nu e exclus ca acest tânăr să aibă pe cineva la Universitate. Poate că el e persoana care i-a dat drumul în vestiarul arbitrilor unui avocat de vârstă mijlocie, pentru ca acesta să poată discuta cu Bert, fără să simtă în ceafă răsuflarea fierbinte şi ochiul vigilent al oamenilor legii, şi să încerce să îndrepte cât de cât lucrurile.

— Chiar aşa? a întrebat Gino.

— E posibil, am răspuns şi m-am aşezat pe un braţ al fotoliului ca să văd cum primiseră ceilalţi această versiune.

Se părea că rezultatul îmi depăşea aşteptările. Încercam nebuneşte, de dragul lui Bert şi al meu, să dau o altă faţă lucrurilor, iar atunci când din auditoriu făcea parte şi Gino îndrăzneala mea pur şi simplu nu mai cunoştea limite. Cu toate acestea, aveam în continuare impresia că sărisem peste cal. Toată povestea era prea ilogică, prea ciudată şi prea cusută cu aţă albă. De pildă, habar n-aveam pe unde aş fi scos cămaşa dacă poliţiştii ar fi vrut să-i pună întrebări tânărului de la Universitate. Şi oricum n-aş mai fi putut să dau niciun răspuns isteţ dacă Gino s-ar fi apucat vreodată să identifice meciurile pe care cei de la Baia Rusească le numeau „Special pentru Kam” ca fiind cele conduse de arbitrii din serile de vineri.

Însă cel mai important lucru în relaţia cu cei din jur e că nu se ştie niciodată. După două săptămâni în care se ţinuse scai de fundul meu, mă vânase ca un ogar şi îmi bântuise visurile, Gino dădea impresia că terminase benzina. Afirm asta nu fiindcă începuse să creadă ce-i spuneam. Nu era atât de prost. Dar era limpede că temerea lui era legată de atitudinea procurorului; acesta i-

ar fi făcut vânt pe uşă dacă ar fi ajuns în instanţă, întrucât nu existau niciun fel de dovezi. În ce mă priveşte, chiar dacă spusesem gogoşi, avusesem grijă să-mi asigur o apărare fără fisuri. Şi oricum, relaţia pe care o avusesem în timp cu Gino era un motiv suficient pentru ca procuratura să se gândească bine înainte de a lua o decizie. Pigeyes ajunsese, probabil, la aceeaşi concluzie, însă sunt convins că o făcuse înjurând de toţi sfinţii. În clipa când m-a privit, ochii lui liniştiţi erau dominaţi de o ură care înlătura din start orice dram de bunăvoinţă (mi-am adus aminte că a spus cineva odată că negrul nu reprezintă o culoare, ci absenţa oricăror alte culori), însă mi-am dat seama că ştia şi el că îl învinsesem.

S-a întors spre Dewey, care a ridicat din umeri. E găluşcă, o-nghiţim. Pe urmă s-au ridicat amândoi în picioare.

— Mi-a părut bine să te revăd, Gino.

— Pun pariu, a răspuns Pigeyes.

Lucinda şi-a vârât din nou capul pe uşă, mi-a făcut un semn şi m-a obligat s-o urmez. Am plecat făcând un semn vesel cu mâna, în timp ce Brushy se pregătea să-i conducă pe Gino şi Dewey până la uşă. Lucinda ţinea în mână un bileţel. „Te caută Bert la telefon”. Am ridicat receptorul de la mine din birou.

— Ascultă, i-am spus, ţi-am rezolvat problemele. Indivizii ăia n-or să te mai caute.

Auzeam sunetul inconfundabil al electricităţii statice de la celălalt capăt al firului. Judecând după fundalul sonor, eram sigur că Bert vorbea de la un telefon public aflat în apropierea unei autostrăzi.

— Ai umor, nu? m-a întrebat el.

— Nu mă întreba cum, dar te-am salvat. S-a-l-v-a-l. În plus, am lămurit-o şi cu poliţia. Lucrul pe care ar trebui să-l faci tu, în schimb, ar fi să vii aici. Probabil că o să fie nevoie să răspunzi la câteva întrebări despre Jake.

Mathigoris, şeful serviciului de pază de la ÎN, dorea să audă toată povestea de câteva ori: nota de serviciu,

cecurile, modul cum îi ceruse Jake lui Beri să nu facă tam-tam şi restul.

— Şi cum rămâne cu…

— M-am ocupat de tine în ambele ipostaze. Închiriază-ţi un smoching şi fă-te încoace. E petrecerea de Groundhog Day.

— Dumnezeule, a şoptit el.

Mi-am dat seama că, în clipa aceea când s-a simţit uşurat, Bert a redescoperit – paradoxal – teroarea care-l ţinuse în gheare. Avusese parte, de fapt, de încă o misiune de luptă în înaltul cerului. Acum revenise pe pământ, dar era încă şocat de lucrurile prin care trecuse, de impactul teribil al luminii şi al zgomotelor care zdruncinaseră avionul şi-l purtaseră prin văzduh.

— Dumnezeule, a repetat el. Mack, băiete, ce pot să spun?

— Fă bine şi întoarce-te, atâta tot, i-am sugerat.

Începuse să-mi placă felul în care se aşezau lucrurile, ca într-un joc cu cuburi, unde fiecare piesă ajunge până la urmă la locul ei. Telefonul a sunat din nou.

— Aştept, mi-a spus Martin.

Articol XXXV.

XXVIII. REZOLVAREA PROBLEMEI. VARIANTA MARTIN

Martin se îmbrăca. Îşi pusese deja pantalonii satinaţi la cusături şi cămaşa cu guler tare la care tocmai se străduia, cu mişcări îndemânatice, să fixeze butonii din diamante care străluceau discret în lumina după-amiezii acestui sfârşit de iarnă. Cam într-o oră, toţi partenerii mei vor fi costumaţi la fel şi se vor îndrepta agale spre Clubul Belvedere, vor bea un păhărel şi vor mânca un sandviş, iar apoi, pe durata cinei festive, vor fi încunoştinţaţi despre situaţia financiară a firmei şi despre procentul care li se cuvine sub formă de dividende. Evenimentul promitea să fie extraordinar din toate punctele de vedere.

La început Martin n-a deschis gura. A rămas în picioare şi, timp de câteva minute, şi-a văzut de butonii de

la manşete. Din când în când, se oprea din meşterit şi-şi arunca privirile pe o bucată de hârtie albastră de pe birou, citind cele scrise acolo. Bănuiam că era discursul pe care urma să-l citească de Groundhog Day. Tradiţionalele aiureli din partea acţionarului principal. A pus mâna pe stilou şi a făcut câteva modificări. Biroul încăpător de pe colţ, luminat perfect mulţumită ferestrelor mari, era atât de cufundat în linişte, încât auzeam şi mecanismul cu giroscop al unuia dintre ceasurile de colecţie. Am fost tentat să mă joc cu una din jucăriile de acolo, cu toiagul de şaman sau cu obiectele de pe măsuţa de cafea, dar până la urmă m-am aşezat într-un scaun de lemn vopsit în culorile atât de des întâlnite în partea de sud-vest a ţării. Îmi adusesem servieta cu mine.

— Am fost prea cumsecade cu tine, fir-ar a dracului, a spus Martin într-un târziu.

De obicei nu vorbea urât, semn că de data asta voia să mă şocheze. În acelaşi timp, dorea să mă facă să pricep că era supărat foc şi că acordul nostru de parteneriat nu includea dreptul meu de a-i cotrobăi prin sertare. A continuat să se ocupe de cămaşă încă vreo câteva clipe.

— Cât de mare e buclucul în care a intrat Bert? m-a întrebat el după aceea.

— Dat fiind că tocmai am stat de vorbă cu poliţia, probabil că nu mai există niciun pericol.

Mi-a aruncat o privire scurtă, ca să se asigure că vorbeam serios.

— Cum ai aranjat? Eşti prieten cu poliţistul?

— Poţi să-i spui şi aşa.

— Impresionant.

Şi-a însoţit observaţia cu un gest aprobator din cap. Sincer să fiu, îmi părea rău că nu era şi Pigeyes de faţă, ca să fie martor. Într-o firmă de avocaţi era nevoie de tot felul de oameni, iar eu eram unul dintre cei mai mari mâncători de gogoşi din oraş. Martin avea în acest fel ocazia să-şi confirme încrederea în mine şi să-şi amintească totodată că le spusese de atâtea ori celorlalţi parteneri că nu era

totul pierdut şi că încă era posibil să-mi revin.

— Am făcut multe chestii impresionante, am spus. De pildă, în weekend am fost în Pico Luan.

Pentru prima dată, ochii lui Martin au rămas aţintiţi asupra mea mai mult timp. Aşa cum stătea acolo, silueta lui era parţial încadrată de cercul metalic de culoare neagră a imensei lămpi de birou care reducea simţitor spaţiul de pe masa de lucru.

— Ne-o luăm cumva înainte unul altuia la capitolul umor?

— Nu, îmi demonstrez calităţile de anchetator, i-am răspuns. Adică îţi spun cu toată politeţea să termini cu porcăriile.

Am scos din servietă una din copiile formularelor cu semnătură emise de Banca Internaţională a Finanţelor şi i-am aruncat-o pe birou, iar el a studiat-o cu atenţie. Pe urmă s-a aşezat pe scaunul înalt din piele.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu mai fac nimic. Domnul Krzysiński a fost deja informat.

În clipa aceea, lui Martin i-a fost atrasă atenţia de ultimul buton pe care continua să-l ţină între degetele groase. S-a uitat o clipă la el, după care l-a aruncat spre fereastră. L-am auzit căzând, dar nu mi-am dat seama unde anume.

— Carl are la el documentul ăla şi nota de serviciu pe care ai ţinut-o ascunsă şi încearcă acum cu Tad şi cu toţi ceilalţi să priceapă de ce a trebuit să facă Jake aşa ceva.

Timp de câteva secunde, Martin şi-a ascuns toată faţa în mâinile mari şi acoperite de o sumedenie de fire de păr negru. Chiar şi prin uşa închisă, am auzit de pe coridor telefoanele care sunau şi vocile oamenilor aflaţi ca de obicei la muncă.

— Ei bine, asta n-o să dureze foarte mult, nu-i aşa? a întrebat Martin în cele din urmă. Motivul nu e deloc greu de ghicit. Jake se gândeşte la propriul viitor. Ştie foarte bine că Tad nu-l are la inimă şi că, atunci când o să-şi

consolideze poziţia în cadrul consiliului de conducere, o să-i dea drumul în prăpastie fără paraşută. În consecinţă, Jake a avut grijă să-şi facă rost singur de paraşută. Asta e explicaţia, nu?

— Pare logic, am răspuns.

Martin m-a privit cu ochii îngustaţi, mişcându-se neliniştit în scaun.

— Ce altceva mai zice Carl?

— Dacă am înţeles bine întrebarea, ţi-am salvat pielea, ceea ce este cu mult peste ce meriţi. Mi-ai făcut tot felul de mizerii, Martin.

A încercat să facă un gest prin care să mă contrazică, dar nu l-am lăsat să se manifeste.

— Pot să-ţi dau o sută de exemple. Nu cred că trebuie să mă interesez cui i-a cerut Glyndora sfatul ca să mă dea afară de la ea din apartament săptămâna trecută, nu?

A pufnit brusc în râs, iar eu i-am urmat exemplul. Eram băiat de treabă, dar în aer se simţea ameninţarea voalată a celui care e gata să dea totul în vileag. Pe de altă parte, mă gândeam ce s-ar fi putut amuza oamenii dacă li s-ar fi povestit cum o zbughisem pe scări ca un spiriduş, atent să nu mă împiedic de propria mea… mă rog.

— N-ai vrut să se dea nimeni la femeia ta, ai?

Martin şi-a încleştat maxilarele şi m-a privit din nou cu ochii îngustaţi. Încă nu ştiam precis cum avea să ia acest atac asupra propriilor secrete: dădea în bâlbâială sau se enerva şi încerca să mă scoată pe uşă afară? Cu toate acestea, se pare că îşi cunoştea destul de bine limitele, întrucât a acceptat situaţia cu o vagă resemnare.

— Nu vreau să te întrerup, i-am spus. Erai pe punctul să-mi dai nişte explicaţii.

— Viaţa mea personală? Astea-s chestii antice şi de demult.

Nu fusese o punere la punct în adevăratul sens al cuvântului. Martin se uita pe ferestrele mari, trecând în revistă oraşul şi viaţa lui de zi cu zi, iar tonul vocii sale sugera nişte universuri, nişte lumi ale emoţiilor suprimate.

Dumnezeule, mi-am spus, ce n-aş fi dat să mă prefac în muscă, să stau pe un perete şi să asist la povestea lor de dragoste, să observ felul în care personajele astea au încercat să depăşească toate obstacolele doar ca să-şi poată umbla unul altuia în pantaloni. Probabil că Glyndora îşi semeţise toate proeminenţele şi-l provocase pe Martin să le atingă – ceea ce era, de fapt, o metodă de a-l pune cu botul pe labe. Mai văzusem şi cu alte ocazii stilul ăsta de lucru: Crezi că eşti al naibii? Stai să mă vezi pe mine. I Sunt cea mai arătoasă femeie din cartier. O să te satur de giugiuleală. O să te fac să ţi se scoale de patru ori pe noapte, o să te las fără sămânţă şi o să-ţi spun că mai vreau. O să mă sui pe tine atât de mult, încât o să vrei să-ţi deşurubezi ciomagul şi să mi-l pui în vitrina cu trofee. Când erai mic, ai avut nişte vise erotice care nici nu se comparau cu ale mele. Şi nu cred c-o să ai curajul să pui mâna, fiindcă n-o să-ţi permit.

Probabil că Glyndora îi spusese totul în faţă, iar el acceptase să încerce să se poarte frumos cu ea, ca un candidat la titlul mondial ce încearcă să smulgă centura cu diamante din mâinile unui adversar feroce. Mai mult ca sigur că femeia se bosumflase şi bătuse din picior; Martin, pe de altă parte, îi arătase în toate felurile posibile că era convins că avea de-a face cu o persoană nepreţuită şi că nu era dispus să se răzgândească sub nicio formă. Probabil că răbdătorul ei partener respectase principiul paşilor mărunţi şi îi erodase treptat rezistenţa, până când ea ajunsese, ca într-un vis ciudat, la concluzia că era preferabil să mai şi îmbrăţişeze, nu doar să refuze. În acelaşi timp, sunt sigur că Martin se aflase în acea zonă a umbrelor unde foarte puţine lucruri concrete aveau importanţă şi unde subterfugiile, puterea şi scenariile pe care le imaginase el pentru viitor fuseseră nevoite să cedeze în faţa senzaţiei pure a prezentului. Sunt gata să pariez că, până şi cu zece minute înainte de-a se băga în pat, se rezumaseră amândoi la pipăieli excitante, dând impresia că prin mintea lor treceau imagini dintr-un film

porcos.

— Dar ce s-a întâmplat? am spus. Înţelegi, cu tine şi cu ea. Pot să te întreb?

— N-a mers, a rostit el, făcând un gest amplu cu mâna. Ne-am amăgit amândoi de pomană.

Vorbele lui au rămas suspendate undeva deasupra noastră, încărcate de toată tristeţea posibilă. Condiţia tragică a americanului. Martin avea nevastă şi copii şi, pe lângă asta, era membru al Clubului Belvedere şi se ocupa de clienţii care l-ar fi luat peste picior dacă ar fi aflat că se încurcase cu o negresă. Însă probabil că Glyndorei rezultatul i-ar fi convenit. Ar fi fost prea mult să-i ceri să fie ea însăşi, dar să trăiască în lumea lui.

— Ţin foarte mult la Glyndora, mi-a mărturisit el după aceea, uitându-se la mine şi gândindu-se la sensul ascuns al propriilor cuvinte. Crezi în reîncarnare?

— Nu, i-am răspuns.

— Nu, a repetat el. Nici eu.

După aceea a tăcut. Martin Gold, cel mai plin de succes avocat pe care-l ştiam, voia la rândul lui să fie altcineva. Cu toate acestea, era înduioşător, aşa cum este loialitatea ori de câte ori o întâlneşti.

Am tăcut amândoi câtăva vreme. Într-un târziu, Martin a început să vorbească despre ce se întâmplase pe un ton epuizat şi gânditor. Mi-a spus că nu se jucase cu focul în ceea ce mă priveşte sau, în orice caz, n-o făcuse intenţionat. Eu, pe de altă parte, îi acordasem prea mult credit, iar împrejurările se modificaseră şi se combinaseră într-un fel neaşteptat. Onestitatea cu care vorbea era atât de atrăgătoare, încât mai că-ţi venea să crezi că ascundea ceva dubios. Rareori se întâmpla ca Martin să ţi se adreseze direct din suflet.

— Glyndora a venit la mine cu nota de serviciu şi cu cecurile imediat după ce au fost încasate. Cred că asta s-a întâmplat pe la începutul lui decembrie. Bineînţeles că amândurora ni s-a părut ciudată chestia asta şi faptul că era vorba de nişte cecuri ce urmau să fie încasate peste

hotare, dar n-am fost îngrijorat propriu-zis decât din momentul când am început efectiv să fac cercetări – adică să stau de vorbă cu Bert, cu Neucriss şi cu bancherul ăla din Pico. Am descoperit că nu exista nicio companie Litiplex şi că nici registrele noastre de evidenţă nu o menţionau în vreun loc. Am avut un şoc când am priceput unde duceau indiciile. N-am crezut niciodată că Jake e în stare de aşa ceva. Ştiam că ar fi fost dispus să-l mintă în faţă şi pe Papa de dragul propriului orgoliu, însă am fost stupefiat când am văzut că era şi hoţ. Şi fireşte că m-au trecut fiori pe şiră când m-am gândit la consecinţe.

Ca toţi oamenii care aveau de condus un imperiu – mai mare sau mai mic – Martin era obişnuit cu problemele mari şi cu situaţiile ce l-ar fi putut aduce în pragul dezastrului nu doar pe el, ci şi pe cei din jur. Ca, de pildă, pierderea unui client de anvergura lui în sau posibilitatea ca Pagnucci să facă o mutare pe cont propriu. Martin se obişnuise cu acest tip de primejdii. Învăţase să meargă pe sârmă fără plasă de protecţie şi să străbată oceanul pe furtună într-o coajă de nucă. Iar figura asta cu Eiger intra tot în categoria problemelor, motiv pentru care o pusese pe Glyndora să fie cu ochii în patru şi să raporteze eventuala apariţie a altor cecuri, urmând ca el să se gândească atent la ce trebuia făcut pentru binele tuturor.

— Moment în care, a spus el, viaţa Glyndorei a început să fie distrusă.

— Bert şi Orléans?

Martin a scos un sunet asemănător geamătului de încordare emis de un luptător aflat pe saltea – o mică dovadă a faptului că, deşi încercase să-şi ascundă emoţiile, fusese luat prin surprindere. M-a privit ţintă, în timp ce pe faţă nu i s-a clintit niciun muşchi, iar în cameră umbrele întunericului începeau să ia locul luminii.

— Ştii ceva, Malloy? Dacă în ultimii ani ai fi făcut măcar pe jumătate din cât ai reuşit în cazul ăsta, mi-ai fi uşurat considerabil existenţa.

— O s-o iau ca pe un compliment.

— Te rog, a spus Martin.

— Ce fel de om e băiatul ăsta al Glyndorei? l-am întrebat.

— Orléans? O fire dificilă.

— Am înţeles că maică-sa ţine la el ca la ochii din cap.

Martin a făcut câteva gesturi vagi, dorind să găsească răspunsul adecvat. Se părea că încercase să se poarte frumos cu Orléans când acesta fusese doar un copil.

— Un tip foarte isteţ. Băiatul maică-sii, ce să zic. Foarte capabil, însă deloc stabil din punct de vedere al temperamentului. Şi aici n-aveai ce să-i faci. Glyndora a crezut că o să reuşească să-i interzică să apuce pe calea pe care a apucat-o. Numai că băiatul nu era genul de persoană căreia să-i poţi interzice ceva.

— I s-a părut că Bert era o persoană capabilă să-i tulbure fiul?

— Nu Bert în sine. Dar nu-i plăcea să fie pusă într-o asemenea situaţie şi să trebuiască să-i facă faţă, a spus Martin, arborând o mină tristă.

— Aha, am îngăimat.

Înţelesesem cum stăteau lucrurile. Cu toate acestea, omul pentru care îmi părea cel mai rău era Bert. După toate probabilităţile, relaţia lui cu Orléans pornise de la bun început pe un drum greşit.

— L-ai prevenit pe Bert?

— Nimeni din cei de-aici nu mi-a luat în seamă avertismentele, nimeni, a declarat Martin, rămânând câteva clipe cu privirea rătăcită, deşi era limpede că devenea din ce în ce mai agitat. Dumnezeule, ce porcărie! Ce porcărie afurisită! Iar ăsta cred că a fost lucrul cel mai prostesc… povestea asta ridicolă şi nebunească în legătură cu meciurile de baschet… Ba mai mult, niciunul din ei n-a stat vreo clipă pe gânduri, nu le-a păsat nici cât negru sub unghie de consecinţe… închisoarea, vătămare corporală, Doamne! Numai când mă gândesc acum la perspective mă cutremur, iar ei doi au fost *surprinşi*, auzi tu, adică pur şi

simplu nu le-a venit să creadă. S-au comportat ca doi copii de şcoală primară. Sunt cei mai necopţi oameni pe care i-am cunoscut în viaţa mea; cât despre remuşcări, să nu care cumva să crezi că i-a trecut vreunuia prin cap o cât de mică…

Martin s-a oprit, conştient că era pe punctul să piardă firul.

— Începuseşi să-mi explici cum te-ai hotărât să-l acoperi pe Jake.

— Se leagă de ce-am discutat până acum, a rostit Martin. Ţi-am zis, aşa a fost să fie. Chestie de conjunctură. Asta a făcut-o pe Glyndora să-şi pună mintea la contribuţie.

— Te referi la învinovăţirea lui Bert? Vrei să spui că a fost ideea Glyndorei? Şi de ce, mă rog? Ca să fie chit?

Martin a aşteptat şi a schiţat un surâs.

— Cam ce fel de mamă îţi închipui că e Glyndora, Mack?

Ei bine, la întrebarea asta aveam la dispoziţie o gamă largă de atribute. Pătimaşă, protectoare şi aşa mai departe. Ar fi făcut orice pentru Orléans: i-ar fi găsit adăpost în plin război, ar fi scormonit prin gunoaie ca să găsească de mâncare sau şi-ar fi vândut trupul. Din punctul meu de vedere, cam aşa ceva a făcut şi cu mine în noaptea aceea. Însă tot nu eram lămurit. Acoperindu-l pe Jake, Martin îşi salvase partenerii şi propria viaţă profesională, însă nu pricepeam ce câştiga contabilul-şef al firmei.

— Uite ce e, Mack. Hotărârea lui Bert de a se da la fund a fost bine-intenţionată până la un punct. Bert era convins că face un lucru eroic. Însă asta nu era o soluţie pentru Orléans şi în orice caz nu din punctul de vedere al Glyndorei. Ea nu era dispusă să-şi lase copilul să se ascundă pentru tot restul vieţii. Voia ca băiatul ei să rămână alături de ea şi să fie în siguranţă; or, se întâmpla exact pe dos.

Tot nu înţelegeam.

— Tu însuţi ai pus întrebarea, Mack. Săptămâna

trecută. „Unde s-a dus Bert?” Unde zicem *noi* că s-a dus? E vorba de un avocat, ţine minte. Are şaizeci şi şapte de parteneri şi o serie de clienţi. Lăsăm deoparte familia, aici stă destul de rău. Prietenii lui – sau aşa-zişii prieteni – erau implicaţi cu toţii în aceeaşi poveste şi fii convins că voiau să fie lăsaţi în pace. Dar noi ce naiba spunem la firmă? Cum să facem ca persoana care investighează absenţa lui Bert şi descoperă imediat toată porcăria cu meciurile de baschet să nu anunţe poliţia? Singura cale de izolare a lui Orléans (şi în acelaşi timp de totală protejare a lui) era inventarea unei alte explicaţii credibile pentru dispariţia lui Bert – chiar dacă această explicaţie ar fi fost înţeleasă doar de câţiva oameni, care ar fi ştiut cum să-i lămurească pe ceilalţi.

Mi-am legănat capul dintr-o parte în alta, spunându-mi în gând că începea să-mi placă ce auzeam. Dar asta a durat doar până la episodul următor.

— De asta a fost nevoie de un încurcă-lume bătut în cap pe care să trebuiască să-l cauţi.

Mi-am dat seama că era vorba de cineva care să nu-l prindă efectiv pe Bert şi totodată să nu descopere cu ce se ocupase de fapt, ci doar să declare pe un ton convingător că dispăruse. Asta voise să spună Glyndora în acel unic moment de sinceritate pe care l-am trăit împreună. Am observat că, în timp ce încerca să vadă cum reacţionam la modul în care fusesem dus de nas, Martin n-a făcut niciun efort să vorbească mai pe ocolite.

— Şi tot de asta a trebuit să ascunzi cadavrul, o dată ce-am început să-l caut pe Bert, am spus, având respectiva revelaţie pentru prima oară.

— Să ascund *ce*?

Deodată, întreaga greutate a lui Martin a părut că se adună în mâna cu care s-a prins puternic de braţul scaunului. Mi-am dat seama că toată această poză de om alarmat şi care nu înţelege ar fi putut face parte din scenariu. Numai că Martin nu-mi făcea deloc impresia că simula ceva anume, aşa încât m-am grăbit să mă gândesc

la o altă pistă: dacă Orléans şi Bert, deja făcuţi de ocară şi puşi la colţ pe coji de nucă, după ce li se spusese că sunt nişte dobitoci iresponsabili, nu mărturisiseră tocmai ce era mai grav? Martin şi Glyndora erau convinşi că Bert fugea doar din calea ameninţărilor. În acest caz, dispariţia lui Archie îi pusese în mod sigur pe jar pe amândoi când fusese anunţată în presă.

— O figură de stil, am spus. Mă gândeam la nota de serviciu. De asta ai ascuns-o.

— A, a făcut Martin, vizibil uşurat. Că bine zici. Am ascuns cadavrul.

A încercat vag să schiţeze un zâmbet. Timp de o clipă, m-am întrebat din nou cine mutase efectiv cadavrul. Singura certitudine pe care o aveam în momentul ăla era că Archie n-ar fi avut cum să se deplaseze singur.

Între timp, Martin îşi reluase explicaţiile, spunându-mi cum ajunseseră să dea vina pe Bert fiindcă furase banii firmei Litiplex. În cele câteva rânduri când discutase acest plan cu Glyndora, sentimentul trăit de amândoi era cel al unei măreţe închipuiri şi al unui viitor perfect, unde toate problemele aveau să dispară. Lucrase cot la cot cu ea de zeci de ori şi calculase cum aveau să se prăbuşească piesele dominoului, înţelegând imediat cât de avantajos ar fi fost pentru firmă să nu trebuiască să-l sacrifice pe Jake. Se distraseră de minune şi râseseră cu poftă când discutaseră despre operaţiunea în cauză, ca o pereche de tâlhari care-şi propun să jefuiască o bancă pentru a-şi putea plăti ratele la casă. Într-un târziu, Martin a recunoscut că Glyndora insistase să dea curs acelei idei care la început li se păruse amândurora o glumă bună.

— I-am spus că era o nebunie. Ba mai rău, ceva nepermis. O înşelătorie, cu alte cuvinte. Dar vezi tu, a spus Martin, ridicându-se în picioare şi privindu-mă ţintă, ăsta sunt. Iar aici e vorba de valorile mele nepreţuite. De lege. De reguli. Nu poţi să le scoţi din ecuaţie, pentru că… N-ai cum. Sunt lucrurile despre care cred că sunt bune sau sunt rele. Sunt, în fond, inestimabilele mele abstracţiuni.

S-a oprit în mijlocul litaniei pe care probabil că o auzise la rândul lui de la Glyndora ani în şir şi a rămas pe gânduri câteva secunde, vizibil nemulţumit de felul cum se aşezaseră unele lucruri. În timp ce mă uitam la el, inima mea s-a însufleţit brusc şi a fost cuprinsă de speranţa neaşteptată că eu şi cu Brushy o să trecem în acelaşi fel peste tot ce ne desparte. Abia pe urmă mi-am adus aminte că amândoi credeam, chipurile, în aceleaşi lucruri.

— Ăştia sunt oamenii, a continuat Martin. Glyndora şi Orléans. Partenerii mei. Jake, Bert. Chiar şi tu, Mack. Chiar şi tu. Trăim într-o instituţie care e produsul a sute de vieţi. Sute, ţine minte. Da, iartă-mă, parcă sunt Wash. N-am vrut să încep să ţin discursuri. Dar vin şi te-ntreb: e drept să vă sacrific pe toţi pe acest altar? Cum să-ţi spun, am făcut şi compromisuri mai grave la viaţa mea.

Îşi întinsese în lături ambele mâini, având ceva din măreţia unui prelat aflat în clipa unei revelaţii copleşitoare.

— Dar pe de altă parte nici nu ţi se-ntâmplă să dai de bucluc, i-am spus. Ştim cu toţii cine se-alege cu partea cea mai babană.

Îmi plăcea al naibii scenariul. Iată-mă şi monument de verticalitate, deşi eram amândoi conştienţi că era efectiv o treabă de conjunctură, iar eu ştiam, în plus, că interpretez un rol. Adevărul este că m-am distrat grozav ori de câte ori am făcut chestia asta, indiferent că era vorba de partitura poliţistului, a durului, a şmecherului sau a avocatului. Pot să mă descurc splendid pe orice post, cu condiţia să nu ţină mult.

Martin reacţionase la remarca mea printr-un surâs melancolic, care se încăpăţâna să nu-i părăsească mutra.

— Să ştii că nu eu sunt ăla, a spus el.

Mi-a aruncat cu o mişcare desprinsă parcă din manualele de tenis bileţelul pe care îl avea pe birou; acesta s-a răsucit în aer, iar eu l-am cules de pe un covoraş. Martin are un scris infect, alcătuit din nişte linioare şi nişte şerpișori pe care n-am reuşit să-i descifrez

nici după atâţia ani. Însă anumite cuvinte erau destul de clare. „Demisionez”. „Primar”. „Comisia Riverană”. „O pasiune susţinută”. Cu ocazia discursului pe care urma să-l susţină în seara asta în faţa tuturor partenerilor, Martin Gold avea să se retragă din cadrul firmei.

— Crezi că am vreo şansă dacă mă angajez la stat? m-a întrebat el.

— Nu se poate să vorbeşti serios.

Nu-mi venea să cred. Circul fără clovn.

A mai zăbovit câteva clipe asupra acestui capitol, arătându-se la fel de încăpăţânat şi ferm pe poziţie ca întotdeauna. Mi-a spus că sosise momentul şi că asta era înţelegerea. Martin Gold, preşedintele Comisiei Riverane. Cu începere de la 1 aprilie. Mi-a vorbit despre cei treizeci de ani de activitate în domeniul privat şi de felul cum erau răsplătite eforturile, dar am înţeles care erau adevăratele motive. Dacă îl apăra pe Jake şi nu se ducea întins la biroul lui Krzysiński, lăsându-şi firma să se prăbuşească în neant, Martin era de acord să se auto pedepsească. Era posibil ca, în aceste condiţii, oamenii să supravieţuiască, însă el nu va mai ajunge pe tărâmul făgăduinţei. Era o idee mai veche, iar amestecul de spirit practic, isteţime şi extremă principialitate alcătuia reprezentarea chintesenţială a lui Gold. Chiar dacă proceda ca un avocat cu experienţă, tot nebun rămânea.

— Ar fi trebuit să te naşti catolic, i-am spus. Ţi-ai ratat menirea, zău aşa. Ăştia au tot felul de zile obscure de post şi de ritualuri de penitenţă. Sunt sute de ani de când lucrează – lucrăm, mai bine zis – la negarea propriei fiinţe.

A avut impresia că aveam haz şi, ca de fiecare dată, a râs în gura mare. În toţi aceşti ani, am trăit cu sentimentul că, dacă aş fi reuşit să străpung armura lui Martin şi să arunc un ochi la ce se afla înăuntru, aş fi avut parte de un tablou măreţ: aş fi văzut o inimă de leu bătând nebuneşte şi mărindu-se din cauza propriei pasiuni. În loc de asta, iată-mă pus în faţa unui soi de spiriduş care încerca să se autoconvingă că adevărata nobleţe însemna să ştii să

renunţi la ceea ce iubeşti mai mult. Asta însemnând fie Glyndora, fie firma de avocaţi. Era destul de indulgent cu propriile standarde şi plăceri. Am avut o senzaţie copleşitoare când mi-am dat seama că era mai productiv decât mine, însă nu şi mai fericit. Nu mi-ar fi plăcut să fac schimb de vieţi nici cu el.

Între timp, Martin continua să mă convingă că nu aveam dreptate.

— Începând de azi, a spus el, făcând un gest aprobator din cap la adresa mea, nu mai am mare lucru de pierdut. Oricum, praful n-are timp să se aştearnă în birourile de deasupra. Indiferent dacă Tad îi recomandă noului său consilier principal să încheie colaborarea cu noi sau doar să ne tragă niţel de ciuf, firma asta n-o să mai aibă zile multe. Cu un tip cum e Carl…

Martin s-a oprit în mijlocul frazei, aducându-şi aminte că nu-şi vorbea niciodată de rău partenerii.

— Vreau să spun că nu toţi o să fie mulţumiți cu mai puţin. Ba până la urmă, sincer să fiu, o să existe oameni care o să mă considere oportunist. O să creadă că am dat fuga primul la colacul de salvare.

Toate aceste observaţii aveau, bineînţeles, un subtil element acuzator. Martin nu făcuse decât să înlăture una sau două părţi stricate ale maşinăriei. Eu în schimb o ruinasem. Tânărul catolic, gata să se declare oricând vinovat de acuzaţiile aduse, avea încă forţa să se ridice şi să se apere. Era un lucru comic, desigur. Eu, unul furasem aproape şase milioane de dolari şi nici prin gând nu-mi trecea să-i restitui. Numai că, animat de acea convingere tâmpită conform căreia suntem aşa cum ne văd ceilalţi, mă arătam interesat de impresiile lui Martin.

— Trebuie cumva să-mi cer iertare? l-am întrebat, înţelegerea la care ai încercat să ajungi cu Jake a fost o treabă urâtă – cinci milioane jumate din banii clienţilor în schimbul hălcilor pe care G & G trebuia să le primească în continuare de la el.

Martin a încremenit din nou – la fel cum făcuse când

pomenisem de cadavru. Pe urmă a clătinat din cap cu un gest explicit.

— *Asta* crezi?

A zâmbit pe cât de neaşteptat, pe atât de luminos. Apoi s-a folosit de braţele scaunului ca să-şi schimbe poziţia. Lucrul pe care i-l spusesem îi făcuse plăcere şi ştiam de ce. Comisesem o greşeală care îi dăduse posibilitatea să reintre în pielea atât de familiară a autorităţii supreme a firmei.

— Aha, am înţeles, acum am înţeles, a rostit el. Cu alte cuvinte, am căzut la învoială cu Jake. Afacerile companiei în schimbul banilor. Aşa e? Asta vrei să spui?

Discuţia se transformase într-o întrecere, dacă nu chiar într-o vânătoare. M-am hotărât să-mi ţin gura, mai ales că Martin începuse să se ambaleze.

— Îmi recunosc vina, Mack. Am încercat să menţin firma pe linia de plutire. Totodată m-am străduit să-l salvez pe Jake de sine însuşi. Şi Dumnezeu mi-e martor că mi-am dat silinţa să-l pun la adăpost pe Orléans. E adevărat că am făcut anumite compromisuri cu propria conştiinţă, asta aşa e. Poate chiar am depăşit limita în unele cazuri. Dar eşti într-adevăr convins că scopul tuturor acestor manevre a fost atât de… atât de ordinar?

N-am răspuns.

— Nu pot să-mi închipui ce-a fost în mintea ta. De ce v-aş mai fi pus faţă în faţă pe tine, pe Jake şi pe Wash săptămâna trecută? N-ar fi fost normal să-i şoptesc la ureche că aflasem că e un hoţ şi să-i cer să ne dea de lucru acum, de-a pururea şi-n vecii vecilor?

Bineînţeles că ar fi fost mai la adăpost dacă ar fi evitat să-l înfrunte pe Jake fără menajamente, însă ştiam că avea să râdă de o asemenea sugestie.

— Chiar nu-ţi dai seama? m-a întrebat el. Pentru numele lui Dumnezeu, priveşte lucrurile din punctul de vedere al lui Jake. Îi spunem că au dispărut banii, ne exprimăm convingerea că sunt la Bert şi nu găsim niciun fel de dosar cu acte care să confirme virarea lor în contul

Litiplex. Dar în acelaşi timp declarăm că o să-l căutăm şi-n gaură de şarpe pe Bert şi că, în momentul când o să-l găsim, o să-l rugăm să ne dea banii înapoi şi să se întoarcă. Mai mult decât atât, îi spunem chiar lui Jake că avem nevoie de aprobarea lui pentru acest soi de târg. Ai fost de faţă şi ai auzit cu urechile tale. Ei bine, de unde putea să ştie Jake că n-o să dai de Bert? Cum putea să fie sigur?

Era ca în primul an de drept. Inchizitor în acţiune. Am înghiţit în sec şi am recunoscut că nu putea.

— Exact, a spus Martin, nu putea. Nu putea şi n-avea cum să fie sigur. Iar după ce Bert este descoperit şi se întoarce din călătoria exotică pe care a efectuat-o, Jake ştie spre cine o să arate fugarul nostru cu degetul: spre el, spre Jake. Aşa că nu are cum să se simtă în siguranţă ştiind că noi îl învinovăţim pe Bert. *Ştie* că în realitate lucrurile stau cu totul altfel.

Martin şi-a dres vocea preţ de o clipă şi a continuat.

— Acum însă, hai să ne gândim la o alternativă. Tu ai plecat în căutarea lui Bert, încercând să-i transmiţi că totul o să fie bine dacă o să se înapoieze cu banii, când, deodată, auzi ce chestie, dragul meu Jake Eiger, draga mea Glyndora, cineva e în stare să ne informeze că, nu se ştie prin ce taină minunată, tocmai s-a efectuat un transfer telegrafic din Pico Luan. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Bert. Dumnezeu să ne binecuvânteze şi pe noi. Cazul se clasează şi, conform promisiunii, nu se mai suflă o vorbă despre acest subiect. Doamne, Mack! Oare chiar nu te-ai gândit şi la varianta asta? Nu înţelegi că voiam doar să-i oferim lui Jake o ocazie de a proceda discret? Nu înţelegi că era ultima lui şansă de a ne da afurisiţii ăia de bani înapoi?

Abia în clipa aceea m-am lămurit, ca şi cum m-aş fi bucurat de prezenţa apropiată şi mistică a unui înger. Martin spunea adevărul, bineînţeles. Datele problemei aveau toate elementele subtile ale unei puneri în scenă. Nu trebuia să existe nimic direct, ca de pildă o înfruntare cu Jake. Ar fi fost un lucru urât, brutal şi chiar riscant, dacă l-

ar fi luat gura pe dinainte pe Jake. În acest fel însă, lumea putea să-şi vadă liniştită de-ale ei, cu miile de feţe pe care le avea. Ironia sorţii era că lucrurile aveau să arate exact aşa cum îmi spusese Comisia de la bun început. Cu excepţia identităţii hoţului, planul era neschimbat: adu banii înapoi, mătură gunoiul sub covor, un pupic şi împăcarea.

— Ar fi putut să fugă, i-am spus lui Martin.

— Ar fi putut, dar încă n-a făcut-o. E clar că Jake nu vrea deloc să renunţe la stilul ăsta de viaţă. Nu face decât să tânjească după un plus de siguranţă la care n-are dreptul. Iar eu tocmai încercam să-l conving că venise vremea să facă o alegere mai realistă.

— Şi ce s-ar fi întâmplat în eventualitatea că n-ar fi dat banii înapoi? Nu-i aşa că îmi dai de înţeles că te-ai fi gândit să-l dai de gol?

Martin s-a uitat la mine ca la un nebun.

— Am fi avut încotro? Asta a fost singura limită pe care am fixat-o cu Glyndora de la bun început, a spus el, văzând expresia de uimire de pe chipul meu. Uite ce-i.

Mack, dacă m-aş fi hotărât să nu spun nimic, indiferent ce ar fi făcut Jake, aş fi ars naibii nota aia de serviciu în loc s-o ţin la mine-n birou.

— Dar *nu* ai spus nimic.

— De ce aş fi făcut-o? Tu eşti cel care ne-a adus mesajul de la Bert săptămâna trecută: aveţi răbdare, nu Bert e de vină, nu e ce pare-a fi, calculele ulterioare vor demonstra că a fost vorba de o greşeală. Era evident că aceasta era prima mutare. Jake avea de gând să aducă banii înapoi.

În liniştea ciudată care s-a lăsat timp de câteva secunde în birou, am înţeles amândoi că ne situaserăm pe niveluri diferite de înţelegere. Ne-am privit reciproc cu nişte ochi goliţi de expresie, după care Martin s-a ridicat de pe scaun.

— Dumnezeule, a murmurat el.

Abia în clipa aceea începuse să-şi dea seama nu de

dimensiunea acestei neînţelegeri – nu era prima dată că i se întâmpla aşa ceva – ci de consecinţele ei. Iniţial îşi închipuise că îl trimisesem pe Carl la Krzysiński din dispreţ faţă de aranjamentele grosolane cărora li se preta Martin, protejându-l atât pe Jake, cât şi firma şi totodată nesocotind obligaţia pe care o aveam de a-i informa pe cei de la în legătură cu ceea ce ştiam despre consilierul principal. Acum şi numai acum înţelegea că mă hotărâsem să intru în acţiune fiindcă îl bănuisem de nişte ticăloşii incomparabil mai mari. A dat cu ochii de butonul de pe podea şi l-a aruncat din nou în direcţia ferestrei, cu o forţă atât de mare, încât micuţa bijuterie şi-a luat zborul scoţând un sunet aproape melodios. Pe urmă Martin a început să mă arate cu degetul şi să mă facă în fel şi chip.

— Ticălos nenorocit şi bătut în cap! N-ai vrut nici măcar să vorbeşti la telefon cu mine.

A rămas în picioare, spumegând de furie. Dar eu cum credeţi că m-am simţit? Ei bine, relativ ciudat. Eram cuprins de derută şi, într-un fel greu de explicat, încercam şi o anume uşurare. După ce mi-am venit întrucâtva în fire, mi-am dat seama că zâmbeam. Îl judecasem greşit pe Martin, acelaşi lucru fiind valabil şi pentru stilul său complicat de a rezolva problemele. Bineînţeles că nu puteai să spui despre el că se purta ca un sfânt, dar se descurcase mai bine decât crezusem şi – Dumnezeu mi-e martor – mult mai bine decât umila mea persoană.

Chiar atunci s-a auzit o bătaie în uşă. Era Brushy. Se îmbrăcase elegant, cu o rochie lungă până la pământ, fără mâneci şi alcătuită dintr-o imitaţie de ţechini. Avea mănuşi albe şi lungi, iar pe cap purta o diademă cu strasuri, care de la distanţă semăna destul de bine cu o pasăre strălucitoare. Ochii i s-au îndreptat rapid spre biroul pe care se afla copia formularului emis de Banca Internaţională a Finanţelor şi, ca de obicei, mintea a început să-i funcţioneze cu viteza sunetului. Am scos un fluierat admirativ iar ea şi-a concentrat atenţia asupra mea pentru o fracţiune de secundă, îngăduindu-şi chiar şi un

zâmbet.

— Wash n-a ajuns? a întrebat Brushy. M-a sunat adineauri şi m-a rugat să cobor. Părea supărat.

Chiar atunci şi-a făcut apariţia şi Wash, exact în starea în care fusese descris.

— Tocmai am vorbit la telefon cu Krzysiński. Sus e iadul pe pământ, nu alta.

Era îmbrăcat în smoching şi purta un papion de un roşu aprins, însă era palid la faţă şi pe frunte începuseră să-i apară broboane de transpiraţie.

— Tad vrea să stea de vorbă cu toţi cei cu care lucrează firma ÎN, cu „cei de bază”, ca să-l citez exact, a continuat Wash, închizând ochii. Vrea să urcăm cu toţii la el. Tu, eu, Brushy, Mack şi Bert. Ce facem în cazul ăsta? Cum rămâne cu Bert?

Martin a făcut un gest enervat cu mâna, dând de înţeles că şi de data asta Wash era alăturea cu drumul. Şi-a întrebat partenerul ce anume dorea Tad, iar în primă instanţă Wash a dat impresia că nu e în stare să-i dea un răspuns cumsecade. Imaginea lui era din ce în ce mai apropiată de prototipul ramolitului blajin pe care nu-l mai poţi clinti din ale lui. A încercat de câteva ori să spună ceva, cu o privire vagă şi inexpresivă, după care şi-a luat inima în dinţi.

— Tad a spus că vrea să vadă ce trebuie făcut în legătură cu Jake.

Articol XXXVI.

XXIX. ÎN FINE, ADEVĂRUL

Secţiune 36.01 A. În biroul şefului

În uriaşul birou al lui Tad Krzysiński, am întâlnit atmosfera nefirească a unei familii mari şi nefericite. Ilene, asistenta lui Tad, ne-a poftit înăuntru şi ne-a spus că Pagnucci tocmai se dusese să-şi pună smochingul pe care i-l adusese secretara. Mike Mathigoris, şeful serviciului de pază, avea şi el treabă în altă parte pe moment, în timp ce întâlnirea de la ora patru a lui Tad avea loc chiar atunci în sala de conferinţe de alături. Acolo rămăseseră doar Tad şi

Jake, fiecare făcând abstracţie de prezenţa celuilalt. Krzysiński vorbea la telefon, iar Jake stătea pe marginea unui scaun, avea o mutră necăjită şi se uita fără să înţeleagă mare lucru la numeroasele portrete ale copiilor lui Krzysiński, principala podoabă a peretelui cel mai îndepărtat, situat între cele trei uşi ce dădeau în biroul lui Jake, în cel al directorului executiv şi în sala de conferinţe. Mi-am dat seama chiar din privirea golită de conţinut pe care ne-a aruncat-o Jake şi din zâmbetul lui trist că nu-şi putea explica defel ce nu era în regulă şi de ce rochia lungă a lui Brushy şi smochingurile celor trei bărbaţi i se păreau deplasate. Martin încă nu îşi strânsese papionul la gât, iar cămaşa îi era aproape lipită de corp din cauza burdihanului, întrucât nu mai reuşise să fixeze şi ultimul nasture în formă de buton la locul lui.

— Am vrut să auziţi şi voi.

Krzysiński se ridicase deja în picioare, iar acum a dat mâna cu fiecare dintre noi, strângându-ne-o ca de obicei, de parcă ar fi vrut să ne zdrobească oasele. Auzisem că, în anii de colegiu, porecla lui Tad fusese „Atomul” şi asta spunea totul despre dimensiuni, structură şi forţa pe care abia putea să şi-o controleze. Bineînţeles că şi Tad avea parte de un birou vast, amplasat tot pe colţ. Parchetul era acoperit cu un uriaş covor oriental care costase cel puţin cincizeci de mii, în timp ce, de la fereastra lui, se vedea şi aeroportul în zilele cu cer senin. Când era vreme frumoasă, lui Tad îi plăcea să se posteze în dreptul ferestrelor mari şi să se uite la avioanele care decolau, fiind în stare să le spună celor din jur numărul zborului şi numele piloţilor.

Acum însă, odată încheiate formalităţile, şi-a îndreptat un deget poruncitor spre Jake, făcându-i semn să înceapă. Jake a repovestit totul într-un stil oarecum metodic şi fără niciun fel de emoţie. Era uşor să-ţi dai seama că o repetase deja de vreo şase ori şi începuse s-o spună din reflex. Era foarte îngrijit, ca de obicei, avea părul pieptănat cu o cărare bine delimitată şi se încheiase

la nasturele din talie al elegantului costum gri în spic ca să pară şi mai ordonat. Numai că trăsăturile feţei erau aproape de nerecunoscut. Pentru prima dată în viaţă, Jake căzuse pradă unei dureri care ameninţa să-l scoată din minţi, cu atât mai mult cu cât nu era vorba de o suferinţă fizică. Mi-a părut rău pentru el, dar nu cine ştie ce. Dacă aş fi fost pus să spun ceva, probabil că singura formulă care mi-ar fi venit în minte ar fi fost „Las că merită”.

În noiembrie, a început Jake, când tocmai ne pregăteam să virăm ultimii bani din contul 397, Peter Neucriss şi Jake au avut o discuţie. Mai precis, Peter l-a invitat pe Jake la cină în oraş, recurgând la manipularea tipică a strategului care urmăreşte să-şi momească duşmanul. Jake a avut parte de o trataţie împărătească. Cină la Batik, băutură la discreţie şi un bilet la un meci de hochei. Pe urmă, pe când cei doi beau un ultim păhărel la Sergio, Peter a trecut la subiectul pentru care pregătise terenul, declarând că avea o ofertă de afaceri pentru Jake. De fapt, pentru în Neucriss avea trei reţineri diferite din contul 397. Fireşte că era vorba de nişte cazuri babane, dintre care unul era cel al unei mame şi al fiului ei. Totalul se apropia de treizeci de milioane, iar Peter avea în vedere o treime, ca de obicei. În plus, urma să primească onorarii în valoare de aproape zece milioane.

— Pe urmă mi-a îndrugat o întreagă poveste despre datoriile imense care există faţă de acest grup pentru sprijin în caz de litigiu pe nume Litiplex. Mi-a spus că toţi reclamanţii au beneficiat de pe urma activităţii lui, însă avocaţii se comportau ca şi cum n-ar fi auzit în viaţa lor de acest Litiplex. Iar asta îl punea într-o situaţie delicată pe Peter, fiindcă el apelase la serviciile firmei şi făcuse un târg nu foarte curat cu câţiva dintre oamenii ei. Ştiţi cum face Neucriss când ajunge la chestii de-astea, se suie pe pereţi şi mai multe nu. În orice caz, credea că era de datoria lui să-i plătească pe cei de la Litiplex, deşi tocmai eu îi spusesem la un moment dat că banii aveau să fie viraţi din contul deschis anume pentru asta. Auzind aceste

cuvinte, am obiectat şi nu o dată. Ce-i drept, dădusem pe gât câteva pahare, dar ştiam că n-aş fi putut spune aşa ceva niciodată. Încă nu înţelegeam unde voia să ajungă, când, deodată, a venit cu următoarea propunere: dacă plăteam o sumă pentru Litiplex peste hotare – cifra la care se gândise era de 5, 6 milioane de dolari – şi deschideam un cont în străinătate în numele lor, aşa încât Peter să fie cel care dădea dispoziţiile ulterior, ei bine, Neucriss ne făcea o reducere pentru banii care trebuiau să revină clienţilor şi se fixa la suma de 22, 4 milioane. În acest fel, în câştiga efectiv două milioane. Peter m-a asigurat că şi clienţii vor încasa aceeaşi sumă netă. Ştiţi cum merge treaba – noi îl plătim pe el, iar el îşi reţine partea ce i se cuvine şi împarte restul clienţilor. Omul avea de gând să umble la registre şi să declare o cotă de doar 10%, în loc de o treime, cât era în realitate. Dar asta nu trebuia să mă preocupe pe mine, fiindcă noi ne alegeam oricum cu două milioane. În esenţă, cam asta a fost.

— Nu te urmăresc, a spus Wash. Şi ce câştigă Peter din toată povestea?

— Fentează impozitele, a răspuns Brushy care, ca de obicei, n-avea nevoie de regulamente ca să ştie ce se întâmpla. În realitate, nu există niciun Litiplex. E o firmă fantomă a lui Neucriss, care îşi transportă onorariile în afara ţării şi nu plăteşte impozite nici anul ăsta şi nici pentru ce va câştiga pe viitor. De asta era dispus să sacrifice două milioane. Până la urmă, ar fi câştigat de două ori sau de trei ori pe atât.

Jake a dat din cap cu vioiciune auzind explicaţiile lui Brushy, părând însufleţit brusc. Era un lucru pe care îl pricepuse până şi mintea lui.

— Că tot am ajuns aici, Neucriss neagă că ar fi avut loc o asemenea discuţie.

Cel care vorbise era Pagnucci. Se oprise în pragul uşii, îmbrăcat cu un sacou de şagrin la două rânduri, fumând o ţigară şi părând destul de tras la faţă. Aruncând o privire plictisită asistenţei, a declarat pe un ton sec că

auzise deja povestea asta de câteva ori.

— Mathigoris şi cu mine tocmai am vorbit la telefon cu domnul Neucriss, a adăugat Carl. Dânsul afirmă categoric că singura dată când a auzit de Litiplex a fost relativ recent, când Mack şi Martin au vorbit cu el despre această firmă.

— Normal, a răspuns Jake. E normal să nege. Doar v-am spus că aşa o să procedeze. Se face vinovat de evaziune fiscală, doar nu vă aşteptaţi să dea şi anunţ la ziar. Dar ascultaţi ce vă zic, asta a fost înţelegerea, iar eu am deschis contul în aceste condiţii. De îndată ce îmi prezenta chitanţele pentru cazurile noastre, îi puneam la dispoziţie numărul de cont şi îi dădeam o scrisoare de recomandare pentru cel care urma să se deplaseze la bancă. Nu înţelegeți că n-am furat nimic? Am făcut-o pentru companie, pentru în

S-a uitat la Krzysiński, dar atenţia lui Tad se concentrase asupra lui Ilene, asistenta, care apăruse în cadrul uşii şi făcea nişte semne obscure. Tad s-a deplasat personal în sala de conferinţe ca să vadă ce se mai întâmplase de data asta.

— Şi ce credeai că o să spună cei de la Fisc despre tine şi despre companie, Jake? l-a întrebat Brushy.

Între timp, Wash începuse să-şi ridice din când în când ochii de pe masă, dându-şi seama că putea să spere. Nu înţelesese mare lucru, însă ultimele cuvinte ale lui Jake avuseseră darul să-l revitalizeze. Acum intuia că salvarea – deşi nemeritată – era posibilă. Iar asta ar fi fost povestea vieţii.

— Eu? Nu i-am minţit niciodată şi n-am îndosariat niciun document fals. Nici măcar n-am văzut încasările lui Peter. Dumnezeu ştie că am avut bănuieli, dar, pe de altă parte, cine poate şti ce se afla în mintea lui Peter Neucriss? Dacă ar veni Fiscul şi ar pune întrebări, zău dacă nu le-aş spune adevărul gol-goluţ. Şi credeţi-mă că nu ascund niciun venit. Vrem efectiv să declarăm toţi banii. Vor figura în toate actele contabile şi în conturile bancare,

tocmai asta e problema. Haideţi să nu ne mai prefacem, ştim cu toţii povestea. Tad a fost *extrem* de îngrijorat de nivelul cheltuielilor legale, dar totodată mulţumit de modul cum s-a rezolvat situaţia contului 397. E vorba de un profit net de două milioane şi avem nevoie de el cu toţii. Atât compania, cât şi cei aici de faţă.

— Tot nu cred că o să te-alegi cu o medalie pentru bună purtare din partea Fiscului, i-a spus Martin lui Jake.

— Sau a serviciului de pază, a completat Pagnucci.

— Sau a lui Tad, a încheiat Brushy.

— Teoretic, aşa este, a răspunse Jake. Repet: teoretic. Krzysiński detestă lucrurile astea. Le detestă pur şi simplu. Uitaţi-vă la el, nu ăsta e stilul lui de muncă.

Aruncând o privire întunecată spre uşa sălii de conferinţe, Jake a continuat pe un ton scăzut.

— Dar i-ar plăcea *la nebunie* rezultatul. Valabil şi pentru cei din consiliu. Zău aşa, dragilor. Să zicem că se prăbuşește un copac în pădure. Există vreun zgomot dacă nu aude nimeni? Dacă eu sunt discret, cine poate şti? Neucriss n-o să sufle o vorbă, iar Fiscul n-are niciun motiv să cerceteze un cont deschis pentru un terţ. Arătăm un *surplus* şi aproape că tragem lumea de mânecă să-l bage în seamă. De asta n-am spus nimănui. I-am trimis nota de serviciu lui Bert, explicându-i că era vorba de o chestiune foarte delicată. N-am lăsat nicio urmă aici. Şi mi-am vârât singur gâtul în laţ procedând în felul ăsta. Sunt primul care recunoaşte şi nu mă tem s-o fac. Când aţi început să vă băgaţi nasul cu toţii, n-am mai putut să spun nimic, cu excepţia sugestiei pe care i-am făcut-o lui Mack săptămâna trecută. Dacă avem răbdare şi aşteptăm, lucrurile o să se aranjeze exact aşa cum trebuie. Când o să se efectueze plăţile în numerar, n-o să lipsească absolut nimic. Ba chiar o să existe două milioane în plus faţă de ceea ce ne propuseserăm. Şi atunci, cine să se plângă? Nu vă daţi seama? Nu sunt deloc un hoţ.

Şi-a plimbat privirea de la unul la altul, trecându-ne în revistă pe toţi cei prezenţi în birou. Era sincer până la

lacrimi, rănit şi vulnerabil, semănând leit cu acel Jake pe care probabil că îl văzusem ultima oară când îmi vorbise despre examenul de barou.

Krzysiński se întorsese în încăpere şi prinsese ultimele replici ale spectacolului, având grijă să se îndrepte spre masa de lucru fără să-l stânjenească. Apoi i s-a adresat lui Jake fără niciun pic de ranchiună. Tad era el însuşi şi nimic mai mult. Era omul stăpân pe situaţie, a cărui răspundere era cea a luării deciziilor. Se pricepea la asta mai bine decât majoritatea oamenilor, la fel cum alţii sunt mai buni la săritura în lungime. Era stăpânul unui tărâm ceresc, în care ştia exact ce urma să se întâmple, acţionând perfect şi instantaneu, întocmai ca o maşinărie. L-a întrebat pe Jake unde voia să se ducă în timp ce lămuream problema.

— Acasă, a răspuns Jake.

Tad a dat din cap aprobator, spunând că mersul acasă era o idee bună şi sugerându-i lui Jake să rămână lângă telefon, în eventualitatea că ar mai fi existat întrebări. Jake s-a pregătit de plecare şi mi-am dat seama că nu ştia cum să-şi ia la revedere. A recurs în cele din urmă la gestul amical şi discret al fluturatului mâinii, pe care probabil că îl moştenise de la taică-său, şi care i se potrivea mai degrabă unui om politic. În împrejurările acestea, alegerea lui n-a fost deloc nimerită. Plecarea sau mai bine zis dispariţia lui a avut în ea ceva fatidic, lăsând în urmă o linişte încordată şi apăsătoare.

— Ei bine, ce părere aveţi? ne-a întrebat Tad după câteva clipe. Eram curios să aflu punctul vostru de vedere, îl cunoaşteţi cu toţii demult mai mult timp decât mine.

Cu aceste cuvinte, Tad a început să se legene în scaunul mobil şi încăpător. Era foarte posibil ca acesta să fie ultimul test al lui Tad – erau avocaţii de la G & G dispuşi să fie sinceri când ţinta era Jake? Pe de altă parte, nu era exclus să vrea să-şi facă o părere despre noi, comparând punctul nostru de vedere cu cel pe care el şi-l formase deja. Din punctul meu de vedere însă, nu făcea

decât să-şi folosească resursele de care dispunea şi încă într-un mod foarte isteţ.

— Eu îl cred, a rostit imediat Wash.

Îşi luase inima în dinţi şi se hotărâse să pară ferm pe poziţie, apelând la poza aristocratică pe care şi-o lua de fiecare dată când voia să epateze şi să fie sigur de succes.

Krzysiński şi-a ţuguiat buzele.

— Mathigoris e de părere că avem de-a face cu o lucrătură. O escrocherie pusă la cale cu grijă. Carl îi împărtăşește punctul de vedere.

Carl a încuviinţat din cap. Ca de obicei, nu vorbea mult. Însă eul lui nu putea să suporte asemenea lovituri şi prefera varianta sinistră a lucrurilor decât să admită că nu reuşise să ghicească o anumită situaţie. Din când în când îmi aruncase nişte priviri crâncene, închipuindu-şi, din câte îmi dădeam seama, că voisem să-i fac figura. Însă l-am înfruntat fără să clipesc şi a înţeles că nu aveam să-mi plec ochii în pământ.

Când Tad i s-a adresat lui Martin, acesta parcă nici nu era de faţă, pierdut în străfundurile mistice ale propriului suflet. Încă nu reuşise să-şi pună ultimul nasture de la cămaşă şi îl arunca în sus cu un gest neglijent, în timp ce butonul minuscul strălucea ori de câte ori se răsucea în aer. M-a surprins privindu-l fix şi s-a uitat la mine cu o mutră destul de antipatică.

Tad l-a mai întrebat o dată, ca să-l facă atent. Ce părere avea?

— A, a făcut Martin. Vrei să ştii dacă cred că l-ar amuza pe Neucriss faptul că principalul tău consilier s-ar preta unor coţcării în folosul lui ca ultimul pungaş, nu? Bineînţeles că da. Ocupaţia favorită a lui Neucriss e să demonstreze că toţi oamenii sunt la fel de ticăloşi ca el. În altă ordine de idei, te interesează să afli dacă îi consider pe Jake capabil de aşa ceva de unul singur?

Înainte de a da răspunsul, Martin a schiţat un surâs abia perceptibil în direcţia mea, arătând ca de obicei cât de mult apreciază ironia, mai ales pe cea a sorţii.

— Absolut, a rostit el. Absolut. Sincer să fiu, Tad, nici nu ştiu ce dracu' se petrece aici.

Martin s-a ridicat în picioare, verificându-şi ţinuta încă imperfectă şi trăgând în sus de pantaloni. Pe urmă a mai aruncat o dată nasturele-buton în aer. Era extrem de vesel. N-ai fi putut spune că nu-i păsa nici cât negru sub unghie, dar se vedea că se considera eliberat de sub tirania acestui gen de viaţă. Martin se pregătea să devină o cu totul altă persoană. S-a uitat la Krzysiński şi i-a zâmbit şi lui.

— Din punctul meu de vedere, e exact stilul lui Jake, a intervenit Brushy. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar ştim cu toţii că interesul principal al lui Jake îl reprezintă alianţele de conjunctură şi propria imagine. Drept să-ţi spun, Tad, nici măcar nu sunt sigură că şi-a dat seama că încalcă legea. Eu, una, îl cred.

— Cred că şi eu, a declarat Tad în cele din urmă. Vedeţi voi, a continuat el, adresându-i-se parcă mai mult lui Wash decât celorlalţi şi referindu-se, probabil, la cine ştie ce discuţie între membrii consiliului, asta nu mi-a plăcut niciodată. Întotdeauna se caută soluţia cea mai uşoară. Mă rog, Jake a plecat şi cred că e o chestie *la* care n-o să trebuiască să ne mai gândim foarte mult. Însă eu trebuie să pun problema în consiliu şi vreau să ştiu ce ar fi bine să recomand. Toată lumea va prefera să evite scandalul. Personal, nu mi-ar plăcea să-l defer justiţiei dacă n-aş fi obligat. Presupun că la voi funcţionează intuiţiile şi mărturisesc că aş vrea să am şi eu ceva mai multă experienţă. Tu ce crezi, Mack? La urma urmei, te-ai ocupat o viaţă-ntreagă de treburi din astea. Ce zici, Jake e într-adevăr un escroc?

Iată-ne din nou în stadiul în care ne aflaserăm şi săptămâna trecută. Eram iarăşi în centrul atenţiei generale şi mingea se găsea în terenul meu. Ştiam că îmi stătea în putere să-l salvez pe Jake. Puteam să le îndrug una din poveştile mele minunate şi deja aveam vreo şase care mi se înghesuiau în minte. De pildă, le-aş fi putut

spune că Jake uitase, în mod sigur, că pomenise vag la un moment dat de un târg dubios cu Neucriss, pe care eu îl sfătuisem să-l evite. Ar fi fost suficient. Dacă mi s-ar fi acordat cinci minute şi mi s-ar fi pus la dispoziţie un fax, aş fi putut să trimit nişte mesaje urgente în Pico Luan, la Züricher Kreditbank şi la Fortune Trust, şi chiar să pun la loc banii din contul secret al firmei Litiplex. Nimic n-ar fi fost imposibil.

Dar nu asta era soluţia pe care aveam s-o aleg. Fiindcă mi s-a întâmplat chiar atunci un lucru pe care l-am trăit cu toţii în special în copilărie. Ecranul s-a întunecat, muzica s-a oprit, în difuzoare s-a auzit doar un zgomot de fond nedesluşit, iar luminile aprinse brusc în sală m-au făcut să mă frec la ochi. Dar cum e posibil să se fi terminat filmul, îţi vine să strigi din adâncul inimii, când el continuă în sufletul meu?

S-a dovedit că de fapt nici nu mai conta ce se întâmplase. Mă hotărâsem să schimb cursul şi să pornesc la rându-mi pe un alt drum. Eram conştient că se punea problema unui nou început, în altă parte. Eu şi Martin. Decizia era luată. Minunata lume nouă, care nu-ţi dădea voie să întorci capul spre ce a fost. Şi oricum, dacă nu mă îndreptam spre o viaţă mai bună, măcar aveam în vedere ceva încă neexprimat din cea pe care o duceam.

Dacă stau bine să mă gândesc, bănuiesc că e ciudat că fuseserăm cu toţii dispuşi să-l considerăm pe Jake un hoţ. De vină fusese, probabil, acel fel de-a fi alunecos pe care îl sesizase toată lumea – ăsta era motivul pentru care aveam îndoieli chiar şi acum. Dar oare nu asta-i viaţa? auzi şi vezi o grămadă de lucruri, deşi pe multe dintre ele nu poţi să le înţelegi. Pitiţi în tranşee, fireşte că nu mai avem cum să vedem câmpul de luptă. Voisem să cred că nu era niciunul mai breaz ca mine, fără excepţie. Însă toate acţiunile noastre au un motiv. N-aveţi decât să credeţi că sunt un prost sau o victimă a propriilor speranţe, dar singurul om asupra căruia nu mă înşelasem eram eu însumi.

— Îl cred, am spus cu voce tare.

Aşa şi era. Nu fiindcă Jake ar fi fost prea cinstit ca să fure, departe de mine gândul. Dar mă gândisem la povestea pe care ne-o spusese despre Neucriss. Aşa ceva nu i-ar fi trecut prin cap lui Jake nici într-o mie de ani, chiar dacă ar fi avut parte numai de un somn marcat de mişcarea vizuală rapidă. Tad avea dreptate. Jake fusese dintotdeauna adeptul celei mai simple soluţii. Dacă ar fi avut nevoie de o acoperire, ar fi găsit o târâtură, un neisprăvit. Adică pe cineva ca mine.

— Îl cred, am repetat, având grijă să adaug: Cu condiţia să nu existe nicio problemă în recuperarea banilor.

— Nu, nici vorbă, a spus Krzysiński. A plecat acum o oră cu Mathigoris să trimită un fax la bancă. Mathigoris a rămas acolo, ca să aştepte confirmarea. Aha, uite-l că vine.

Şi într-adevăr venea. Mike Mathigoris, şeful serviciului de pază, era un tip simpatic şi bine făcut, care fusese comandant-adjunct al poliţiei timp de douăzeci de ani şi care îşi găsise apoi un post extraordinar aici, având grijă de eventualele deturnări de avioane, de biletele false şi de comisioanele suspecte ale funcţionarilor de la agenţia de voiaj. Lucrasem destul de mult cu el înainte de episodul cu Jake. I-a înmânat documentele pe care le adusese lui Tad, fără să-şi trădeze sub nicio formă sentimentele. Tad le-a citit şi a început să spumege.

— Ticălosul, a spus el. Nenorocitul dracului.

Cu o familiaritate deja notorie în relaţia cu Krzysiński, Brushy s-a apropiat şi a început să-i citească peste umăr. Imediat după aceea hârtiile au trecut pe la fiecare dintre noi. Prima pagină era expediată de Banca Internaţională a Finanţelor, filiala din Pico Luan, şi cuprindea următorul mesaj:

Contul închis, 30 ianuarie, conform scrisorii anexate.

Cele mai bune urări.

Salem George

Pe pagina următoare a faxului se afla scrisoarea pe

care o expediasem luni de la Regency. Recunosc că, în clipa când m-am uitat la semnătură, am zâmbit. Nici chiar cei mai buni grafologi nu i-ar fi dat de capăt; eram în stare să păcălesc pe oricine. Pe urmă mi-am dat seama că Brushy mă privea ţintă, având o expresie de rău augur şi adresându-mi muteşte o întrebare: „De ce te distrezi atât de bine?”

— E ceva cu totul ironic, am spus cu voce tare şi mi-am întors chipul de la ea.

Hârtiile ajunseseră între timp la Pagnucci, care le citea cu un aer superior, scoţând tot felul de sunete sugestive, ca şi cum abia se abţinea să ne-o arunce în faţă tuturor: „V-am spus eu”.

— Ce naiba are de gând Jake? a întrebat Tad, repetând pentru a nu ştiu câta oară o interogaţie la care nu răspunsese nimeni până atunci.

— Să se facă nevăzut şi s-o ia din loc, am spus. A inventat şmecheria aia pe socoteala lui Neucriss doar ca să câştige timp. La ora asta fuge de mănâncă pământul şi am impresia că o face în direcţia banilor.

— Dumnezeule! a făcut Krzysiński. Iar eu i-am dat drumul. Doamne! Gata, la treabă. Cheamă poliţia, i-a ordonat el lui Mathingoris.

În faţa mea, Wash înlemnise efectiv şi nu ştia ce să mai spună.

— Cu cine luăm legătura? a mai întrebat Tad.

— Mack are nişte prieteni printre poliţişti, a intervenit Martin din colţul opus celui în care mă aflam eu. Adineauri a avut o discuţie cu unul din ei.

— Nu merge, am spus imediat. În orice caz, nu pentru chestia asta.

— Cine anume? m-a întrebat Mike.

— Un oarecare detectiv Dimonte.

— Gino? a făcut Mike. Un tip al naibii de dur. Acum lucrează la fraude. Cred că o să meargă.

În disperare de cauză, m-am uitat la Brushy, care însă îşi întorsese privirile în altă parte.

— Nu crezi că ar fi mai bine să-l dăm în urmărire internaţională? l-am întrebat pe Mathigoris.

Mike n-a părut să opteze pentru vreuna din soluţii.

— Singura tehnică de investigare a acestui individ e să te sperie de moarte, i-am explicat lui Tad.

— În ce mă priveşte, exact asta şi merită unul ca Jake. Sună-l chiar acum, mi-a spus Tad. Repede, te rog. Jake n-are voie să dispară dacă vrem ca situaţia să nu se înrăutăţească.

Întrucât sala de conferinţe era ocupată, am ajuns într-o cabină telefonică din imediata apropiere a sălii de aşteptare de la ÎN, unde se găsea o reproducere ieftină după una din femeile olandeze ale lui Rembrandt, care ar fi putut fi considerată o verişoară de a cincea spiţă a originalului şi asta cu mare indulgenţă. Cabina era destinată în special oaspeţilor care puteau vorbi la ei la serviciu fără să tragă nimeni cu urechea. Pe o măsuţă se afla un aranjament floral frumos mirositor, care înveselea în bună măsură atmosfera. Am stat să mă gândesc ce soluţii aveam şi am ajuns la concluzia că eram în criză de gradul zero. „Sună ocupat mereu” nu se potriveşte când chemi poliţia, iar „l-am sunat” era o formulă riscantă, întrucât, văzând că nu apare, ceilalţi ar fi telefonat ei.

— Gino, am rostit, încercând să par vesel nevoie mare. Când o să auzi ce am să-ţi zic, o să mori de dragul meu.

— Într-o altă viaţă, a răspuns el imediat.

I-am relatat toată povestea. Dacă se grăbea, încă putea să-l prindă pe Jake acasă. I-am dat adresa şi l-am asigurat că rămăsese acolo, ca un câine bătut de stăpân. Probabil că stătea lângă telefon, aşa cum promisese. Sau poate că îşi chemase un avocat. Dacă nu cumva pe taică-său. Însă oricum o să fie acasă. Aş fi plătit bani frumoşi ca să-i văd mutra în clipa când avea să fie înhăţat de Pigeyes. Dumnezeule, mi-am spus. Dumnezeule, cum îl mai uram pe Jake.

— O să trăieşti din gloria arestării ăsteia până la

pensie, i-am zis lui Pigeyes.

— Vreau să ştii că n-am crezut o iotă din toată aiureala aia, m-a anunţat el în replică.

Habar n-aveam ce trebuia să răspund.

— Nicio iotă afurisită, auzi? N-am chef să te cari acasă şi să te-apuci să-ţi râzi în bere sau ce naiba oi mai bea acum. Am ştiut că mi-ai turnat gogoşi când mi-ai bătut apa-n piuă despre cei trei iepuraşi şi poponeţele lor.

Abia acum am priceput că se referea la ce-i spusesem când se înfiinţase la mine-n birou, în legătură cu Bert, Archie şi cu ipoteticul Kam de la Universitate. De data asta era vorba de ceva în stil *mano a mano*, ca între bărbaţi. Gino voia doar să-mi transmită că nu reuşisem să-mi bat joc de el.

— E taman pe dos, a rostit după o scurtă pauză.

— Cum aşa?

— În primul rând, Archie nu e poponar.

— Asta de la tine o ştiu, Pigeyes. Tu mi-ai zis de Archie. Chestia cu racheta în rozetă, ţii minte?

— Ba nu, tu mi-ai spus mie. Eu doar am pus problema. Dar dacă? Aşa am zis, iar tu m-ai întrebat: „Individul ăsta are o gaură a curului elastică?” N-aveam cum să-ţi spun eu aşa ceva, fiindcă îi ştiu povestea vieţii nu doar a lut, ci şi a maică-sii. Ascultă-mă pe mine, treaba aia de la spate n-a folosit-o decât pentru caca. La fel ca noi. În concluzie, toată aiureala aia e praf în ochi şi nimic altceva. Asta aşa, ca să ştii.

Ei bine, ştiam. Reuşisem să-l duc de nas pe fârţângăul ăla mic, pe Dewey, dar nu şi pe marele Gino.

— Nu pricep.

— Ce-i nou în asta?

— Am terminat bâlciul sau nu? l-am întrebat.

— Vrei să afli dacă mai am de lucru cu tine sau nu, cu alte cuvinte.

— Mă refer la Bert.

— Să vă ia dracu’ pe toţi.

Pe ecranul meu au început să apară o groază de

paraziţi. Nu mai înţelegeam nimic şi cred că asta urmărea şi Gino.

— Şi-atunci care-i treaba? Serviciu contra serviciu sau cum?

M-am gândit că poate reuşisem să-mi iau revanşa în faţa lui servindu-i-l pe Jake pe tavă.

A scos un râs care putea trece la fel de bine drept răgetul unui leu. În clipa când a dat cu telefonul de o suprafaţă tare, am simţit că-mi explodează urechile.

— Mi-ai făcut destule servicii. Când o să putrezeşti în iad, căindu-te pentru toate păcatele şi spunându-ţi că n-are cum să fie mai rău, întoarce capul şi o să mă vezi în spatele tău. A venit momentul să ţi-o plătesc, Malloy, şi să ştii c-o să dureze multicel al naibii. Să nu te miri. Şi ascultă ce-ţi spun, e ceva putred şi cu tine. Ţi-am zis-o cu ani în urmă şi rămân la aceeaşi părere. Nu te gândeşti decât cum să-ţi aperi pielea, la fel cum ai făcut şi cu arătosul ăla. În concluzie, fii pe fază. La aceeaşi afurisită de oră şi în acelaşi afurisit deloc.

A mai trântit o dată telefonul şi de data asta s-a întrerupt legătura. Habar n-am dacă închisese sau pur şi simplu îl stricase.

Oricum însă, îşi atinsese scopul. Am rămas câteva secunde în cabina aceea strâmtă şi am simţit cum încep să transpir. De data asta chiar că eram speriat.

Secţiune 36.02 B. Cercul se închide

În timp ce coboram cu liftul, Martin şi-a anunţat demisia. Presupun că voia să-i prevină pe Wash şi pe Pagnucci. Mi-a făcut impresia că mizase pe un efect dramatic, însă declaraţia lui a fost primită cu indiferenţă. Membrii grupului trecuseră deja prin multe şi – aşa cum tocmai Martin îmi semnalase cu câtva timp în urmă – nici nu prea mai aveai din ce să demisionezi. Doar Brushy a vrut să arate că rămânea un copil bun până la sfârşit şi a început să stea de vorbă cu el, vrând să-l facă să se răzgândească.

Când uşile liftului s-au deschis în dreptul etajului 37,

am dat nas în nas cu Bert. Era îmbrăcat cu nişte haine pe care le considera de gală, respectiv o jachetă de piele în loc de sacou, şi nu se răsese de patru zile. Semăna cu o vedetă rock. Bănuiesc că Orléans era cel care-i alegea îmbrăcămintea. A rămas în dreptul uşii liftului şi s-a uitat la noi cu o mutră fericită, aruncând o privire ca să vadă cine era înăuntru. Trecuse multă vreme de când nu-l văzuserăm la firmă, motiv pentru care a existat o clipă de o linişte atât de adâncă, încât am avut sentimentul că viaţa de pe pământ îşi suspendase cursul.

Martin a părut efectiv şocat la vederea lui Bert, nemaireuşind să facă apel la tot acel aplomb al supravieţuitorului şi la convingerea nestrămutată în propriile forţe, care îl susţineau de obicei. S-a holbat niţel, după care a clătinat din cap. În cele din urmă atenţia i s-a concentrat preţ de câteva clipe asupra acelui ultim buton cu diamante pe care continua să-l ţină între degete. A dat impresia că are de gând să-l cântărească în palmă şi apoi să-l arunce încă o dată, însă a sfârşit prin a şi-l prinde la cămaşă, la locul cuvenit.

— Ei bine, a spus el imediat după aceea, unii dintre noi au o întâlnire la Clubul Belvedere.

Venise momentul preocupării pentru viitor, iar pentru o persoană importantă momentele de acest gen nu aşteaptă niciodată. Martin urma să dea glas epitafului firmei. Ce-i drept, se pricepea ca nimeni altul la lucrurile astea. Anul trecut, la înmormântarea lui Leotis Griswell, Martin fusese cel care rostise discursul funerar, înflorindu-l în buna tradiţie a acestui tip de evenimente cu tot felul de lucruri în care el însuşi nu credea decât pe jumătate. Ţin minte şi acum cum vorbise despre Leotis ca despre un avocat fără seamăn pe planetă, conştient de faptul că, în ultimă instanţă, legea nu era o afacere, ci o garanţie a adevăratelor valori şi un ansamblu de judecăţi ce nu puteau fi cumpărate sau vândute. Tot Martin declarase că, în ochii lui Leotis, legea era o reflectare a voinţei noastre comune, menită să reglementeze societatea şi comerţul,

fără a permite în vreun fel inversarea raporturilor. Doar Dumnezeu putea şti ce avea de gând să le spună Martin partenerilor în seara asta. Poate la revedere şi nimic altceva.

Wash, Carl şi Brushy l-au urmat cu toţii şi s-au dus să-şi ia paltoanele. Am mai zăbovit cu Bert, însă i-am făcut cu ochiul ştrengărește lui Brushy când a trecut pe lângă noi. Mi-a răspuns cu o căutătură duşmănoasă pe care mi-a aruncat-o peste umărul dezgolit şi n-am priceput nici în ruptul capului ce-o apucase. Ce dracu' făcusem? Citindu-mi gândurile, Brushy mi-a spus pe un ton rece că trebuia să dea un telefon şi că avea să mă aştepte la ea în birou ca să mergem împreună la club.

M-am uitat la Bert şi mi-am dat seama că era foarte uşurat că se întorsese, deşi părea cuprins de o anume melancolie. Se apropiase de ferestrele din spatele recepţiei şi se uita la geamul care îi reflecta silueta nedesluşită, aidoma unei imagini proiectate pe apă. Dădea impresia că e foarte deprimat.

— Aş fi vrut s-o fac eu, mi-a spus el din senin.

— Ce anume?

— Să fur banii.

Am făcut un pas înapoi şi l-am strâns de braţ ca să-l fac să tacă. Însă am înţeles care era problema lui. Dintr-odată, redevenise omul cu un viitor cert. Trecuse vremea aventurilor şi a nebuniilor. Avusese parte de o perioadă în care fusese mereu în alertă, nebun de dragoste şi înfricoşat până peste poate de pericolele care îl pândeau. Iar acum, dacă voia, n-avea decât să se ducă la el în birou şi să răspundă la întrebări. Câtva timp trăise având în minte tot felul de imagini şi scenarii fanteziste. Se gândise mereu la gangsteri şi la sportivi, precum şi la felul în care avea să se giugiulească noaptea cu prietenul lui sub clar de lună, prin culturile de anghinare, aşteptând să fie învăluiţi de mantia rece a ceţii. Ce mai contează că erau nişte nerozii? Erau ale lui şi basta. Bietul de el şi totodată bieţii de noi. Eram cu toţii târâţi în larg de fluxul acestor

scene intime de neuitat, iar odată cu lumina zilei bărcuţele ni se spărgeau de stânci. Dar oare ar fi putut cineva să se întoarcă?

— Ţi-a luat-o altul înainte, i-am spus.

A pufnit în râs. Apoi m-a întrebat dacă mergeam şi eu la Belvedere. L-am trimis înainte, fără să-i mai zic altceva.

Articol XXXVII.

XXX. AM AJUNS ŞI LA SFÂRŞIT. OARE CINE-I FERICIT?

Secţiune 37.01 A. Brushy nu e

M-am dus acasă. Un bărbat care s-ar fi suit în avion îmbrăcat în smoching ar fi atras atenţia. În plus, deşi nu aveam mare încredere într-o asemenea pornire, voiam să stau niţel de vorbă cu fiu-meu. Venise momentul să-i ţin un mic discurs de îmbărbătare. Uite ce-i, băiete, ştiu că eşti convins că ai o viaţă urâtă, dar asta e valabil pentru toată lumea. Zâmbim cu gura până la urechi, în ciuda durerii. Atâta doar că unii se descurcă mai bine ca alţii. Şi majoritatea mai bine decât am făcut-o eu. Sper ca în timp să ajungi să faci şi tu parte din majoritatea asta.

Pentru Lyle, discuţiile de genul ăsta erau cu totul lipsite de noimă, dar cel puţin eram împăcat cu mine însumi fiindcă îmi făcusem datoria. Când am ajuns acasă şi am urcat scările, l-am găsit dormind dus. Probabil că iar dăduse pe gât ceva care îl pusese jos.

— Hei, Lyle, am şoptit.

L-am apucat de umărul ascuţit şi acoperit de semnele urâte ale acneei şi a trebuit să-l scutur de câteva ori înainte să înceapă să se trezească la viaţă.

— Taţi? a întrebat el, incapabil să focalizeze.

— Da. Fiule, eu sunt.

S-a întors cu faţa în sus şi a rămas aşa, încercând zadarnic să-şi concentreze gândurile sau privirea asupra unui lucru pe care nu puteam nici măcar să-l ghicesc. N-au trecut decât câteva clipe şi a renunţat.

— Rahat, a rostit el clar şi s-a rostogolit cu faţa în jos, aşa încât chipul i s-a înfundat în pernă, iar trupul aproape

inert mi-a amintit de căderea greoaie a unui copac pe care-l tai cu ferăstrăul.

Ştiam care erau problemele lui Lyle. Din punctul lui de vedere, părinţii erau cei care trebuiau să-şi ceară iertare. Taică-său era o sugativă, iar maică-sa se prefăcuse pe întreaga durată a copilăriei lui, nefiind deloc ce părea. Şi cum nu găsise niciun adult demn de admiraţie, Lyle al meu se hotărâse să nu mai crească niciodată mare. Dacă mă gândesc bine, era o logică pe care efectiv nu puteam s-o combat. Dar ce urma? Eram gata să recunosc toate învinuirile ce mi se aduceau, însă aveam nevoie de el ca să-mi spună cum să repar greşelile trecutului. I-am atins buclele de păr lung şi murdar, însă pe urmă m-am gândit mai atent şi m-am dus să-mi fac bagajele.

Trecuseră douăzeci de minute de cotrobăit prin propriile lucruri când am auzit clinchetul clopoţeilor de la intrare. Am găsit de cuviinţă să mă arăt precaut şi m-am uitat de la fereastra dormitorului, aflată chiar deasupra micii ridicături de la intrare. Brushy stătea pe loc în rochia lungă şi fără palton, bătând nervoasă dintr-unul din picioarele încălţate în nişte pantofi de piele calitatea întâi. Din când în când se uita în spate, la taxiul care aştepta pe stradă, şi de fiecare dată când respira, aburii calzi se ridicau în aer. Văzând că nu mă prezentasem la ea în birou, probabil că verificase la Belvedere şi pe urmă plecase în căutarea mea de una singură.

Am deschis puzderia de lacăte şi zăvoare pe care le montasem la uşa de la intrare ca să mă pun la adăpost de bau-bau şi de locotenentul lui, aşa-numitul Străin cu Gând Hain. Între noi a rămas doar uşa de sticlă, pe care o pusesem ca să mă apăr mai bine împotriva furtunilor. Brushy îşi păstrase mănuşile albe şi lungi până la cot şi i se făcuse pielea ca de găină de frig, lucru uşor de observat mai ales pe partea superioară a braţelor, unde exerciţiile zilnice încă nu reuşiseră să elimine surplusul de grăsime.

— Trebuie să stăm de vorbă, a spus ea.

— Ca de la client la avocat, nu?

Mă tem că am arborat un surâs îngâmfat care era cum nu se poate mai nepotrivit.

S-a întors, i-a făcut semn taximetristului că e liber şi apoi, deschizând uşa în felul ei hotărât, a trecut pragul şi m-a pocnit peste faţă. M-a lovit cu palma deschisă şi, ţinând cont că era o persoană destul de puternică, n-a lipsit mult să mă pună-n fund. Am rămas în pragul uşii într-o tăcere încordată, în vreme ce răsuflarea rece a iernii ne înconjura şi pătrundea nestingherită în casă.

— Tocmai le-am spus partenerilor noştri că pronosticul meu e că banii vor fi înapoiaţi până mâine după-masă la cinci şi că ni se va returna întreaga sumă, a spus Brushy.

— Ţi-a zis vreodată cineva, pentru binele tău, că eşti prea afurisit de deşteaptă, Brush?

— O grămadă de oameni, dar toţi au fost bărbaţi, a răspuns ea.

Pe urmă a zâmbit, dar privirea pe care am surprins-o pentru o fracţiune de secundă în ochii ei i s-ar fi potrivit mai degrabă lui Hercule. Fata nu era dispusă să înghită niciun fel de baliverne. Asta nu însemna că nu avea să mă ierte, ci pur şi simplu că nu voia să cedeze. Iată care erau termenii discuţiei. Mi-am mişcat maxilarul de câteva ori, ca să mă asigur că nu păţisem nimic, iar ea s-a apropiat de mine.

— Ţi-ai judecat greşit omul, i-am spus.

— Nu, nici vorbă.

Văzând că nu mai răspund, s-a apropiat şi mai mult. Şi-a fixat mâinile mici şi îndemânatice pe şoldurile mele şi pe urmă şi-a strecurat vârfurile îngheţate ale degetelor pe lângă brâul elastic al pantalonilor de la smoching pe care îi purtam în continuare. Şi-a scuturat părul bătut de vânt din faţă, în aşa fel încât să mă poată vedea fără probleme.

— Nu cred. Omul meu e încântător de nebun. E impulsiv din fire şi se dă în vânt după fete şi renghiuri. Dar până la urmă ştie să fie stăpân pe situaţie.

— Nu-s eu acela, i-am spus, atingându-mi din nou

maxilarul cu mâna. Ce-o să ţi se întâmple când ceilalţi o să vadă că nu se-ntoarce niciun ban? Aud?

A continuat să se uite la mine cu aceeaşi privire intensă şi luminoasă, dar mi-am dat seama că începea să cedeze. Nici curajul ei nu mai era acelaşi ca la început.

— Răspunde-mi, i-am cerut.

— O să dau de bucluc. Toată lumea o să mă-ntrebe cât de mult am ştiut şi în ce moment.

Am cuprins-o în braţe şi am ţinut-o strâns.

— Brushy, cum ai putut să fii atât de fraieră?

— Nu-mi vorbi în felul ăsta, a protestat ea, sprijinindu-şi capul de pieptul apretat al cămăşii mele. Mă faci să mă simt foarte tristă când începi să te crezi ultimul om.

Tocmai voiam să-i spun încă o dată că nu se uitase atent, dar am preferat în ultima clipă să mă duc la dulapul de la intrare şi să caut într-unul din buzunarele jachetei de piele a lui Lyle, unde îşi ascundea ţigările. Am luat tot pachetul, ca să fumăm amândoi din el, iar pe urmă am întrebat-o pe Brushy la ce se gândea.

— Ce-ar fi să spui adevărul? a rostit ea. Nu crezi că şi mărturisirea lui ar putea fi o alternativă?

— Cum să nu. Îl sun imediat pe Gino şi-i spun: „Scuză-mă, Pigeyes, ai băgat pe cine nu trebuie la răcoare. Aş dori să fac schimb de locuri cu Jake”. Unde mai pui că Gino trage deja nădejde la aşa ceva.

— Dar nu trebuie să depună cineva o plângere? Altfel spus, dacă în consideră că totul e în regulă? în ce mă priveşte, pot să-i explic totul lui Tad. Îl *cunosc* pe Tad, Mack. Nu-mi trebuie decât douăzeci de minute cu el între patru ochi. O să te *iubească* fiindcă ai băgat spaima în Jake în felul ăsta. O să creadă că taman asta merită Jake, să dea şi el peste cineva care să aibă ac de cojocul lui.

— Douăzeci de minute?

— Du-te dracului, a izbucnit ea, bosumflându-se.

Se aşezase pe canapeaua imprimată cu un model cu trandafiri care aparţinuse Norei şi-şi fixase privirea undeva

pe covorul murdar de pete de mâncare, oscilând între mânie şi revolta în faţa felului cum îi era privită propria viaţă.

— Ce relaţii ai cu individul ăsta?

— În orice caz, nu e ce crezi.

— Dar ce? Sunteţi amici? Faceţi parte din vreo confrerie misterioasă?

Brushy a recurs la o serie de manifestări de om iritat – priviri furişe, frângeri ale mâinilor, o scuturare mai deasă decât era cazul a scrumului – şi a încercat, ca întotdeauna, să-şi protejeze secretele. În cele din urmă, a scos un suspin de resemnare.

— Tad mi-a propus să fiu noul consilier principal al în Mă tot gândesc la chestia asta de câteva luni.

— Ca să-l înlocuieşti pe Jake?

— Exact. Tad vrea pe cineva pe a cărui independenţă să se poată bizui. Şi care să reprezinte interesele de afaceri ale firmei şi în afara orelor de program.

Bineînţeles că nici Tad nu ajunsese în funcţia pe care o deţinea din pură întâmplare. Se pricepea ia politica marilor corporaţii şi ştia când era cazul să acţioneze în viteză. Dacă înlocuitorul lui Jake ar veni de la G & G, Wash şi întreaga lui coterie din consiliu nu i-ar mai putea sta în cale.

— Martin nu crede că firma poate supravieţui dacă în nu-i transferă o bună parte din activitatea ei, i-am spus lui Brushy.

— Nici eu nu cred. Şi chiar dacă ar putea, n-ar fi o treabă de durată. Exact de asta am ezitat atât de mult.

Cu toate acestea, Jake plecase. Tad avea oricum de gând să efectueze schimbarea. Drumul lui Brushy mi s-a arătat cât se poate de limpede, ca de altfel şi viitorul.

— Şi, mă rog, ce se întâmplă cu Mack în condiţiile planului Brushy de salvare a omenirii, când domnişoara Emilia va fi consilier principal la T şi G & G o epavă în voia valurilor?

— Eşti avocat şi încă unul bun. O să-ţi găseşti de

lucru. Pe de altă parte, ai putea rămâne, a spus ea, zâmbind seducător, ridicându-se în picioare şi luându-mă încă o dată în braţe.

Nu apucasem să-mi scot ţigara din gură, aşa că m-am tras niţel înapoi, cu ochii înlăcrimaţi sub acţiunea fumului.

— Ai greşit adresa, i-am zis.

M-am desprins din îmbrăţişarea ei şi am urcat scările, în cele din urmă, a venit după mine în dormitor. S-a uitat la pânzele care erau acolo şi la imitaţia după Vermeer pe care o lăsasem pe şevalet şi abia după aceea m-a privit cum îmi fac bagajele.

— Unde te duci?

— Să iau trenul, care mă va ajuta să iau avionul, care la rândul lui mă va ajuta să ajung departe.

— Mack.

— Ascultă, Brushy, ţi-am mai spus. Fostul meu coleg cu ochi de porc, respectiv detectivul Dimonte, a simţit deja că e ceva în neregulă. Mi-a zis-o în faţă când i-am dat telefon.

— Poţi să scapi de el. Ai făcut-o săptămâni întregi. Ba chiar ani.

— Până acum. De data asta mi-a declarat fără ezitare că din punctul lui de vedere sunt putred. Are o minte iute ca mierea de ţară, dar e ca vaca. Ajunge întotdeauna unde trebuie.

M-am apropiat de şevalet. Am răsfoit caietul de schiţe şi l-am aruncat în geantă.

— De ce, Mack?

— Fiindcă prefer să trăiesc bogat şi liber decât să înfund mai ştiu eu ce penitenciar.

— Am vrut să întreb la ce bun toată povestea asta? Cum ai putut să faci aşa ceva? Cum ţi-a venit să crezi că n-o să fii prins?

— Eşti sigură că toată lumea e la fel de isteaţă ca tine? în plus, singurul motiv pentru care te-ai prins e că pe boul de mine l-a luat gura pe dinainte. Chiar crezi că ţi-ai fi dat seama dacă nu ţi-aş fi spus de la bun început cât de

mult mi-ar plăcea să fur eu însumi banii sau cât de tare îl uram pe Jake?

— Dar nu te simţi îngrozitor?

— Câteodată. Dar ştii cum e: ai făcut-o, asta e.

— Stai puţin şi ascultă-mă.

Şi-a reluat munca de convingere. Şi-a împreunat mâinile, şi-a ridicat mutriţa nostimă spre mine şi a încercat să vorbească pe un ton cât mai neutru şi raţional.

— Ai vrut să demonstrezi ceva. Ai vrut să ajungi la Jake, la noi toţi, şi să ne loveşti în punctul sensibil. Şi exact asta ai făcut. Te simţeai ignorat, subapreciat, rănit. Pe bună dreptate. În acelaşi timp…

— Opreşte-te, zău aşa.

— …te-ai lăsat prins.

— Scuteşte-mă de fiţele astea psihanaliste. N-am vrut decât să fac treaba asta. Există ceva pe nume plăcere infantilă, doamnă doctor Freud, şi uite că o am şi eu pe-a mea. Iar acum am redevenit adult şi fac ce e normal să fac, adică încerc să-mi scap pielea. Exact cum o să procedezi şi tu în scurt timp, când băieţii veseli o să-ţi ceară socoteală pentru cele cinci milioane jumate de care ai zis că o să fie repatriate mâine.

Am ţintuit-o cu un deget şi am avut grijă să-i repet ceea ce-i spusesem deja de atâtea ori.

— Ţine minte privilegiul. Ca de la client la avocat.

— Nu înţeleg, a spus ea şi a ţâşnit de pe canapea, pradă celei mai violente nemulţumiri. Înseamnă că urăşti pe toată lumea. E adevărat, nu? Pe toţi, fără excepţie.

— Nu încerca să manipulezi.

— Haida de. Nu vezi cât eşti de înfuriat? Dumnezeule, parcă ai fi Samson, gata să distrugi templul.

— Te rog să nu-mi mai spui tot timpul cum arăt şi cum mă simt! i-am întors-o, convins că, preţ de o clipă, părusem într-adevăr violent. Şi de ce, mă rog, aş fi înfuriat, Brushy? Fiindcă am avut nişte posibilităţi atât de măreţe? Ar fi trebuit cumva să mă comport ca o curvă, aşa cum a făcut Martin, doar ca să-l scot pe Jake din rahat? Iar Jake

să continue să nu mă bage în seamă, în timp ce Pagnucci nu ştia cum să mă vâre mai bine cu capul sub apă, după ce mi-am mâncat anii de maturitate aici? Fă bine şi adu-ţi aminte ce termeni foloseşte Pagnucci în rarele situaţii când binevoieşte să se justifice. „Discursul pieţei”, parcă aşa l-a poreclit, nu? Ştii ceva, Brushy? Am uitat acea parte de teorie în care se demonstrează de ce e bine ca oamenii cărora piaţa le dă la cap trebuie să se retragă şi să-i lase pe ceilalţi să-şi facă mendrele. Prin urmare, m-am hotărât să arăt că am iniţiativă, simţ întreprinzător şi autocontrol. M-am servit fără invitaţie specială. Să ştii că şi astea sunt tot concepte ale pieţei libere.

Timp de câteva clipe, Brushy n-a scos o vorbă. Mi-am dat jos pantalonii de la smoching şi cămaşa şi m-am plimbat prin cameră în chiloţi, după care mi-am pus nişte pantaloni curaţi şi un pulover. M-am încălţat cu o pereche de pantofi de sport, semn că eram gata s-o iau la fugă.

— Şi cu fiul tău cum rămâne?

— Ce-i cu el? O să-şi poarte singur de grijă. Sau o să trăiască pe spezele maică-sii. Sincer să fiu, e timpul să îmbrăţişeze una din aceste două variante, indiferent care.

— Eşti ciudat.

— Bolnav, am adăugat.

— Ostil.

— Garantat.

— Crud, a încheiat Brushy pomelnicul. Ai făcut dragoste cu mine.

— Şi nu m-am prefăcut deloc, i-am spus, privind-o în ochi. Absolut deloc. Iar chestia asta nu cred că ţi-au spus-o toţi.

— Ah, a făcut Brushy, închizând ochii şi suferind cu demnitate. A fost o iubire adevărată, a adăugat ea, cuprinzându-se în braţele acoperite parţial de mănuşile lungi.

— Uite ce-i, Brush, am văzut de la început mai departe decât tine. Ţi-am şi spus că nu era o idee bună. Cred despre tine că eşti o persoană nemaipomenită. Aş

rămâne în viaţa şi în patul tău şi pe viitor, dar de data asta a intrat în scenă Pigeyes. Prin urmare, mai există o singură soluţie. Ai paşaport, eşti binevenită la bord. Cum am spus întotdeauna, e loc destul pentru doi. Cu cât mai mulţi, cu atât mai vesel. Dar oare vrei să începi o viaţă nouă? Impresia mea e că te-ai ataşat destul de mult de cea pe care o duci în locul ăsta.

Mi-am întins ambele mâini în faţă. Brushy s-a uitat la mine. Mi-am dat seama că nici prin cap nu-i trecuse aşa ceva.

— Nu-ţi fie teamă, i-am spus. Faci exact ce trebuie. Ascultă-l pe bătrânul tău prieten Mack. Şi mai dă-mi voie să-ţi spun care e adevărata problemă aşa cum o văd eu. Dimineaţa, după ce o să te trezeşti şi o să chibzuieşti în linişte, n-o să mai ai niciun dram de respect pentru mine.

— Aş putea să vin în vizită, a rostit ea într-un târziu.

— Asta da. Chiar te rog să-l anunţi şi pe domnul K. O să crape de plăcere când noul lui consilier principal o să vină la el şi o să-i zică: Mă duc până la nemernicul care mi-a distrus firma de avocaţi şi ţi-a jefuit compania. Priveşte lucrurile în faţă, Brush, viaţa ta e aici. Ai o grămadă de relaţii. Mă rog, n-ai decât să-mi demonstrezi că n-am dreptate, dar acum trebuie s-o iau din loc, i-am spus, închizându-mi valiza.

Am prins-o de umeri şi am sărutat-o repede, ca un tânăr soţ care se pregăteşte să plece în fuga cea mai mare la serviciu. Ea s-a aşezat pe pat şi şi-a ascuns faţa în mâini. Ştiam că era prea tare ca să plângă, dar tot a trebuit să spun ceva.

— Admiră-mi paşii, Brushy.

Am avut grijă să vorbesc pe un ton caraghios şi să fac şi o rimă. I-am clipit din ochi după ce am ajuns în prag şi i-am spus la revedere. În clipa aceea l-am văzut pe Lyle undeva pe coridor, îmbrăcat doar cu pantalonii în care adormise şi chinuindu-se să distingă vocile care se auzeau de undeva de deasupra. Poate că se trezise doar ca să verifice dacă nu cumva visul şi realitatea erau unul şi

acelaşi lucru şi dacă nu cumva mami şi tati se întorseseră acasă şi erau din nou fericiţi. Am rămas în prag şi m-am uitat la amândoi, trecând printr-una din acele clipe delicate, pe care aş fi vrut să le întâlnesc cât mai rar cu putinţă. Până atunci făcusem dovada unei constipări emoţionale cu totul ieşită din comun. Dacă îmi puneai câteva pahare în faţă, eram în stare de orice. Însă de data asta mă simţeam cu totul altfel, iar durerea pe care am început s-o simt undeva în adâncul sufletului devenea din ce în ce mai puternică, pe măsură ce se apropia momentul în care trebuia să plec.

— Pentru Dumnezeu, Mack, nu face asta, a spus Brushy. Te rog. *Te rog*. Gândeşte-te la cât rău îţi produci ţie însuţi. O să te ajut, ştii bine că o s-o fac. Îţi aduci aminte cât de mult am încercat. Măcar gândeşte-te la mine, Mack, dacă la altcineva nu poţi.

Da? Şi, mă rog, de ce trebuie să mă gândesc la ea? Fără îndoială că îşi închipuia că fugeam de ea. Până atunci făcusem tot felul de comparaţii dezarmante în legătură cu devotamentul manifestat de ceilalţi – de Bert faţă de Orléans, de Martin faţă de Glyndora. Dar pe cine încercam să prostesc? Inima mea a fost brusc cuprinsă de o durere nespusă, care părea să se accentueze cu fiecare clipă ce trecea.

— Brush, nu am încotro.

— M-ai exasperat de câte ori ai repetat prostia asta.

— Fiindcă ăsta e adevărul, de aia. Aici e vorba de viaţă, Brushy, nu de împărăţia cerurilor. Nu am niciun fel de alternativă.

— Şi asta ai spus-o de nu ştiu câte ori. Nu faci decât ceea ce vrei.

— Foarte bine, am îngăimat.

Cu toate acestea, ştiam că într-un fel avea dreptate. Stând alături de ea, am avut dintr-odată impresia că fusesem redus la condiţia unei picături infectate, a unui fel de ectoplasmă ce nu mai poate fi ţinută sub control şi în mijlocul căreia singura formă cât de cât desluşită era cea a

unei inimi suferinde. Dar chiar şi în aceste condiţii tot exista un simţ al direcţiei. Acum mi-am dat seama că nu acţionam deloc sub impulsul speranţei. Poate că intrasem din nou într-una din acele faze cvasi hipnotice în care fac exact lucrurile de care mă tem cel mai mult, conştient că, în caz contrar, fie că aş paraliza, fie că m-aş găsi într-o situaţie mai grea decât cea a unui sclav aflat în lanţuri. Însă imboldul era aproape irezistibil. Mi-a venit în minte personajul mitologic care îşi întinde aripile de ceară şi zboară cu ele spre soare.

— Te-ai gândit puţin şi la viaţa mea, Mack? Ce-o să spun? Cum o să le explic celorlalţi de ce te-am lăsat să fugi şi n-am chemat poliţia?

— Găseşti tu ceva, i-am răspuns, făcând un pas în interiorul camerei. Ştii ce? Du-te la amicul tău Krzysiński. Chiar acum sau, mă rog, în cursul zilei de azi. Spune-i absolut tot ce s-a întâmplat, fără să omiţi nimic. Spune-i cum n-ai putut să stai şi să te uiţi cum îl lichidez pe Jake. Arată-i cât de nobilă şi de isteaţă eşti. Lămureşte-l că tocmai aveai de gând să mă duci cu preşul şi să mă faci să restitui toţi banii. Şi că abia *după aceea* voiai să chemi poliţia.

Brushy rămăsese aşezată pe pat, încercând să se stăpânească şi să-şi domine suferinţa, dar sugestiile mele au scos-o din starea aceea vecină cu letargia. Am avut impresia că vorbele mele au avut asupra ei efectul unei săgeţi care zbârnâie în zbor spre ţintă. La început am crezut că era din nou copleşită de versatilitatea pe care o probam când era vorba de spus minciuni. Însă imediat după aceea am văzut şi altceva în ochii ei.

Am rămas pe loc şi n-am mai făcut nicio mişcare.

— Mi se pare mie sau am dat peste ceva? am întrebat-o încet. E posibil să-ţi fi citit în sfârşit gândurile?

— Ah, Mack, a făcut ea, închizând ochii.

— Strânge-mă, iubeşte-mă şi lasă-i să mă-nhaţe? Planul Brushy 1 pentru cazuri de forţă majoră?

— Eşti pierdut, a rostit ea. Măcar ştii care e adevărul

atunci când îţi apare în faţa ochilor? Sau atunci când ajungi să-l spui?

A crezut că mă face praf cu chestia asta, numai că nu e o şmecherie cu care poţi să-i prosteşti pe cei mai mulţi dintre oameni. Oricum, am refuzat să mai fac vreun pas înapoi. După cum ştiam foarte bine, Brushy se orienta excelent în teren. Ştia să profite de cea mai mică ocazie, iar eu descoperisem ceva – o noţiune sau un mod de a gândi – pe care îl observase şi ea cu puţin timp înainte. În clipa aceea m-am simţit cuprins de o ciudă eliberatoare şi de o ură atât de generală şi de intensă, încât nici n-am mai ştiut cine anume mă înfuriase în halul ăsta – ea, eu însumi sau ceva imposibil de numit.

— Asta era ideea, care vasăzică.

Mi-am pus paltonul, mi-am ridicat geanta de jos şi i-am repetat nişte cuvinte pe care cred că începuse deja să le creadă.

— Ei bine, nu m-ai ascultat cu atenţie. Ai greşit adresa.

Secţiune 37.02 B. Nici Pigeyes

Sistemul de transport pe şine înguste care leagă centrul oraşului de aeroport este una din acele intuiţii geniale în domeniul planificării pentru care Martin Gold îşi arogă din când în când o parte din merite. La vremea realizării proiectului, era consilier în cadrul Comisiei de Amenajare a Teritoriului, în timp ce bugetul întregii lucrări fusese întocmit de colegii noştri de la financiar. Sistemul nu funcţionează întotdeauna ca un ceas elveţian, dar în orele de vârf e mult mai avantajos decât celelalte mijloace de transport sau chiar decât maşina personală, aşa cum îţi poţi da seama uitându-te la cârnaţii de autoturisme care stau la coadă pe străzi, în vreme ce trenul circulă nestingherit pe porţiunea rezervată în exclusivitate. TSI-ul, aşa cum i se spune în oraş, are punctul terminus într-o staţie de metrou – un imens spaţiu „în consolă”, cu tavanul arcuit ca al unei catedrale şi o serie de ferestre a căror sticlă este vopsită în mai multe culori şi luminată din

spate, pentru a se simula lumina zilei.

Am ajuns aici ducându-mi valiza în mână şi continuând să urlu la Brushy în gând. Încercam să scap de vina care mă apăsa şi să-i explic că ar trebui să se acuze pe ea însăşi şi că până la urmă nu există victime. Mai aveam de făcut câţiva paşi până la tren când l-am văzut pe Pigeyes la capătul peronului. Avusesem deja câteva viziuni intense şi neliniştitoare, în care Gino îl înhăţa pe Jake, îl băga la zdup, îi luă amprentele şi îl lăsa într-o celulă a celei mai apropiate secţii de poliţie, unde nişte bandiţi îl uşurau de ceasul Rolex fără să-i spună nici măcar mulţumesc, aşa că am sperat pentru o clipă că era vorba tot de o vedenie, însă era Gino în carne şi oase. Stătea sprijinit de un stâlp, echipat cu un sacou sport mototolit şi cu o pereche de cizme de cowboy, se scobea între dinţi cu unghia unui deget şi trecea atent în revistă toţi pasagerii care coborau din vagoane. Ştiam precis pe cine căuta, dar nu prea aveam unde să mă duc. Deja dăduse cu ochii de mine şi oricum trenul care pleca înapoi în oraş mai avea de stat cinci minute, aşa că am continuat să merg. Era încă ziuă, dar în visurile mele murisem şi mă îndreptam spre ticălosul ăla de Străin cu Gând Hain. Pusese mâna pe mine şi simţeam cum începe sângele să-mi zvâcnească în vine.

În timp ce se uita la mine cum mă apropiam, Gino îşi impusese să nu-şi mişte ochii mici şi negri şi nici mutra lătăreaţă pe care apăruse acum o expresie hotărâtă. Era gata să mă vâneze, poate chiar să mă împuşte. L-am căutat rapid din priviri pe Dewey, dar se părea că de data asta Pigeyes lucra pe cont propriu.

— Ce coincidenţă încântătoare, i-am spus.

— Mda, ca să vezi, a făcut el. M-a sunat prietena ta. Mi-a zis că n-ar fi rău să dau de tine. Cred că-i place de mine, a adăugat el, schiţând un surâs care să nu-l oblige să-şi arate dinţii.

— Serios?

— Îhî.

Era mult mai scund ca mine, dar a reuşit să se

apropie. Faţa lui era la câţiva milimetri de a mea, obligându-mă să-i suport respiraţia urât mirositoare şi izul de transpiraţie ce i se degaja din tot corpul. Mesteca gumă fără să se oprească. Abia atunci în mintea mea s-a făcut lumină. Mă purtasem într-un fel cu totul special cu Brushy, fusesem bun cu ea. Fusesem convins că o să respecte fără nicio abatere chestia cu informaţiile ca de la client la avocat şi că n-o să divulge nimănui secretele încredinţate spre păstrare. E adevărat că putea să-mi ofere o sută de motive pentru care acest principiu nu era aplicabil în cazul nostru; probabil că eu însumi aş fi în stare să vă dau jumătate chiar acum. Însă nu-mi închipuisem că avea să mă vândă. A fost întotdeauna mai dură şi mai iute de mână decât am crezut.

— Şi ce ţi-a spus? l-am întrebat pe Gino.

— Nu foarte multe. Ţi-am zis, am stat de vorbă despre tine.

— M-a lăudat ce ştiu să fac în pat?

— Nu-mi amintesc să fi venit vorba de aşa ceva, a spus Pigeyes, recurgând la acelaşi zâmbet subţire. Încotro?

— Miami.

— Pentru?

— Afaceri.

— Zău? Ai ceva împotrivă dacă arunc un ochi în servieta aia?

— Cred că am.

A pus mâna pe servietă, obligându-mă să-mi încleştez degetele pe mâner.

— Cred că s-ar putea să ai un carnet de conturi ascuns acolo. Tot aşa, cred că ai un avion de legătură spre Pico-Nu-ştiu-Cum. Şi mai cred că eşti pe punctul să-ţi iei zborul.

A mai făcut un pas spre mine, chiar dacă, din punct de vedere fizic, lucrul ăsta părea cu neputinţă.

— Ai grijă, Pigeyes, să nu prinzi ceva.

— Pe tine, a spus el.

A deschis gura şi a încercat să râgâie. În clipa aceea ajunsesem să stau pe călcâie, aşa că aş fi căzut la cea mai mică mişcare. Iar dacă l-aş fi împins, Dumnezeu ştie ce ar fi fost în stare să facă.

— Ştiam că până la urmă tot o să pun laba pe tine. Am avut un tip care m-a tot rugat să vin aici şi să mă pun pe filat şi-atunci mi-am zis „du-te, poate te întâlneşti cu vechiul tău prieten Mack”.

Chestia asta am crezut-o. Pigeyes mă căuta întotdeauna, în timp ce şi eu, la rândul meu, eram tot timpul în alertă, ca nu cumva să dau de el. Un lucru neclintit şi o forţă irezistibilă. În clipa aceea mai rea decât moartea, când teroarea flăcărilor iadului mă va smulge din somn, Pigeyes va fi acolo. Cum am putea să ne explicăm aşa ceva? M-am gândit îndelung, având grijă să-mi repet pentru a nu ştiu câta oară că nu există coincidente şi că nu există victime. Iar pe urmă, doar Dumnezeu ştie de ce, am avut şi ultima revelaţie. Acum eram în siguranţă, am ştiut imediat.

— Cred, a rostit Pigeyes, observând expresia intensă de pe chipul meu, că tocmai te-ai scăpat în ciorapi. Când o să mergi, parcă văd că o să-ţi pleoscăie pantofii.

— Eu nu cred.

— Eu da.

— Nu, prea se leagă toate. Am priceput târziu, dar am priceput.

— Asta-i părerea ta.

— Asta *ştiu*. Întotdeauna ai vorbit prea mult, Gino. Mai ales faţă de mine. N-ai putut să suporţi ideea că iar îţi trăsesem clapa, nu? N-ai rezistat să nu mă pui la punct când te-am sunat azi după-masă ca să-ţi spun de Jake.

Cureaua lui se afla tot sub burta mea, iar nasul lui tot la doi centimetri de al meu. Însă simţisem că devenise ceva mai prudent. Dacă îl zgâlţâiam o dată zdravăn, Pigeyes era o creatură cu totul neobişnuită în privinţa profundului respect pe care mi-l purta.

— N-am putut să-mi explic toate lucrurile astea de

care ar fi trebuit să-mi dau seama, i-am spus. Faptul că nu m-ai arestat, dar nici nu m-ai ajutat vreodată. Ţi-ai închipuit, probabil, că sunt surd, mut şi orb. Mi-ai zis că ai ştiut că îţi turnam gogoşi când ţi-am îndrugat povestea cu Archie şi cu Bert, dar şi aşa l-ai lăsat în pace pe Bert. De ce? Cum de nu m-am prins? Ţi se făcuse semn să stai frumos pe coada ta. Persoana care te-a angajat ţi-a ordonat să te astâmperi, indiferent cine o fi fost, mafiotul şef sau altcineva. Cu ce te au la mână, Pigeyes? Jocuri de noroc? Sau poate droguri? Nu cumva ţi-ai luat nasul la purtare şi l-ai băgat în marijuana? Sau poate că o faci pentru vreunul dintre bătrânii mahări din cartier, ce zici? Oricum, însă, tu eşti omul negru, nu? Tu eşti cel care trebuia să-l facă pe Archie să-şi dea în gât omul de legătură. Tot tu urma să-l faci pe acest om să fie recunoscător că a rămas în viaţă şi să-şi manifeste recunoştinţa vânzând ponturi despre unele meciuri de baschet altor tipi care nu mai erau la fel de recunoscători. Tu eşti şi nimeni altul.

Oricum, reuşisem să-i captez întreaga atenţie.

— Cum de nu mi-am dat seama? Ar fi trebuit să ştiu încă din clipa când ai zis că-l urmăreai pe Kam prin intermediul cărţii de credit. Dumnezeule, ce legătură era între *tine* şi cartea de credit? însă uite că ştiu unde am găsit-o pe a mea. Iar plicul era desfăcut şi pe el se găseau urme de pantofi. Ai trecut pe la Bert pe-acasă înaintea mea, Gino. Şi nu a fost prima oară. Prima oară, tipule, a fost când tu şi cu ceilalţi l-aţi vârât pe Archie în frigider. Aveai de gând să-l sperii pe Bert şi să-l faci să spună ce te interesa. Şi ce dacă era un bun avocat? Pe tine nu te interesa cine rămânea fără beregată. Bert, pe de altă parte, nu putea să cheme poliţia fiindcă nu putea să răspundă la întrebările care i s-ar fi pus. Şi nici nu voia să arunce toţi banii pe fereastră recunoscând în faţa lor că fusese implicat în trucarea unor întreceri sportive de interes naţional. În plus, când avea să dea cu ochii de cadavru, avea să facă pe el de frică. Avea să fie al tău şi doar al tău. Avea să plângă la telefon şi avea să te implore

să-l laşi în viaţă. Avea să-ţi dezvăluie unde să-l găseşti pe afurisitul ăla de Kam Roberts de care tot pomenea Archie. Ba chiar avea să fie pus în situaţia de a-i face el însuşi felul lui Archie. Însă nu ţi-a trecut prin cap că o s-o ia la fugă – când nu trebuia decât să-ţi dea un nume. Iar când ai sunat la el, nu mai era acolo.

Ochii negri ai lui Pigeyes începuseră să-şi piardă din strălucire. Nu era la fel de deştept ca mine şi ştiuse lucrul ăsta dintotdeauna.

— Aşa că a urmat a doua vizită la Bert, corect? De data asta ai încercat să descoperi unde fugise. Abia atunci ai dat peste cartea de credit şi ai ajuns la concluzia că era mai înţelept să le sufli cazul celor de la evidenţa populaţiei. În felul ăsta, rămâneaţi singurii poliţişti care îl căutau pe Archie. I-ai pus pe cei de la evidenţă să le transfere ancheta celor de la fraude – ştiind că nu refuză niciodată să li se facă viaţa mai uşoară – după care ai început să adulmeci pe la Baia Rusească, doar – doar oi găsi vreo pistă care să te ducă la Kam. Şi dacă oamenii n-ar face tâmpenii, Gino, n-ar mai fi prinşi niciodată. De ce n-ai luat cadavrul de-acasă de la Bert când ai avut ocazia? Care era problema? Te-ar fi văzut vecinul de deasupra? Nu te descurcai singur? însă atunci când m-ai încolţit la U Inn şi mi-ai făcut figura cu cartea de credit, ai ştiut unde fusesem şi ce văzusem. Ia zi, Gino, cine-i ăla care m-a învăţat să mă uit în primul rând în frigider? Iar tăntălăul de Malloy îţi oferă pe tavă motivul ideal ca să te întorci la Bert acasă. Şi cu mandat pe deasupra. Ăsta e motivul pentru care cadavrul a dispărut atunci, aşa-i? înainte să pot să-i anunţ pe cei de la criminalistică. Tot de aceea am jucat scena aia din furgoneta de filaj, pentru ca tu şi cu Dewey să puneţi pe hârtie în faţa unui martor ceea ce am spus atunci, şi anume că nu am descoperit nimic interesant în apartamentul lui Bert. Doamne, oare chiar aşa de prost am putut fi? Ce motiv ai fi avut *tu* să mă determini să spun aşa ceva? în felul ăsta se explică şi faptul că nu ai vrut să mă închizi pentru niciuna din găinăriile de care te puteai folosi

la orice oră. Pur şi simplu nu merita. Aş fi ieşit într-o oră. Ce rost avea să rişti şi să mă faci să încep să-i povestesc vreunui tip de la criminalistică despre cadavru şi despre asocierile de idei la care mă împingea imaginea lui?

La un moment dat, l-am simţit pe Gino dându-se imperceptibil înapoi. Dacă am fi purtat o asemenea discuţie pe un drum unde nu existau felinare, sunt sigur că m-ar fi împuşcat. Numai că ne aflam într-o staţie de metrou construită chiar sub aeroport şi o sumedenie de oameni mergeau în ambele direcţii pe peron, cărând diverse geamantane grele sau genţi de voiaj; unii chiar aruncaseră priviri curioase peste umăr înspre noi, convinşi că disputa noastră avea să se transforme în scurt timp în bătaie în toată regula. În clipele acelea, Pigeyes nu era deloc un om fericit.

— Spune-mi că ţi-ai pus în minte de la început să-l lichidezi pe Archie, Pigeyes. Spune-mi că ţi-ai ieşit din minţi fiindcă refuza să-ţi dezvăluie adevăratul nume al lui Kam. Şi mai spune-mi că ţi-a părut rău.

Mi-am tras spre mine servieta căreia continuase să nu-i dea drumul.

— Cu cât te-au plătit pentru o chestie de genul ăsta? Cincizeci? Şaptezeci şi cinci? Ai început cumva să te pregăteşti de pensie? Peste vreo două săptămâni o să ştiu exact cât ai strâns, inclusiv dobânzile.

Mi-am subliniat cuvintele împungându-l cu degetul exact în dreptul inimii şi atingând cu vârful unghiei aceeaşi cămaşă murdară pe care o purta de atâtea zile. Ştiam amândoi că îi venisem de hac.

— Prin urmare, fii invitatul meu şi arestează-mă, am spus. Ce zici, fac un târg ca să obţin imunitate în schimbul oferirii unui ucigaş plătit care mai e şi poliţist pe deasupra?

Nu mi-a dat niciun răspuns, semn că se formase la şcoala lui Toots.

— Tipul cu care am făcut echipă, bătrânul meu partener, nu era un om rău, am continuat. O mai lua din

când în când pe unde nu trebuie şi mai făcea câte-o şmecherie. Dar n-a torturat pe nimeni pentru bani. Sau droguri.

Mi-am ridicat geamantanul şi l-am salutat din cap pe Gino. Iar în clipa aceea mi-am mai dat seama de un lucru. Dacă i-aţi fi injectat lui Pigeyes un fel de ser al adevărului, v-ar fi explicat cum toată această poveste avusese loc parţial din cauza mea. Cu ani în urmă îi compromisesem numele şi îi trăsesem clapa în faţa tuturor. Vecinii, maică-sa şi oamenii care mergeau la biserică aflaseră ce hram purta. Nu mai fusese în stare să se prefacă şi apăruse în ochii lumii aşa cum se vedea în oglindă. Am avut grijă să-i amintesc încă o dată acest lucru, chiar în mijlocul peronului.

— Eşti un om rău, i-am spus.

Ia ghiciţi ce mi-a răspuns.

— Şi altcineva nu s-a găsit să mi-o zică în afară de tine?

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, Gino, amândoi suntem răi.

Nu vorbisem serios. Nu coborâsem încă până la nivelul lui, sau cel puţin nu mi se părea. Eram două tipuri diferite de oameni şi veneam din două tradiţii diferite. Pigeyes era la fel ca Pagnucci – foarte dur, foarte meschin şi capabil de acte de curaj, dar şi de cruzime. Era unul din acei oameni care se cred mereu într-un război în care faci doar ce trebuie. În ce mă priveşte, eram continuatorul unei familii al cărei cap fusese un hoţ, un om dispus să înşele, însă atât Gino, cât şi eu am ajuns pe ultima treaptă a decăderii, moment în care am înţeles care era mesajul tuturor acelor coşmaruri de care avusesem parte: eu eram el, el era eu, iar în întunericul deplin al nopţii nu exista nicio diferenţă semnificativă între dorinţă şi frică.

În consecinţă, l-am abandonat în mijlocul peronului. M-am uitat înapoi o singură dată, ca să fiu sigur că pricepea exact consecinţele faptului că mă lăsa să plec. Am reuşit să iau avionul până la Miami şi de acolo să mă urc în

legătura cu destinaţia C. Luan. Acum sunt instalat la clasa întâi şi îmi spun finalul poveştii în faţa dictafonului, vorbind în şoaptă şi lăsând huruitul motoarelor să-mi acopere vocea.

După ce-o să aterizez, toate benzile astea – fără nicio excepţie – o să intre în posesia lui Martin şi o să am grijă să ajungă în condiţii de maximă securitate. La ora aceea o să fiu beat criţă. Chiar în clipa asta, pe măsuţa rabatabilă din faţa mea tocmai au fost puse patru sticluţe care dansează în ritmul vibraţiilor avionului şi parcă simt deja pe gâtlej arsura dulce a lichidului gălbior care se zbenguie în ele. Promit să fiu beat pe tot restul vieţii. O să călătoresc, o să mă prăjesc la soare şi o să-mi beau minţile până n-o să mai rămână nimic nici din ele, nici din mine. O să-mi aduc aminte de vigoarea cu care mi-am început investigaţiile şi de felul cum am sfârşit, neştiind să-i deosebesc pe cei răi de cei buni şi pe urâţi de tâmpiţi.

Acum că am terminat, mă gândesc din ce în ce mai serios că toată povestea asta spusă în faţa dictafonului mi-a fost hărăzită mie. Nu lui Martin, Wash sau Carl. Şi nici auditoriului nenumit sau lui Elaine. Poate că am avut de gând să mă distrez pe mine însumi. Poate că am vrut să fac apel la un eu mai înalt şi mai bun, cum ar spune Platon, adică la un Mack mai amabil şi mai blând, capabil de o doză mai mare de înţelepciune şi înţelegere. Pe de altă parte, e posibil să fi vrut să fac unul din acele eforturi ratate de a-mi pricepe propria viaţă sau persoană. Sau poate că pur şi simplu am vrut să relatez ceva într-un mod mai puţin ambiguu sau mai puţin plictisitor, cu ajutorul unei inteligenţe care mi s-a părut mai ascuţită şi al unor motive pe care le-am considerat cât de cât întemeiate. Din punctul de vedere al memoriei, ştiu ce s-a întâmplat. Însă de fiecare dată rămân şi spaţii libere. Cum am ajuns de aici acolo. De ce am făcut cutare sau cutare lucru într-un anumit moment. Sunt un tip care a petrecut un număr imens de dimineţi întrebându-se ce se petrecuse în cursul nopţii precedente. Trecutul se şterge extrem de repede. El

rămâne doar câteva clipe sub lumina reflectoarelor, adică doi-trei centimetri de peliculă. Poate că recurg la metoda asta fiindcă ştiu că e singura viaţă nouă cu care o să mă aleg şi că zona descrisă prin cuvinte e unicul loc unde pot efectiv să mă reinventez. Iar în acest caz, nu am căderea să controlez doar cuvintele, ci şi întâmplările pe care le prezintă. Sunt acel Mack mai înalt şi mai bun, suveran peste istorie şi timp şi totodată un om mai sârguincios, mai cinstit şi mai cunoscut decât individul misterios care şi-a revenit de fiecare dată dintr-un dezastru doar ca să fie târât în altul – fiinţa aceea de neînţeles care-mi face cu ochiul din imaginile reflectate în geamuri sau oglinzi şi care şi-a privit aproape toate lucrurile stabile din viaţă cu dispreţ.

Cu toate acestea, eu am avut ultimul cuvânt. Mi-am recunoscut vina acolo unde a existat şi am analizat-o pe cea a altora. Să nu credeţi că fac greşeala de a-mi găsi vreo scuză. E adevărat că încerc tot soiul de păreri de rău, dar oare cine n-ar face la fel? Şi totuşi, am înţeles lucrurile exact pe dos. Cu desăvârşire.

Există numai şi numai victime.